

J. E. ESSLEMONT

BAHÁ'U'LLÁH ÉS AZ ÚJ KORSZAK

A jelenlegi könyv az 1933-ban Budapesten megjelent fordítás kiegészített és lektorált kiadása.

Az eredetit angolról fordította:
S T E I N E R G Y Ö R G Y
Bevezetéssel ellátta:
VÁMBÉRY RUSZTEM és MISS MARTHA ROOT

A kiegészített kiadás alapja:

Bahá'u'lláh and the New Era
by J.E. Esslemont
Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, Illinois, USA, 1980

A kiegészítéseket fordította: Falvay Dóra
Lektorálta: Ambró Ágnes, Manno Judit és Törösvári Attila

Kiadja a Magyarországi Bahá'í Közösség
Országos Szellemi Tanács

ISBN

Budapest, 2016

TARTALOM

TARTALOM	3
ELŐSZÓ A 2016-OS KIADÁSHOZ.....	4
I. BEVEZETÉS.....	5
II. ABDU'L-BAHÁ LÁTOGATÁSA BUDAPESTEN 1913-BAN.....	9
III. A SZERZŐ ELŐSZAVA.....	14
IV. BAHÁ'U'LLÁH ÉS AZ ÚJ KORSZAK.....	15
1. AZ ÖRÖMHÍREK.....	16
2. A BÁB, A HÍRNÖK.....	22
3. BAHÁ'U'LLÁH: ISTEN DICSÓSÉGE.....	28
4. 'ABDU'L-BAHÁ: BAHÁ SZOLGÁJA.....	42
5. MIT JELENT BAHÁ'Í-NAK LENNI?.....	52
6. AZ IMA.....	61
7. EGÉSZSÉG ÉS GYÓGYÍTÁS.....	68
8. EGYSÉG A VALLÁSBAN.....	76
9. A VALÓDI CIVILIZÁCIÓ.....	85
10. A BÉKÉHEZ VEZETŐ ÚT.....	98
11. KÜLÖNFÉLE TANÍTÁSOK ÉS RENDELKEZÉSEK.....	108
12. VALLÁS ÉS TUDOMÁNY.....	120
13. A BAHÁ'Í VALLÁS ÁLTAL BETELJESEDETT JÓSLATOK.....	128
14. BAHÁ'U'LLÁH ÉS 'ABDU'L-BAHÁ JÓSLATAI.....	140
15. VISSZAPILLANTÁS ÉS KILÁTÁS A JÖVŐBE.....	149
V. UTÓSZÓ.....	165
FORRÁSOK.....	167
RÉSZLETES TARTALOMJEGYZÉK.....	168
TÁRGYMUTATÓ.....	173

ELŐSZÓ A 2016-OS KIADÁSHOZ

Dr. John Ebenezer Esslemont (1874-1925) könyvének jelenlegi, második magyar kiadása több szempontból is történelmi jelentőségű. Hiszen a „Bahá'u'lláh és az új korszak” máig a bahá'í hit legelterjedtebb ismertetője. A szerző a szöveg nagy részét az I. világháború alatt, tehát közel 100 éve írta. Még ismerte 'Abdu'l-Bahát, aki a szöveg egy részét Maga nézte át és hagyta jóvá. A könyv 1923-ban Londonban jelent meg először. Azóta számtalan nyelven újabb és újabb kiadásokat ért meg.

Csodálatos módon már 10 évvel később elkészült és megjelent az első magyar fordítás valóban történelmi személyek bevezetésével és leírásaival: Vámbéry Rusztem és Martha Root. Ezeket a fejezeteket változatlan formában, akkori helyesírással vettük át az új kiadásba.

1937-ben Shoghi Effendi átdolgozta és kiegészítette az eredeti szöveget, hiszen addigra – éppen a Védnök fáradhatatlan irányítása alatt – az Igazgatási Rend nagy fejlődésnek indult. Emlékeztetőül: 'Abdu'l-Bahá elhunytakor, 1921-ben nem létezett egyetlen Országos Szellemi Tanács sem. Az „Utószó” az 1980-as amerikai kiadáshoz leírja a bahá'í Ügy időközi fejlődését, ami azóta is óriási léptekkel, számtalan világméretű tanítási Tervvel haladt tovább. Másrészt ma már sajnos Isten Ügyének egyetlen Keze sincs az élők között.

Bár a hit és az Igazgatási Rend hihetetlen fejlődésen és változásokon ment át az elmúlt évtizedekben, Dr. Esslemont könyve máig aktuális és lényegében érvényes maradt. Shoghi Effendi revíziója óta újabb intézmények megnevezése alakult ki, és a hivatkozott angol nyelvű irodalom nagy mértékben bővült, nem utolsósorban a Védnök hiteles és példát mutató fordításai által. Az 1937 óta megjelent számtalan kiadásban csak ilyen irányú csekély változtatások történtek. Szerencsére jelenleg a források nagy része már magyarul is elérhető.

I. BEVEZETÉS

Hogy kerül Saulus a Paulus-ok közé, minő jussa van a kételkedő szociológusnak, vagy akár a kritikus jogásznak, hogy bevezető szavakkal kíséren oly munkát, amely egy modern keleti vallás tanításával kívánja megismertetni a magyar olvasót?

Most lesz húsz éve annak, hogy néhai édes atyám dunaparti lakásán látogatót jelentettek. Gyermekkorom óta megszoktam, hogy török, tatár, perzsa és hindu vándorok keressék fel apámat, az egykori dervist, Keletről Nyugat felé vezető útjukon. De ez a látogató kivételes jelenség volt. Magas, a kortól kissé hajlott, galambősz szakállú férfi, sötét tűzű szemekkel, amelyeknek jóságos fényéből a hitnek és tudásnak meggyőző ereje sugárzott. Nem érettem szavát – atyámmal perzsa nyelven folyt a beszélgetés –, de megértettem egyéniségét, amelynek ellenállhatatlan varázsában az apostoli hivatottság öntudata tükröződött. Két évtized emlékében ma is, mint élő valóságot látom Abdu'l-Bahá méltóságjeljes megjelenését, aki, mint az egyetemes keleti vallás alapítójának, Bahá'u'lláh-nak legidősebb fia, atyjától örökölte a prófétai ihletet és küldetést, hogy szószólója legyen az emberi nem egységének, a békének és a társadalom igazságosságának.

Ex oriente lux. Jó néhány ezer esztendeje megszokta az emberiség, hogy a napkelet országai szülték azokat a kivételes egyéniségeket: Laoce-t, Confucius-t, Mózes-t, Buddhát, Jézust és Mohammedet, akiknek nevéhez az emberiségben ma is uralkodó legnagyobb hatású vallások képzete fűződik. Csupán a reformáció nagy úttörői: Wiclif, Husz, Luther, Zwingli és Calvin képviselik a vallások történetében a Nyugatnak kritikai szellemét. Bahá'u'lláh sem az egyik, sem a másik csoportba nem tartozik, s a bahái mozgalom, amely célul tűzte, hogy az összes kultúrvallások alap gondolatát összefoglalva egyesítse, nem sorozható a vallásfelekezetek hagyományos fogalma alá. Ez teszi érthetővé, hogy édes atyám, noha nem volt követője egy tételes vallásnak sem, nem került ellentétbe önmagával, midőn azon az érdeklődésen túlmenőleg, amellyel, mint orientalista, a Keletnek minden szellemi mozgalmát kísérte, őszinte és meleg rokonszenvvel fordult a bahaizmus, s annak apostola: Abdu'l-Bahá felé.

Perzsiai útjáról szóló könyvében (Vándorlásaim és élményeim Perzsiában, 1867.) atyám külön fejezetet szentelt a bab-i mozgalomnak, amely előzménye volt a bahaizmusnak. Ennek a mozgalomnak megindítója egy Mirza Ali Muhammed nevű fiatal sirazi kereskedő, aki a múlt század negyvenes éveiben, mint az iszlámot újjáalkotó vallás prófétája lépett föl, s csakhamar tekintélyes számú követőre talált. Hirdette, hogy a Mindenható a tudomány s ő ennek kapuja (Bab), amelyen keresztül a hit igazsága megközelíthető. Perzsia zsarnoki kormánya nem ismert tréfát a hitújítás kérdésében. Nemcsak „Isten kapuját” végeztette ki válogatott kegyetlenséggel, hanem hívei közül több mint 20.000 férfit, nőt és gyermeket juttatott vértanúhalálra. Örök tapasztalat azonban, hogy a mártírok vérének nem issza be nyomtalanul a föld.

Így történt, hogy a Bab követőinek egyike: Nuri Mirza Huszein Ali, akinek atyja magas perzsa hivatalnok volt, nemcsak új erőt adott a mozgalomnak, hanem az eredetileg mohammedán szektát egyetemes vallássá szélesítette. Nuri Mirza Huszein, amikor néhány évvel később fölvette a Bahá'u'lláh („Isten dicsősége”) nevet, hitvallásában az emberi nem egységét, a vallásfelekezetek kapcsolatát hirdette az Állam és az Egyház kibékülésének jegyében. Vallási és politikai türelmetlenség Bahá'u'lláh-t sem kímélte. Híveivel bilincsekbe vetve szenvedte a perzsa börtönt, majd a bagdadi száműzetést. Amikor a perzsa király, megrettenve a próféta követőinek egyre gyarapodó táborától, kiszolgáltatta őt a török szultánnak, kálváriája nem ért véget. Eleinte ugyan barátságos fogadtatásban részesült, de a mohammedán orthodoxia féltékenysége csakhamar Drinápolyba internálta, ahol a Nyugat világával került kapcsolatba. Majd a palesztinai Akka-ba deportálta. Ezen a büntető gyarmaton Bahá'u'lláh hetvened magával két szobába börtönözve évekig sínylette a nyomor és nélkülözés minden kinszenvedését. Tábora mégis egyre nőtt s mikor idővel megengedték, hogy a szűk területen, Akka falain belül, amelyet 1892-ben, 75 éves korában bekövetkezett haláláig el nem hagyhatott, szabadabb mozgásban legyen része, a legtávolabb Keletről

sereglettek hozzá a bahaizmus hívei, és keresték a lehetőséget, hogy meglássák és tanítását meghallgassák.

Halála után legidősebb fia és szellemi örököse: Abdu'l-Bahá („Bahá szolgája”) folytatta és kiterjesztette atyja munkáját. Negyven évig osztotta meg atyja rabságát. Szabadulása után útnak indult és úgy a keleti, mint a nyugati műveltség vértetével felfegyverkezve, ritka intelligenciával és páratlan szónoki erővel hirdette az emberiség egységének igéjét. Előbb Londonban és Párizsban, majd 1912-ben az Egyesült Államokban, különböző felekezetek gyülekezetein, egyetemeken, békeegyesületekben, női szervezetek és teozófusok összejövetelein volt szószólója a bahaizmus tanainak; a szabadkőművesek is eszményeik kifejezését ismerték fel bennök. Majd a következő évben Németországban és Ausztriában folytatta munkásságát s ezen az útján jutott el 1913 április havában Budapestre, ahol 9 napot töltött. Ez idő alatt Abdu'l-Bahá dunapalotai lakása valóságos búcsújáróhelye volt mindazoknak, akiket a Kelet új hitének miszticizmusa és a tanítás mesterének bölcsessége vonzott bűvkörébe. Látogatói közt volt Apponyi Albert gróf, boldog emlékű Giesswein Sándor kanonok, Goldziher Ignác, az európai hírű orientalista, Nadler Róbert professzor, a hírneves festő és a magyar teozófusok vezére, Stark Lipót mérnök, s fölkeresték őt Germanus Gyula vezetésével az akkor Magyarországon tanuló mohammedán diákok is. Napilapjaink nagy érdeklődéssel méltatták Abdu'l-Bahá emberbaráti misszióját. Budapesti tartózkodása alatt két előadást is tartott perzsa nyelven: egyet a régi képviselőház gyűléstermében a Teozófiai Társaság, az Esperanto Egyesület, és több nagy női szervezet rendezésében, a másikat a Turáni Társaságnak meghívására a Nemzeti Múzeum üléstermében. Előadásait angol és magyar nyelven tolmácsolták, de a fordításban mit sem veszítettek erejükből. Százakra menő hallgatóság kísérte feszült figyelemmel szavait, amelyekkel prófétai ihlettel hirdette, hogy csak a Kelet és a Nyugat kultúrájának szintézise válthatja meg a súlyosan beteg emberiséget.

Budapesti látogatása alkalmából találkozott Abdu'l-Bahá több ízben néhai édesatyámmal, akivel utóbb levelezésben is állott. E levelek arab és angol nyelven, folyóiratokban és napilapokban meg is jelentek s a magyar olvasó számára talán nem érdektelen, ha édesatyámnak Abdu'l-Bahá-hoz írt perzsa sorait – az angol fordítás nyomán – magyar nyelven közlöm:

„Ezt az alázatos írást küldöm Abdu'l-Bahá szent és áldott jelenlétének, a minden Tudás középpontjának, aki ismeretes az egész világon s akit szeret az egész emberiség.

„Oh Te nemes barátom, aki Vezetéseddel ajándékozod meg az emberiséget, életem legyen a Te áldozatod!

„Szeretett leveled, amelynek írásával leereszkedtél szolgálhoz, valamint a szőnyeg, amellyel megajándékoztál, hibátlanul eljutottak birtokomba. Az időt, amelyet Magasságod jelenlétében töltenem megengedett, s a Te Jelenléted áldásának emlékét, szolgál emlékezete mindenkor híven fogja megőrizni. Vágyakozom az idő után, amikor ismét együtt lehetek Veled.

„Bárha az Iszlámnak számos országát és városát jártam be, még soha sehol nem találkoztam oly magasztos jellemmel és oly nemes egyéniséggel, sőt hiszem, hogy sehol nem találhatom fel mását. E tulajdonságaidtól remélem, hogy Eszményeidet és Törekvéseidet siker fogja koronázni s mindenképpen jó eredményeket fognak megérlelni, mert az eszmények és cselekedetek mögött könnyen felismerhető az emberiségnek örök jóléte és boldogsága.

„Hogy közvetlenül nyerjen tudomást és szerezzen tapasztalatokat, e szolgál különböző vallások követőinek sorába lépett. Sorjában voltam: zsidó, keresztény, mohammedán és Zoroaster követője. Ezekből a tapasztalatokból megtanultam, hogy a különböző vallásfelekezetek híveinek nincs jobb dolga, mint, hogy egymást gyűlöljék és kiátkozzák; sőt, mi több, tudatára ébredtem, hogy mind e vallások világi uralkodók kezében a zsarnokság és elnyomatás eszközeivé váltak s ilyképpen az emberiség rombolásának voltak okozói.

„Ha ezeket a kártékony eredményeket szemügyre vesszük, mindenkinek Nemes Személyiséged mellé kell állania, és örömmel kell fogadnia az Egyetemes Vallás jelentős megalapítását, úgy, miként az Tőrekvéseidben megnyilatkozik.

„Távolból szerencsés voltam hajdan megláthatni Kitűnőséged Atyját, lelki szemeim előtt most testet öltött Fiának Személye és csodálattal teltem el.

„A legnagyobb tiszteletet és odaadást juttatom kifejezésre Kiválóságod Elvei és Céljai iránt, s ha a Mindenható hosszú élettel ajándékoz meg, minden körülmények közt szolgálni fogom tanításodat.

„Ezért könyörgök és imádkozom szívem mélyéből.

Szolgád: Vámbéry.”

Ennek a levélnek virágos stílusa is, amely a keleti nyelvekben és gondolkodásban találja magyarázatát, szimbolikusan fejezi ki a bahai mozgalom jelentőségét, amelyben *a keleti forma nyugati, haladó gondolatot takar*. Igaz, hogy a bahaizmus vallásos mozgalom – vallás, amelynek nincsenek papjai vagy lelkészei, csak apostolai és követői, nincsen misztikus vallási szertartása, csak gondolatai és érzései – mégis többet egyesít magában, mint az emberek számára megismerhetetlen Végtelenség és Örökkévalóság misztériumát, amelyet Isten eszméje kifejez. Vallásos mozgalom a bahaizmus, amely nem ellensége egyik egyháznak sem, nem prozelitákat igyekszik szerezni, hanem a keresztényeket arra tanítja, hogy minél tökéletesebben kövessék Krisztus evangéliumát, és éljék Krisztus életét. Ugyanez áll egyéb vallásokhoz viszonyítva is. Semminek sem ellensége a bahaizmus, csupán az előítéletnek, vakságnak és babonának, amely a felekezeteket, fajokat, nemzeteket és társadalmi osztályokat saját eredetük felismerésében és értékelésében megakadályozza.

Bár eredetében a bahaizmust, mint előzményét tekintve, a bahai mozgalom hasonló a protestantizmushoz, de hatásában messze túlhaladja Luthernek a *werktätiges Christenthum*-ról szóló tanítását. Erkölcshatalma nem csupán a földöntúli üdvösséget ígéri, hanem a földi boldogságnak kíván záloga lenni, midőn a békét hirdeti: békét az államok, békét az osztályok, és békét az emberek közt. Abdu'l-Bahá prófétai küldetése, amellyel mint „az emberiség nagykövete” járta be a világot a bahai krédót hirdetve, eredményességét nem egyházi szervezetnek, nem a szertartások misztikus hatásának, hanem a hit szellemi tartalmának köszönhetette. Világszerte alakultak bahai közösségek, Perzsiában, Burmában, Indiában, Egyiptomban csakúgy, mint Európa nyugati államaiban s az Amerikai Unióban, mindenütt a mozgalom fokozódó erőre tett szert. Kaliforniától Japánig, Skóciától a Jóreménység fokáig mindenfelé gyökeret tudott verni a modern szociális vallás, mert kifejezője volt annak az olthatatlan váagnak, hogy a darabokra tépett emberiség egy magasabb rendű szellemi, szociális és gazdasági szintézisben egyesüljön.

Sohasem volt ez a vágy erősebb és megvalósítása nehezebb, mint a világháborút követő válságos korszakban. De a hit, amely hegyeket mozgat meg, nem ismer reménytelenséget s a vágy mindig magában rejtí beteljesedésének csíráját. Ezért még a szkeptikus gondolkodók érdeklődésére is számíthatnak a következő hittételek, amelyek a bahai tanítás krédójának lényegét kifejezik:

1. Az igazságnak korlátlan keresése és szabadulás minden babonától vagy előítélettől.
2. Az emberiség egysége: mindenki „egy fának levele s egy kert virága”.
3. A vallás szeretet és összhang, különben nem vallás.
4. Az összes vallások egyek alapelveikben.
5. A vallásnak karöltve kell járnia a tudománnyal. Hitnek és értelemnek teljes egyetértésben kell lennie.
6. Egyetemes béke: Egyetemes Népszövetség, Nemzetközi Bíraskodás és Nemzetközi Parlament.
7. Nemzetközi kiegészítő nyelvet kell elfogadni, amelyet a világ összes iskoláiban tanítanak.
8. Kötelező oktatás – különösen a leányok számára, akik a jövő nemzedéknek anyái és első nevelői lesznek.
9. Mindkét nemnek egyenlő fejlődési lehetőséget és egyenlő jogokat kell biztosítani.

10. Munkát kell adni mindenkinek: ne legyen se tunya gazdag, se munkanélküli szegény. „Munka az emberiség szolgálatában istentisztelet.”
11. El kell törölni a végtelen gazdagságot és szegénységet; törődjünk a szükeket szenvedőkkel.
12. Elismerése Isten egységének, engedelmesség kinyilatkoztatott parancsai iránt.

Ezek az alaptételek talán inkább szociális program, mint hitvallás benyomását keltik az olvasóban. De nem szabad feledni, hogy minden erkölcsi krédó ép úgy, mint a római impérium és a rabszolgaság idejében a Hegyi Beszéd, arra törekszik, hogy az emberi lelkiismeret felébresztésével igazságosabb, tehát az emberi érdekeknek megfelelőbb társadalmi berendezést teremtsen. Másrészt pedig a legújabb idők politikai irányai sok tekintetben a vallásos hit alakját öltik. Éppen Európában, ahol a természettudományos világnézet a múlt században a tételes vallásoknak a hitét alapjaiban rendítette meg, olthatatlan szomjúság nyilvánul meg egy új spiritualizmus iránt. Ennek tanújelei a teozófiai mozgalom, Bergson filozófiája ép úgy, mint a racionalizmusnak vallási formát öltő erkölcsi rendszerei. Ezek sorában a bahaizmus, amely egy magasabb szinten igyekszik az embernek szociális fejlődését szellemi szükségleteivel szintézisben kibékíteni, méltán igényelheti a kultúremberiség figyelmét.

Minden társadalmi eszmény két oldalról közelíthető meg: a hit és a tudás fegyvereivel. Mély jelentése van tehát Abdu'l-Bahá hasonlatának hogy az emberiség az igazság és a szeretet magasabb birodalmát csak a vallás és a tudomány együttes szárnyain érheti el. Egy szárnyal nem lehet repülni. Ha csupán a vallás szárnyát használja, a babona ingoványába vész, ha csak a tudomány szárnyán emelkedik, a materializmus posványába süllyed. Ezért Bahá'u'lláh tanítása a tudomány és vallás kiegyenlítésén alapszik, és az Isten fogalma számára egy a Végtelennel, a Megismerhetetlennel. Vagy miként Abdu'l-Bahá mondotta: „Egy igazság sem ellenkezik a másik igazsággal. A fény világít, akármely lámpából árad, a rózsa szép, akármely kertben nyílik is. A csillag ragyog, akár keletről, akár nyugatról szórja fényét. Szabaduljatok fel az előítélettől s szeretni fogjátok az Igazság Napját, bármely pontján kel is a láthatárnak.” Ennek a tanításnak a jegyében egyesíti a bahai mozgalom a megismerhetetlen transcendens igazságot az emberi társadalom tökéletesebb igazságával.

Talán idegenszerűen hat a magyar olvasóra a színes, sőt gyakran fellengős stílus, amelyben a nyugati gondolatvilágnak keleti hitét annak apostolai kifejezik. Nyelvezete ugyanaz, amelyet a Bibliából, a Koránból, vagy az Upanisadokból ismerünk. Annál megkapóbb azonban eszmei tartalma, amely az emberiség számára boldogabb jövőt rejt magában. Ebben találok magyarázatát, hogy néhai édesatyám, aki egész életén át szóval és írásban küzdött a tudományos igazság gyakorlati érvényesüléséért az előítéletekkel szemben, oly meleg érdeklődéssel fogadta a bahai mozgalmat, mint a Kelet szellemvilágának legfrissebb ágát s annak apostoli mesterét, Abdu'l-Bahá-t. Úgy éreztem, kegyeletes kötelességet teljesítek, midőn néhány szóval figyelmébe ajánlom a magyar közönségnek J. E. Esslemont munkáját, amely a bahaizmus számos irodalmi megnyilatkozása közt a legtökéletesebb összefoglaló képét nyújtja Bahá'u'lláh szociális hitvallásának.

Budapesten, 1933. április havában.

Vámbéry Ruzstem

II. ABDU'L-BAHÁ LÁTOGATÁSA BUDAPESTEN 1913-BAN

A magyar olvasó érdeklődéssel fog hallani 'Abdu'l-Bahá történelmileg fontos látogatásáról Budapesten 1913. évi árpilis havának 9-től 18-ig.

Néhány kiváló magyar államférfi, tudós és a társadalmi élet több kitűnő tagja megtudván, hogy Abdu'l-Bahá, Bahá'u'lláh-nak, a nagy világtanítónak fia Amerikából hazautazóban a palesztinai Haifába, érinti Európa néhány városát – igen megleghangú meghívásban sürgősen kérték, hogy ejtse útba a magyar fővárost is és tartson itt előadást, ismertesse atyjának tanításait az emberiség egységéről és a világbékéről.

Mikor Abdu'l-Bahá, a nagy perzsa tanító, a Bahá'i tanítások lelkes terjesztője, ki Irán egyik legelőkelőbb családjainak sarja volt, kísérőivel Budapestre megérkezett, a vasútnál fogadták Goldziher Ignác dr., a világhírű orientalista, Germanus Gyula tanár, a Keleti Akadémián a perzsa és arab nyelv tanára, Stark Lipót igazgató-mérnök, és még többen, akik elkísérték a Ritz szállóba (most Dunapalota-szálló), ahol a nagy keleti vendéget a Dunára nyíló remek kilátású szobákban szállásolták el. Vele voltak perzsa titkárai, perzsa tolmácsa és még 2-3 kísérője.

Néhány perccel érkezése után hivatalos küldöttségek jöttek üdvözlésére, kiket ő a szálló halljában igen szívesen fogadott. Megjelentek Giesswein Sándor, a nagytudású pápai prelátnak és kiváló békebarát, a Békeegyesületnek és Esperanto Egyesületnek elnöke, Stark igazgató családjával s még többen, köztük akkor Budapesten tartózkodó kiváló amerikai és hindu tudós. Üdvözölték őt, mint a Bahá'i mozgalom nagynevű vezetőjét, a „Szövetség Központját”, így szólván: „Az összes jelenlevők nevében üdvözljük Abdu'l-Bahá áldott jelenlétét. Csodáljuk életműve nagyságát és legmélyebb hálánkat fejezzük ki azért, hogy magas korában vállalta a nagy út fáradozásait, hogy megsegítse, és előbbre vigye az emberiséget. Példát ad mindnyájunknak az a törhetetlen fáradozás, az a szakadatlan önfeláldozó munka, mely Abdu'l-Bahá életének tartalma, abból megtanulhatjuk, hogyan kell élni az életet és szolgálni az emberiséget.”

A nagyrabecsült vendég válaszában hálát adván az Úrnak, kifejezte abbéli reményét, hogy mindnyájan megerősödnek az emberiség szolgálatában. Kifejtette, hogy nem tehetünk jobb szolgálatot az emberiségnek, mint ha az egység eszméjét terjesztjük az emberek közt és a világbékét hirdetjük. Elmondotta, hogy mikor Keleten a legnagyobb sötétség uralkodott és minden oldalról a fanatizmus homálya borult rá, akkor felemelkedett Bahá'u'lláh, mint nap a Kelet egén és hirdette az emberiség egységét. Jelen voltak újságírók is és több kérdést intéztek hozzá a kölcsönös megértést hirdető Bahá'i tanításokra vonatkozóan.

A Theosophiai Társaság nevében arra kérték Abdu'l-Bahá-t, hogy körükben tartson előadást, amit a következő estére, április 10-re meg is ígért. Az Esperanto Egyesület, nagy női szervezetek és theosophusok együttesen arra kérték, hogy nyilvános előadást is tartson, amit április 11-ére ígért meg.

Másnap reggelén Abdu'l-Bahá maga készítette a teát kísérői számára és elragadtatással nyilatkozott az ablakából nyíló kilátásról, látva a szélesen hömpölygő Dunát, melyet nagy hidak ívelnek át, melyet nagy hajók szelnek s melynek partjai mellett gyönyörű sétányok húzódnak. Később gyalog átment a Lánchídon a budai partra és tekintélyt parancsoló megjelenése az általános érdeklődést magára vonta. Sokan megálltak, hogy tisztelettel üdvözöljék, vagy kérdést intézzenek hozzá. Naphosszat szállodai lakásán látogatók keresték fel, akikkel elbeszélgetett Kelet és Nyugat szellemi egyesítéséről. Azokat az emlékezetes szavakat mondta, hogy *az a reménye, hogy Budapest lesz egyik középpontja Kelet és Nyugat egyesülésének és hogy ebből a városból fog szétáradni a világosság más helyek felé.* Utóbb azt is megjegyezte, hogy hálát ad az Istennek azért, hogy Budapesten megvan a szellemi életre való törekvés, hogy az emberek keresik az igazságot, foglalkoznak Isten szavával, és vágyódnak az után, hogy vezetessenek az Örökkévaló Királysága felé.

Midőn látogatói figyelmeztették őt a magyar főváros különböző kiváló épületeire és látványosságaira, Abdu'l-Bahá nyájasan azt válaszolta, hogy ő azért jött Budapestre, hogy meglássa

az épületeket és látnivalókat, melyek itt az emberi szívekben vannak, nem a kőből való épületeket keresi a nagy téreken.

Folytatta azután szimbolikus szavakkal, hogy ösmer egy Tartományt, melyben gyönyörűséges városok vannak, abban az Országban csak egy közös nyelven beszélnek, ott megértik egymást tolmács nélkül. Ott meg fogják látni Krisztus Szentségét és a Prófétákat mind, ott fognak látni sok jó embert, mint most itt látnak körülötte, sokféle gyönyörű gyümölcsöt fognak ott találni és minden rendelkezésükre lesz. Kérdé, nem akarnak-e eljönni vele abba a gyönyörű Országba. Látogatóit nagyon meglepte e kérdés, de azt válaszolták, hogy igen, szívesen eljönnének.

Germanus tanárnak, a fiatal, de már hírneves orientalistának vezetésével eljöttek török akadémiai hallgatók, kik ünnepélyes üdvözlő levelet adtak át, melyet valamennyi Budapesten tanuló ifjú török aláírt. Abdu'l-Bahá tökéletesen bírta a török nyelvet és valamennyiüket meglepte ékesszólása. Azt mondta az ifjaknak, hogy leghőbb reménye, hogy Kelet és Nyugat teljesen egyesítve legyen. Megmagyarázta, hogy lényegében nincs Kelet és Nyugat, mert e földtekének minden egyes pontja egyforma és egyenlő jogai vannak és bármelyik pontja egy másikhoz viszonyítva Keletnek vagy Nyugatnak tekinthető, mert ez csak viszonylagos fogalom, – egy spherának, egy országnak, egy emberiségnek pontja valamennyi. Boldognak érzi magát, hogy most itt lehet Magyarországon, mely a haladás zászlóvivője Kelet felé, amely egyesíti a nyugati kultúrával a keleti népek vendégbaráti érzelmeit más országok népei iránt. Reméli, hogy ők is mind nap-nap után haladni fognak a fejlődés és emberszeretet útjain.

Még többen mások is jöttek; és a délután folyamán Abdu'l-Bahá néhány családot otthonában is felkeresett.

Este elment a Theosophiai Társaság összejövetelére, ahol mintegy ötvenen gyűltek össze tiszteletére. Az elnök üdvözölte őt e szavakkal: „Minden fivérünk és nővérünk nevében üdvözöljük Abdu'l-Bahá-t körünkben, boldogok vagyunk, hogy áldott jelenlétével megtisztelt bennünket.”

Abdu'l-Bahá válaszában mondta, hogy nagy örömmel tölti őt el, hogy ily kiváló szellemi gyülekezethez beszélhet. Azért nevezi őket kiváló szellemi gyülekezethez, mert oly odaadóan dolgoznak a békéért és testvériségért. Beszélt az emberiség egységének eszméjéről. Szavai oly szívhezszólók voltak, hogy az elnök a legmelegebben köszönte meg azokat és az összes jelenlevők nevében kérte, hogy jöjjen el újra körükbe szombat este, április 12-én.

(Abdu'l-Bahá e második összejövetelre is elment és akkor is a jelenvalók mind átéreztek szellemének lebilincselő hatalmát, különösen mikor végül imát mondott Magyarország népéért, kérve az Istent, hogy áldja meg mennyei erővel és juttasson neki mennyei boldogságot.)

E rövid ismertetés csak egy-egy pillanatot rögzíthet meg az akkor lezajlott eseményekből. Különösen emlékezetes az az előadás, melyet Abdu'l-Bahá április 11-én tartott a régi képviselőház épületében, több mint 1000 ember jelenlétében. A nagy teremnek, melyben régen a képviselőház tartotta üléseit, két emelvénye van, egy alacsonyabb és egy magasabb. Abdu'l-Bahá a magasabb emelvényen állott, éppen az ország címere alatt, a régi történelmi címer alatt, melyet kétoldalt nagy fehérszárnyú angyalok tartanak.

A hallgatóságnak bemutatta a nagy szent perzsa tudóst – mellette állván – Giesswein prelátus. És mikor utóbb jobboldalt mellé állt Goldziher tanár, a közönség spontán tapsviharban tört ki, átérezve annak mély symbolikus értelmét, hogy ott látta együtt, amint egymás kezét fogták, három nagy világvallás képviselőit: a magasállású katolikus főpapot, a nagynevű zsidó orientalistát és a Bahá'i mozgalom lelkes hirdetőjét.

Germanus tanár, ki azon előadásnál Abdu'l-Bahá szavait magyarra fordította, azt mondotta e sorok írójának, hogy soha sem látott együtt érdekesebb hallgatóságot, mint az ott jelenlevőt. Elmondta, hogy a terem zsúfolásig megtelt, még a karzaton is ember ember hátán, a folyosók, az előcsarnokok tömve, még az utcán is állottak hosszú sorokban. Jelen voltak a parlament tagjai, egyetemi tanárok, művészek, katolikus papok, evangélikus lelkészek, modern vallási mozgalmak képviselői, feminista szervezetek, eszperantisták, szociális és emberbaráti egyesületek tagjai, sokféle nemzetiséghez, sokféle fajhoz tartozó egyének, – a gyülekezet mintegy visszatükrözte Bahá'u'lláh tanítását, hogy egyesíteni kell mindazt, ami jó és értékes van az emberiségben, hogy egyenjogúsítani kell a nőket,

segítségére kell lenni a tudatlanoknak és elnyomottaknak, és kölcsönös megértésre kell vezetni az egész emberi nemet.

Az előadás után sokan körülvették Abdu'l-Bahá-t, hogy elragadtatásuknak, hódoló tiszteletüknek kifejezést adjanak. S ekkor a jelenlévőknek, kik áhítattal hallgatták szavait, Abdu'l-Bahá kifejtette, hogy két egészen különböző dolog az elmondott szavak hatása a lélekre és a lelki felemelkedés, mely csak az Isteni Királyság áldása által érhető el. Szavak egyedül nem eredményezhetik a nagy szellemi átalakulást, csupán Bahá'u'lláh segítsége és kegyelme, az Isteni szellem győzelme hozhatja meg az átalakulás nagy lelki élményét.

Az előadás után Abdu'l-Bahá tiszteletére közös vacsorára gyűltek össze a Pannónia szállóban.

A következő nap, április 12-én Abdu'l-Bahá-t ismét sok jóbarátja és tisztelője kereste fel szállodai lakásán. Paikert Alajos, a Turáni Társaság alapítója és ügyvezető alelnöke eljött és kérte a nagy vendéget, hogy a Turáni Társaság körében is tartson előadást hétfőn este, április 14-én. Paikert Alajos, ki a Külügyi Társaságnak is egyik alapítója és aki a híres Mezőgazdasági Múzeumot szervezte Budapesten – és annak mintájára Kairóban is – lelkes szavakkal méltatta Abdu'l-Bahá fennkölt béketörekvéseit. Abdu'l-Bahá válaszában kifejezést adott reményének, hogy Paikert Alajos nagy szellemi hatalmat fog elérni és sokat fog tehetni a béke és a testvériség eszméinek szolgálatában; rámutatott arra, hogy sok útja és módja van a lelkek egységesítésének, de a leghatalmasabb eszköz az Isten Szava.

A Turáni Társaság az előadást a Nemzeti Múzeum pompás nagytermében rendezte, melyben régen a Főrendek tartották üléseiket. Erről az összejövetelről Paikert úr – aki az előadáson a bevezető szavakat mondotta – azt mondotta nekem, hogy attól a pillanattól kezdve, mikor Abdu'l-Bahá az emelvényre lépett és beszélni kezdett, feszült figyelemmel, léleketvisszafojtva hallgatta őt a többszáz ember, a társasélet színejavából odagyűlt hallgatóság. Perzsa nyelven beszélt, szavait a perzsa tolmács angolra fordította, azután Stark Lipót igazgató magyar nyelven ismételte. Abdu'l-Bahá Turánország magas kultúrájáról beszélt, mely előtte oly jól ismert és vázolta, hogy mint ment pusztulásnak vallási egyenetlenségek és villongások folytán. Vázolta továbbá a tartós béke felépítésének körvonalait. Mikor kérdezték tőle, melyik hely lesz majd a béke középpontja, Abdu'l-Bahá azt válaszolta, hogy az az ország lesz a középpont, mely elsőnek tűzi ki a béke zászlaját. Az előadás után Abdu'l-Bahá estebédre Ali Abbas Agha Tabriri házába ment, hol a török konzul is jelen volt. „A rákövetkező napon – így mondta el nekem Paikert úr – Abdu'l-Bahá kegyesen elfogadta meghívásomat és megtisztelte házamat látogatásával. Barátai kíséretében jött és összegyűltünk az Istenhegy lábánál fekvő villám fogadótermében, melyből kilátás nyílik az egész fővárosra. Abdu'l-Bahá társalgott velünk, családom tagjaival és barátaimmal, lágy, édes hangján, beszélt a családi élet magas erényeiről, amint azt a különböző országokban gyakorolják, beszélt magas erkölcsi és szellemi eszményekről és a népek kölcsönös megértéséről. Mi hallgattuk szavát, mélyen átérezve a rendkívüli szellemi egyéniség fennkölt voltát.” Felkereste még Abdu'l-Bahá otthonában Nadler tanárt és Stark igazgatót is. Apponyi Albert gróf is meghívta házába és a két nagy egyéniség az emberiség legmagasabb problémáiról társalgott.¹

Mikor e sorok írójának 1926-ban alkalma volt interview keretében beszélni a dicső emlékü Apponyi Albert gróffal, élvezettel hallgatta magas szárnyalású gondolatait a felekezetek és népek békés együttműködéséről és az emberiség szellemi és erkölcsi fejlődéséről. Azt mondotta Apponyi gróf, hogy a béke biztosítását látja a főcélnek, mégpedig igazságon alapuló békét, a lelkek békéjén nyugvó és nem a politikai változásoktól függő békét. „Magyarország – így folytatta – évszázadokon át súlyos összeütközések színtere volt. Ha van nemzet, melynek érdeke, hogy az idők új rendje elérkezzék, mely igazságon és nem erőszakon alapszik, kooperáción, egyetértésen és nem vetélkedésen; ha van nemzet, melynek különösen érdeke a béke létrejötte és megszilárdulása, úgy az Magyarország. A béke nem különálló probléma. Az középponti csillagzat, mely körül a többi szociális probléma kering, mint bolygók a nap körül.”

¹ Ezt a látogatást semmilyen más forrás nem említi.

Meglátogatta Abdu'l-Bahá Goldziher Ignác tanárt is otthonában és kedvesen meglepve látta meg annak könyvtárában édesatyjának, Bahá'u'lláh-nak Kitáb'ul'Akdas² című művét perzsa nyelven. A rendkívülien értékes könyvtár Goldziher tanár halála után Jeruzsálembé került, az ottani egyetemi könyvtárba.

Több ízben hívta meg Abdu'l-Bahá-t Vámbéry Ármin tanár, a világhírű tudós orientalista, akit Viktória angol királynő és Edward király sok éven át kitüntettek barátságukkal.

Az előző bevezetés elmondja ezen látogatások részleteit és Vámbéry tanárnak ott közölt Abdu'l-Bahá-hoz intézett levelében érezzük a lángoló melegséget, mely áthatja annak a férfinak a szívét, ki egész életében a nagy Igazságot kereste.

Nadler Róbert tanár, ki akkor a Festészeti Akadémia tanára volt – utóbb a Műegyetem tanárává nevezték ki – gyönyörű képet festett Abdu'l-Bahá-ról, melynek reprodukciója e könyvben megtalálható. Nadler tanár a következőket mondta e sorok írójának: „Mikor megláttam az akkor 70 éves Abdu'l-Bahá-t, oly mély benyomást gyakorolt rám és annyira elragadott egyénisége, hogy vágyam támadt, hogy képét megfesthessem. Beleegyezett, hogy eljön a műtermembe, de megjegyezte, hogy sok időt nem szánhat nekem, mert sokfelé el van foglalva. Csodálva láttam, hogy arckifejezésében mint tükröződött a béke, a tiszta szeretet és abszolút jóakarát. Mindent oly jóságos világitásban látott, mindent szépnek talált, épp úgy a város külső életét, mint lakóinak lelkét. Dicsérte városunk fekvését, a várost szelő nagyszerű Dunát, dicsérte a jó vizet és a jó embereket. Oh, oly sok szép gondolata volt, inspirált engem; tudtam, hogy kevés idő van rendelkezésemre és így teljesen koncentráltam magam. Három ülést engedélyeztettem nekem.”

Érdekelni fogja olvasóimat, hogy Abdu'l-Bahá maga és perzsa kísérei a képet rendkívülien sikerültnek találták. Nadler tanár egyike a két művésznek, akiknek egyedül jutott a kedvezmény, hogy Abdu'l-Bahá-t élet után lefesthették. Nadler tanár festményén nemcsak teljes a hasonlóság, nemcsak Abdu'l-Bahá fenségét, szellemi hatalmát tükrözi vissza, hanem minden részletében is kiválóan kedves. Kezén, mely ezreknek adott áldást és oltalmat, minden gyengédség észlelhető és az egész kép színezése harmonikus. Jövendő századokban is büszkesége lesz Magyarországnak, hogy itt készült ezen történelmi fontosságú arckép. Nadler tanár a képet a Műegyetem épületében levő műtermében helyezte el, és azt mondja, boldogítja őt, hogy műtermében mintegy ott érezheti Abdu'l-Bahá jelenlétét.³

Abdu'l-Bahá két napig beteg volt, hirtelen támadt hóviharral járó, szokatlanul hideg időjárás folytán komolyan megbetegedett. De ennek ellenére is nem feküdt le, hanem súlyt helyezett rá, hogy fogadja a jóbarátokat, akik felkeresték. Eljöttek a jóbarátai mind, némelyek családjaik kíséretében. Sok értékes megjegyzés hangzott el Abdu'l-Bahá ajkáról, különösen hangsúlyozta, hogy ne felejtsek el Bahá'u'lláh élettörténetét, amint ő azt nekik elmondta. Kimutatta, hogy Bahá'u'lláh tanításai mily nagy elterjedést nyertek a lefolyt 60 esztendőben, és mennyire ismert már a Bahá'i mozgalom úgy Keleten, mint Nyugaton. Abdu'l-Bahá mondotta, hogy mióta Budapesten van, már itt is éledni látja a lángot, és teljes napfény leszen, ha majd a láng fénye mindenki számára látható lesz. Hasonlította a fához, mely eredetileg csak egy kis mag, de ha az fejlődik és nő, gyönyörű gyümölcsöt terem. Abdu'l-Bahá bízta őket, hogy jönnek majd lelkek, kik szíveiket meg fogják örvendeztetni, és az Isteni ügy nagyon fog haladni Magyarországon. Biztosította őket, hogy ha a szent tanításoknak egész lélekkel odaadják magukat, a Mindenható seregei segítségükre jönnek és győzelemre viszik őket. Mikor összejöveteleket illetve kérdést intéztek hozzá, egész világosan megmondta, hogyan kell Bahá'i összejöveteleket rendezni.

Április 18-án reggel Abdu'l-Bahá és kísérei kimentek az állomásra, hogy Budapestről elutazzanak. Barátainak és tisztelőinek nagy száma összegyűlt ott, hogy elbúcsúzzanak tőle; sokan voltak magyarok, velük néhány török, amerikai és hindu. Nagyon szomorúak voltak, hogy válniuk kellett, de Abdu'l-Bahá vigasztalta őket és kérte, hogy híven kövessék a szent tanításokat, terjesszék az örömhíreket és vezessék a népeket egységhez. Mindenki kérte áldását buzgó törekvéseire az ügy

² Ma Kitáb-i-Aqdas-nak írjuk

³ Az eredeti festmény ma a Bahá'i Világközpontban, Haifában van.

szolgálatában. S amint megindult a vonat, még ott álltak mindnyájan, tekintetüket a tovatűnő szent alak felé fordították és vágyakozásban feléje nyújtották karjaikat!...

Budapesten, 1933 Návruz (Újév napján)

A magyar kiadás számára írta angolul:

Martha L. Root

(Fotó a festményről,

„melynek reprodukciója e könyvben megtalálható”)

‘Abdu’l-Bahá
Nádler Róbert tanár 1913-ban készült festménye után

III. A SZERZŐ ELŐSZAVA

1914 december havában szereztem először tudomást a Bahá'í tanításokról jóbarátokkal folytatott beszélgetés közben, kik találkoztak Abdu'l-Bahá-val, és akik néhány röpiratot rendelkezésemre bocsátottak. Mély benyomást tett reám világosságuk, erejük, szépségük. Azt a benyomást nyertem, hogy a mai világ szükségletének sokkal jobban megfelelnek, mint a többi vallási tanítások, amelyeket eddig ismertem. Ezt a benyomást utólag folytatott beható tanulmányozás még elmélyítette és megszilárdította.

A mozgalomra vonatkozó ismereteim kibővítésekor nagy nehézségekkel kellett megküzdenem, amíg hozzájuthattam a keresett irodalomhoz. De mikor ezt az irodalmat megszereztem, csakhamar megfogant bennem a terv, hogy könyv alakjában foglaljam össze mindannak lényegét, és mások számára könnyen hozzáférhetővé tegyem azt, amit tanultam. Mikor a háború befejezése után ismét megnyílt a közlekedés Palesztinával, írtam Abdu'l-Bahá-nak, és beküldtem neki készülő, akkor körvonalalaiban már meglévő könyvemnek első 9 fejezetét. Igen kedves és bátorító választ kaptam, és azt a megtisztelő meghívást nyertem, hogy látogassam meg Haifában, és hozzam magammal az egész kéziratot. Boldogan fogadtam el a meghívást. Ekkor abban a nagy kiváltságban volt részem, hogy két és fél hónapot tölthettem Haifában Abdu'l-Bahá vendégeként 1919-20 telén. Ez alatt az idő alatt Abdu'l-Bahá több ízben megtárgyalta velem könyvem egyes részeit. Több értékes tanácsot adott, és azt indítványozta, hogy ha tanácsai értelmében a könyvet átdolgoztam, ő lefordíttatja az egészet perzsa nyelvre, hogy elolvashassa, és ahol szükségesnek látja, javításokat vagy kiegészítéseket eszközöljön. Az indítványozott átdolgozás és fordítás meg is történt. Abdu'l-Bahá időt talált arra, csodás elfoglaltsága mellett, hogy néhány fejezetet (az I., II., V. fejezetet, és a III.-nak egy részét) átjavítson, mielőtt elköltözött tőlünk. Fájdalmas veszteségnek érzem, hogy Abdu'l-Bahá már nem tudta befejezni a kézirat átjavítását, ami a könyv értékét nagymértékben fokozta volna. Az egész kéziratot azonban gondosan átnézte az angol Nemzeti Bahá'í Szövetség⁴* bizottsága, és a kiadását is jóváhagyta.

Nagy hálával tartozom Miss E. J. Rosenbergnek, Mrs. Claudia S. Coles-nek, Jinab-i-Avarih-nak, a Bahá'í mozgalom nagy tudású perzsa történészének, Mirza Lotfullah S. Hakim-nak, Roy Wilhelm és Mountfod Mills uraknak, és még több jóindulatú barátomnak azért az értékes segítségükért, mellyel a munka elkészítésében támogattak.

Az arab és perzsa nevek és szavak átírására vonatkozóan a könyvben azt a rendszert fogadtuk el, melyet legújabbban Shoghi Effendi ajánlott használatra a Bahá'í világ számára.

Fairford, Cults.
Aberdeen mellett

Esslemont J. E.

⁴ mai nevén Országos Szellemi Tanács

IV. BAHÁ'U'LLÁH ÉS AZ ÚJ KORSZAK

1. AZ ÖRÖMHÍREK

„Megjelent, aki a világ minden népének megígértetett. Minden nép és minden közösség Kinyilatkoztatásra várt, és Ő, Bahá'u'lláh, a legkiválóbb oktatója és nevelője az egész emberiségnek.” – ‘Abdu'l-Bahá

A történelem legnagyobb eseménye

Ha az „emberi haladás” történetét tanulmányozzuk, a történelem lapjait forgatva nyilvánvalóvá válik, hogy az emberi haladás legfőbb tényezője az olyan emberek időnként való megjelenése, kik koruk eszméit meghaladják, kik oly igazságok felfedezői és hirdetői, melyeket az emberiség addig nem ismert. A feltaláló, az úttörő, a lángész, a próféta – ők azok, kiktől a világ átalakulása elsősorban függ. Carlyle⁵ mondja:

„A tiszta igazság, a valóban tiszta igazság az, hogy ... egy ember, ki nagyobb bölcsességgel rendelkezik, és egy addig ismeretlen lelki igazság tudatában van, erősebb nemcsak tíz más embernél, kikben az nincs meg, nemcsak tízezernél, hanem mindenkinél, aki azzal nem rendelkezik; és úgy áll a többi ember között majdnem éterikus, angyali hatalommal, mintha az égnek fegyvertárából hozott karddal volna övezve, melynek semmiféle páncél, sőt, érctorony sem tud végleg ellenállni.” – Thomas Carlyle, Signs of the Times (Az idők jelei)

A tudomány, a művészet, a zene történelmében ennek az igazságnak számos megnyilvánulására találhatunk, azonban a nagy embernek és hivatásának mindent felülmúló fontossága a legvilágosabban a vallás terén nyilvánul meg. A történelem olyan korszakaiban, melyekben az emberiség szellemi élete elkorcsosult, és erkölcei elfajultak, megjelent az emberiség legcsodálatosabb és legtitokzatosabb jelensége: a próféta. Egyedül az egész világ ellen, anélkül, hogy csak egy ember is akadna kortársai közül, aki képes volna őt oktatni, vezetni, őt egészen megérteni, vagy a felelősséget vele megosztani, ő kilép a nyilvánosság elé, miként a látó ember a vakok között, hogy az igazság evangéliumát hirdesse.

Néhányan ezek közül a próféták közül különösen kiválnak. Az évszázadok folyamán egy-egy nagy isteni kiküldött, – egy Krishna, Zoroaszter, Mózes, Jézus, Mohamed, úgy jelenik meg Keleten, mint egy-egy szellemi nap, hogy megvilágosítsa az emberek elhomályosult szellemét, és felébressze szunnyadó lelküket. Bármilyen is a véleményünk e vallásalapítók viszonylagos nagyságáról, azt el kell ismernünk, hogy az emberiség nevelésében ők voltak a leghatalmasabb tényezők. Ezek a próféták egyetértően jelentik ki, hogy a szavak, melyek elhagyják ajkukat, nem tőlük erednek, hanem Kinyilatkoztatások, rajtuk keresztül és általuk közvetített isteni üzenetek. Kijelentéseikben gyakori a célzás és az ígélet, hogy eljövendő a nagy világoktató, ki meg fog jelenni „az idők teljében”, hogy folytassa és gyümölcsévé érlelje megkezdett munkájukat, – az, aki a béke és igazság országát fogja megalapítani a földön, és egy családba egyesíti a fajokat, vallásokat, nemzeteket és népeket, hogy „csak egy akol leszen és egy pásztor”, és hogy mindenki megismerje és megszeresse Istent, „mindenki a legalacsonyabbtól a legnagyobbig”.

Így az „Emberiség Nevelő”-jének eljövetele bizonyára az emberiség történelmének legnagyobb eseménye. *Most a Bahá'í mozgalom hirdeti azt az örömhírt az emberiségnek, hogy a nagy nevelő valóban megjelent, hogy kinyilatkoztatása átadatott, és feljegyeztetett, és minden komoly kereső rendelkezésére áll, hogy „az Úr napja”-nak már hajnalhasadása van, és „az Igazságosság Napja” megjelent az égen.* Ámbár még csak kevesen látták meg a fenséges csillagzatot a hegyormokon,

⁵ Thomas Carlyle (1795-1881) skót történész

sugari máris megvilágítja az eget és a földet, és csakhamar fel fog emelkedni a hegyek fölé, hogy beragyogja teljes erejével a síkságokat és völgyeket – életet és útírányt adva mindennek.

A nagy viláfordulat

A világ a 19. század folyamán és a 20. század elején⁶ egy régi korszak haláltusáját, és egy új korszak vajúdását élte át. A materializmus és önzés régi elvei, az elavult felekezeti és hazafias előítéletek és gyűlölködések hitelüket veszítik, letűnnek az önmagukba dülő romok között. Minden országban a hit, testvériség és nemzetköziség új szelleme támad fel. Ez széttépi a régi kötelékeket, és átlépi a régi határokat. Eddig nem létezett méretű forradalmi változások történnék az emberi életben mindenfelé. De a régi korszak még nem múlt ki teljesen. Még élet-halál harcot vívja az újjal. A rossz még mindig óriási és ijesztő mértékben hatalmaskodik a földön. Napjai azonban már letűnőben vannak. Ismerjük legmélyebb gyökereit és legmesszebbmenő elágazásait. A támadás megindult ellene az egész vonalon. Egünket még mindig hatalmas és fenyegető felhők borítják, de a fény itt-ott már áttört. Rávilágít a haladás útjára, és leleplezi a további utat elzáró akadályokat és kelepccéket.

A 18. században mindez másképp volt. Azt a lelki és erkölcsi sötétséget, mely akkor ellepte a világot, még alig enyhítette egy-egy fénysugár. Ez a század olyan volt, mint a hajnalt megelőző, legsötétebb óra. Kifogyott olajú lámpák és csonkig leégett gyertyák fénye pislákol benne. Világosságuk csak arra volt elég, hogy láthatóbbá tegye a sötétséget. Carlyle „Nagy Frigyes”-ében így ír a 18. századról:

„Oly század ez, hogy nincs történelme. Olyan század ez, hogy csupa hazugság halmozódott fel benne. Annyi hazugság, amennyi egy előbbi században sem termett. Ez a század annyira hazuggá vált, hogy már nem is volt tudatában hazug voltának. És annyira elmerült a hazugságban, a hazugság annyira átítatta minden ízét, hogy a mérték betelt. A francia forradalomra volt szükség, hogy végét vesse... Nagyon megfelelő vég, amint hálásan érzem, egy ilyen század részére... A zsibbadt, könnyelmű emberfiának új Isteni kinyilatkoztatás kellett, hogy ne süllyedjen le a majmok színvonalára.” – *Carlyle: Frederick the Great (Nagy Frigyes)*

A 18. századdal való viszonylatban a jelenkor olyan, mint hajnalhasadás éjjeli sötétség, vagy mint tavasz tél után. A világ új életre ébred. Új eszmék, új remények hatják át. Néhány évvel azelőtt még lehetetlen álmoknak látszó remények beteljesedő valóságokká válnak. Mások, melyekről azt hitték, hogy jövődő századok távol kódében vannak, szemünk előtt öltének testet. A levegőben repülünk, és víz alatt utazunk. Híreket küldünk a világ körül a villám szárnyán. És megéltünk ezen kívül sok más csodát, amiket előszámlálni is alig lehet.

Az igazságosság napfénye

Mi az oka ennek az egész világot átfogó hirtelen ébredésnek? A Bahá'í hívők szerint a Szentlélek malasztjának áramlása Bahá'u'lláh próféta által, Aki 1817-ben Perzsiában született és 1892-ben a Szentföldön halt meg.

Bahá'u'lláh azt tanította, hogy a szellemi világ számára a próféta, vagy az „Isteni Megnyilvánulás” hozza azt a fényt, amit a nap az anyagi világnak nyújt. A nap föld felett való ragyogásával, melege kisugárzásával hozza létre a szerves anyagok növést és fejlődését. Az igazság napja szívek és lelkek világa számára áraszt fényt és áldást az isteni Kinyilatkoztatás útján, és az emberiségből gondolatokat, erkölcsiséget és jellemet sarjaszt. A nap sugarainak olyan a hatásuk, hogy behatolnak a világ legsötétebb és legelrejtettebb zugaiba, még olyan teremtményeknek is meleget és életet adnak, amelyek sohasem látják a napot. A Szentlélek malasztja is így befolyásolja az Isteni Megnyilvánulás útján mindenki életét, s a fogékony elméket még olyan helyeken és olyan népek között is megihleti,

⁶ Ezen sorok röviddel az első világháború után íródtak

ahol a próféta neve teljesen ismeretlen. A Megnyilvánulás érkezése olyan, mint a tavasz ébredése. A feltámadás napja ez! A lelki halottak új életre ébrednek, az isteni vallások igazsága megújul, és „új menny és új föld” keletkezik.

De a természet világában a tavasz az új élet növekedésén és ébredésén kívül a régi és elavult világ lerombolását és eltávolítását is magával hozza. Ugyanaz a nap, mely a virágokat fakasztja és a fákat rügyezteti, egyúttal mindannak pusztulását és elmúlását okozza, ami elhalt, és ami már nem használható. Repesztja a jeget, olvasztja a havat, és felszabadítja az árt, a vihart, melyek felfrissítik és megtisztítják a földet. Hasonlóan van a szellemi világban is. A szellemi napsugár ugyanilyen rázkódtatást és változást okoz. A feltámadás napja egyúttal ítélet-nap is, mert eltávolítja, szétrombolja a gonoszságokat és álgazságokat, az értéküket vesztett eszméket és szokásokat. Az előítéletnek és babonának télen át felgyülemlett jegét és havát felolvasztja, átváltoztatja, és felszabadulnak a régóta befagyott és bezárt erők, hogy elárasszák és megújítsák a világot.

Bahá'u'lláh küldetése

Bahá'u'lláh határozottan és ismételten kijelentette, hogy Ő minden népek régen várt vezetője és tanítója, csodálatos isteni kegyelem kiáramlása, mely minden korábit felülmúl, és amelyben valamennyi korábbi vallásforma úgy összefolyik, miként a folyók a tengerben. A világ számára megvetette az Egység szilárd alapját, megkezdte a békének és az emberek között való jóindulatnak azt a dicső korszakát, melyet próféták hirdettek, és amelyről költők énekeltek.

Az igazság kutatása, az emberiség egysége, a vallások, fajok, nemzetek egysége, Kelet és Nyugat kibékítése, a vallás és tudomány összhangba hozása, az előítéletek és babonák kiirtása, a férfi és nő egyenjogúsítása, az igazság és igazságosság megalapozása, legfelsőbb nemzetközi ítélőszék létesítése, egységes nyelv bevezetése, a tudás kötelező erejű terjesztése – és sok ezekhez hasonló az, ami ötven évvel ezelőtt Bahá'u'lláh tollából fakadt, amit számtalan könyvben és levélben örökített meg, melyek közül többet a föld királyaihoz és uralkodóihoz intézett.

Üzenete egyedülálló. Átfogó ereje és célkitűzése szempontjából csodálatos összhangban van az idők jeleivel és szükségleteivel. Új feladatok megoldására soha nem volt akkora szükség, mint most. A kínálkozó megoldások száma soha nem volt olyan nagy, soha a megoldások nem állottak egymással annyira ellentétben, mint most. Soha a világ nem érezte annyira szükségét egy nagy világtanító eljövételének, mint most. És talán soha eddig nem is várta olyan áhitattal és annyira általánosan ezt a tanítót, mint most.

A jövődölések beteljesülése

‘Abdu'l-Bahá ezt írja:

„Midőn Krisztus húsz századdal ezelőtt a földre jött, a zsidók epedve várták eljövételét. Minden nap könnyek közt mondták el azt a fohászt: 'Oh Isten, siettesd a Messiás megnyilatkozását'. De mikor az Igazság Napja felvirradt, megtagadták. A legellenségesebb szándékkal léptek fel Krisztus ellen, s végül is keresztre feszítették az Isteni Szellemet, Isten Igéjét, és Belzebubnak, gonosznak nevezték, miként az Evangélium beszéli. Ennek az volt az oka, hogy azt mondták: 'Krisztus eljövételét a Tóra világos szövegével egybehangzóan bizonyos jelek előzik meg. Míg ezek a jelek be nem következnek, mindaddig csaló az, aki azt hirdeti, hogy Ő a Messiás. A várt jelek egyike az, hogy a Messiásnak ismeretlen helyről kell jönnie, mi azonban mindnyájan tudjuk, hogy ennek az embernek Nazareth a hazája, márpedig mi jó jöhet Nazarethből?! A második jel az, hogy vasvesszővel uralkodik, azaz a kard segítségével alapozza meg a hatalmát. Ennek a Messiásnak azonban fabotja sincs! Más feltétel és jel az, hogy Dávid trónján kell ülnie, és Dávid királyságát kell visszaállítania. Ez az ember nem, hogy trónon ülne, hanem gyékénye sincs, amire kuporodjék. Megint más feltétel, hogy hirdesse a Tóra törvényeit. Ez az ember azonban eltörölte a törvényt, sőt, megszegette a szombatot is, noha a Tóra

világos szövege szerint minden olyan embernek halállal kell lakolnia, aki magát prófétának vallja, s megszege a szombatot, még ha csodákat művel is. Más jel szerint, uralma alatt az igazságosság annyira előre halad, hogy átterjed az ember világaról az állatvilágra is. A kígyó üregét megosztja az egérrel, a sas fészkében helyet ad a fürjnek, az oroszlán együtt legel a gazellával, a farkas egy forrásból iszik a báránnyal. Ezzel szemben áll az, hogy az Ő korában az igazságtalanság és zsarnokság annyira elhatalmasodott, hogy keresztre feszítették. Még egy másik feltétel az lenne, hogy a Messiás napjaiban a zsidók boldogulni, és a világ minden népe felett diadalmaskodni fognak, holott jelenleg a római birodalom területén a legnagyobb fokú megaláztatásban és szolgaságban élnek. Hogyan lehetne hát Krisztus az a Messiás, akit a Tóra ígért?

Így szálltak szembe az Igazság Napjával. Pedig ez az Isteni Szellem csakugyan Ő volt, akit a Tóra beígért. De ők nem ismerték fel a jeleket, s keresztre feszítették Isten Igéjét. A Bahá'í hívők elismerik, hogy a feljegyzett jelek Krisztus kinyilatkoztatásában megvalósultak, ha szó szerint nem is úgy, ahogyan a zsidók gondolták, mert a Tórában olvasható leírások képletesen értendők. Például a jelek között ott van az uralom jele. A Bahá'í hívők szerint Krisztus uralma nem mától holnapig tartó napóleoni hatalom, hanem égből jövő isteni és örökké tartó uralom volt. Krisztus uralma körülbelül kétezer éve áll, ma is tart, és Szent Lénye a végtelen időig ül örökké tartó trónján.

A többi jel is ehhez hasonlóan valósult meg. A zsidók nem értették meg őket. Habár azóta, hogy Krisztus isteni fényében megjelent, kétezer év múlt el, a zsidók még mindig várják a Messiás eljövételét, mert abban a hitben vannak, hogy részükön az igazság, Krisztus részén a tévedés.” – *írta e szavakat 'Abdu'l-Bahá ezen fejezet részére.*

Ha a zsidók Krisztushoz fordulnak, megmagyarázta volna nekik a rá vonatkozó jóslatok valódi értelmét. Okuljunk ebből a példából, és mielőtt ítéletet alkotnánk a felől, hogy a Mai Kor Tanítójának Kinyilatkoztatását illető jóslatok teljesültek-e, forduljunk Bahá'u'lláh írásaihoz, hogy megkapjuk a helyes feleletet. A Krisztusra vonatkozó jóslatok közül kétségtelenül sok a „lepecsételt” kijelentés. Az Igazi Nevelő az Egyetlen, ki a pecsétet feltörheti, és csak Ő fedheti fel azoknak a szavak kincsesládájában elrejtett valódi értelmét.

Bahá'u'lláh sokat írt a régi jóslatok magyarázására, de próféta voltának bizonyítása nem ezen alapszik. A nap önmagáról szolgáltat bizonyítékot mindazoknak, akikben megvan a megérzésnek képessége. Napkeltekor semmiféle megelőző kijelentésre nincs szükségünk ahhoz, hogy a nap ragyogását felfogjuk. Ugyanez áll az Isteni Megnyilvánulásról is, mikor benne részünk van. Ha minden korábbi jóslás feledésbe merülne, ő maga akkor is bőséges és elegendő bizonyossága lenne önmagának mindazok számára, akiknek a szellemi érzékei nyitottak.

Próféta voltának bizonyítékai

Bahá'u'lláh nem követeli senkitől, hogy vakon elismerje kijelentéseit és jeleit. Ellenkezőleg: tanítását azzal vezeti be, hogy határozott óvást emel tekintélyének vak elismerése ellen, és nyomatékosan figyelmeztet mindenkit, hogy éljen saját ítélőképességével, és alkossa meg véleményét önállóan, félelem nélkül, hogy az igazságot biztosan felismerhesse. Mindenkinek kötelességévé tette a beható kutatást, és sohasem rejtőzködött, hanem az emberek életét és jellemét átalakító szavait, cselekedeteit és azok hatását ajánlotta fel próféta volta legigazabb bizonyítékául. Az általa felajánlott bizonyítékok ugyanazok, mint amelyekre nagy elődjei hivatkoztak. Mózes szerint:

„Ha egy próféta az Úr nevében mond egy ígét, de az nem történik meg, nem teljesedik be: azt az ígét nem az Úr mondotta, hanem a próféta mondta elbizakodottságában; ne félj tőle!” (*V.Móz. XVIII. 22.*)

Krisztus is élt ezzel a világos bizonyossággal, és hivatkozott rá, hogy prófétai voltát bizonyítsa.

„Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Tüskebokróról szednek-e szőlőt,

vagy bogáncskóróról fügét? Tehát minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. ... Tehát gyümölcsöikről ismeritek meg őket.” (Máté VII. 15-20.)

Az alant következő fejezetek feladata annak a kimutatása, hogy Bahá'u'lláh próféta-ságra való igénye ezen bizonyítékok alkalmazása mellett megállja-e helyét vagy sem? Hogy beteljesedtek-e azok a dolgok, melyekről beszélt, és hogy munkája gyümölcse jó volt-e vagy rossz. Más szóval beteljesedtek-e jóslatai, megvalósultak-e rendelkezései, végül hozzájárult-e élete munkája az emberiség neveléséhez, emelkedéséhez és erkölcsi megjavulásához, avagy sem?

A kutatás akadályai

Természetes, hogy a tanuló, aki ebben a kérdésben az igazság elérésére törekszik, útjában sok akadályra bukkan. Mint minden más nagy erkölcsi és szellemi reformáció, a bahá'í mozgalom is sok ferde megítélés tárgya volt. Bahá'u'lláh-nak és híveinek rettenetes üldöztetése és szenvedései tekintetében a mozgalom barátainak véleménye egyezik ellenségei véleményével. A mozgalom értékét és alapítói jellemét illetően azonban a hívők megállapításai és a tagadók tudósításai felette eltérőek. Épp úgy, mint Krisztus idejében. Krisztus kereszthalálát és követői vértanúságát illetően a keresztény és zsidó történetírók egyező véleményen vannak; egyebekben a hívők szerint Krisztus megvalósította és tökéletesítette Mózes és a próféták tanításait, az ellenfelek ellenben azt a kijelentést tették, hogy a törvényeket és rendeleteket megszegte, és ezért halált érdemelt.

A vallás terén is, a tudományban is az igazság csak az olyan alázatos és odaadó kutató előtt tárja fel titkait, aki minden előítéllettől és babonától szabadon kész arra, hogy mindenét eladja, amiye van, csak hogy a „drága gyöngyöt” megszerezhesse. Alapfeltétele annak, hogy a Bahá'í mozgalom teljes jelentőségét megérthessük, az, hogy az igazság iránt való őszinte és önzetlen odaadás szellemében tanulmányozzuk, a kutatás ösvényein kitartsunk, és magunkat az isteni vezetésre bízunk. E nagy szellemi ébredés titkainak kulcsát és értékének igaz ismertető jeleit az alapítók írásaiban találjuk meg. Sajnos itt újra akadályok merednek a kutató elé, aki nem érti a perzsa és arab nyelvet, amelyeken ezeket a tanításokat megírták. Ezeknek az írásoknak csak egy kis részét fordították angolra, s a megjelent fordítások között is sok pontosság és stílus tekintetében tökéletlen. De a mozgalom szilárd és tömör alapjait szolgáló nagy életbevágó igazságok, a történelmi tudósítások és a fordítások tökéletlensége és hézagos volta mellett is úgy kiemelkednek a bizonytalanság ködéből, mint a hegyek a síkságokból.⁷

E könyv célja

A következő fejezetekben a lehetőséghez képest arra törekszünk, hogy őszintén és előítéletek nélkül vázoljuk a bahá'í mozgalom történetét, és hogy főként tanításai alapvető vonásait domborítsuk ki, hogy így az olvasót olyan helyzetbe hozzuk, hogy maga alkothasson tárgyilagos ítéletet, és esetleg arra is indíttassék, hogy ezekben az eszmékben saját erejéből még mélyebbre behatoljon.

Bármennyire fontos is az igazság keresése, nem ez az élet egyedüli célja és feladata. Az igazság nem holt dolog. Nem bánhatunk vele úgy, hogy ha megtaláltuk, elhelyezzük egy múzeumban, ott megszámozzuk, leltározzuk, kiállítás anyaga lesz, és végül is ott marad anélkül, hogy valami hasznot hozna. Senkit meg nem termékenyít, semmiféle gyümölcsöt nem terem. Az igazság eleven erő. Kell, hogy gyökeret verjen az emberek szívében, gyümölcsöket hozzon az emberi életben, és hozzájuttassa az embereket kutatásaik teljes jutalmához.

⁷ Ma már rendelkezésünkre állnak Shoghi Effendi páratlan fordításai, melyeket Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá arab és perzsa írásaiból készített. Ezek és saját figyelemreméltó írásai a Hit történetéről, alapvető igazságainak kijelentéseiről és ezek jelentőségéről, Igazgatási Rendjének kibontakozásáról együttvéve összehasonlíthatatlanul könnyebbé teszik a kutató munkáját, mint amilyen Dr. Esslemont idejében volt.

Ha tehát prófétai kinyilatkoztatást ismertetünk, igazi célunk az, hogy azok, akik a kinyilatkoztatások igazságáról meggyőződtek, a kinyilatkoztatás elveit gyakorolják, a szerint éljenek, az örömhíreket terjesszék, és ily módon sietessék annak az áldott napnak az eljövételét, amelyen megleszen Isten Akarata, miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is.

2. A BÁB, A HÍRNÖK

„Valóban a zsarnok megölte Őt, akit a világok szerettek, hogy kioltsa Isten világosságát teremtményei közt, és hogy visszatartsa az embereket a mennyei élet áradatától, az Úrnak, a Kegyelmesnek, a Bőkezűnek idejében.” – *Bahá'u'lláh, Lawh-i-Ra'is (Tábla 'Alí Páshához)*

Az új kinyilatkoztatás születési helye

Perzsia, a bahá'í mozgalom szülőhelye, egyedülálló helyet foglal el a világtörténelemben. Régi nagysága napjaiban első volt a nemzetek között, és műveltségében, hatalmában, fényében versenytárs nélkül állott. Kiváló királyokat és államférfiakat, bölcseket, költőket és művészeket adott a világnak. Zoroaszter, Kürosz és Dáreiosz, Háfiz, Firdauszi, Szá'di és Omar Khajjám csak néhány név Perzsia nagynevű fiai közül. Utólérhetetlenül ügyes iparosai voltak; szőnyegek páratlanok, acélja utánózhatalan, cserépedény ipara világhírű. Kelet közeli és középső részeiben korábbi nagyságának számos nyoma maradt.

A 18. és 19. században azonban siralmas hanyatlásnak indult. Úgy látszott, hogy korábbi dicsősége visszavonhatatlanul letűnt. Romlott kormány állott az élén, és reménytelen pénzügyi nehézségekkel küzdött. Uralkodói közül egyesek erőtlenek, mások pedig kegyetlen szörnyetegek voltak. Papsága vakbuzgó és türelmetlen, népeisége tudatlan és babonás volt. Lakosságának a legnagyobb része a mohamedán vallás síita szektájához⁸ tartozott, de tekintélyes számban voltak lakói között Zoroaszter hívei, zsidók, keresztények és más egymással vetekedő szekták követői. Mindannyian azt vallották, hogy követik magasztos tanítóikat, akik arra oktatták őket, hogy az egy Istent imádják, hogy szeretetben és egyetértésben éljenek, és mégis kerülték, gyűlölték, lenézték egymást. A másikat mindegyik szekta tisztátalannak, kutyának, pogánynak tartotta. A mindennapi életben a káromkodás és átkozódás igen nagy méreteket öltött. Zsidó vagy Zoroaszter híve esős napokon alig tehette utcára a lábát, mert ha ruhája mohamedánhoz ért, a mohamedán tisztátalan lett. Ez a sértés a zsidó életébe kerülhetett. Ha mohamedán pénzt fogadott el zsidótól, kereszténytől, vagy zoroasztriánustól, mielőtt zsebébe tehette, meg kellett mosnia a pénzt. Ha zsidó látta volna, hogy gyermeke szegény mohamedán koldusnak egy pohár vizet nyújt, a poharat kiütötte volna gyermeke kezéből: a hitetlen legyen átkozott, mert nem érdemli, hogy jóságban része legyen. A mohamedánok is számtalan szektára szakadtak, és ezek között gyakran vad és elkeseredett viszályok dúltak. Zoroaszter hívei nemigen keveredtek a kölcsönös viszályokba. Egymás között, elkülönülten éltek, és kerülték az érintkezést más vallású honfitársaikkal.

A társadalmi és vallási viszonyok a hanyatlás reménytelen állapotába süllyedtek. A nevelést elhanyagolták, a nyugati tudományt és művészetet tisztátalannak és vallásellenesnek tartották, az igazságszolgáltatást gúny tárgyává tették. Rablás és fosztogatás volt napirenden. Az országutak rosszak, és utazók számára veszélyesek, az egészségügyi berendezések pedig felháborítóan hiányosak voltak.

Mindennek ellenére a szellemi élet fénye mégsem aludt ki Perzsiában. Itt-ott az uralkodó világiasság és babona közepette is akadt néhány szentéletű lélek, és nem egy szív úgy ápolta az áhítatot Isten iránt, miként egykor Jézus eljövele előtt élt a kegyesség Hanna és Simeon szívében. Sokan epedve várták Istennek ígért hírnökét. Törhetetlenül bíztak abban, hogy eljövetelének az ideje már nagyon közel van. Ilyenek voltak az állapotok Perzsiában, mikor a *Báb*, az új idők hírnöke az egész országot lázba hozta küldetésének bejelentésével.

⁸ Az iszlám vallása Mohamed halála után nemsokára két szektára, a síiták és szunniták szektájára szakadt. A síiták azt állítják, hogy Ali, Mohamed veje volt a prófétának első jogos utódja, és hogy csakis az ő utódai a törvényes kalifák.

A Báb ifjúkora

Mirza Ali Mohammed, aki később a Báb (Kapu) nevet vette fel, Sirázban, Perzsia déli részében született 1819. október 20-án⁹. Siyyid volt, azaz Mohammed próféta leszármazottai közé tartozott. Jó nevű kereskedő atyja kevéssel fia születése után meghalt. Anyagi ágról való nagybátyja vette gondjaiba, aki szintén sirázi kereskedő volt, és fel is nevelte. Gyermekkorában megtanult olvasni, és az akkoriban szokásos elemi nevelésben részesült.

Erre vonatkozólag egy történész ezeket írja: „sokan hiszik, különösen a Báb hívei (a mostani Bahá’i hívők) élnek abban a meggyőződésben, hogy a Báb nem részesült semmiféle nevelésben. A nevelésre vonatkozó adatokat csak a mollák találták ki, mégpedig azzal a céllal, hogy a nép szemében értékét lekicsinyítsék. Ezért terjesztették azt a hírt, hogy minden benne lakozó tudás és bölcsesség csak nevelésének tulajdonítható. Az igazság után való mélyebb kutatás folyamán azonban olyan bizonyítékok kerültek elő, hogy a Báb gyermekkorában csupán rövid ideig járt Muhammad Sejk (más néven Abid) házába, ahol perzsa nyelven való írásra és olvasásra tanították. Erre céloz a Báb, midőn Bayan című könyvében így ír: ’Oh Muhammad, oh én tanítóm!...’

Érdekes azonban, hogy tanítója, Muhammad sejk utóbb neveltjének legodaadóbb tanítványa lett, és hogy a Báb nagybátyja és nevelőatyja, Háji Siyyid Ali ugyancsak odaadó hívévé szegődött, és hitéért mártírhalt is szenvedett.

Az igazság után kutatóknak megadatik ezen misztériumok megértése. Mi azt tudjuk, hogy az a nevelés, melyben a Báb részesült, egészen kezdetleges volt, ezért szokatlan nagysága és tudása minden megnyilatkozását vele született és Istentől kapott tehetségének kell tulajdonítanunk.”

Tizenöt esztendősen maga is üzleti tevékenységbe kezdett, eleinte gyámja oldalán, utóbb egy másik nagybátyjával, aki Búshirben élt, a Perzsa-öböl partján.

Zsenge ifjúságában nagy híre volt szépségének, elbűvölő modorának, kivételes kegyességének, jelleme nemességének. Rendíthetetlenül ragaszkodott az imák, böjtök és egyéb mohamedán előírások betartásához, ámde nem csak a betű szerint engedelmeskedett, hanem a Próféta tanításának igaz szellemében élt. Huszonkét esztendősen házasodott meg. Frigyéből egy fiú született, aki még csecsemő korában elhalt, a Báb tanító szolgálatának első évében.

A Kinyilatkoztatás

Midőn a Báb 25. életévét elérte, isteni parancsnak engedve kijelentette, hogy „Isten, a Fenséges Öt választotta ki a Báb-hitvallás oszlopául.” „*A Traveller’s Narrative*” (*Egy utazó beszámolója*) című munkában olvassuk a következőt:

„A Báb névvel ezt akarta kifejezni: ő a kegyelem csatornája egy nagy egyéniség számára, akit eddig még a dicsőség fátyla rejt, aki számtalan és határtalan tökéletességek birtokában van, akinek akarata őt cselekvésre ösztönzi, és akihez őt a szeretet szálai kötik.”
– TN, p. 3.

Az a hit, hogy Isten hamarosan Hírnököt küld a világra, egy Shaykhi nevű szektában terjedt el legjobban Perzsiában. A szekta tagja volt egy Mulla Husayn Bushru’i nevű kiváló pap, akinek a Báb elsőül adta tudtára küldetését. Kinyilatkoztatása pontos idejét a Báb Bayan c. írásaiban jegyezte fel: A Hedsra 1260. évében¹⁰ Jamadiyu’l-Avval hónap 5. napján 2 órával és 15 perccel napnyugta után (azaz 1844. május 23-án) történt a nevezetes esemény. ‘Abdu’l-Bahá még ezen éjszakán jött a világra, ámde születésének pontos óráját nem lehetett megállapítani. Mulla Husayn több napi gondos kutatás és tanulmányozás után meggyőződött arról, hogy a sííták által már régóta várt Hírnök jelent meg. Felfedezése okozta elragadtatásában nemsokára több barátja is osztozkodott. A Shaykhi szekta nagy

⁹ Mohamedán időszámítás szerint a Hedsra (a próféta futása, Kr. u. 622.) 1235. évében Muharram első napján

¹⁰ Mohamedán időszámítás szerint az évnek 354 napja van, ez a magyarázata annak, hogy az 1260. évnek H. u. megfelel az 1844. év Kr. u.

része csakhamar elismerte Bábot, s ők lettek az első Báb-hívők. Az ifjú próféta hírneve azután futótűzként terjedt el az egész országban.

A Báb-mozgalom terjedése

A Báb első tanítványai tizenhétven, vele együtt tizenkilencen, „az Élőnek betűi” néven váltak ismertté. Ezeket Perzsia és Turkesztán különféle helyeire küldötte szét, hogy eljövételét hirdessék. Ezalatt ő maga zarándokútra ment Mekkába, ahová 1844 decemberében érkezett. Ott a mohamedán világ minden részéből összegyűlt nagyszámú zarándokereg előtt nyíltan beszélt küldetéséről. Mikor Búshirbe visszatért, kinyilatkoztatása nagy izgalmat keltett. Ékesszólásának tüze, ihletett írásainak hatása, rendkívüli bölcsessége és tudása, hitújító bátorsága és buzgósága a legnagyobb lelkesedést váltotta ki követőinél, de egyben nagyfokú izgalmat és ellenségeskedést is keltett az orthodox muszlimok között. Síita tudósok szenvedélyesen ellene fordultak, és rávették Husayn Khánt, a fanatikus és zsarnok kormányfőt, Fars helytartóját arra, hogy nyomja el az új eretnekséget. Ekkor indult meg a Báb ellen a bebörtönözések, megfenyítések, vallatások, deportációk és meggyalázások hosszú sora, amely csak 1850-ben bekövetkezett vértanúhalálával ért véget.

A Báb által igényelt címek

A Báb-eszmék által kiváltott ellenségeskedés akkor érte el legnagyobb fokát, mikor az ifjú reformátor kijelentette, hogy ő maga az a Mihdi (Mahdi), kinek jövételét Mohamed bejelentette. A síiták ezt a Mihdit azzal a 12. Imámmal¹¹ azonosították, aki 1000 évvel ezelőtt titokzatosan eltűnt az emberek szeme elől. Meggyőződésük szerint a 12. Imám a föld alatt él, és régi alakjában jelenik meg. Az uralmáról, dicsőségéről, hódításairól és kinyilatkoztatásának a jeleiről szóló jóslásokat épp úgy betű szerint való értelemben magyarázták, mint a zsidók Krisztus idejében a Messiásra vonatkozókat. Azt várták, hogy földi hatalommal, óriási hadsereggel jelenik meg, és így hirdeti ki küldetését, hogy holtakat támaszt fel, s így tovább. De miután ezen jelek elmaradtak, a síiták a Bábot ugyanolyan szenvedélyes megvetéssel sújtották, mint aminővel a zsidók Jézust illették. A Báb hívei a jóslások nagy részét képletesen magyarázták. Az Eljövendő ígért uralmát a Galileai prófétáéhoz, a „bánatok emberéhez” hasonlóan misztikus uralomnak tartották, dicsőségét szelleminek és nem földinek, hódításait az emberi szívek birodalma felett való hódításnak gondolták. A Báb-eszmék bizonyítékait a Báb csodálatos életében és tanításaiban, tántoríthatatlan hitében, legyőzhetetlen állhatatosságában, és abban a képességében találták meg, hogy új szellemi életre tudja ébreszteni azokat, akik a tévedés és tudatlanság sírjában fekszenek.

De a Báb nem állott meg ott, hogy a Mihdi nevet igényelte. Felvette „Nuqtíy-i-Úlá”, vagy „Legelső Pont” megszentelt címét is. Ez a cím azért nevezetes, mert Mohamednek adták a követői. Még az imámok is kisebb hatalmúak voltak, mint ezen „Pont”, akitől ihletüket és tekintélyüket nyerték. A cím használata annyit jelentett, hogy a Báb ugyanazt a rangot igényelte magának, amelyet Mohamed elfoglalt a nagy vallásalapítók sorában. A síiták ezért épp úgy csalónak tartották, mint elődeik Mózeset és Jézust. Új naptárt is vezetett be. Visszaállította a napévet, és az új időszakot kinyilatkoztatásának évével kezdte meg.

Az üldöztetések növekedése

A Báb kinyilatkoztatásának, és annak a nyugtalanító gyorsaságnak következtében, mellyel a különféle osztályokhoz tartozók, szegények és gazdagok, tanultak és tudatlanok, mohón magukévá

¹¹ A síiták Imámnak nevezik a prófétának Isten által rendelt utódát, kinek minden hithű ember engedelmeskedni tartozik. Ezt a hivatalt egymás után 12 ember töltötte be. Az első Ali, a próféta unokaöccse és veje volt. A 12.-et a síiták Imám Mihdi-nek nevezték. Azt tartották róla, hogy nem halt meg, hanem a Hedsra 329. évében a föld alá tűnt el, és hogy az idők teljében ismét előjön, hogy a hitetleneket elpusztítsa, és hogy felhozza a boldogság új korát.

tették tanításait, – ellenfeleinek a mozgalom elnyomására irányuló törekvése egyre határozottabb és kegyetlenebb formákat öltött. Házaikat kifosztották és lerombolták, asszonyaikat letartóztatták és elhurcolták. Teheránban, Fars-ban, Masenderánban és sok más helyen sok hívőt leöltek. Egyeseket lefejeztek, másokat felakasztottak, ágyúk torka elé kötöttek, elégették vagy szétaraboltak. De hiába fojtogatták, a mozgalom mégis terjedt. A kegyetlen elnyomás inkább hasznára vált a mozgalomnak, hívei meggyőződését csak szilárdította és ellenállóbbá tette. Sok jóslat éppen az üldözés által teljesebben szó szerint. A siiták is hitelesnek ismerik el azt a Jabir nyomán megírt hagyományt, melyben a Mihdi eljövételéről a következőket olvassuk:

„Benne lesz a Mózes tökéletessége, Krisztus gazdagsága és Jób türelme. Szentjei az ő idejében megalázást szenvednek, fejüket ajándékként küldözgetik, épp úgy, mint a törökök és a Deylamiták fejét, agyonütik és lefejezik őket. Vérüket beissza a föld, és asszonyaik között jajkiáltás leend; valóban ezek az én szentjeim.” – *New History of the Báb (Báb új története)* E.G. Browne fordításában, p. 132.

A Báb vértanúhalála

1850. július 9-én, pénteken az alig 31 éves Báb is áldozatul esett üldözői fanatikus dühének. Veszthelyre hurcolták Aga Mohammed Ali (Anís) nevű odaadó fiatal követőjével együtt, aki kérve kérte, hogy vértanúhalálát vele megoszthassa. A kivégzés helye a tabriz-i katonai tábor tere volt. Két órával a déli idő előtt mind a kettőt úgy függesztették fel válluk alá helyezett kötelekkel, hogy Mohammed Ali feje szeretett mestere mellén feküdt. A kivégzésre egy szakasz örmény katonát rendeltek ki. A sortűz elhangzott, a füst eloszlott, és a katonák elvonultak. Báb és társa azonban életben maradt. A golyók csak a köteleiket vágták át, ők ketten sértetlenül estek a földre. El is menekültek egy házba, de menekülésüknek híre ment, mire értük jöttek, egy társukkal való beszélgetésben találták a két kivégzettet. A déli órákban ismét kikötötték őket. A sortűzük eredménytelenségét csodának tekintő örmény katonák megtagadták a sortűz megismétlését. Más szakaszt rendeltek ki tehát, s ez a lövésre szóló parancsot teljesítette. A sortűz ebben az esetben eredménnyel járt. A golyók a két áldozat testét keresztül-kasul járták, és rettenetesen szétroncsolták, arcuk azonban majdnem egészen sértetlen maradt.

Az istentelen kivégzés Tabriz katonai terét második Kálváriává avatta. Báb ellenségei gonoszul diadalmaskodtak, és azt hitték, hogy a Báb-hit nekik gyűlöletes fájának a gyökerét vágják el, és most már az egész hitet könnyen kiirthatják. Diadaluk azonban rövid életű volt, mert megfeledeztek arról, hogy nincs olyan fejsze, amellyel az igazság fáját ki lehetne vágni. Tapasztalniuk kellett, hogy az elkövetett bűn a mozgalomnak csak nagyobb erőt adott. A mártírhalállal a Báb hő vágya ment teljesebbé, híveit pedig fokozottabb buzgalomra ösztönözte. Szellemi elragadtatásuk tüzeit az üldözés nehéz vihara lobogóbb lánggra élesztette. Minél nagyobb volt a kiirtásukra irányult törekvés, annál magasabban lobogtak hitük lángjai.

A Carmel-hegyi sír

Báb holttestét mártírhalála után odaadó társáival együtt kidobták a várárkon. A rákövetkező éjszakán éjfélkor a Báb néhány híve elvitte a holttesteket, és ezeket azután több éven át Perzsiában titkos helyeken rejtegették, végül nagy nehézségek és veszély között a Szentföldre szállították. Most a Carmel-hegy lejtőjén, egy gyönyörű helyen fekvő sírban pihennek, Éliás barlangjához közel, csak néhány mérföldnyire attól a helytől, ahol Bahá'u'lláh élete utolsó éveit, és ahol most az ő földi maradványai is nyugszanak. A világ minden tájáról ezer meg ezer zarándok jön azért, hogy Bahá'u'lláh szent sírjánál bemutassa emléke iránt való hódolatát. Ezek közül egyik sem mulasztja el azt, hogy a Báb sírjánál is el ne mondja imádságát.

A Báb munkái

Báb munkái sok kötetre terjedők. Azt a gyorsaságot, amellyel ő – tanulmány és megelőző elmélkedés nélkül – gondosan kidolgozott kommentárokat, mély értelmű fejtegetéseket, vagy ékes szavú imákat fogalmazott, isteni ihletettsége egyik bizonyítékának tekintik.

Különbféle írásainak a tartalmáról a következő összefoglalás tájékoztat:

„Báb munkái közt voltak kommentárok és magyarázatok a Korán verseihez, továbbá imák, szent beszédek, vagy bizonyos szövegrészek igazi értelmére való utalások. Mások oktatásokat, figyelmeztetéseket, értekezéseket foglalnak magukban az Isteni Egység tanának különféle ágairól, ... bátorítást a jellem szilárdítására, a világi dolgoktól való tartózkodásra, és Isten sugallatának követésére. Műveinek a lényege és valódi értelme azonban annak a Lénynek a dicsőítése és ismertetése, aki nemsokára megjelenik, és akinek eljövetele betölti gondolatait, vágyait és törekvéseit. Mert saját fellépését az örömhír előfutárának tekintette, egyéniségét pedig csupán eszközül arra, hogy annak az Egynek nagyobb tökéletessége jobban megnyilvánulhasson. Nem is szűnt meg soha, egy pillanatig sem Őt dicsőíteni éjjel-nappal, és nem mulasztotta el követőinek figyelmét felhívni arra, hogy várják amannak eljövetelét; sőt, írásban kijelenti: 'Én csak egy betűje vagyok a hatalmas könyvnek, és csak egy harmatcseppje a határtalan óceánnak. Ha Ő megjelenik, valódi lényem, titokzatosságom és célozgatásaim beigazolódnak, és a vallás eme csírája ki fog fejlődni az Ő létének minden fokozatán át, és oly magasra emelkedik, hogy elérí 'a legtökéletesebb formát', és őt 'az áldott Istennek, a Teremtők legjobbjának' a ruhája díszíti majd!...

Az Eljövendő lángja annyira áthatotta, hogy a reá való emlékezés világossága volt a Máh-Kú erődeiben eltöltött sötét éjszakákban, és a reá gondolás volt hű vigasztalója a Chihriq-börtönben. Ezáltal fejlődött szelleme naggyá; az Ő bora mámorosította meg, és a Reá való emlékezés üdítette fel.” – *TN, p. 54.*

Ő, Kit Isten ki fog nyilvánítani

A Bábót Keresztelő Szent Jánoshoz hasonlították, de a Báb rangja nem csak a hírnöké vagy előfutaré. A Báb önmagában is Isten Megnyilvánulása volt, egy független vallás megalapítója, még ha e vallás csupán néhány évre korlátozódott is az időben. A Bahá'í-ok a Bábót és Bahá'u'lláh-t a Hit együttes megalapítóinak vallják, s meggyőződésük igazságát Bahá'u'lláh következő szavai támasztják alá: „Az, hogy e hatalmas és csodálatos Kinyilatkoztatást csak ily kurta idő választja el az én előző Megnyilvánulásomtól, olyan titok amelyet senki ember nem fejthet meg, semmilyen elme nem hatolhat e misztérium mélyére. Ennek tartama előre elrendeltetett és ember fia nem fedheti föl jelentését, hacsak és amíg tudomást nem szerez Rejtett Könyvem tartalmáról.” A Báb Bahá'u'lláhról szólva tökéletes önzetlenségről tesz tanúbizonyságot, kijelentvén, hogy Annak napján, „Kit Isten ki fog nyilvánítani”: – „ha valaki csak egy verset hall Tőle, és utána mondja, jobbat cselekszik, mintha a Bayánt (azaz Báb kinyilatkoztatását) ezerszer elmondaná.” – *TN, p.349.*

Szenvedések közepette boldognak érezte magát, ha ezáltal bármily kis mértékben „Annak” az útját egyengethette, „Kit Isten ki fog nyilvánítani”, aki kijelentése szerint ihletének egyetlen forrása és imádatának egyetlen tárgya volt.

Feltámadás, paradicsom és pokol

A Báb tanításának fontos része az, amit a feltámadásról, az utolsó ítéletről, a paradicsomról és a pokolról mond. Feltámadás alatt – úgy mondja – az Igazság Napja új Megnyilvánulásának megjelenése értendő. A halálból való feltámadás azoknak szellemi felébredését jelenti, akik a tudatlanság, a gondatlanság és élvezethajhászás sírjában alszanak. Az Ítélet napja az új Megnyilvánulás napja, amelynek elfogadása vagy visszautasítása elválasztja a juhokat a kecskéktől,

mert a juhok ismerik a Jó Pásztor hangját és követik Őt. A Paradicsom Isten megismerésének és szeretetének boldogsága, amiként Ő azt Kinyilatkoztatásában tudtunkra adta, ami által a lehető legnagyobb tökéletességet elérhetjük, és a halál után Isten országába és az örök életbe bejuthatunk. Pokol egyszerűen Isten megismerésének hiánya, és azzal a következménnyel jár, hogy az isteni tökéletesség el nem érhető, és az örök kegyelem elveszett. Határozottan kijelentette, hogy ezen kifejezéseknek semmi más értelmezés nem tulajdonítható, mint amelyeket ő adott, és hogy az anyagi test feltámadásáról, anyagi értelemben vett égről és poklóról, stb. azelőtt elfogadott nézet mind tiszta képzelődés szülöttje. Tanítása szerint az ember halála után is él, és ezen földöntúli életben a tökéletesedés felé való haladás határtalan.

Társadalmi és erkölcsi tanítások

A Báb írásaiban arra tanítja követőit, hogy testvéri szeretetükkel és nyájasságukkal tűnjenek ki. Foglalkozzanak hasznos művészettel és iparral. Az elemi nevelést tegyék általánossá. Abban az új és csodás rendben, mely most kezdődik, a nők élvezzenek az eddiginél nagyobb szabadságot. A szegényekről gondoskodják a közösség. A koldulás azonban legyen szigorúan tilos. És tiltassék el a szeszes italok élvezete is.

Legyen a valódi Báb-hívó vezéreszméje a tiszta szeretet. Ne várjon jutalomra, és ne féljen büntetéstől. A Bayán-ban ezt mondja:

„Istent úgy imádd, hogy az se változtasson Iránta tanúsított imádatodon, ha imádatod jutalma tűz lenne. Ha Istent félelemből imádot, nem emelkedtél fel szentsége küszöbéhez... Épp így, ha tekinteted a Paradicsomra irányítod, és ennek reményében imádot Őt, akkor is lealacsonyítod.” – *E. G. Browne, Bábis of Persia II, p. 931.*

Szenvedése és győzelme

A most közölt idézet tükrözi a Báb egész életét átható szellemnek. Léte egyetlen célja és vágya volt, hogy Istent megismerje, szeresse, tulajdonságait visszatükröztesse, és eljövendő Megnyilvánulása útját egyengesse. Szemében sem az életnek nem voltak borzalmi, sem a halálnak nem voltak fullánkjai, mert benne a szeretet kiirtotta a félelmet. A mártírhálát pedig felszabadulásnak tekintette, hogy egészen odaborulhasson Imádotja lábai elé.

Különös, hogy ezt a tiszta és fenséges lelket, az isteni Igazságnak ezt az ihletett oktatóját, Istennek és embertársainak ezt az odaadó imádotját annyira gyűlölte kora hivatásos papsága, és halálra ítélte! Bizonyára csak meggondolatlan vagy szántsándékos előítélet vakította el az embereket azzal a ténnyel szemben, hogy a Báb kétségtelenül próféta, Isten szent Hírnöke volt. Nem volt világi hatalma, nem jött dicsőséggel, de adhatta-e nyilvánvalóbb bizonyítékát a szellemi Hatalomnak és Uralomnak, mint azt, hogy nem szorult semmiféle földi segítségre, és hogy a leghatalmasabb és legerőszakosabb ellenállást is legyőzte? Megértethette volna-e másként az Isteni szeretetet a hitetlen világgal, mint azzal a képességével, hogy végsőkig elviselte a balsors csapásait, a szenvedés nyilait, az ellenség gyűlöletét, az álbarátok árulását, és mindezek fölé emelkedett, sőt, tántoríthatatlanul és keserűség nélkül még meg is bocsátott nekik, és meg is áldotta őket?!

A Báb kitartott és győzött. Ezren meg ezren mutatták ki szeretetük őszinteségét iránta, mikor szolgálatában feláldozták mindenüket, még életüket is. Királyok irigyelhetik hatalmát az emberek szíve és élete felett. S ami a legfőbb, „Ő, Kit Isten ki fog nyilvánítani”, valóban megjelent, és elfogadta hírnökének odaadását, és dicsőségének részesévé tette.

3. BAHÁ'U'LLÁH: ISTEN DICSŐSÉGE

„Ó te, ki vársz, tovább ne várankozz, mert Ő megérkezett. Tekints Szentélyére és Dicsőségére, mely abban lakozik. Ez az ősi Dicsőség új Megnyivánulással.” – *Bahá'u'lláh*

Születése és ifjúsága

Mirzá Husayn Ali, aki később a Bahá'u'lláh (azaz Isten Dicsősége) nevet vette fel, Núr-i Mirzá Abbás perzsa vezír (vagyis miniszter) legidősebb fia volt. Családja vagyonos volt, és tekintélynek örvendett, rokonai közül sokan kimagasló állást töltöttek be Perzsia kormányaiban, állami és katonai hivatalaiban. Teheránban, Perzsia fővárosában született 1817. november 12-én, a hajnalhasadás és napkelte közé eső időben. Népiskolát, vagy középiskolát sohasem látogatott, a szülői házban részesült némi oktatásban. Mégis, már gyermekkorában csodálatos bölcsesség és tudás nyilvánult meg benne. Még ifjú volt, midőn atyja meghalt, és ráhagyta a felelősséget, hogy fivéreinek és nővéreinek gondját viselje, valamint a család terjedelmes birtokait kezelje.

‘Abdu'l-Bahá, Bahá'u'lláh legidősebb fia egy alkalommal atyja ifjú koráról a következő részleteket beszélte el e könyv írójának:

„Gyermekkorától kezdve kiválóan jó és nemes volt. Szerette a szabad természetet. Ideje legnagyobb részét kertben vagy mezőn töltötte. Mindenkire különös vonzóerőt gyakorolt. Mindig tömeg vette körül. Miniszterek és udvari emberek keresték fel, és a gyermekek is vonzódtak hozzá. Már 13-14 éves korában elismerték tudását. Minden tárgyhoz hozzá tudott szólni, és minden problémát megoldott. Nagy gyűlések alkalmával vitába bocsátkozott az ulemákkal (vezető papság), és bonyolult vallási kérdéseket magyarázott. Mindenki a legnagyobb érdeklődéssel hallgatta.”

Bahá'u'lláh 22 éves volt atyja halálakor. A kormány azt akarta, hogy perzsa szokás szerint foglalja el atyja helyét a minisztériumban, azonban Bahá'u'lláh nem fogadta el ezt az ajánlatot. Ekkor a miniszterelnök azt mondta: „Hagyjátok magára. Ez az állás méltatlan hozzá. Magasabb céljai vannak. Nem tudom megérteni őt, de meggyőződésem, hogy magasabb életpálya lesz a hivatása. Gondolkodása eltér a mienktől. Hagyjuk magára.”

Fogságban a Báb híveként

Midőn a Báb 1844-ben kijelentette küldetését, a 27. évében levő Bahá'u'lláh bátran magáévá tette az új Hitet, és nemsokára e Hit legerősebb és rettenthetetlen képviselőjének bizonyult.

Hitvallása miatt két ízben szenvedett fogságot, sőt, a botbüntetés szenvedésein is át kellett esnie, mikor 1852. augusztus havában olyan esemény történt, amely a Báb híveire nézve rettenetes következményekkel járt. A Báb követői közül egy Sadik nevű fiatalember annyira szívére vette szeretett Mestere vértanúságát, melynek szemtanúja volt, hogy szelleme elborult, és hogy bosszút álljon, rálőtt a perzsa sakra. Pisztolyát azonban golyó helyett könnyű seréttel töltötte meg, így komolyabb baj nem történt, noha egy-két serét az uralkodót érintette. Az ifjú lehúzta a sakt a lováról, de a kíséret azonnal megragadta, és ott helyben megölte őt. E miatt a merénylet miatt igazságtalanul felelőssé tették a Báb hívei egész táborát, és rettenetes öldöklés lett a következménye. Nyolcvanhat közülük Teheránban azonnal kivégeztek a legfelháborítóbb kínzások között. Még többet elfogtak, és börtönbe vetettek. Közöttük volt Bahá'u'lláh is. Később ő maga így ír erről:

„Isten Igazságosságára! Semmi közünk nem volt ehhez a gyűlöletes tethez. A bíróság előtt ártatlanságunk kétségbevonhatatlanul be is bizonyult. Mégis bebörtönöztek és Teheránba vittek fogságba. Niyávarán-ból, a király akkori székhelyéről gyalog, láncra verve, mezítláb és hajadon fővel – mert egy durva fickó, aki minket lóháton kísért, leverte

a kalapot a fejemről – hajtott bennünket a sok őr és porkoláb, és négy hónapig minden képzeletet felülmúló helyen tartottak. Ami a tömlöcöt illeti, ahová ezt a Méltatlanul Bántalmazottat és hozzá hasonlóan méltatlanul bántalmazottakat zárták, nos akármelyik sötét és szűk cella is jobb lett volna annál. Megérkezésünk után a börtön küszöbét átlépve, rettenetes folyosón vezettek végig bennünket. Innen három meredek lépcsőn bocsátkoztunk le a nekünk kijelölt börtönhelyiségbe. Ez a hely koromsötét volt, és benne tolvajok, gyilkosok, útonállóak, körülbelül 150-en voltak. A zsúfolva megtelt helynek csak egyetlen kijárata volt – az, amelyen mi bejöttünk. Gyenge a toll arra, hogy leírjam ezt a helyet, és azt az orrfacsaró bűzt, ami benne volt. A bent lévők közül soknak se ruhája, se gyékénye nem volt, amin pihenhessen. Az egy Isten a megmondhatója, mennyit szenvedtünk ezen sötét és undok helyen.

A börtönben éjjel-nappal a Báb híveinek a helyzetén, viselt dolgain és ügyein tűnődtünk, és azon csodálkoztunk, hogy lelki nagyságuk, nemes érzésük, értelmességük ellenére képesek voltak oly tett elkövetésére, mint amilyen az uralkodó élete ellen törő vakmerő merénylet volt. Akkor sok szenvedésem között elhatároztam, hogy a börtön elhagyása után minden tőlem telhető buzgósággal ezeknek a lelkeknek az újjászületésén fogok munkálkodni.

Egyik éjjel álmomban az a fenséges szózat hangzott minden oldalról: 'Valóban mi is segítségedre leszünk, hogy a magad erejéből és tollad által győzedelmeskedjél. Ne bánkódj azon, ami téged ért, félelmet ne érezz. Te azok közé tartozol, akik biztonságban vannak. Az Úr nemsokára feltárja a földi kincseket – embereket küld, akik téged győzelemhez juttatnak. A te neveddel fogja az Úr újraéleszteni azoknak a lelkét, akik felismerték Őt.' – *Epistle to the Son of the Wolf (Levél a Farkas Fiához), p. 20-22.*

Száműzetés Bagdadba

A rettenetes fogság négy hónapig tartott, de Bahá'u'lláh és társai állhatatosan és lelkesedéssel kitarítottak, és boldogoknak érezték magukat. Nap nap után megkínóztak vagy megölték egyet-egyét közülük, a többi pedig el volt készülve arra, hogy rá kerül a sor. Ha porkolábok jöttek, hogy elvigyenek egyet a társaik közül, az, akit nevéen szólítottak, valósággal táncolt örömeiben, megcsókolta Bahá'u'lláh kezét, átölelte a többi hitsorsosát, és boldog vágyódással sietett vértanúsága helyére.

A per folyamán kétségbevonhatatlanul bebizonyosodott, hogy Bahá'u'lláh-nak nem volt semmi része a sah ellen való merényletben, és az orosz követ is kezeskedett jellemének tisztaságáért. Ezen felül olyan beteg is volt, hogy halálától tartottak. Így ahelyett, hogy halálra ítélték volna, a sah elrendelte, hogy Irák-i Arab (Bagdad) mezopotámiai városba száműzzék, ahová 14 nappal később el is indult családja és több híve társaságában. A hosszú téli utazás alatt (1853. januártól áprilisig) a száműzöttek rettenetes sokat szenvedtek a hidegtől és a fáradságtól, és Bagdadba halálosan kimerülten érkeztek meg.

Mihelyt egészsége engedte, Bahá'u'lláh oktatni kezdte az érdeklődőket, bátorította és buzdította a hívőket, és nemsokára béke és boldogság honolt a Báb hívei között¹². Ez az állapot azonban rövid ideig tartott. Mirza Yahyá, más néven Subh-i-Azal, Bahá'u'lláh féltestvére is Bagdadba érkezett, és nemsokára – úgy, mint annak idején Krisztus tanítványai között – nézeteltérések keletkeztek a hívek közt, melyeket Subh-i-Azal titokban szított. Ez az egyenetlenség, mely Drinápolyban később nyílt harccá fajult, nagyon fájdalmasan érintette Bahá'u'lláh-t, kinek egyedüli életcélja volt, hogy egyetértést teremtsen a világ népei közt.

¹² Ez az 1853. év elején volt, kilenc évvel Báb kinyilatkoztatása után, ami által a Báb egyes jóslásai „a kilences év” tekintetében beteljesültek.

Két év a vadonban

Bahá'u'lláh egy évvel Bagdadba érkezése után visszavonult egymagában a Sulaymáníyyíhi vadonba, ahová nem vitt magával mást, mint egy váltás ruhát. Erre az időre vonatkozóan a *Kitáb-i-Iqán* című könyvében így nyilatkozik:

„Ez országba való érkezésünk első napjaiban, amikor megláttuk a fenyegető események jeleit, úgy döntöttünk, hogy visszavonulunk, még mielőtt megtörténnének. Elvonultunk a vadonba, és ott, mindenkitől távol és egyedül két évig teljes magányban éltünk. Szemünkből a gyötrelem könnyei patakzottak, és vérző szívünkben égető fájdalom óceánja zúgott. Sok éjszakán nem volt eledelünk, és nappal sokszor nem talált pihenést testünk. Arra, Ki kezei között tartja lényem! A szenvedések mindezen záporai és a szakadatlan csapások ellenére lelkünk áldott örömben úszott, és egész lényünk kimondhatatlan örömről tanúskodott. Mert magányunkban nem tudtunk egyetlen lélek káráról vagy hasznáról, egészségéről vagy betegségéről. Egyedül szellemünkkel társalogtunk, elfeledkezvén a világról, és mindarról, mi benne van. Nem tudtuk azonban, hogy az isteni rendelés hálója eléri a legnagyobb halandó elképzeléseket is, és parancsának dárdája magasabbra repül, mint a legmerészebb emberi tervek. Az Általa állított csapdákat senki el nem kerülheti, és egyetlen lélek sem találhat megkönnyebbülést, csak ha aláveti magát az Ő akaratának.

Isten igazságosságára! Visszavonulásunk nem tervezett visszatérést, és amikor elváltunk, nem reménykedtünk az újraegyesülésben. Elvonulásunk egyetlen célja az volt, hogy elkerüljük, hogy a széthúzás tárgyává váljunk a hívők között, a nyugtalanság forrásává társainknak, a sérelem eszközévé bármely léleknek, vagy a szomorúság okává bármely szívnek. Ezeken túl nem volt más szándékunk, és ezek mellett nem volt más végcélunk sem. Ennek dacára mindenki kedve szerint folytatta cselszövéseit, és követte saját üres képzeléseit addig az óráig, amíg a Misztikus Forrásból nem jött a felszólítás, mely visszatértünket parancsolta oda, ahonnan jöttünk. Akaratunkat alávetve az Ővének, meghajoltunk rendelkezése előtt.

Mely toll mondhatná el, amit visszatértünkör tapasztaltunk! Két év telt el, mialatt ellenségeink szakadatlanul és kitartóan azon mesterkedtek, hogy Bennünket elpusztítsanak, amiről mindenki tanúskodik.” – *Kitáb-i-Iqán, A bizonyosság könyve, 278-279.*

A mullák ellenállása

Visszavonultságából visszatérve híre-neve még nagyobbra nőtt, mint valaha, közel s távol vidékről sűrűn rajzoltak az emberek Bagdad felé, hogy láthassák s hallhassák tanításait: zsidók, keresztények, zoroasztriánusok és mohamedánok egyaránt, mindnyájuk érdeklődését fölkelte az új üzenet. A mullák (mohamedán hittudósok) azonban ellenségesen fordultak felé, s szüntelenül a megbuktatását tervezték. Egy alkalommal egy mullát küldöttek hozzá, hogy kifaggassa, s föltegyen neki bizonyos kérdéseket. Küldöttjük azonban oly meggyőzőnek találta Bahá'u'lláh válaszait s oly lenyűgözőnek bölcsességét, amelyet szemlátomást nem tanulmányokból szerzett, hogy kénytelen volt beismerni: tudásban és megértésben nincs párja Bahá'u'lláhnak. Azonban eleget akarván tenni küldői, a mullák kívánságának, hogy meggyőződjék Bahá'u'lláh próféta voltáról, csodát kért tőle ennek bizonyítására. Bahá'u'lláh kifejezte készségét e kéréssel kapcsolatban, de csak bizonyos föltételekkel. Kijelentette, hogy amennyiben a mullák megegyeznek benne, hogy milyen csodát vigyen véghez, majd aláírnak és lepecsételnek egy dokumentumot, mely szerint a csoda elvégzése után beismerik az Ő küldetésének érvényességét és többet nem szegülnek ellene, akkor megkaphatják a kívánt bizonyosságot, s ha mégsem, akkor elítélhetik Őt szélhámoságért. Ha a mullák valóban az igazságot keresték volna, két kézzel kellett volna kapniuk e lehetőségen, csak hogy mi sem állt távolabb a szándékuktól. Eltökélték, hogy a saját javukra billentik a döntést, akár becsületes akár becstelen úton. Az igazságtól rettegván, hanyatt-homlok menekültek a vakmerő kihívástól. E kellemetlenség csak még inkább föltüzelte őket, hogy újabb és újabb terveket kóholjanak az elnyomott vallási közösség

kiirtására. A bagdadi perzsa főkonzul segítségükre sietett, és egyre küldözgette az üzeneteket a sahnak, melyek szerint Bahá'u'lláh még az előzőeknél is inkább sérti a mohamedán vallást, rossz hatásokat terjeszt Perzsiában és éppen ezért a sahnak számúzni kellene Őt valami még távolabbi vidékre.

Jellemző Bahá'u'lláhra, hogy mikor a mohamedán mulláktól fölbujtva a perzsa és a török kormány összefogott mozgalmának elpusztítására, a legnagyobb válság közepette is higgadt és derűs tudott maradni, bátorító, ihlető hatást gyakorolt követőire, és múlhatatlanul tökéletes írásokban nyújtott vigasztalást, jótanácsot. 'Abdu'l-Bahától tudjuk, hogyan írta meg a „Rejtett Szavak”-at ezen időben. Bahá'u'lláh gyakran sétált a Tigris folyó partján. Ilyenkor boldogságtól ragyogó arccal tért vissza, s rögtön lejegyezte bölcs tanácsainak lírai gyöngyszemeit, amelyek segítséget és vigaszt hoztak a szenvedő és bajban levő szívek ezreinek. Sok éven át csak néhány kézzel írt másolat létezett a Rejtett Szavakból, amelyeket nagy gonddal kellett rejtetegni, nehogy a számtalan ellenség karmaiba kerüljenek. Ma viszont már ez a kis könyvecske a legismertebb Bahá'u'lláh munkái közül, s a világ minden szegletében olvassák. A Kitáb-i Íqán Bahá'u'lláh egy másik jól ismert műve, ugyanebben az időben, bagdadi tartózkodása vége felé született (1862-1863).

A kinyilatkoztatás a Ridván kertben, Bagdad közelében

Hosszas tárgyalás után, a perzsa kormány kívánságára a török kormány parancsot adott ki, mellyel Bahá'u'lláh-t Konstantinápolyba rendelte. Híveit a rendelet kétségbe ejtette. Oly mértékben lepték el szeretett vezetőjük házáat, hogy a család maga a városon kívül Najib Pasha kertjébe vonult vissza tizenkét napra, mialatt a karaván a hosszú útra elkészült. A tizenkét napos (1863. április 22-től május 3-ig, azaz 19 évvel Báb kinyilatkoztatása után) készülődés első napján történt, hogy Bahá'u'lláh néhány követőjének tudtára adta azt az örömhírt, hogy ő az, akinek eljövételét Báb előre bejelentette, hogy ő az Isten Kiválasztottja, az, akit a próféták ígértek. Az a kert, ahol ezen emlékezetes kijelentés megtörtént, a Bahá'í-ok előtt, mint „*Ridván kertje*” lett ismertté; azokról a napokról pedig, melyeket Bahá'u'lláh ott eltöltött, mint „*Ridván ünnepé*”-ről emlékeznek meg minden évben a 12 nap évfordulóján. Bahá'u'lláh a tizenkét nap alatt nem volt nyomott hangulatban, nem szomorkodott, ellenkezőleg, vidám, méltóságteljes és hatalmának teljes tudatában volt. Hívei is boldogok és lelkesek voltak, és nagy tömegek jöttek hozzá, hogy hódolatukat kifejezzék. Bagdad előkelősége, sőt, maga a kormányzó is eljött, hogy az elutazó rabot megtisztelje.

Konstantinápoly és Drinápoly

A Konstantinápolyba való utazás 3-4 hónapig tartott, és Bahá'u'lláh és kísérői (családtagok és 26 tanítvány) nagyon sokat szenvedtek. Konstantinápolyban egy kis házba kerültek foglyokként, ahol csak összezsúfolva lakhattak. Később valamivel jobb hajlékhoz jutottak. Négy hónap múlva tovább szállították őket Drinápolyba. A drinápolyi út csak néhány napig tartott, de az eddig megtett utak közül a legrettenetesebb volt. Az egész idő alatt erősen havazott, és mivel nem volt megfelelő ruházatuk és élelmük, borzasztóan szenvedtek. Bahá'u'lláh és 12 tagú családja Drinápolyban az első télen át minden kényelem nélküli és férgekkel teli háromszobás kis házban lakott. Tavaszra kissé alkalmasabb lakást juttattak nekik. Drinápolyban négy és fél évet töltöttek. Bahá'u'lláh itt újra tanítani kezdett, és sok követőt gyűjtött maga köré. Küldetését nyilvánosan kihirdette, és lelkesen csatlakozott hozzá a Báb híveinek többsége, akik ezután a „bahá'í” nevet viselték. Egy kisebbség azonban Bahá'u'lláh féltestvérének, Mirzá Yahyának a vezetése alatt erős ellenállást fejtett ki, és korábbi ellenségeikhez, a síitákhoz csatlakozott, hogy elősegítse bukását. Ez sok zavart okozott, végül a török kormány mindnyájukat száműzte Drinápolyból. Bahá'u'lláh-t és követőit Palesztina Akkó

nevű városába küldte, ahová (Nabil¹³ értesítése szerint) 1868. augusztus 31-én érkeztek meg, Mirzá Yahya híveivel pedig Ciprusra került.

Királyokhoz intézett levelei

Ebben az időben írta Bahá'u'lláh híres sorozatos leveleit a török szultánhoz, Európa koronás főihez, a pápához és a perzsa sahhoz. Később a *Kitáb-i-Aqdas* (a Legszentebb Könyv) című művében más uralkodókat, az Egyesült Államok kormányát és elnökeit, továbbá a vallási vezetőket és az emberiség egészét szólította meg. Tudtukra adta küldetését, és felhívást intézett hozzájuk, hogy erőiket az igaz vallás, az igazságos uralom és a nemzetközi béke megteremtésére használják fel. A sahhoz intézett levelében hevesen tárgyalta az elnyomott bábik ügyét, és azt követelte, hogy állítsák őt szemtől szembe azokkal, akik üldöztetésükre bujtogattak. Követelését természetesen nem teljesítették. Badit, a fiatal és lelkes bahá'í-t, aki Bahá'u'lláh levelét átadta, elfogták és rettenetes kínzások közt megölték, forró téglákat szorítottak a testébe.

Ugyanezen levélben Bahá'u'lláh meghatóan ecsetelte saját szenvedéseit és nélkülözéseit:

„Ó király, Istenhez vezető utamon azt láttam, mit szem eddig nem látott és fül eddig nem hallott. Barátaim megtagadtak; utaimat elzárták, biztonságom tava kiszáradt, jólétem síkja felperzselődött, mennyi csapás szállt le reám, és mennyi ér még ezután?! Én megyek előre a Hatalmas, a Jóságos felé, míg mögöttem a kígyó siklik. Szemeim könnyárban úsznak, elázatom vele fekvőhelyemet. De bánatom nem magamért van. Istenemre, fejem a lándzsákat óhajtja az Úr iránt való szeretetből, és sohasem megyek el egy fa mellett anélkül, hogy szívemben hozzá ne fordulnék, mondván: 'Ó, bárcsak nevemben kívágnának, és testemet Istenhez vezető útján rád feszítenék.' Látom, hogy az emberek kábultságukban téves utakon járnak, és nem tudják azt; vágyaikat szabadjukra engedik, Istenüktől eltávolodnak, mintha Isten parancsát gúny tárgyának, tréfának, avagy játékszernek tekinthetnék; és mégis azt hiszik, hogy helyesen cselekszenek, és hogy a biztonság várában menedéket találnak. A helyzet azonban más, mint ők hiszik; holnap belátják azt, amit ma tagadnak.

Most indulunk száműzetésünk ezen távol fekvő helyéről (Drinápoly) az akkói börtönbe. Értesülésünk szerint ez a világ legelhagyatottabb városa, szemre rút, éghajlatra rémes, ivóvize piszkos, és mintha baglyok székhelye lenne; mást nem is hallani benne, mint huhogásukat. Itt akarják börtönbe vetni a szolgát, és elzárni előlünk az enyhülés kapuit, elvenni tőlünk a világi élet javait még hátralévő napjainkra. Istenemre, ha kimerültség gyengít, ha éhség tesz tönkre, ha fekvőhelyem kemény sziklán lesz, és a sivatag állatai lesznek társaim, nem riadok ettől sem vissza. Türelmes leszek, miként az eltökéltek és állhatatosak, türelmes, bízva Istennek, az Őslét Királyának, a nemzetek Teremtőjének erejében, és minden körülmény között hálát adok Istennek. És reméljük Kegyelmetől (magasztaltassék a neve) ... hogy minden ember arcát Iránta, a Hatalmas és Jóságos iránt őszintévé teszi. Valóban Ő felel annak, aki Hozzá imádkozik, és közel van ahhoz, aki Őt hívja. És mi arra kérjük Őt, hogy készítsen ezekből a súlyos bajokból pajzsot Szentjei teste részére, hogy védve legyenek az éles kardok és az áthatoló pengék ellen. Szenvédéseken át ragyogott az Ő fénye, és szakadatlanul sugározta az Ő dicsőségét: így cselekedett Ő tovatűnt korszakokon és a múlt ködébe vesző időkön át.” – *TN, p. 145-147. és Lawh-i-Sultán 265-268.*

¹³ A Hit egyik korai történetének, „The Dawn Breakers” (a Hajnalhozóknak) írója. Nabil személyesen jelen volt a leírt jelenetek némelyikénél és személyesen ismert sokakat az első hívők közül.

Az akkói fogság

Azon időben Akkó (Acre) börtönváros volt, ahova a legsúlyosabb gonosztevőket küldötték a török birodalom minden részéből. Midőn Bahá'u'lláh és követői, férfiak, nők és gyermekek, körülbelül 80-84-en keserves tengeri út után odaérkeztek, katonai barakkokban helyezték el őket. A hely nagyon piszkos és legnagyobb mértékben visszataszító volt. Sem ágyaik nem voltak, sem semmiféle más kényelemben nem volt részük. A nekik juttatott élelem gyalázatos és élvezhetetlen volt, olyannyira, hogy rövid idő múlva a foglyok engedélyt kértek, hogy élelmezésükről maguk gondoskodhassanak. Az első napokban a gyermekek szakadatlanul sírtak. Aludni alig tudtak. Malária, vérhas és más betegségek jelentkeztek. Csakhamar mindenki megbetegedett kettejük kivételével (akik azonban később szintén megbetegedtek). Három közülük belehalt a betegségébe, az életben maradottak szenvedése pedig leírhatatlan volt.¹⁴

A legszigorúbb fogság két évig tartott. Egész idő alatt senkinek sem volt szabad átlépnie a börtön küszöbét négy ember kivételével, akik erős fedezet mellett szereztek be naponként az élelmet.

A barakkfogság tartama alatt látogatókat nem volt szabad fogadniuk. Perzsiából a bahá'í-ok közül többen eljöttek úgy, hogy az egész utat gyalog tették meg, hogy szeretett mesterüket láthassák, de a város kapuin se bocsátották be őket. Ekkor a harmadik árkon kívül levő lapályra mentek, ahonnan legalább Bahá'u'lláh börtöne ablakait láthatták. Bahá'u'lláh megjelent az egyik ablaknál. Mikor messziről megpillantották, sírva fakadtak, és új lelkesüléssel eltelve, további áldozatokra és szolgálatokra készen tértek haza.

A szigorúság enyhítése

Végül enyhítettek a fogság súlyosságán. Török csapatok mozgósítása miatt a barakkokat katonák számára elrekkvirálták. Bahá'u'lláh-nak és családjának külön ház jutott, többi társa pedig a város egyik karavánszerájában nyert elhelyezést. Bahá'u'lláh ebben a házban még hét évig tartózkodott fogolyként. A börtönéül szolgáló szoba mellett volt még egy szűk helység, ahol háza népének mindkét nembeli 13 tagja helyezkedett el. Az első időben mindnyájan nagyon sokat szenvedtek a szűk hely, a nem megfelelő ételek, és a legegyszerűbb életszükségletek hiánya miatt. Később azonban még néhány helyiséget bocsátottak rendelkezésükre úgy, hogy aránylag tűrhetőbb körülmények között élhettek. Amióta Bahá'u'lláh és társai elhagyták a barakkokat, már fogadhattak látogatókat, és a kormány rendeletei által parancsolt szigorú megszorítások lassanként enyhültek, habár néha-néha rövid időre újra érvénybe helyezték.

A börtön kapui megnyílnak

A bahá'í-ok fogságuk legrosszabb idejében sem keseredtek el, és tántoríthatatlan bizalmuk nem ingott meg. Bahá'u'lláh a barakkokból így írt barátjaihoz: „*Ne féljete. Ezek az ajtók meg fognak nyílni, sátramat fel fogom ütni Carmel hegyén, és osztályrészünk a legnagyobb öröm lesz.*” Kijelentése követői számára vigasz forrása volt, és kellő időben szó szerint teljesült is. Hogy miként nyílt meg előttük a börtön ajtaja, azt legjobban 'Abdu'l-Bahá szavai ecsetelik. Unokájának, Shoghi Effendinek fordításában így hangzanak:

„Bahá'u'lláh szerette a környék szép zöldjét. Egyik nap ezt a megjegyzést tette: 'Kilenc évig nem élvezhettem a zöld természetet. A szabad természet a lélek világa, a város a test világa.' Midőn kijelentését velem közölték, megtudtam belőle, hogy vágyakozik a természet után, és biztos voltam abban, hogy bármi, amit megtehetek kívánsága teljesítésére, sikeres lesz. Akkóban ezen időben élt egy Muhammad Safwat Pasha nevű

¹⁴ Hogy az elhaltak közül kettőt eltemethessenek, Bahá'u'lláh saját szőnyegét adta oda, hogy eladják a temetési költségek fedezésére. A katonák azonban a pénzt nem erre a célra használták fel, hanem eltulajdonították, és a holttesteket egy gödörbe dobták.

ember, aki igen ellenséges volt irántunk. Volt egy palotája, Mazra'ih néven a várostól négy mérföldnyire északra, igen kedves hely, kertek között és folyókkal körülvéve. A pasát felkerestem otthonában, és így szóltam hozzá: 'Pasha, palotád üresen áll, Te pedig Akkóban élsz.' Ő így felelt: 'Rokkant vagyok, és nem élhetek a városon kívül. Ha kimegyek oda, elhagyatottnak érzem magam, és barátaimat nélkülözni kell.' 'Ha Te nem élsz ott, – mondám neki, – és házad üresen áll, add nekünk bérbe.' Ajánlatom meglepte őt, de nemsokára hozzájárult. A házat körülbelül évi ötföntnyi csekély bérért kibéreltem, a bért öt évre megfizettem, és szerződést kötöttem vele. A ház rendbe hozására munkásokat küldöttem, a kertet rendbe hozattam, s fürdőt is építtettem. Végül kocsiról is gondoskodtam az Áldott Szépség¹⁵ rendelkezésére. Egy szép napon elhatároztam, hogy oda megyek, és magam is megtekintem a helyet. Annak ellenére, hogy az egymást követő rendeletek megtiltották, hogy a város falának határait elhagyhassuk, kimentem a város kapuján. Az őrség nem tartóztatott fel, így én a palotához siettem. A következő napon újból kimentem több barátom kíséretében, ismét anélkül, hogy feltartóztattak volna, habár a kapu mindkét oldalán őrök és katonák állottak. Másnap lakomát rendeztem, Bahji fenyőfái alatt asztalt állítottam fel, és köréje gyűjtöttem a város előkelőségét és hivatalnokait. Este együtt tértünk vissza a városba.

Egy nap az Áldott Szépség szent színe elé léptem, és így szóltam: 'A mazra'ih-i palota készen áll számodra, és egy kocsi áll rendelkezésedre, amely majd oda visz.' (Ezen időben egyáltalán nem voltak még kocsik Akkóban vagy Haifában.) Ő vonakodott, és így szólt:

'Fogoly vagyok.'

Később újra kértem, de ugyanazon választ kaptam. Harmadszor is megismételtem kérésemet, ő azonban csak ennyit mondott: 'Nem!' Amire nem mertem már többet zavarni. Élt azonban Akkában egy mohamedán sejk, aki általánosan ismert, és nagyon befolyásos ember volt, és szerette Bahá'u'lláh-t, aki viszont őt is nagyon kedvelte. Felkerestem a sejket, előadtam neki az egész helyzetet. Majd így szóltam:

'Te megteheted. Menj ma éjjel szent Színe elé, borulj Előtte térdre, fogd meg a kezét, és ne engedj addig, míg meg nem ígéri, hogy elhagyja a várost!'

Ez az ember arab volt... Azonnal felkereste Bahá'u'lláh-t és leborult lábai elé. Megfogta az Áldott Szépség kezét, megcsókolta azt, és megkérdezte:

'Miért nem hagyod el a várost?' Az így felelt:

'Fogoly vagyok.' A sejk folytatta:

'Isten ments. Kinek áll hatalmában, hogy Téged foglyává tegyen?! Te tetted magad fogollyá. Magad akartad, hogy fogságban légy. De most arra kérlek, hogy jöjj ki, és menj a palotába. Ott minden gyönyörű és zöld. A fák bájosak, a narancsok olyanok, mint a tűzgolyók.'

Ahányszor az Áldott Szépség azt mondta: 'Fogoly vagyok, lehetetlen', a sejk mindannyiszor megfogta és megcsókolta a kezét. Teljes órán át tartott a rábeszélése, végre Bahá'u'lláh így szólt:

'Jól van.'

A sejk türelme és kitartása elnyerte jutalmát. Boldogan jött hozzám, hogy Ő Szentsége belegegyezésének örömhírét velem közölje. Abdu'l-Aziz szultán határozott rendelete ellenére, amely megtiltotta, hogy az Áldott Tökéletességgel találkozzam, vagy Vele érintkezzem, másnap kocsin kivittem Őt a palotához. Senki sem akadályozott meg benne. Otthagytam őt, magam pedig visszatértem a városba.

Két éven át maradt a kedves, bájos helyen. Ez után úgy döntött, hogy egy másik helyre, Bahji-ba költözik. Ez úgy történt, hogy ott járványszerű betegség tört ki, a ház tulajdonosa kétségbeesésében az egész családjával elmenekült, és hajlandó volt a házat bárkinek

¹⁵ Yamal-i Mubarak (Áldott Szépség) volt Bahá'u'lláh egyik címe, amelyet hívei és barátai gyakran használtak.

ellenszolgáltatás nélkül átengedni. Mi a házat csekély összegért kibéreltük, és itt nyíltak meg a méltóság és a valódi uralom kapui. Bahá'u'lláh névleg fogoly volt (mert Abdu'l-Aziz szigorú rendeletei még mindig érvényben voltak), de a valóságban olyan nemes, előkelő volt életmódjában és cselekedeteiben, hogy mindenki nagy tisztelettel volt iránta, és Palesztina urai irigyelték befolyását és hatalmát. Kormányzók, tábornokok és magas hivatalnokok alázatosan kérelmezték, hogy színe előtt megjelenhessenek, ezeket a kérelmeket azonban ritkán teljesítette.

Egy alkalommal a város kormányzója egy tábornokkal együtt könyörgött a kegyért, hogy az Áldott Tökéletességet meglátogathassa, azzal a megokolással, hogy felsőbb hatóságtól kapták a rendeletet. Kérelmük meghallgatásra talált. A tábornokot, aki testes ember és európai volt, Bahá'u'lláh méltóságteljes megjelenése annyira elbűvölte, hogy az ajtó közelében, a földön térdelő helyzetben maradt. Olyan nagy volt a két látogató féltékenysége, hogy Bahá'u'lláh-nak csak ismételt kínálgatása tudta rávenni őket, hogy a felajánlott nargileh-t elszívják. Akkor is ajkukkal alig érintették és félretolva a pipát, keresztbe font karokkal ültek olyan alázatos és tiszteletadó helyzetben, amely bámulatba ejtette a jelenlevőket.

A jóbarátok szeretetteljes odaadása, a hivatalnokok és előkelőségek részéről tanúsított tisztelet, a zarándokok és az igazságot keresők odaözönlése, az odaadó és szolgálatkész szellem, amely körülötte megnyilvánult, az Áldott Tökéletesség méltóságos és királyi magatartása, rendelkezéseinek hatása, buzgó követőinek nagy száma, mindez tanúbizonyságát adta annak, hogy Bahá'u'lláh a valóságban nem rab, hanem a Királyok Királya volt. Két zsarnok uralkodó, két korlátlan hatalmú úr állott vele szemben, ő pedig, bár az ő börtönükben szenvedett fogságot, oly szigorú szavakkal illette őket, mintha király szólna alattvalóihoz. Utóbb Bahjiban már hercegi módon élt a szigorú parancsok dacára. Néha ki is jelentette:

'Valóban, valóban édeni paradicsom lett a nyomorult rabságból.'

Ilyesmi a világ teremtése óta valóban még nem fordult elő."

Az élet Bahjiban

Bahá'u'lláh, aki korábbi szenvedésekkel telt éveiben megmutatta, miképpen lehet Istent a szegénység és megaláztatás állapotában is dicsőíteni; a Bahjiban töltött idő alatt bizonyosságát szolgáltatva annak is, hogyan kell Istent dicsőíteni a tekintély és gazdagság állapotában. Száz és százezer odaadó követőinek áldozatkészsége nagy összegeket bocsátott rendelkezésére, melyeket neki kellett kezelnie. Ámbár élete itt Bahjiban szó szerint királyinak volt mondható, nem szabad azt hinni, hogy azt külső pompa vagy pazarlás irányította. Az Áldott Tökéletesség és családja egyszerű, szerény viszonyok között élt, és fényűzésre egyáltalában nem költekeztek. A hívők számára otthonához közel szép kertet létesítettek, amit Rizvánnak hívtak, ebben gyakran napokat, sőt heteket töltött el, és éjszakáit a kert egy kis házikójában aludta át. Alkalmilag messzebbre is elment. Többször ellátogatott Akkóba és Haifába is. Sokszor a Kármel hegyén ütötte fel sátorát, amiként azt előre megjósolta az akkói barakkokban töltött fogsága idején. Ideje legnagyobb részét imádkozással és elmélkedéssel, szent könyvei megírásával, levelezésével és barátai szellemi nevelésével töltötte el. Hogy teljes odaadással szentelhesse magát munkájának, minden más ügy elintézését 'Abdu'l-Bahá vállalta magára, még a mullák, költők és a kormány tagjainak látogatását és fogadását is. Mindnyájukat elbűvölte az együttlét 'Abdu'l-Bahá-val, kinek magyarázatai és beszélgetései teljesen kielégítették őket, habár magát Bahá'u'lláh-t nem láthatták, jó érzéssel voltak iránta a fiával kötött ismeretség folytán, mert 'Abdu'l-Bahá magatartása atyja lelkületének hű képét adta.

Edward G. Browne, a híres orientalista, a Cambridge-i egyetem tanára 1890-ben meglátogatta Bahá'u'lláh-t Bahji-ban, és benyomásait így írta meg:

„Vezetőm néhány pillanatig várt, míg cipőimet levettem, azután gyors kézmozdulattal félrehúzta a függönyt, és miután beléptem, visszaengedte. Nagy szobába jutottam,

amelynek felső végén alacsony kerevet, míg az ajtóval szemben 2-3 szék volt. Ámbár homályosan sejtettem, hogy hová megyek, és kit fogok látni (mert semmiféle felvilágosítást nem kaptam), mégis 1-2 másodpercig eltartott, míg dobogó szívvel, hódolatteljesen tudatára ébredtem annak, hogy a szoba nem üres. A sarokban, ahol a kerevet a falhoz ért, egy méltóságteljes, tiszteletreméltó személy ült olyan főveggel a fején, melyet a dervisek 'tads'-nak neveznek, és amelynek az első része köré keskeny fehér turbán volt csavarva. A megpillantott arcot sohasem fogom elfelejteni, habár leírni nem tudom. Úgy látszott, hogy átható tekintetű szeme a lélek mélyéig hatol. Szemöldökein hatalom és fenség honolt. Homlokának és arcának mély redői olyan kort tükröztek vissza, amelyet szénfekete haja, sűrű és mellére omló szakálla meghazudtolt. Felesleges volt, hogy megkérdezzem, ki előtt állok, midőn meghajoltam. Előtte, aki középpontja a szeretetnek és odaadásnak, amelyet királyok hiába irigyelnek, és amelyért császárok hiába epekednek.

Lágy, méltóságteljes hang kínált meg üléssel, majd így szólott:

'Dicsőség az Istennek, hogy ide érkezéte!... Te eljöttél, hogy meglátogass egy száműzöttet... Mi csupán a világ javát, és a nemzetek boldogságát óhajtjuk; mindemellett viszály és lázadás szítóinak tartanak minket, akik bilincset és száműzetést érdemelnek... Mi azt óhajtjuk, hogy a nemzetek mind egy hitben egyesüljenek, és minden ember testvére legyen egymásnak; hogy a szeretet és az egység köteléke az emberek között megerősíttessék; hogy a vallások közt a különbségek eltűnjenek. Mi rossz van ebben? ... Mégis minden így lesz: az áldatlan viszályok, a pusztító háborúk megszűnnek, és eljő a teljes Béke kora. Nincs erre nektek Európában szintén szükségetek? Krisztus nem ezt jósolta-e előre? ... Mégis azt látjuk, hogy királyaitok és uralkodóitok kincseiket inkább az emberi nem kiirtására használják fel, és nem arra, ami az emberi boldogsághoz vezetne ... A viszályoknak, a vérontásnak és az egyenlenségeknek el kell tűnnie, és minden embernek olyanná kell válnia, mintha egy törzshöz, egy családhoz tartoznék ... Az ember ne azzal dicsekedjék, hogy hazáját szereti, hanem azzal, hogy felebarátját szereti ...'

Amennyire visszaemlékezem, ezek voltak sok egyéb között a Bahától hallott szavak. Azok, akik ezeket a szavakat olvassák, fontolják meg, hogy halált és bilincseket érdemelnek-e az ilyen tanítások, és nem nyerne-e a világ elterjedésükkel?! ..." – TN, p. 39.

Halála

Bahá'u'lláh életének alkonya simán és derülten telt el, mígnem 75 éves korában, 1892. május 29-én erős lázroham következtében halála be nem következett. Utolsó írásai között volt saját kezűleg megírt, aláírásával és pecsétjével kellően ellátott végrendelete. Halála után 9 nap múlva legidősebb fia törte fel a pecsétet a családtagok és néhány jóbarát jelenlétében, és felolvasta a rövid, de fontos okmányt. A végrendelet szerint 'Abdu'l-Bahá lett atyja utóda, és tanításainak hivatásos értelmezője. A család, a rokonság és a hívők pedig utasítást kaptak, hogy 'Abdu'l-Bahá irányítása szerint cselekedjenek, és engedelmeskedjenek neki. Ez a rendelkezés megakadályozta az eretnekséget és szétszakadást, és biztosította a mozgalom egységét.

Bahá'u'lláh próféatasága

Fontos, hogy világos képet nyerjünk Bahá'u'lláh próféta voltáról. Kijelentéseit a többi isteni „Kinyilatkoztatások”-hoz hasonlóan két csoportba sorozhatjuk. Az egyik csoport az, melyben, mint olyan ember ír és beszél, akit Isten küldetéssel bízott meg felebarátai javára. A másik csoportba azok a szavai tartoznak, amelyeket mint Isten közvetlen kijelentéseit mondott.

A Bizonyosság Könyvében így ír:

„Az előző oldalakon Mi már kétféle természetet jelöltünk meg minden egyes Égitestnél, mely az örök szentség Hajnalából felkél. Az egyik természetüket, a lényegi egység állapotát már elmagyaráztuk. 'Nem teszünk különbséget egyikük javára sem közülük.'

(Korán 2:136) A másik természetük a megkülönböztetés állapota, mely a teremtés világára és annak korlátaira vonatkozik. Itt Isten minden egyes Megnyilvánulása saját egyéniséggel rendelkezik, pontosan megszabott küldetéssel, előre elrendelt Kinyilatkoztatással, és különlegesen kijelölt korlátokkal. Mindegyiküket más néven ismerik, más különleges tulajdonság jellemzi, meghatározott Küldetést teljesít, és sajátos Kinyilatkoztatással lett megbízva. Miként mondja: 'Egyeseket közülük előnyben részesítettünk másokkal szemben. Akadnak közöttük olyanok, akikkel Isten beszélt. Némelyeket közülük több fokkal magasabbra emelt. Jézusnak, Mária fiának nyilvánvaló bizonyítékokat adtunk és megerősítettük Őt a Szentlélekkel.' ... (Korán 2 253)

Így egységük és fennkölt szellemiségük szempontjából tekintve az Istenség, Isteni Természet, Legfőbb Egyedülvalóság és Legbelsőbb Lényeg tulajdonságai joggal voltak és alkalmazhatók most is a lét ezen Lényegeire, minthogy Ők mindnyájan az isteni Kinyilatkoztatás trónusán ülnek, és az isteni Elrejtőzés székét foglalják el. Megjelenésük által Isten Kinyilatkoztatása ölt testet, és orcájuk által Isten Szépsége nyilvánul meg. Ezért Magának Istennek a hangja hallható az Isteni Lény ezen Megnyilvánulásaitól.

Második természetük – vagyis a különbözőség, az elkülönülés, az időbeli korlátok, az egyéni jellemzők és a mértékek – tekintetében a feltétel nélküli szolgálat, a teljes nélkülözés és tökéletes önmegtagadás példaképei. Miként mondja: 'Isten szolgálja vagyok' (Korán 19:30), 'Én csak hozzátok hasonló ember vagyok.' (Korán 18:110) ...

Ha Isten mindent átfogó Megnyilvánulásainak bármelyike kijelentené: 'Én vagyok Isten!' bizony igazat mondana, és kétség sem férne ahhoz. Mert ismételt bizonyítottuk, hogy Kinyilatkoztatásukon, tulajdonságaikon és neveiken keresztül Isten Kinyilatkoztatása, az Ő neve és az Ő tulajdonságai öltenek testet a világban. Amint kinyilatkoztatta: 'Nem te dobtál, amikor dobtál, hanem Isten dobott!' (Korán 8:17). És ezt is mondja: 'Akik hűségesköt fogadnak neked, azok Istennek tesznek hűségesköt.' (Korán 48:10) És ha bármelyikük így nyilatkozna: 'Én Isten Hírnöke vagyok', szintúgy igazat beszélne, a kétségtelen igazat. Miként megmondja: 'Mohamed egyetlen férfinak sem apja közületek, hanem Isten Küldötte.' (Korán 33:40) Így tekintve Ők mind csupán a tökéletes Király, a változhatatlan Lényeg Küldöttei. És ha mindnyájan azt hirdetnék: 'Én vagyok a Próféták Pecsétje', valóban mind csak az igazat mondanák, minden kétséget kizáróan. Mert ők mind csupán egy személy, egy lélek, egy szellem, egy lény, egy kinyilatkoztatás. Ők mindnyájan a „Kezdet” és a „Vég”, az „Első” és az „Utolsó”, a „Látható” és az „Elrejtett” megnyilvánulásai – melyek mindegyike Arra vonatkozik, Ki a Szelleme legbelsőbb Lelke, és a Lények örök Lényege. És ha azt mondanák: 'Mi Isten szolgálói vagyunk', ez szintúgy nyilvánvaló és vitathatatlan tény. Mert ők a szolgálat legmagasabb állapotában öltöttek testet, egy olyan szolgálatban, melyhez hasonlót ember soha el nem érhet.

Ezért olykor, amikor a lét ezen Lényegei mélyen az időtlen és örök szentség óceánjaiba merültek, vagy amikor felszárnnyaltak az isteni misztériumok legmagasabb csúcsaira, joggal állították, hogy beszédük az istenség Hangja, Magának Istennek a Hívása. Ha felnyílna a tisztánlátás szeme, felismerné, hogy ebben az állapotban ők teljességgel megtagadták, és nem-létezőnek tekintették magukat Azelőtt, Ki a Mindeneket Átható, a Megvesztegethetetlen. Úgy vélem, önmagukat abszolút semminek tekintik, és saját említésüket ezen Udvarban istenkáromlásnak tartják. Mert egy ilyen Udvarban az én leghalkabb suttogása is a tolakodás és független lét bizonyítéka. Azok szemében, akik beléptek ezen Udvarba, egy ilyen felvetés már magában is súlyos véték. Akkor hát mennyivel súlyosabb lenne, ha azon Szín előtt bármi mást említenének, ha az ember szíve, nyelve, elméje vagy lelke mással foglalkozna, mint az Imádottal, ha szeme bármi más orcát látna, mint az Ő szépségét, füle bármi más dallam felé hajlana, mint az Ő hangja, és a lábai bármi más úton járnának, mint az Ő útja.

E napon Isten szellője fúj, és Lelke áthatott minden dolgokat. Kegyelme kiáradása oly nagy, hogy a toll mozdulatlaná dermed, és a nyelv szótlán lesz.

E természetük alapján igényelték maguknak az Istenség Hangját és hasonlót, míg Küldötti természetük alapján Isten Küldötteinek nyilvánították magukat. Minden egyes esetben az alkalom követelményeinek megfelelően beszéltek, és mindezen kijelentéseket Maguknak tulajdonították, a kijelentéseket, melyek az isteni Kinyilatkoztatás birodalmától a teremtés birodalmáig nyúltak, és az Istenség tartományától a földi lét tartományáig. Így tehát bármit is mondanak, vonatkozzék az az Istenség, Uraság, Próféataság, Küldöttség, Védnökség, Apostolság vagy Szolgálat birodalmára, minden igaz, és kétségnek még árnyéka sem férhet hozzá. Ezért hát, e mondásokat, melyeket Mi érvelésünk alátámasztásául idéztünk, figyelmesen meg kell fontolni, hogy a Láthatatlan Megnyilvánulásainak és a Szentség Hajnalainak egymástól eltérő kijelentései ne zaklassák tovább a lelket, és ne zavarják meg az elmét.” – *KI, 191-198.*

Midőn Bahá'u'lláh mint ember beszél, a legalázatosabb szerénység, az „*Istenben való megsemmisülés*” az, amit kifejezésre juttat. Az önmegtágadás teljessége, valamint hatalmának tökéletessége az, ami Őt a „Megnyilvánulást” emberi alakjában megkülönbözteti a többi embertől. Minden körülmény között Ő az, aki ugyanazt mondhatja, amit Jézus mondott a Gecsemáné kertjében: „*Mindazáltal ne az én akaratom legyen, hanem legyen meg a Te akaratom.*” Így Bahá'u'lláh a sahozz intézett levelében ezt írja:

„Ó Király, én is csak olyan ember voltam, mint a többi, amikor diványomon szunnyadván íme a Dicsőséges szellői kezdtek lengeni felettem, és megtanítottak mindenre, ami valaha volt. Ez nem tőlem ered, hanem Attól, aki Hatalmas és Mindentudó. És Ő parancsolta nekem, hogy emeljem fel hangom az ég és föld között, és ezért szakadt reám mindez, amitől minden értő ember szeme könnybe lábad. Az emberek tudományát nem tanultam, iskoláikba sem jártam... Mint egy levél, amelyet a te Urad, a Mindenható, a Dicsőített Akaratának szele mozgatott meg. Nyugton maradhat-e, ha viharos szelek fújnak? Nem, Arra, Ki minden Nevek és Tulajdonságok Ura! Ők bizony mozgatják, ahogy kedvük tartja. A múlandó semmi Előtte, Ki az Örökkévaló. Kényszerítő parancsa elért engem, hogy Dicséretét zengjem az emberek között. Valóban mint egy halott voltam, mielőtt Parancsa elhangzott. Az Úrad, a Könyörületes, az Irgalmas keze változtatott meg. Mondhat-e bárki saját szándékából olyat, amiért az emberek mind, akár magas, akár alacsony sorban levők, üldözni fogják? Nem, Annak nevében, Aki a Tolla az örök titkokra megtanította, csak az teheti ezt, akinek erőt ad a Mindenható, a Mindenek Felett Hatalmas.” – *Lawh-i-Sultán 192.*

Akárcsak Jézus, midőn tanítványai lábát mosta, Bahá'u'lláh is időnként ételeket készített, és más alacsony szolgálatokat tett tanítványainak. A szolgák szolgája volt, aki csak szolgaságával dicsekszik, aki szívesen aludt a csupasz földön, ha szükséges volt, aki kenyéren és vízen élt, sőt időnként „*isteni kenyér*”-en is – amint Ő azt nevezte, vagyis éhezett. Tökéletes alázatossága a természet, az emberek, de különösen a szentek, a próféták és vértanúk iránt tanúsított mély hódolatában nyilatkozott meg. A világon minden, a legnagyobbtól a legkisebbig, Istenről beszélt neki.

Isten az Ő emberi személyét választotta ki, hogy Szócsöve és Tolla legyen. Nem az Ő akarata volt, hogy ezt a határtalan nehézségű és gondterhes hivatást magára vegye. Jézus azt mondta: „*Atyám, vedd el tőlem ezt a kelyhet, ha lehetséges,*” Bahá'u'lláh is hasonlót mondott: „...ha találtatott volna csak egy magyarázó vagy szónok, Mi nem tettük volna Magunkat az emberek kritikájának, gúnyának és rágalmának tárgyává.” (*BT, 8:65.*) Azonban az isteni szózat világos és parancsoló volt, és Ő engedelmeskedett. Isten akarata az Ő akarata lett, és ami Istennek tetszett, az neki is tetszett. Rajongó meggyőződéssel jelentette ki:

„Valóban mondom nektek, bármi érjen titeket az Úrhoz vezető utatokon, kedves az a léleknek, és kívánatos a szívnek. A halálos mérég a Hozzá vezető ösvényen csak édesség, és a kínoztatás az Ő nevében csak hús és üdítő víz.” – *ESW, p. 17.*

Más alkalommal, amint már említettük, Bahá'u'lláh „*Az Istenség állapotá*”-ban szól. Ezekben a kijelentéseiben emberi személyisége olyan alárendelt szerepet játszik, hogy jelentősége egyáltalán megszűnik. Átala beszél Isten teremtményeihez, jelenti ki irántuk táplált szeretetét, megtanítja őket tulajdonságaira, tudatja velük akaratát, tudtukra adja törvényeit irányításukra, és követeli szeretetüket, ragaszkodásukat és szolgálatukat.

Bahá'u'lláh írásaiban a megnyilvánulások váltakoznak, majd egyik, majd másik alakban jelennek meg. Néha kétségtelenül az ember az, aki beszél, majd átmenet nélkül úgy folytatódik a szöveg, mintha Isten beszélné első személyben. Azonban még akkor is, ha mint ember beszél, Bahá'u'lláh mint Isten küldötte, mint az Isten akaratában való végleges megnyugvás élő példája beszél. A Szent Lélek irányítja egész életét. Ezért nem lehet határozott vonalat húzni életének és tanításának emberi és isteni elemei között. Isten mondja neki:

„Mondd: az Én templomomban semmi más nem látható, mint Isten Temploma, és az Én szépségemben, mint az Ő Szépsége és az Én lényemben, mint az Ő Lénye és Énbennem, mint Őmaga is, az Én mozgásomban, mint az Ő Mozgása és az Én belenyugvásomban, mint az Ő Belenyugvása és az Én tollamban, mint az Ő Tolla, a Hatalmasé a Mindenek Felett Dicsőítetté. Nem volt az Én lelkemben semmi más, mint az Igazság, és Énbennem semmi más nem látható, mint Isten.” – *Súriy-i-Haykal (A templom szurája)*, 44.

Hivatása

Bahá'u'lláh hivatása a világban az, hogy meghozza az egységet, az emberiség egységét Isten által. Egyik táblájában ezt mondja:

„A tudás fájának legdicsőségesebb gyümölcse ez a magasztos szó: Egy fa gyümölcsei vagytok ti mind, és egy ág levelei. Ne azzal dicsekedjen az ember, hogy szereti a hazáját, hanem inkább azzal, hogy szereti az emberi fajt.” – *BT 8:58*.

Korábbi próféták a béke korszakát hirdették a földön, a jóakaratot az emberek közt, és feláldozták életüket, hogy eljövetelét sietessék, de mindegyik határozottan kijelentette, hogy ez az áldott beteljesedés csak a végső napokban, „*az Úr eljövetele*”-kor fog bekövetkezni, amikor az istentelenek felett ítéletet mondanak, az igazak pedig jutalmat kapnak.

Zoroaszter háromezer évi viszályt jósolt, mielőtt Sháh Bahrám, a világ megváltója megérkezik, aki Ahrimant, a gonosz szellemet legyőzi, és megalapozza az igazság és béke országát.

Mózes a számkivetés, az üldöztetés és elnyomás hosszú periódusát jósolta meg Izrael gyermekeinek, mielőtt a Seregek Ura megjelenik, hogy összegyűjtse őket az összes nemzetekből, és megsemmisítse velük az elnyomókat, és megalapozza Uralmát a földön.

Krisztus így szólt: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot.” (*Máté 10. 34*) És a háborúknak és csatazajoknak, a bajnak és nyomornak időszakát jövendölte meg, amely tart az Ember Fiának „*az Atya dicsőségében*” való eljöveteléig.

Mohamed kijelentette, hogy Allah viszályt és gyűlöletet bocsátott a zsidókra és keresztényekre gonoszságuk miatt, amely a Feltámadás napjáig fog tartani, amikor Ő megjelenik, hogy ítéletet mondjon mindenek felett.

Bahá'u'lláh ellenben hirdeti, hogy valamennyi próféta közül Ő a Megígért, az Isteni Megnyilvánulás, és uralma alatt a béke országa csakugyan eljő. Ez az állítás példa nélkül való és egyedülálló, és egyezik az idők jeleivel, és valamennyi nagy próféta jóslatával. Bahá'u'lláh páratlan világossággal és érthetően nyilatkozta ki azokat az eszközöket, melyek békét és egységet hoznak az emberiségnek.

Igaz, hogy Bahá'u'lláh megjelenése óta máig eddig nem tapasztalt méretű háború és pusztulás van, de éppen ez az, amit a próféták megjósoltak az „*Úr nagy és rettenetes napja*”-nak hajnalán, és így ez csak bizonyítéka annak, hogy „*az Úr Napja*” közel van, és már ténnyé is vált. Krisztus példázatához hasonlóan a Szőlő Urának előbb könyörtelenül ki kell irtania a rossz szőlőmunkásokat, mielőtt átadja

a szőlőt másoknak, akik majd a gyümölcsöket neki a kellő időben beszolgáltatják. Nem azt jelenti-e ez, hogy az Úr eljövetelkor rettenetes pusztulás vár az önkényes kormányokra, a kapzsi papságra, a mullákra és a zsarnok vezetőkre, akik évszázadokon át a gonosz szőlőmunkásokhoz hasonlóan rosszul kormányozták a földet, és hűtlenül kezelték annak gyümölcsét?

Legyenek bár rettenetes események, és eddig nem létezett nyomorúságok a földön, Bahá'u'lláh arról biztosít bennünket, hogy „*ezek az eredménytelen viszályok, ezek a pusztító háborúk nemsokára megszűnnek, és a Legnagyobb Béke eljön.*”. A háború és a viszály olyan türhettellenné vált pusztításaival, hogy az emberiségnek vagy meg kell tőle szabadulnia, vagy tönkremegy.

„*Az idők teljessége*” megérkezett, és vele eljött a megígért Megváltó is!

Munkái

Bahá'u'lláh munkái tartalmukban a legszéleskörűbbek: az emberi élet valamennyi mozzanatára kiterjednek, felölelik az egyéni és társadalmi élet mindenféle viszonylatát, ezen kívül anyagi és szellemi ügyekkel, régi és új írások magyarázatával, és a közeli, valamint a távoli jövőre vonatkozó prófétai jóslásokkal is foglalkoznak.

Tudásának terjedelme és pontossága csodálatra méltó. A különböző vallások szent írásait, amelyekben levelezői jártasak voltak, és azok, akik felvilágosításért fordultak hozzá, meggyőző és hiteles módon magyarázta, idézett belőlük, és hivatkozott rájuk, bár látszólag sohasem volt alkalma, hogy azokhoz a könyvekhez hozzájusson, amelyekre hivatkozni szokott. A „Farkas Fia”-hoz intézett levelében kijelenti, hogy soha nem olvasta a Bayánt, habár saját írásaiban a Báb kinyilatkoztatásának teljes megértése és ismerete nyilvánul meg. (a Báb, miként ezt már olvastuk, kijelenti, hogy az ő kinyilatkoztatása, a Bayán „Attól” ered, „Akit Isten meg fog nyilvánítani”!) Bahá'u'lláh-nak Browne tanár egyszeri látogatása kivételével, akivel 1890-ben négy beszélgetést folytatott, melyeknek mindegyike 20-30 percig tartott, soha nem volt alkalma arra, hogy kiváló szellemű nyugati tudósokkal érintkezzék; írásai mégis a Nyugat szociális, politikai és vallási problémái iránt is csodálatos éleslátást tanúsítanak. Még ellenségei is elismerik, hogy bölcsessége és tudása páratlan. Hosszú fogságának jól ismert körülményei kizárnak minden kétséget az iránt, hogy munkáiban található tudásának nagy tárháza szellemi forrásokból fakadt, és hogy teljesen független volt a tanulásnak attól a rendes módjától, amely könyvekből, tanítóktól eredő közvetítéstől ered.¹⁶

Néha modern perzsa nyelven írt, amely honfitársainak az arabbal sűrűn kevert köznapi nyelve volt. Más alkalommal pedig, midőn Zoroaszter tanult híveivel érintkezett, tiszta irodalmi perzsa nyelvet használt. Épp oly folyékonyan írt arabul is, majd egyszerű szófüzéssel, majd pedig irodalmi stílusban, a Korán nyelvezetéhez hasonlóan. A különféle nyelvek és stílusok tökéletes ismerete azért figyelemre méltó, mert irodalmi képzése teljesen hiányzott.

Néhány munkájában a szentséghez vezető út olyan egyszerűen nyer kifejezést, hogy „*aki ez úton jár, még a bolond se téved el*” (Ézs 35:8). Más munkáiban a költői képzeletnek, a mély bölcséletnek és a mohamedán, zoroasteri és egyéb munkákra, valamint a perzsa és arab irodalomra és legendákra való hivatkozásnak olyan gazdag tárházát láthatjuk, amelyet csak költő, tudós vagy bölcs tud kellő módon értékelni. Más munkák pedig a szellemi élet előrehaladott fokozatával foglalkoznak, és ezeket csak azok érthetik meg, akik már az első fokokon túl vannak. Munkái csodálatos asztalhoz hasonlítanak, amely olyan ételekkel és olyan ínycsalatokkal van megrakva, amelyek megfelelnek mindazok kívánalmainak és ízlésének, akik az igazságnak komoly keresői.

Ebben találjuk annak magyarázatát, hogy a bahá'í mozgalom a tanult és művelt embereknél, a költőknél és jól ismert íróknál sikerre számíthatott. Még a szúfi és más szekták vezetői is, valamint

¹⁶ Midőn 'Abdu'l-Bahá-t megkérdezték, hogy Bahá'u'lláh külön tanulmányozta-e Nyugat könyveit, és hogy tanításait azokkal összehangban állította-e össze, azt felelte, hogy Bahá'u'lláh könyvei, melyek 60 év előtt íródtak és kerültek nyomtatás alá, már magukban foglalták a Nyugat később jól ismert eszméit, habár azokban az időkben ezeket az eszméket a Nyugat még nem is ismerte, és nyilvánosságra sem hozhatta.

politikai miniszterek, akik írók is voltak, szavainak hatása alatt álltak, mert szavai zamat és mély értelem tekintetében fölülmúlták valamennyi többi író szavait.

A Bahá'í szellemiség

Bahá'u'lláh száműzetésének helyéről, a távoli Akkórol szülőhazáját, Perzsiát felzavarta gyökeréig. De nem csak Perzsiát zavarta fel, hanem felzavarta és fel fogja zavarni az egész világot is. Az Őt és követőit lelkesítő eszme a végtelenségig nemes, előzékeny és türelmes, de csodálatos életerő és a természetfeletti hatalom forrása is volt. Keresztül vitte azt, ami lehetetlennek látszott. Megváltoztatta az emberi természetet. Az emberek, akik hatása alatt álltak, új teremtményekké lettek. Olyan szeretet, hit és lelkesedés töltötte el őket, hogy a földi öröm és bánat ezekkel összemérve csak porszem volt a mérlegen. El voltak készülve arra, hogy teljes egykedvűséggel, sőt lelkes örömmel nézzenek az élethosszigan tartó szenvedés, vagy az erőszakos halál elé, az Istenbe helyezett, félelmet nem ismerő bizalom erejében.

Csodálatosan, az új élet öröme annyira betöltötte szívüket, hogy keserű gondolatok, vagy bosszúérzés az elnyomók iránt nem talált abban helyet. Az erőszak alkalmazását védekezésükben teljesen mellőzték, és ahelyett, hogy sorsuk felett keseregtek volna, a legboldogabb embereknek tartották magukat, mert abban az előnyben részesülhettek, hogy megismerték az új és dicső Kinyilatkoztatást, és feláldozhatták életüket, vérüket annak igazsága mellett, bizonyosságot téve. Szívüket az öröm jogosan tölthette, be, mert tudták, hogy Isten, a Fenséges, az Örök, a Szeretett beszélt hozzájuk emberi ajakkal, hívta őket, hogy legyenek szolgálói és barátai Annak, Aki eljött, hogy megalapítsa Királyságát a földön, és elhozza a béke mindenek felett való áldását a háborúban és küzdelemben kimerült világnak.

Ilyen volt az a hit, amit Bahá'u'lláh a szívekbe ültetett. A saját küldetését hirdette, amiként azt a Báb előre megjövendölte róla, és hála nagy Előde odaadó munkájának, ezren és ezren elismerték hivatottságát, ezren és ezren lerázták magukról a babonát és előítéletet, és tiszta szívvel és nyílt értelemmel várták Isten beígért Dicsőségének Megnyilvánulását. Szegénység vagy rablánc, aljas körülmények vagy külső gyalázat sem tudták elrejteni előlük Uruk Szellemi Dicsőségét, ellenkezőleg; ez a sötét földi környezet csupán arra szolgált, hogy igazi Fénye ragyogását megsokszorozza.

4. ‘ABDU’L-BAHÁ: BAHÁ SZOLGÁJA

„Mikor visszavonul Jelenlétem óceánja és lezárul Kinyilatkoztatásom Könyve, fordítsátok arcotok Feléje, Kit Isten erre szánt, Ki ez Örök Gyökérből sarjadt.” – *Kitáb-i-Aqdas 121*

Születése és gyermekora

Abbas Effendi, aki később az ‘Abdu’l-Bahá (azaz: Bahá szolgája) nevet vette fel, Bahá’u’lláh legidősebb fia volt. Teheránban született 1844. május 23-án, röviddel éjfél előtt ugyanabban az órában, amelyben Báb kijelentette küldetését.

Nyolc éves volt, mikor atyját, akin már akkor teljes odaadással csüngött, Teheránban fogságba vetették. A csöcselék házukat kifosztotta, a családot birtokukból kiűzték, és nélkülözések vártak rájuk. ‘Abdu’l-Bahá meséli, hogy midőn egyszer engedélyt kapott, hogy szeretett atyját napi sétáján a börtönudvarban láthassa, Bahá’u’lláh oly szörnyen megváltozott, és olyan beteg volt, hogy alig tudott járni. Haja, szakállá fésületlen volt, nyakát a nehéz acélgyűrű nyomása felhorzsolta, és teste láncok súlya alatt görnyedt. Soha el nem múló benyomást gyakorolt az érzékeny fiú kedélyére, hogy atyját ily sorban látta.

Bagdadi tartózkodásuk első éveiben, 10 évvel Bahá’u’lláh küldetésének nyilvános kihirdetése előtt, ‘Abdu’l-Bahá-t, aki akkor csak 9 éves volt, éleslátása arra a jelentős felfedezésre vezette, hogy valóban atyja az a beígért próféta, kinek Megnyilvánulását minden Báb-hívő várta. 60 évvel később így írta le azt a pillanatot, amelyben ezen meggyőződése hirtelen hatalmába vette egész lényét:

„Az Áldott Tökéletesség szolgája vagyok. Bagdadban még gyermek voltam. Akkor és ott adta Ő tudtomra az Igét és én hittem Benne. Mihelyt tudtomra adta az Igét, Szent Lábaihoz vettem magam, és kértem és könyörögtem Hozzá, hogy fogadja el véretem áldozatul életösvényén. Áldozat! Milyen édes nekem ez a szó! Nincs ennél nagyobb Kegyelem számomra! Képzelfelhető-e annál nagyobb dicsőség, mint az, hogy e nyakat Érette szorítja acélgyűrű, e lábak az Iránta táplált szeretet miatt vannak bilincsekben, és az Ő ügye miatt csonkul meg a test, vagy miatta kerül a tenger mélyébe! Ha mi Őt valóban őszintén szeretjük, ha én valóban őszinte szolgája vagyok, akkor kötelességem, hogy életemet, mindenemet feláldozzam áldott Küszöbe előtt.” – *Mirza Ahmad Sohrab naplója, 1914. január*

Ebben az időben nevezték Őt barátai „*Isten Titká*”-nak. Ezt a címet Bahá’u’lláh adta neki, és közönségesen ezen a néven ismerték őt bagdadi tartózkodásuk ideje alatt.

Mikor atyja két évre a rengetegbe vonult vissza, Abbásnak majd megszakadt a szíve. Legfőbb vigaszát abban találta, hogy leírta és megtanulta a Báb munkáit, és ideje legnagyobb részét magányos elmélkedésben töltötte. Atyja visszatérte határtalan örömmel töltötte el a fiú lelkét.

Ifjúsága

Ettől kezdve atyjának legbizalmasabb társa és mondhatjuk oltalmazója volt. Habár még ifjú volt, már csodálatra méltó éleselméjűséget és ítélőképességet mutatott, s átvette azt a megbízatást, hogy az atyját felkereső számos látogatót fogadja. Akikről azt látta, hogy valóban igazságkeresők, azokat atyja színe elé bocsátotta, másoknak azonban nem engedte meg, hogy Bahá’u’lláh-t zavarják. Több ízben abban is segített atyjának, ha a látogatók kérdéseire feleletet kellett adnia, vagy nehéz problémákat kellett megoldani. Például, midőn Ali Shawkat pasa, egyik szúfi vezető, a következő szavak magyarázatát kérte: „*Én Rejtett Titok voltam,*” amely szavak egy ismert mohamedán

hagyományban¹⁷ fordulnak elő, Bahá'u'lláh Abbáshoz, „*Isten Titká*”-hoz fordult, és felszólította, hogy írja le a magyarázatot. A fiú, aki akkor körülbelül 15-16 éves volt, azonnal jelentős epistolát írt. Ez oly világos és meggyőző volt, hogy meglepte a pasát. Ez a levél most is közkézen forog széles körben a bahá'í hívők között, sőt a bahá'í hiten kívül állók közül is sokan ismerik.

Ebben az időben Abbás gyakran felkereste a mecseteket, és teológiai vitákba bocsátkozott a tudósokkal. Iskolát vagy kollégiumot sohasem látogatott, egyedüli tanítója atyja volt. Legkedvesebb szórakozása a lovaglás volt, melyben sok örömet talált.

Bahá'u'lláh kinyilatkoztatása után a Bagdad mellett levő kertben 'Abdu'l-Bahá odaadása atyjához nagyobb lett, mint valaha. A konstantinápolyi hosszú út alatt Bahá'u'lláh-t éjjel és nappal őrizte, kocsija mellett lovagolt, vagy sátra mellett őrködött. Tőle telhetőleg minden házi gondot és felelősséget távol tartott atyjától, és az egész család támasza és vigasza volt.

A Drinápolyban eltöltött évek folyamán 'Abdu'l-Bahá megnyerte mindenki szeretetét. Sokat tanított, és általánosságban „*Mester*” néven ismerték. Akkóban, mikor majdnem az egész társaság tifuszba, maláriába és vérhasba esett, ő mosdatta, ápolta, etette a beteget, virrasztott mellettük. Pihenésre nem gondolt, míg teljes kimerültség erőt nem vett rajta, és maga is vérhast kapott; körülbelül egy hónapig feküdt életveszélyes állapotban. Akkóban és Drinápolyban is megszerette és tisztelte őt a lakosság valamennyi rétege, a kormányzótól a legnyomorultabb koldusig.

Házassága

'Abdu'l-Bahá nősülésére vonatkozó alábbi részleteket Yináb-i-Avárih, a bahá'í mozgalom perzsa történetírója bocsátotta e könyv írója rendelkezésére:

„'Abdu'l-Bahá ifjú korában hozzá illő házasság kérdésével a hívők nagy érdeklődéssel foglalkoztak, és többen jelentkeztek azon kívánsággal, hogy családjuk számára a tiszteletnek ezt a koronáját elnyerjék. De 'Abdu'l-Bahá sokáig nem mutatott hajlandóságot nősülésre. Senki sem tudta ennek az okát. Csak később tudódott ki, hogy létezik egy ifjú leány, kinek az a rendeltetése, hogy 'Abdu'l-Bahá felesége legyen, akinek szüleit Iszfahánban a Báb megáldotta. A leány atyja Mirzá Muhammad Ali volt, 'a mártírok királyá'-nak és a 'mártírok kegyeltjé'-nek nagybátyja, és családjuk egyike volt Iszfahán kiváló és nemes családjainak. Midőn a Báb Iszfahánban tartózkodott, Mirzá Muhammad Alinak még nem volt gyermeke, felesége azonban vágyódott gyermek után. A Báb erről tudomást szerzett, és egy almát adott a férjnek azzal a meghagyással, hogy feleségével ossza meg. Miután közösen elfogyasztották az almát, nemsokára nyilvánvalóvá vált, hogy a gyermekáldás régen óhajtott vágya teljesülni fog. Megfelelő időben leányuk született, kinek Munirih Khánum nevet adtak.¹⁸ Később fiuk is született. Ezt Siyyid Yahyá-nak nevezték, és utána még több gyermekük született. Idők folyamán Munirih atyja meghalt, unokatestvéreit Zillu's-szultán és a mullák vértanúhalálra juttatták. Nagy nyomorba került a család, és Bahá'í voltuk miatt keserves üldöztetést szenvedtek. Bahá'u'lláh megengedte Munirihnak és fivérének, Siyyid Yahyának, hogy oltalma alá Akkóba jöhessenek. Bahá'u'lláh és neje, Navváb, 'Abdu'l-Bahá anyja oly kegyesek és jóindulatúak voltak Munirih iránt, hogy abból mindenki arra következtetett, hogy 'Abdu'l-Bahá-nak feleségül szánták. A szülők óhaja 'Abdu'l-Bahá érzelmeivel egyezett. Munirih iránt mély vonzalmat és szeretetet érzett, amely a leánynál visszhangra talált, és nemsokára házasság egyesítette őket.”

¹⁷ Ezt a hagyományt Bahá'u'lláh egyik levelében idézi, lásd e könyv 5. fejezetét.

¹⁸ Ez a történet érdekesen összehasonlítható Keresztelő Szent János születésének történetével; lásd Lukács evangéliuma I. fejezetét.

Frigyük nagyon boldog és harmonikus volt, gyermekeik közül négy leányuk élte túl a hosszú fogság szenvedéseit, és gyönyörű, szolgáltni kész életükkel megnyerték mindazok szeretetét, akiknek a kiváltság jutott, hogy megismerhették őket.

A Szövetség Központja

Bahá'u'lláh sokszor célzott arra, hogy 'Abdu'l-Bahá legyen utóda. Sok évvel halála előtt kijelentette burkolt módon Kitab-i-Aqdas című munkájában. Több ízben emlékszik meg róla, mint „*Szövetségem Központja*”, „*A Legnagyobb Ág*”, „*Az Ósi Törzs Ága*” és rendszeresen, mint „*A Mester*”-ről beszél róla, és egész családjától azt kívánta, hogy megkülönböztetett tiszteletben részesítsék; végrendeletében pedig határozott utasításokat hagyott hátra, hogy mindenki forduljon hozzá, és engedelmeskedjék neki.

Az „*Áldott Szépség*” halála után – így nevezték Bahá'u'lláh-t családja és hívei – 'Abdu'l-Bahá elfoglalta azt a helyet, melyet részére atyja világosan kijelölt, azaz ő lett a mozgalom feje, és a tanítások hivatott magyarázója. Ez néhány rokonának és másoknak neheztelését vonta maga után, s ezek 'Abdu'l-Bahá-nak oly elkeseredetten álltak ellen, mint annak idején Subhi-Azal Bahá'u'lláhnak. Arra törekedtek, hogy egyenetlenséget szítsanak a hívők között. Mikor ez nem sikerült nekik, különféle hamis vádakot emeltek a török kormánynál 'Abdu'l-Bahá ellen.

'Abdu'l-Bahá összhangban az atyjától kapott rendelkezésekkel, Haifa felett, a Carmel-hegy oldalán emeltetett egy épületet, melynek az volt a rendeltetése, hogy Báb földi maradványainak állandó nyugvóhelyeül szolgáljon, és egyúttal néhány helyiség legyen ott összejövetelek és istentiszteletek számára is. Ellenfelei úgy állították be a hatóságoknak, mintha az épület célja az volna, hogy erődül szolgáljon, hogy 'Abdu'l-Bahá és követői itt el akarják magukat sáncolni, a kormánynak ellen akarnak állni, és Szíria szomszédos területét a maguk részére akarják megszerezni.

A szigorú fogság megújítása

Ezeknek az alaptalan vádaknak következtében 'Abdu'l-Bahá és családja, akiknek most már több mint 20 év óta Akkó körül néhány mérföldnyi körben mozgási lehetőségük volt, 1901-ben újra, több mint 7 évre a város falai közé kerültek vissza, szigorú fogságba. Ez azonban nem akadályozta meg abban, hogy a Bahá'í hitet terjessze Ázsiában, Európában és Amerikában. Horace Holley így ír erről az időszakról:

„Mindenféle fajú, vallású és nemzetiségű nő és férfi jött 'Abdu'l-Bahá-hoz, mint tanítóhoz, és jóbarátjukhoz, hogy szívesen látott vendégekként asztala köré telepedjenek, és társadalmi, szellemi vagy erkölcsi tárgyú kérdéseket intézzenek hozzá aszerint, hogy kinek mi feküdt leginkább a szívéen; majd néhány óra, de néha több hónapig elnyúló ott-tartózkodás után hazatértek megvilágosodott szellemben, lelkesedéssel, és egész lényükben megújítva. Ilyen vendéglátó ház talán sohasem volt a világon.

Falain belül felolvadt India merev kasztrendszer, a zsidók, a keresztények és mohamedánok faji előítélete emléknél is kevesebb volt, és minden más társadalmi szokás is összeroppant, nem uralkodott más, mint a meleg szívnek és törekvő elmének igazi törvénye, mert a ház urának fennkölt és mindeneket egyesítő lelkülete gyakorolta ezt a hatást. Olyan társaság volt ez, mint Artus király és asztalköre ... de ez az Artus király férfiakat és nőket is avatott lovagjává, és nem karddal fegyverkezve küldte ki őket a világba, hanem az Igével.” – *Horace Holley, The Modern Social Religion (Az új társadalmi vallás), p. 171.*

'Abdu'l-Bahá ezeknek az éveknek folyamán óriási levelezést folytatott hívőkkel és érdeklődőkkel a világ minden részéből. Munkájában leányai és még többen, mint tolmácsok és titkárok, rendelkezésére álltak, és segítették őt.

Ideje nagy részét arra fordította, hogy meglátogassa a betegeket és szomorkodókat otthonukban; Akkó legszegényebb városrészeiben nem volt a „Mester”-nél szívesebben fogadott látogató. Egy zarándok, aki ebben az időben Akkóban járt, így ír erről:

„‘Abdu’l-Bahá szokása szerint minden héten pénteken reggel alamizsnát osztott a szegények között. Szerény vagyonából minden szűkölködő, aki támogatást kért tőle, kapott valamit. Ezen a reggelen száznál többen álltak sorba, ültek vagy guggoltak a földön az udvar előtt a nyílt utcán, ahol ‘Abdu’l-Bahá háza állott. Az embereknek leírhatatlan gyülekezete volt itt található. Különféle osztályú férfiak, nők és gyermekek, szegény, szenvedő, reménytelen kinézésű, félig öltözött emberek, sok közülük nyomorék és vak, valódi koldusok, végtelenül szegények vártak reménykedve, míg ‘Abdu’l-Bahá megjelent a kapuban... Élénken lép egyiktől a másikhoz, néha meg-megáll egy pillanatra, hogy a részvétnek és bátorításnak néhány szavával vigasztaljon, pénzdarabokat ejt a mohón kinyújtott kézbe, egy gyermekre irányítja tekintetét, majd megfogja egy öreg asszony kezét, aki, mikor mellette elhalad, ruhája szegélyét ragadta meg; néhány vigasztaló szót mond egy vak öregembernek, érdeklődik azok után, akik gyengék és erőtlenek ahhoz, hogy a kis adományért személyesen jöjjenek, és elküldi a nekik járó részt a szeretet és bátorítás szavaival.” – *M. J. M., Glimpses of ‘Abdu’l-Bahá (Bepillantás ‘Abdu’l-Bahá életébe)* p. 13.

‘Abdu’l-Bahá személyes szükséglete igen kevés volt. Kora reggeltől késő estig dolgozott. Naponként kétszeri egyszerű étkezés kielégítette. Olcsó anyagból készült kis ruhatára volt. Nem tudott bőségben élni, mialatt mások szükségét szenvednek.

Nagyon szerette a gyermekeket, a virágokat és a szép természetet. Minden reggel 6-7 óra körül összejött a család, hogy együtt teázzanak, és miközben a Mester teáját itta, a ház gyermekei imájukat énekelték. Thornton Chase így ír a gyermekekről:

„Ilyen gyermekeket még sohasem láttam, olyan udvariasak, önzetlenek, másokról gondoskodók, szerények, intelligensek és önmegtágadók mindazon csekély dolgokkal szemben, amelyeket gyermekek egyébként szeretnek.” – *In Galilee (Galileában)*, p. 51.

A „virágápolás” az akkói élet fő vonása volt, a virágokból minden zarándok illatos emléket vitt haza magával. Mrs. Lucas így ír erről:

„Ha a mester beszívja a virágok illatát, az ember csodálattal nézi őt. Úgy látszik, mintha a jácintok illata mondana neki valamit, midőn arcával a virágokra hajlik. Hasonlóan koncentrált figyelme, mint mikor a füle arra törekszik, hogy befogadhasson egy szép összhangot.” – *Brief account of my visit to Akká (Rövid értesítés akkói látogatásomról)*, p. 26.

‘Abdu’l-Bahá szívesen nyújtott át nagy számú látogatóinak egy-egy szép illatos virágot. Thornton Chase benyomását az akkói rabéletről így foglalja össze:

„Öt napot töltöttünk ezek közt a falak közt, mint fogolytársai annak, aki ebben a ’Legnagyobb Börtön’-ben tartózkodik. A béke, a szeretet és a szolgálatkészség börtöne ez. Nincs itt más vágy, más kívánság, mint az, ami az emberiség javát, és a világ békéjét szolgálja, és törekvés arra, hogy Isten atyai jóságát mindenki elismerje, és minden embernek meglegyen a közös joga, hogy magát Isten teremtményének, Isten gyermekének érezze. Az igazi börtön, a nyomasztó légkör, mindannak hiánya, mi után a hű szív vágyakozik, a földi törekvések mind kívül maradnak ezeken a kőfalakon; belül a szabadság és az isteni szellem tiszta légköre honol. Mindenfajta gond, békétlenség, bántalom és földi dolgok után való vágy számúzza van innen.” – *In Galilee*, p. 24.

A börtönélet zordsága a legtöbb embernek nagy szerencsétlenséget jelentene, de ‘Abdu’l-Bahának nem okozott semmi rettegést. A börtönben írja e sorokat:

„Fogságom és szerencsétlenségem ne okozzon nektek bánatot; mert ez a fogság nekem gyönyörű kert, paradicsomi kastély és királyságom trónja az emberek közt. Fogságom korona részemre, amely megdicsőít engem az igazak közt.

Kényelemben, jólétben, sikerben, egészségben, élvezetekben, örömök között mindenki boldog lehet. Ha azonban valaki baj, szenvedés és pusztító betegségek idejében is boldog és megelégedett, ez nemessége bizonyítéka.” – *Tablets of ‘Abdu’l-Bahá (‘Abdu’l-Bahá Táblái) Vol. II, p. 258, 263.*

Török vizsgálóbizottságok

A török kormány 1904-ben és 1907-ben bizottságokat küldött ki a célból, hogy az ‘Abdu’l-Bahá ellen emelt vádakra nézve vizsgálatot folytasson. Hazug tanúkat sorakoztattak fel ellene; ‘Abdu’l-Bahá a vádakot visszautasította, és késznek nyilatkozott arra, hogy magát bármely választott bíróság ítéletének aláveti. Kijelentette, hogy még akkor is boldognak fogja érezni magát, ha börtönbe vetik, vagy az utcákon végighurcolják, leköpdösik, megkövezik, a gyalázat minden nemével illetik, felakasztják vagy agyonlövik.

A vizsgálóbizottságok ülése alatt a legnagyobb derűtségben folytatta megszokott életmódját; a kertben fákat ültetett, és egy lakodalmi ünnepélyen részt vett, méltósággal és szellemi szabadságának ragyogásában. Az olasz konzul felajánlotta, hogy egy általa választandó idegen kikötőbe szabad eltávozást szerez számára. Ő azonban hálásan, de határozottan visszautasította ezt az ajánlatot azzal a kijelentéssel, hogy bármi következménye legyen is az ellene folytatott eljárásnak, neki a Báb és az „*Áldott Tökéletesség*” nyomdokain kell haladnia, akik sohasem kísérelték meg, hogy megmentsek magukat, vagy meneküljenek ellenségeik elől. Hívóinek legnagyobb részét azonban arra sarkallta, hogy hagyják el Akkó környékét, mely nagyon veszélyes volt rájuk nézve, és kevés hívével egyedül maradt, hogy bevárja sorsát.

A négy megvesztegetett hivatalnok, akikből a legutolsó vizsgálóbizottság alakult, 1907 telének kezdetén érkezett meg Akkóba. Ott egy hónapig tartózkodott, és állítólagos vizsgálatuk lefolytatása után azzal tértek vissza Konstantinápolyba, hogy az ‘Abdu’l-Bahá ellen emelt vádak helytállóak, és ezért száműzetését vagy kivégzését ajánlják. Még haza sem értek Törökországba, kitört a forradalom, és a négy megbízott, mint a régi rendszer híve, kénytelen volt menekülni, hogy életét megmentse. Az ifjú törökök kerültek uralomra, és Törökország minden politikai és vallási foglya visszanyerte szabadságát. ‘Abdu’l-Bahá 1908. szeptemberében elhagyta börtönét, és a következő évben maga ‘Abdu’l-Hamid, a szultán került fogságba.

Nyugati utazások

‘Abdu’l-Bahá szabadlára jutása után ugyanazt a szent életet folytatta, mint előbb, továbbra is szüntelenül foglalkozott tanítással, levelezéssel, szegények és betegek gondozásával, azzal a csekély változattal, hogy lakóhelyét Akkóból Haifába, majd innen Alexandriába tette át, ahonnan 1911. augusztusában indult első útjára a nyugati országokba. Utazása alatt a legkülönbözőbb gondolkodású emberekkel találkozott, és teljes mértékben megfelelt Bahá’u’lláh utasításának, hogy minden néppel szívélyesen és derűlten érintkezzen. Londonba 1911. szeptember elején érkezett. Itt egy hónapot töltött, amelynek folyamán az érdeklődőkkel folytatott naponkénti beszélgetéseiben, és egyéb tevékenységén kívül Rev. R. J. Campbell gyülekezetében a City-templomban, és Wilberforce főesperes gyülekezetében, a St. John’s Westminster-templomban tartott beszédet, és a Lord Mayor vendége volt. Innen Párizsba ment, ahol idejét azzal töltötte el, hogy a legkülönbözőbb nemzetiségű és fajú hallgatóival, akik őt mohón hallgatták, naponként beszélgetéseket folytatott. Decemberben visszatért Egyiptomba, és a következő tavaszon amerikai barátainak sürgető meghívására az Egyesült Államokba utazott. New Yorkba 1912. április havában érkezett. Az Amerikában eltöltött hét hónap

alatt beutazta Amerikát egyik partjától a másikig, és beszédeket tartott a legkülönfélébb embereknek: egyetemi hallgatók, szocialisták, mormonok, zsidók, keresztények, agnosztikusok, eszperantisták, békeegyesületek, szabadgondolkodók, a nő jogáért küzdő egyesületek csoportjainak, és a legtöbb vallás templomában is beszélt; minden egyes esetben a hallgatósághoz és az adott körülményekhez alkalmazta felszólalása tárgyát. December 5-én visszahajózott Angliába, ahol újból hat hetet töltött, és meglátogatta Liverpool, London, Bristol és Edinburgh városokat. Edinburgh-ban említésre méltó beszédet tartott az Esperanto egyesületben. Ebben kijelentette, hogy híveit keleten az Esperanto megtanulására ösztönzi, hogy ezáltal a Kelet a Nyugatot a jövőben jobban megérthesse. További két hónapot Párizsban töltött el naponkénti beszélgetésekkel és tanácskozásokkal; majd Stuttgartba utazott. Itt német híveivel sorozatos és eredményes gyűléseket tartott. Innen Budapestre és Bécsbe ment. Mindkét helyen a bahá'izmus új csoportjait létesítette. Végül 1913. májusában Egyiptomba, 1913. december 5-én pedig Haifába tért vissza.

Visszatérés a Szentföldre

‘Abdu’l-Bahá ekkor már 70 éves volt. Hosszú és megerőltető munkássága, amelyet fárasztó nyugati utazása tetőzött be, fizikai erejét teljesen kimerítette. Visszatérése után ezt a megható levelet intézte híveikhez a Keleten és a Nyugaton:

„Barátaim, eljön az idő, amikor már nem leszek többé veletek. Megtettem mindazt, amit megtehettem. Bahá’u’lláh ügyét képességeim határáig szolgáltam. Életem minden évét éjjel-nappal munkában töltöttem.

Oh, mennyire szeretném látni, hogy a hívők a mozgalom felelősségét magukra vállalják. Itt az ideje, hogy Abhá (a Legdicsőségebb) Királyságát kihirdessük. Ūtött az egyesülés és egyetértés órája! Elérkezett a szellemi harmónia napja Isten barátai részére!...

Kelet és Nyugat, Észak és Dél felé figyelek. Vajon nem hallom-e a szeretet és testvériség dalát hívóim összejövetelein? Napjaim meg vannak számlálva, és csupán ez az öröm van még részemre.

Oh, mennyire vágyom, hogy barátaim úgy egyesüljenek, mint csillogó gyöngysor, mint ragyogó csillagkép, mint a nap sugarai, és mint gazellák egy mezőben.

A titokzatos csalogány énekel nekik. Nem akarják meghallgatni? A paradicsommadár csicsereg nekik. Nem kíváncsiak rá? Abhá Királyságának Angyala hívja őket. Nem akarnak felfigyelni? A Gyülekezet hírnöke szól hozzájuk. Nem veszik tudomásul?

Ah! Várom, várom azt az örömhírt, hogy a hívők tábora az őszinteség és odaadás, a szeretet és barátság megtestesülése, az egyetértés és összhang megnyilatkozása.

Nem akarják megörvendeztetni szívemet? Nem akarják vágyaimat kielégíteni? Nem akarják könyörgéseimet észrevenni? Nem akarják reményemet megvalósítani? Nem akarnak hívásomra felelni? Várok, türelmesen várok!” – *Diary of Mirza Ahmad Sohrab (Mirza Ahmad Sohrab naplója) 1914. április 2.*

A bahá’i mozgalom ellenségeinek reménye tetőpontra hágott, mikor a Báb lett dühük áldozata, mikor Bahá’u’lláh-t elűzték szülőföldjéről, és életfogytiglan fogságba juttatták, és akkor is, mikor Bahá’u’lláh elköltözött az élők sorából. Ezek az ellenségek újból nekibátorodtak, midőn ‘Abdu’l-Bahá-nak testi legyengülését és kimerültségét látták nyugati utazásairól való visszatérése után. De újra csalódtak reményükben. ‘Abdu’l-Bahá rövid idő múlva így írhatott:

„Testem és emberi erőm kétségtelenül képtelen lett volna arra, hogy ellent tudjon állni a tartós megterheletésnek és fáradtságoknak ... de az ‘Áhított’-nak segítségével és támogatása a beteg és alázatos ‘Abdu’l-Bahá-nak Vezetője és Oltalmazója volt ... Azt állították néhányan, hogy ‘Abdu’l-Bahá arra készül, hogy a világnak végleg búcsút mondjon, hogy életereje elhasználódott és kimerült, és hogy életének vége csakhamar eljövend. Ez azonban a valóságtól távol van. Habár a szövetség megbontóinak és rosszul értelmezőinek felületes ítélete szerint a test gyenge az Áldott Ösvényen elszenvedett megpróbáltatások

miatt, mégis – dicsőség legyen Istennek – az Áldott Tökéletesség jóvoltából a szellemi erőim a legnagyobb mértékben megújodásnak örvendenek. Hála legyen Istennek, hogy most Bahá'u'lláh áldása folytán fizikai erőim is teljesen helyreállottak, az isteni örömben van részem, a fenséges örömhírek ragyognak, és ideális boldogság áradoz be mindent.” – *Star of the West (Nyugat Csillaga), Vol. V, p. 213.*

‘Abdu’l-Bahá egyéb megszámlálhatatlan tevékenysége mellett a nagy háború alatt is, annak vége után is számos fontos és lelkesítő levelet írt, melyek a közlekedés helyreállta után a hívőkben új lelkesedést és buzgalmat keltettek a mozgalom iránt. Leveleinek hatása alatt a bahá’í mozgalom ugrásszerűen haladt és fejlődött mindenütt, s új élet, és új erő jeleit mutatta.

A háború ideje alatt Haifában

‘Abdu’l-Bahá előrelátásának rendkívüli tanúságát adta azokban a hónapokban, amelyek közvetlenül megelőzték a háborút. A béke idején zarándokok Perzsiából vagy a föld más részéről rendszeren nagy számban tartózkodtak Haifában. Körülbelül hat hónappal a háború kitörése előtt egy idősebb haifai bahá’í néhány perzsa hívő kérelmét terjesztette elő, hogy meglátogathassák a Mestert. ‘Abdu’l-Bahá erre nem adta meg az engedélyt, és ettől kezdve fokozatosan elküldte a Haifában tartózkodó zarándokokat úgy, hogy 1914. július végén már egy sem volt ott. Mikor augusztus első napjaiban a nagy háború hirtelen kitörése a világot rémületbe ejtette, bölcs előrelátása beigazolódott.

‘Abdu’l-Bahá, aki eddig életének 55 évét számkivetésben és fogságban töltötte, a háború kitörésekor ismét lényegében a török kormány foglya lett. Összekötését barátaival és híveivel teljesen elvágták, és ő, valamint híveinek kis köre újból megszigorított életviszonyok közé került, élelemhiány, sőt életveszedelem és számtalan egyéb viszontagság fenyegette őket.

A háború alatt ‘Abdu’l-Bahá élénk tevékenységet fejtett ki, hogy népének anyagi és szellemi szükségleteiről gondoskodhassék. Tiberiáshoz közel terjedelmes mezőgazdasági vállalkozásokat szervezett, és annyi búzatermésről gondoskodott, hogy nemcsak híveiről háritotta el az éhínséget, hanem Haifa és Akkó más vallású szegényeinek százairól is, akiknek szükségletét bőségesen kielégítette. Mindenkiel törődött, és szenvedésüket lehetőség szerint enyhítette. Száz és száz szegénynek juttatott naponként kis pénzadományt, és a pénz mellé kenyert is adott. Ha kenyér nem volt, datolyát vagy más valamit osztott szét. Gyakran ellátogatott Akkóba, hogy segítse és vigasztalja ott levő híveit és szegényeit. A háború tartama alatt naponta összehívta híveit, és segítségével barátai boldogan és nyugodtan élték át ezen viszontagságos éveket.

Sir ‘Abdu’l-Bahá Abbás K. B. E

(Knight of the British Empire. A brit birodalom lovagja)

Nagy volt az öröm Haifában, midőn 1918. szeptember 23-án délután három órakor, körülbelül 24 órai küzdelem után a brit és hindu lovasság elfoglalta a várost, és véget értek a háborús borzalmak a török uralom alatt.

A brit megszállás kezdetétől fogva számos katona, és a kormánynak több hivatalnoka, még a legmagasabb rangúak is, keresték az érintkezést ‘Abdu’l-Bahá-val, hogy élvezhessék lelkesítő beszédeit, gondolatainak mélységét, széles látókörét, méltóságteljes udvariasságát és páratlan vendégszeretetét. A kormány képviselőire nemes jelleme, a béke, engesztelődés és az emberi haladás érdekében kifejtett munkássága olyan mély benyomást gyakorolt, hogy a brit birodalom lovagi rangját ajánlották fel neki. A hivatalos ünneplés a haifai katonai kormányzó kertjében volt 1920. április 27-én.

Utolsó évei

1919-20. telén e könyv írója abban a megtiszteltetésben részesült, hogy mint ‘Abdu’l-Bahá vendége két és fél hónapot Haifában tölthetett, és mindennapi életét közvetlenül megfigyelhette.

‘Abdu’l-Bahá ebben az időben közel 76 éves kora ellenére erőteljes volt, és hihetetlenül nagy munkateljesítményt végzett naponként. Néha nagyon elfáradt ugyan, de azért életerejének teljes birtokában volt, és mindig szolgálatukra állott azoknak, akik leginkább reászorultak. Kimeríthetetlen türelme, udvariassága, előzékenysége, tapintatossága által már jelenléte is áldásként hatott környezetére. Szokása szerint az éjszakák nagy részét imával és elmélkedéssel töltötte el. Rövid, ebéd után való pihenést kivéve kora reggeltől késő estig szorgalmasan olvasta a különböző országokból érkezett leveleket, válaszolt reájuk, és figyelmét a háztartás és a mozgalom minden eseményére kiterjesztette. Délután rendszerint egy kis üdülésben volt része séta vagy lovaglás formájában, de még ilyenkor is elkísérte egy-két híve, vagy néhány zarándok, akikkel szellemi dolgokról társalgott, és ezen útjain kereste az alkalmat, hogy szegényeit meglátogathassa, és gondoskodjék róluk. Visszatérte után a megszokott esti összejövetelekre hívta meg barátait szobájába. Déli étkezése és estebédje idején is számos zarándokot és jóbarátot vendégelt meg. Vendégeit vidám és kedves történetek elbeszélésével, és a legkülönbözőbb tárgyú értékes beszélgetésekkel szórakoztatta. „*Otthonom a nevetés és vidámság otthona*”, jelentette ki, és ez valóban így is volt. Örömet talált abban, hogy a legkülönbözőbb fajú, színű, nemzetiségű és vallású embereket gyűjthette össze asztala köré egyetértésben és szívélyes barátságban. Valóban nemcsak a haifai kis társaságnak, hanem az egész világ bahá’i közösségének szerető atyja volt.

‘Abdu’l-Bahá eltávozása

‘Abdu’l-Bahá sokoldalú tevékenysége néhány csekély megszakítással fokozódó testi gyengeségének és fáradtságának ellenére is, élete végső napjaiig tartott. 1921. november 25-én, pénteken még elvégezte déli imáját a haifai mecsetben, és még szokása szerint saját kezűleg osztott ki alamizsnát a szegények között. Második reggelije után néhány levelet diktált, utána pihent, majd a kertbe ment, és a kertésszel tárgyalt. Este megáldotta és jó tanáccsal látta el háztartásának egyik kedves és hű szolgáját, aki ezen a napon megnősült, később pedig barátai körében a rendes összejöveteleken vett részt szobájában. Alig három nap múlva, november 28-án, hétfőn, éjjel 1 óra 30 perckor eltávozott az élők sorából olyan békésen és nyugodtan, hogy az ágya mellett virrasztó két leányának úgy tűnt, mintha csendes álomba merült volna.

A szomorú hír csakhamar elterjedt a városban, majd sürgöny útján az egész világon. A következő napon, november 29-én, kedden volt a temetése:

„Olyan temetés, aminőt sem Haifa, sem Palesztina eddig még nem látott ... olyan nagy volt a fájdalom, amely összehozta a gyászolók ezreit, sokféle vallás, faj és nemzetiség képviselőit.

Sir Herbert Samuel, a jeruzsálemi kormányzó, az angol főparancsnok, a kormányzáság főtisztviselői, Phoenicia kormányzója, a különféle államok Haifában lakó konzuljai, a különféle vallások fejei, Palesztina előkelői, zsidók, keresztények, muszlimok, drúzok, egyiptomiak, görögök, törökök, kurdok, amerikai, európai és bennszülött barátainak tömege, férfiak, nők és gyermekek, a felsőbb és alsóbb osztályokból ... mind-mind, tán tízezren siratták szeretett urukat ... ’Isten, oh, Istenünk!’ Jajveszékelt a tömeg egyöntetűen. ’Elhagyott az Atyánk, elhagyott az Atyánk!...’

Így vették útjukat lassan fel a Carmel-hegyre, Isten szőlőjébe... Kétórai menetelés után elérték a Báb sírjának kertjét... Midőn a nagy tömeg körülcsoportosult, a legkülönbözőbb osztályok képviselői, a muszlimok, keresztények és zsidók összeolvadtak lángoló szeretetben ‘Abdu’l-Bahá iránt, sokan a pillanat hatása alatt, mások készült beszédben, mélyen átérzett fájdalommal fejezték ki a magasztalás és sajnálkozás szavait, és mondtak istenhozódot szeretett uruknak. Annyira egyek voltak a bölcs tanítónak, és a sanyarú és szomorú korszak tanácsadójának dicsőítésében, hogy a bahá’i hívőknek már nem volt mondanivalójuk.” –*The Ascension of ‘Abdu’l-Bahá (‘Abdu’l-Bahá elhunytja) by Lady Blomfield and Shoghi Effendi*

Kilenc szónok – mindnyájan előkelő képviselői a muszlim, keresztény és zsidó közösségnek – adta meggyőző és megható tanúbizonyságát szeretetének és csodálatának a tiszta és nemes élet iránt, amely most itt véget ért. Azután a koporsót lassan elvitték egyszerű és szent nyugvóhelyére.

Valóban, méltóan áldoztak annak az emlékének, aki egész életén át a vallások, a fajok és nyelvek egységéért dolgozott; e tiszteletadás egyúttal annak a bizonyítéka is, hogy élete munkája nem volt hiábavaló, hogy Bahá'u'lláh eszményei, melyektől ihletét kapta, és élete példája is kezdik már áthatni a világot, és letörlik a szekták és osztályok korlátait, amelyek századok óta elválasztották egymástól a mohamedánokat, keresztényeket, zsidókat és a más különféle vallásokat, melyekre az emberiség egységes családja szétszakadt.

Írásai és beszédei

‘Abdu’l-Bahá-nak számos írása maradt hátra, legnagyobbbrészt hívőkhöz vagy érdeklődőkhöz intézett levél alakjában. Beszédeinek, szónoklatainak és felhívásainak nagy részét is összegyűjtötték, és nyilvánosságra hozták. A sok ezer öt Akkóban és Haifában meglátogató zarándok közül számosan leírták benyomásaikat, és ezek a feljegyzések is most már nyomtatásban rendelkezésünkre állanak.

Ily módon tanításai majdnem teljes egészükben megvannak, és széleskörű anyagot ölelnek fel. A Kelet és Nyugat sok problémájával behatóbban foglalkozott, mint atyja, és a Bahá'u'lláh által lefektetett általános elvek alkalmazásáról részletesebb utasításokat adott. Sok munkáját még nem fordították le egy nyugati nyelvre sem, de mégis elég műve áll rendelkezésünkre, hogy tanításainak legfontosabb alapelveiről mély és teljes ismeretet szerezhessünk.

Perzsa, arab és török nyelven beszélt. Nyugati utazása alatt beszédeit és szónoklatait mindig lefordították, miáltal veszítettek ugyan szépségükből, hatásükből és erejükből, de a Szellem ereje, amely szavait áthatotta, olyan nagy volt, hogy mindenkire, aki csak hallotta őt, mély benyomást gyakorolt.

‘Abdu’l-Bahá állása

‘Abdu’l-Bahá-nak az Áldott Tökéletesség által kijelölt helyét Bahá'u'lláh-nak alant következő írásából láthatjuk:

„Mikor visszavonul Jelenlétem óceánja és lezárul Kinyilatkoztatásom Könyve, fordítsatok arcotok Feléje, Kit Isten erre szánt, Ki ez Örök Gyökérből sarjadt.” – *KA, 121.*

Majd újra: „... mit a Könyvben nem értetek, forduljatok azzal ahhoz, Ki e hatalmas Törzsből kiágazott.” – *KA 174.*

‘Abdu’l-Bahá maga a következőket írta:

„A Kitáb-i-Aqdas félreérthetetlen szövege szerint Bahá'u'lláh a Szövetség Középpontját jelölte ki Szava Értelmezőjéül. Ez a Szövetség annyira szilárd és erős, hogy ehhez fogható az idők kezdetétől egészen a mai napig egyetlenegy vallási Törvénykorszak sem hozott létre.” – *Bahá'u'lláh világrendje, 146.o.*

Ama szolgálat tökéletes volta, amellyel ‘Abdu’l-Bahá Bahá'u'lláh hitét Keleten és Nyugaton terjesztette, olykor hitbéli zavarodást okozott a hívők szívében az Ő rangjával kapcsolatban. Látván a szavait és cselekedeteit ihlető szellem tisztaságát, vallási áramlatokkal körülvéve, melyek eredeti, hagyományos hitbéli doktrináikat érvénytelenítette, sok bahá'í érezte úgy, hogy csak az illő tiszteletet adja meg ‘Abdu’l-Bahának, ha személyét egy Megnyilvánuláshoz hasonlítják vagy éppen „a visszatért Krisztusként” ünneplik. Pedig semmi sem okozhatott Neki oly gyötrő fájdalmat, mint szolgálatának ily félreértése, hiszen alkalmassága arra, hogy Bahá'u'lláh-t szolgálja csakis az Igazság Napja felé fordított tükör tisztaságából fakadt, nem pedig a Napból magából.

Ezenfölül, más, korábbi hiedelmekkel ellentétben, Bahá'u'lláh hite magában hordozta az egyetemes emberi társadalom lehetőségét. ‘Abdu’l-Bahá küldetésének idején, az 1892-től 1921-ig tartó időszakban a Hit több fejlődési fokozaton ment át az igaz világrend irányában. Fejlődéséhez

állandó vezetésre, irányításra volt szükség ‘Abdu’l-Bahá részéről, aki e korszakban egyedül érthette át teljes mértékig a világ új ihlető mozgalmának jelentőségét. Míg Végredelele nyilvánosságra nem került e testi világból való távozta után, s míg Shoghi Effendi, a Hit Védnöke nem értelmezte azt, úgyszólván elkerülhetetlen volt, hogy a bahá’í-ok szeretett Mesterük lelki vezetésének a Megnyilvánulással egyenértékű szellemi autoritást tulajdonítsanak.

Ily mértékű naiv lelkesedést immár nem tapasztalunk a bahá’í közösségben, ám a mai bahá’í-ok mélyebben érthetik ‘Abdu’l-Bahá páratlan odaadását és szolgálatát, s annál tudatosabban becsülhetik meg semmi máshoz nem hasonlítható küldetését. A Hit 1892-ben még oly gyöngének, gyámoltalannak tűnt, Példája és Értelmezője száműzetésben, bebörtönözve sínylődött, ám azóta ellenállhatatlan erővel növekednek és virágznak közösségei a világ számtalan országában, s kihívásként állanak meg a romladozó civilizáció gyöngeségével szemben, hiszen e Hit tanai mutatnak egyedül egy reménytelibb jövőt az emberiségnek.

‘Abdu’l-Bahá Végredelele tökéletes világozással fejti ki a Báb és Bahá’u’lláh állásának rejtélyeit, valamint a saját küldetését:

„Bahá népe (hadd legyen életem áldozat érettük) hitének alapja ez: ’Őszentsége, a Magasztos (a Báb) Isten egységének és egyedüliségének a Megnyilvánulása, és az Örök Szépség előfutára. Őszentsége, az Abhá Szépség (hadd legyen életem áldozat hű barátaiért), Isten Legfőbb Megnyilvánulása és Legmagasztosabb Lényegének Hajnala. Mindenki más csupán az Ő szolgája, és az Ő parancsolata szerint cselekszik.’” – *‘Abdu’l-Bahá Végredelele, 36.*

E kijelentéssel, s még sok más mondással, amelyek annak fontosságát hangsúlyozták, hogy az ember a Hit megismerését az Ő általános írásaira alapozza, ‘Abdu’l-Bahá megvetette a hit egységének alapját, s ennek következtében figyelemreméltó gyorsasággal enyésztek el az értelmezési különbségek az egyes emberek között, melyek a Mester személyes kérdésekre válaszoló egyes írásaira való hivatkozásokból fakadtak korábban. Mindezen fölül a határozott igazgatási rendszer megteremtése a Védnök irányítása alatt ahhoz vezetett, hogy a korábban egyes bahá’í-ok személyes tekintélyén és befolyásán alapuló autoritás szilárd intézményekké fejlődött a helyi csoportokban.

Bahá’í élet példája

Bahá’u’lláh első sorban az Ige Kinyilatkoztatója volt. 40 évi fogsága csak korlátozott mértékben adott neki alkalmat, hogy érintkezzék felebarátaival. Így ‘Abdu’l-Bahá érezte át a fontos feladatot, hogy a Kinyilatkoztatás magyarázója, az Ige megvalósítója, a bahá’í élet nagy példaképe legyen, állandó összeköttetésbe jusson a mai étellel miriádnyi tevékenységének legkülönfélébb fázisaiban. Megmutatta, hogy a modern élet forgatagában és előretörésében, az anyagi jólét önző harcában, amely mindenhol uralkodik, mégis lehetséges az Istenhez való teljes odaadás életét élni, a felebarátot szolgálni, amiként azt Krisztus, Bahá’u’lláh és minden próféta követelte az embertől. Megpróbáltatások és viszontagságok, vádak és árulás, szeretet és dicséret, odaadás és hódolat között sziklára épített világító toronyként állott, amely körül téli viharok dúlnak, és a nyári tenger játszik, miközben egyensúlya és nyugalma mindig állandó és megingathatatlan maradt. A hit életét élte, és hívőitől is követelte, hogy azt éljék. Az Egység és Béke zászlaját emelte magasra egy harcias világ közepette, egy új korszak zászlaját, és biztosította azokat, akik ebben támogatják, hogy ihletet kapnak az új idők szellemétől. Ugyanazon Szentlélek ez, mely megihlette a múlt prófétáit és szentjeit, azonban új kiáradása ennek a Szellemnek, amely az új idők szükségleteinek megfelelő.

5. MIT JELENT BAHÁ'Í-NAK LENNI?

„Az embernek eredményeket kell felmutatnia. Aki nem terem gyümölcsöt, a Lélek [Jézus] szavaival élve olyan, mint a terméketlen fa, márpedig egy terméketlen fa csak a tűzre jó.” – *Bahá'u'lláh (BT, 6:10.)*

Herbert Spencer¹⁹ egy ízben azt a megjegyzést tette, hogy nincs oly politikai alkémia, amely ólom ösztönökből arany jellemet tudna képezni. És épp úgy nincs oly politikai alkémia, mely ólom egyénekből arany társadalmat tudna alkotni. Bahá'u'lláh, miként valamennyi előző próféta, szintén ezt az igazságot hirdette, és azt tanította, hogy Isten királyságát e földön csak akkor lehet megalkotni, ha azt előbb az emberek szívében teremjük meg. A bahá'í tanítások kutatását tehát Bahá'u'lláh ama rendelkezéseinek tanulmányozásával kell megkezdenünk, amelyek az egyéni viselkedésre vonatkoznak, hogy tiszta képet kapjunk arról, mit jelent bahá'í-nak lenni.

Hogyan éljük az életet

Midőn egyszer azt kérdezték, ki a bahá'í? 'Adbu'l-Bahá így felelt: „Az a bahá'í egyszerűen, aki szereti az egész világot, szereti és próbálja szolgálni az emberiséget, aki az általános békéért és általános testvériségért dolgozik.” Más alkalommal így határozza meg a bahá'í-t: „Olyan ember, aki ténykedésében emberi tökéletességgel van felruházva.” Egyik londoni beszédében azt mondja, hogy valaki bahá'í lehet anélkül, hogy Bahá'u'lláh nevét valaha hallotta volna. És így folytatja:

„Aki életét Bahá'u'lláh tanításai szerint éli, már bahá'í. Másrésztől, ha valaki ötven évig tartja is magát bahá'í-nak, de nem éli a szerint életét, nem bahá'í. A csúnya ember szépnek tarthatja magát, mégsem téveszt meg senkit, a fekete ember is fehérnek mondhatja magát, ő sem téveszt meg senkit, még saját magát sem.” – *'Abdu'l-Bahá in London ('Abdu'l-Bahá Londonban), p.109.*

Az, aki nem ismeri Isten Küldötteit, hasonló az árnyékban növő növényhez. Nem ismeri a napot, de azért mégis minden tekintetben tőle függ. A nagy próféták szellemi napok. A mi „Idők Napja” Bahá'u'lláh. A múlt idők napjai is melegítették és éltették a világot, és ha nem ragyogtak volna, ma a föld hideg és kihalt volna, de arra, hogy megérlelje a gyümölcsöt, melyet a múlt idők napjai életre csókoltak, arra csak a ma napsugara képes.

Isten iránti odaadás

Hogy bahá'í életre a maga teljességében szert tehessünk, szükséges, hogy tudatos és közvetlen viszonyba jussunk Bahá'u'lláh-val, amint a napsugár szükséges arra, hogy a liliom vagy a rózsza kifejlődhessék. A bahá'í hívő nem Bahá'u'lláh emberi személyének hódol, hanem Isten Dicsőségének, amely személyében megnyilvánult. Krisztust, Mohamedet és Istennek összes korábbi prófétáit is tiszteli, de Bahá'u'lláh-ban ismeri fel az Isteni ige Hírhözóját az új kor részére, amelyben most élünk, benne látja a nagy Világtanítót, aki azért jött, hogy elődei munkáját folytassa és befejezze.

Sem a hitvalláshoz való értelmi csatlakozás, sem kifogástalan külső magaviselet nem tesz senkit bahá'í-já. Bahá'u'lláh híveitől szívből fakadó, teljes odaadást követel. Csak Istennek van joga ahhoz, hogy ezt követelje; de Bahá'u'lláh úgy beszél, mint Isten Megnyilvánulása, és mint Akaratának Kinyilatkoztatója. A korábbi Megnyilvánulások is világosan szóltak ezen tekintetben. Krisztus például azt mondta: „Aki Engem akar követni, tagadja meg önmagát, vegye fel a keresztyét és kövessen, mert aki meg akarja menteni életét, elveszti azt, és aki el akarja veszteni életét Én miattam,

¹⁹ Angol filozófus (1820-1903)

megtalálja azt.” Ugyanezt követelte más szavakkal követőitől valamennyi isteni Megnyilvánulás. A vallások története tisztán mutatja, hogy amíg ezt a követelést elismerték és teljesítették, a vallások a földi hatalmak ellenkezései és gátlásai, a hívek üldöztetése vagy vértanú halála ellenére is virultak. Ahol ellenben megalkuvás férközött be, ott a vallás hanyatlott. Ha divatba jött is, elvesztette erejét, amely a megváltáshoz, a világ átalakulásához szükséges, és elvesztette azt az erejét, hogy csodákat tegyen. Az igazi vallást eddig még soha nem karolta fel a divat. Isten biztosít arról, hogy egykor úgy lesz. Azonban még mindig igaz az, ami Krisztus napjaiban igaz volt, hogy „szűk kapu és keskeny út vezet az életbe, és kevesen vannak, akik megtalálják.” A szellemi születés kapuja, akár csak a természetes születése, csak egyenként és csak nagy nehézségek árán engedi át az embereket. Lehet, hogy a jövőben több embernek sikerül ezen a kapun keresztül jutnia, mint a múltban, de ez nem azért lesz, mintha a kapu kibővült volna, hanem azért, mert az emberekben nagyobb lesz a hajlandóság, hogy az Isten által követelt „nagy odaadás”-t teljesítsék; mert hosszú és keserű tapasztalatok kényszerítették őket arra a belátásra, milyen döreség az, ha saját útjukon járnak, Isten útjai helyett.

Az igazság keresése

Bahá’u’lláh az igazságosságot köti minden hívőjének lelkére, és így határozza azt meg: *(az ember) „szabaduljon meg a meddő képzelgéstől és utánzástól, az egység szemével lássa az Ő dicsőséges keze munkáját, és nézzen minden dolgok mélyére kutató szemmel.” – BT, 10:23.*

Mindenek előtt szükséges, hogy mindenki Istennek Bahá’u’lláh-ban, mint földi templomban megnyilvánult dicsőségét meglássa és átélje, mert a nélkül számára a bahá’í hit csak pusztán név marad értelem nélkül. A próféták felhívása az emberekhez mindig az volt, hogy nyissák ki szemüket ahelyett, hogy becsuknák, és használják értelmüket ahelyett, hogy elnyomnák. Nem a szolgáló hiszékenységre, hanem a tiszta látásra és a szabad gondolkodásra képesíti arra az embert, hogy áttörje az előítélet felhőit, hogy lerázza a vak utánzás béklyóit, és elérje az új Kinyilatkoztatás igazságának megvalósulását.

Aki bahá’í hívő akar lenni, legyen az igazság félelmet nem ismerő kutatója, de kutatásaiban ne szorítkozzék egyedül az anyagi síkra. Szellemi felfogóképessége legyen épp oly éber, mint a fizikai. Minden, Isten által az igazság keresésére juttatott képességét használja fel, és ne higgyen semmit meggyőző és szilárd alap nélkül. Ha szíve tiszta és értelme előítéletektől mentes, a komoly keresőnek módjában lesz az isteni dicsőséget megismerni, bármilyen templomban nyilvánul az meg. Bahá’u’lláh továbbá kijelenti:

„... az embernek ismernie kell önmagát és felismernie azt, ami felemelkedéshez vagy lesüllyedéshez, dicsőséghez vagy lealacsonyodáshoz, gazdagsághoz vagy szegénységhez vezet.” – BT, 4:8.

„Minden tudásnak a forrása Isten elismerése – magasztaltassék az Ő dicsősége – és ez csak az Ő Isteni Megnyilvánulásának felismerésével érhető el.” – BT, 10:19.

A Megnyilvánulás a Tökéletes Ember, az ember nagy Példaképe, az emberiség fájának első Gyümölcse. Amíg Őt nem ismerjük, a bennünk rejlő lehetőségeket sem ismerjük. Krisztus mondja, hogy figyeljük meg növésekor a liliomot, és szerinte Salamon teljes dicsőségében sem viselt oly ragyogó ruhát, mint a liliom. A liliom teljesen jelentéktelen gumóból fejlődik. Ha sohasem láttunk volna virágzó liliomot, és sohasem csodálhattuk volna leveleinek és virágjainak makulátlan szépségét, a valóságot, amely a gumójában rejlik, hogyan ismerhettük volna meg! Bármilyen gondosan szedjük is szét, és bármily aprólékosan vizsgáljuk belsejét, mégsem jövünk szépsége nyitjára, amelyet csak a kertész tud életre kelteni. Épp így, míg Isten Megnyilvánulásában tudunkra adott Dicsőségét nem észleltük, fogalmunk sem lehet arról a szellemi szépségről, mely a mi természetünkben és felebarátunkéban rejlik. Isten Megnyilvánulásának a megismerése és megszeretése, tanításainak a követése által fokként tudatára ébredünk a bennünk rejlő erőnek és tökéletességnek; csak akkor értjük meg az élet és a világegyetem célját és rendeltetését.

Isten iránti szeretet

Isten Megnyilvánulásának megismerése egyértelmű azzal, hogy szeretjük őt. Egyik lehetetlen a másik nélkül. Bahá'u'lláh szerint az ember teremtésének célja, hogy Istent megismerje és imádjá. Egyik írásában így szól:

„Minden feltételes lény teremtésének oka a szeretet volt, amiként azt a jól ismert hagyomány mondja: 'Rejtett kincs voltam, és úgy kívántam, hogy megismerjenek. Ezért életre hívtam a teremtést, hogy megismerjenek engem.'”

És a „Rejtett Szavak”-ban ezt mondja:

„Ó, lét fia! Szeress Engem, hogy szerethesselek! Ha te nem szeretsz Engem, az Én szeretetem sehogyan sem érhet el hozzád. Tudd ezt, ó szolga!” – *ARSz 5*.

„Ó, csodálatos látomás fia! Saját lelkem lélegzetét leheltem beléd, hogy szerelmesem lehess. Miért hagytál hát el, és kerestél Rajtam kívül más kedvest?” – *ARSz 19*.

Istent szeretni – ez a bahá'í életének egyetlen célja. Istenben megtalálni legszorosabb társát és legbensőbb barátját, fenséges Imádottját, kinek Jelenléte a legteljesebb öröm, ez az igazi cél! Istent szeretni ugyanaz, mint mindenkit és mindent szeretni, mert minden Istentől van. Az igazi bahá'í tökéletesen szeret. Mindenkit szeretni fog tiszta szívvel, senkit sem gyűlöl. Megvetni sem fog senkit, mert megtanulta, hogy Imádottja arcát lássa minden arcban, és nyomdokait találja meg mindenfelé. Szeretetét nem korlátozza sem vallás, sem nemzet, sem osztály, avagy faj. Bahá'u'lláh így szólt:

„Régen megmondatott: 'A haza szeretete az Istenhit része.' A Nagyság Nyelve azonban Megnyilvánulásának napján kijelenti: 'Ne az dicsekedjen, aki hazáját szereti, hanem az, aki a világot szereti.'” – *BT, 7:13*.

Más helyen pedig így szól:

„Áldott, aki jobban szereti felebarátját, mint önmagát. Az ilyen ember bizony ... Bahá népéhez számíttatik.” – *BT, 6:38*.

‘Abdu'l-Bahá azt mondja nekünk, hogy olyanok legyünk, „mint egy lélek sok testben, mert minél jobban szeretjük egymást, annál közelebb leszünk Istenhez.”

Amerikai hallgatóság előtt ezt mondotta:

„Amint a szent Megnyilvánulások isteni vallásai lényegük szerint egyek, ha különböznek is névben és nómenklatúrában. Az ember legyen a fény szerelmese, származzék az bármilyen hajnalhasadásból. Legyen a rózsza szerelmese, fakadjon az bármely talajból. Legyen az igazság keresője, buzogjon az bármely forrásból. Aki a lámpához ragaszkodik, nem a fényt szereti. A földhöz való ragaszkodás nem helyénvaló, annál méltóbb gyönyörködni a földből fejlődő rózsában. A fához való ragaszkodás nem jár haszonnal, annál üdvösebb a gyümölcs áldását élvezni. A dús gyümölcsöt élvezni kell, akármilyen fán nőtt is, bárhol találja is az ember. Az igazság szavát el kell ismerni, bármely ajakról hangzik is el. Az abszolút igazságot el kell fogadni, bármely könyv tartalmazza is. Ha előítéleteket dédelgetünk, tudatlanság és gyalázat forrásaivá lehetnek. A vallások, nemzetek és fajok közötti összetűzések félreértésekből fakadnak. Ha megvizsgáljuk a vallásokat, és végére járunk, mi képezi alapjukat, azt fogjuk látni, hogy egyetért mind, hiszen alapvető igazságuk egyetlen, nem pedig többféle. Ily módszerrel e világ vallásos lelkei mind elérhetik az egységet és megbékélést.”

Majd ismét:

„Minden szeretett lény szeresse a másikat, és ne vonja meg tőle sem vagyonát, sem életét, hanem minden körülmény között arra iparkodjék, hogy boldoggá és szerencsésé tegye felebarátját. De ezek is legyenek önzetlenek és önfeláldozók. Így sugározza be ez a Napfelkelte a láthatárt, így örvendeztesse meg és tegye boldoggá ez a Melódia a népet, így

válják ezen isteni Gyógyír minden betegség csodaszerévé, és így legyen az Igazság Szelleme mindennek kútforrása.” – *TAB, Vol. I, p.147.*

Lemondás

Az odaadás Istenhez azt is magában foglalja, hogy lemondjunk arról, ami nem Istentől van, azaz le kell mondanunk minden önző, világi, sőt túlvilági vágyról is. Vezessen Isten ösvénye gazdagságon vagy szegénységen, egészségen vagy betegségen, kastélyon vagy börtönön, rózsakerten vagy kínzókamrán keresztül, a bahá’i hívő „Ragyogó megnyugvással” fogadja sorsát. Ez a lemondás nem dőre egykedvűség a környezettel szemben, és nem tétlen belenyugvás rossz viszonyokba; hasonlóan nem megvetése azoknak a javaknak, amelyeket Isten teremtett. Az igazi bahá’i nem lesz érzéketlen, fásult, avagy mindenről lemondó. Isten ösvényén bőségesen fog találni érdekes dolgokat, munkát és örömet, de erről az ösvényről egy hajszálnyira sem fog letérni élvezethajhászás miatt, sem sóvárogni nem fog az után, amit Isten megtagadott tőle. Mert ha valaki bahá’i hívő lesz, Isten Akarata lesz az ő akarata, mert az Istennel való meghasonlás az egyedüli dolog, amit nem tudna elviselni. Isten ösvényén sem erőszak nem tudja megfélemlíteni, sem bajok nem tudják elcsüggeszteni. A szeretet fénye sugározza be legsötétebb napjait, szenvedését örömmé változtatja, és még vértanúságát is az elragadtatás önkívületévé változtatja. Az életet hősi magasságba emeli, és a halál boldogító eseményévé válik. Bahá’u’lláh így szól:

„Mert, ki bárki másnak a szeretetét dédelgeti a szívében az Enyém mellett, akár csak egy mustármag erejéig is, képtelen lesz arra, hogy bebocsátást nyerjen Királyságomba.” – *Súriy-i-Haykal 99. (A Templom Szúrása)*

„Ó, ember fia! Ha szeretsz Engem, fordulj el önmagadtól, és ha az Én örömeimet keresed, ne a magadét nézd, hogy meghalhass Bennem, és Én örökön élhessek benned!” – *ARSz 7.*

„Ó, szolgám! Szabadítsd ki magad e világ béklyóiból, és engedj szabadon lelkedet énednek börtönéből! Ragadd meg az alkalmat, mert nem tér vissza soha többé!” – *PRSz 40.*

Engedelmisség

Az Isten iránti odaadás magában foglalja a kinyilatkoztatott rendeletei iránt való feltétlen engedelmisséget is, még akkor is, ha a rendeletek indító okát nem értjük. A hajós ellenkezés nélkül engedelmeskedik kapitánya parancsainak, még ha nem is tudja azok indító okát, mindamellet nem ismeri el vakon a tekintélyt. Nagyon jól tudja, hogy a kapitány alaposan levizsgázott, és hajózási képességének bőséges bizonyítékát adta. Ha nem így volna, dőreség volna részéről, hogy szolgálja. A bahá’i hívőnek is az a kötelessége, hogy engedelmeskedjék Kapitányának, aki őt megváltja, de oktalan lenne, ha előbb meg nem győződik, hogy ez a kapitány elég bizonyítékát adta-e annak, hogy bizalomra érdemes. Bizonyítékai birtokában azonban az engedelmisség megtagadása részéről még nagyobb dőreség lenne, mert csak akkor arathatjuk bölcsességének áldásait, és csak akkor lehetünk részesei a bölcsességnek, ha a bölcs mesternek tudatosan és nyílt szemmel engedelmeskedünk. Ha a kapitány bármilyen bölcs lenne, de személyzetéből senki sem engedelmeskednék neki, hogyan érhetné el a hajó a kikötőt, vagy hogyan tanulhatná meg a személyzet a hajózás művészetét? Krisztus világosan kijelenti, hogy az engedelmisség a tudáshoz vezető ösvény. Így szólt:

"Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem. Ha valaki kész cselekedni az ő akaratát, felismeri erről a tanításról, hogy vajon Istentől való-e, vagy én magamtól szólok." (*János VII. 16-17.*)

Bahá’u’lláh szerint pedig: „Az igaz Istenhit és az Ő felismerése csak annak elfogadása által lehet teljes, amit Ő kinyilatkoztatott és mindannak betartása által, amit Ő elrendelt és leírt a Könyvben a Dicsőség Tollával.” – *BT, 5:11.*

A feltétlen engedelmesség nem népszerű erény a mai demokratikus napokban, és valóban vész hozó lehet, ha *emberi* akaratok teljesen alárendelnék magunkat. De az emberiség egysége csak úgy érhető el, ha valamennyien együtt és mindenki külön-külön teljes összhangba jut az Isteni Akarattal. Amíg ez az Akarat világosan ki nem nyilatkoztatja magát, és míg az emberiség nem mond le minden más vezetőről, és nem engedelmeskedik Isten küldöttének, addig a harc és viszály tovább tart, az emberek folytatják egymás ellen való harcukat, és erejük nagy részét arra pazarolják, hogy felebarátaik törekvéseit keresztezzék ahelyett, hogy egymással összhangban együtt dolgoznának Isten dicsőségéért és a közösség javáért.

Szolgálatkészség

Az Isten iránti odaadás azt is magában foglalja, hogy készséggel legyünk felebarátaink szolgálatára. Istennek másképp nem szolgálhatunk. Ha hátat fordítunk felebarátunknak, Istennek fordítunk hátat. Krisztus szerint: „Amit nem tettetek meg legutolsó testvéreim bármelyikének, azt nekem sem tettétek meg.”

És Bahá'u'lláh is így szól:

„Ó, ember fia! Ha szemed az irgalom felé fordul, mondj le arról, ami neked használ, és törekedj arra, ami az emberiségnek válik majd hasznára. És ha szemed az igazságosság felé fordul, akkor válaszd felebarátod számára azt, amit magadnak is választanál.” – *BT, 6:20.*

‘Abdu’l-Bahá pedig így szól:

„A Bahá'í Ügyben a művészetek, a tudományok és minden szakma művelése imádságnak számít. Az az ember, aki egy darabka jegyzetlapot készít legjobb képessége szerint, lelkiismeretesen, minden erejét annak tökéletesítésére fordítva, Istent dicsőíti. Röviden, minden erőfeszítés és igyekezet, melyet az ember teljes szívéből valósít meg, imádság, amennyiben a legmagasztosabb indítékok mozgatják, és az a szándék, hogy szolgálja az emberiséget. Az imádság ez: szolgálni az embereket és gondoskodni a szükségleteikről. A szolgálat imádság. Az orvos, aki ellátja a betegeket, méghozzá gyengéden, gondosan, előítélettől mentesen, képviselve az emberi faj összetartásába vetett hitet, szintén Istent dicsőíti.” – *Párizsi beszédek, 55.*

Tanítás

Az igazi bahá'í hisz Bahá'u'lláh-nak tanításaiban. Bennük találja meg egész élete irányítását és ihletét is, és örömmel közvetíti másoknak is azt a tudást, amely létének kútforrása. Csak így nyeri el teljes mértékben a „Szellem hatalmát és megerősítését”. Nem lehet mindenki ékesszóló szónok, vagy tehetséges író, de mindenki taníthat azzal, hogy „igazi életet él”. Bahá'u'lláh szerint:

„Bahá népeinek bölcsességgel kell szolgálnia az Urat. Tanítson másokat példát adó életével, és hirdesse Isten Fényét tetteiben. A tettek eredménye hatalmasabb, mint a szavaké.”

De a bahá'í hívő semmi esetre sem erőlteti rá eszméit azokra, akik nem akarják meghallgatni. Az embereket Isten országában fogja vonzani, de nem kísérli meg, hogy erőszakkal terelje oda őket. Olyan ő, mint a jó pásztor, aki nyája előtt megy, és zeneszóval hat rájuk, és nem olyan, mint az, aki a nyáj mögött jár, és kutyával és bottal tereli őket.

Bahá'u'lláh így szól a Rejtett Szavakban:

„Ó, por fia! Bölcs az, ki nem beszél, csak ha meghallgatják, mint ahogy a pohárnok sem kínálja kupáját addig, míg keresőt nem talál, és a szerelmes szíve mélyéről sem tör fel kiáltás, míg szeretnének szépségét meg nem pillantja. Ezért a bölcsesség és a tudás magvait csakis a szív tiszta talajába vedd el, és addig tartsd azokat rejtekükön, míg az isteni bölcsesség jácintjai a szívből hajtanak ki, nem pedig sárból és agyagból!” – *PRSz 36*

Az Ishráqát táblában pedig ezt mondja:

„Ó, Bahá népe! Ti Isten szeretetének hajnalpontjai vagytok és az Ő szerető kedvességének hajnalai. Ne fertőzzétek nyelvetek egy másik lélek szidalmazásával vagy bemocskolásával, és óvjátok szemetek attól, mi nem illendő dolog. Tárjátok elő, mi tiétek. Ha ez kedvezően fogadtatik, célotok elértétek; ha nem, perelnetek hiába. Hagyjátok magára azt a lelket, és forduljatok az Úrhoz, a Védelmezőhöz, az Önmagától Valóhoz. Ne legyetek szomorúság oka, s még kevésbé egyenetlenségé vagy viszályé. Azt remélem, hogy igaz tudást nyertek az Ő gyöngéd jótéteményeinek fája oltalmában, és úgy cselekedtek, ahogyan azt Isten kívánja. Ti mind egy fának a levelei vagytok és egy óceánnak a cseppjei.” – *BT, 8:62*

Udvariasság és tisztelet

Bahá’u’lláh így szól:

„Ó, Isten népe! Intve intelek: légy udvarias! Mert mindenek előtt ez az erények fejedelme. Jó annak, akit beragyog az udvariasság fénye, és a becsületesség öltözéke ékesít. Az udvariassággal felruházott ember valóban fenséges rangra jutott. Reméljük, hogy e Bántalmazott és mindenki más is képesek leszünk elérni és gyakorolni ezt, erősen ragaszkodni hozzá és szemünk előtt tartani. Ez egy kötelező parancs, mely a Legnagyobb Név Tollából fakadt.” – *BT, 7:15.*

Újból és újból ismétli:

„A világ minden nemzete örömben és harmóniában érintkezzék egymással. Érintkezzetek tehát ó emberek minden vallás hívével örömben és jókedvvel.”

‘Abdu’l-Bahá az amerikai bahá’í hívőkhöz intézett levelében ezt mondja:

„Óvakodj! Óvakodj! Hogy szívet ne sérts!
Óvakodj! Óvakodj! Hogy lelket ne bánts!
Óvakodj! Óvakodj! Hogy valakihez barátságtalan ne légy!
Óvakodj! Óvakodj! Hogy senki kétségbeesésének okozója ne légy!
Ha valaki más szívének bánatot vagy más lelkének kétségbeesést okoz, jobb volna, ha nem a földön járna, hanem elrejtőznék a föld legmélyébe.”

Azt tanítja, hogy miként a virágot bimbója magában rejti, akként lakik Isten szelleme is minden ember szívében, legyen bár külseje akármilyen nyers vagy barátságtalan. Ezért az igazi bahá’í minden emberrel úgy bánik, mint a kertész, aki ritka és szép növényt ápol. Nagyon jól tudja, hogy semmiféle türelmetlen beavatkozása nem tudja a bimbót virágzásra fakasztani; csak Isten napfénye képes erre; ezért törekszik arra, hogy ezt az életadó napsugarat eljuttassa minden elborult szívbe és minden sötét otthonba.

Más helyen ‘Abdu’l-Bahá így szól:

„Bahá’u’lláh azt tanítja, hogy minden feltétel mellett és minden körülmény között legyünk megbocsátók, szeressük ellenségünket és tekintsük rosszakaróinkat jóakaróinknak. Ne úgy, hogy a másikat ugyan ellenségnek tekintjük, de békén hagyjuk és elnézők vagyunk vele szemben. Ez képmutatás és nem igazi szeretet. Nem így, hanem barátot kell látni az ellenségben, jóakarót rosszakaróban, és ennek megfelelően kell vele bánni. Szereteted és kedvességed valódi legyen ... és ne csak elnézés, mert az elnézés, ha nem jön szívből, képmutatás.” – *Star, Vol. IV, p.191.*

Az ilyen tanács érthetetlennek és ellentmondónak tűnik fel, amíg meg nem értjük azt, hogy bár a külső emberben gyűlölet és rosszakarat lehet, mégis minden emberben van egy belső szellemi természet, és ez az igazi ember, akitől szeretet és jóakarát eredhet. Ehhez az igazi belső emberhez

forduljunk gondolatainkkal és szeretetünkkel. Ha az ébred cselekvésre, akkor a külső ember átalakul és megújhodik.

Elnéző szem

A bahá'í tanok sehol sem parancsolóbbak és hajthatatlanabbak, mint ott, ahol igazi elnézést követelnek felebarátunk hibájával szemben. Krisztus ugyancsak nyomatékosan beszélt erről, azonban ma már szokássá vált, hogy a Hegyi beszédben a „Tökéletesség Tanácsai”-nak olyan megtestesülését lássuk, amely szerint ember nem élhet. Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá mindketten nagy gondot fordítottak annak megmagyarázására, hogy erre vonatkozólag mindent úgy értenek, mint ahogy mondják. A Rejtett Szavakban olvassuk:

„Ó, ember fia! Szót se szólj mások bűneiről, míg önmagad is bűnös vagy! Ha megszeged e parancsot, átkozott leszel, és erről Én tanúskodom.” – *ARSz 27.*

„Ó, lét fia! Ne kívánd egyetlen léleknek sem azt, amit nem kívánnál önmagadnak, és ne mondd, amit te magad meg nem teszel! Ez parancsom számodra, tartsd meg!” – *ARSz 29.*

'Abdu'l-Bahá azt tanítja:

„Hallgassuk el mások hibáját, imádkozzunk értük, segítsük jósággal, hogy javítsák hibáikat.

Mindig a jót lássuk, ne a rosszat. Ha valakinek tíz jó és egy rossz tulajdonsága van, a tízet lássuk, az egyet felejtjük el; és ha valakinek tíz rossz és egy jó tulajdonsága van, az egyet lássuk, és a tízet felejtjük el.

Soha ne engedjük meg magunknak, hogy másról rosszat mondjunk, még ha ellenségünk is.”

Egy amerikai barátjának így ír:

„A rágalmazás a legrosszabb emberi tulajdonság, és a legnagyobb bűn, különösen akkor, ha istenhívő szájából ered. Ha olyan eszközt lehetne kitalálni, mely a rágalmazás kapuját örökre bezárná, és ha minden istenhívő ajka csak arra nyílna meg, hogy embertársát dicsérje, akkor a szentséges Bahá'u'lláh tanításai elterjednének, a lelkek felvidulnának, az emberi szellem megdicsőülne, és az emberiség elérné az örökké tartó boldogságot.” – *Star, Vol. IV. p. 192.*

Alázatosság

Míg egyrészt arra van utasításunk, hogy mások hibáival szemben elnézőek legyünk, és csak erényeiket lássuk, másrészt arról is van rendelkezés, hogy saját hibáinkat meglássuk és erényeinket túl ne becsüljük. Bahá'u'lláh így szól a Rejtett Szavakban:

„Ó, lét fia! Hogyan feledkezhetsz meg saját hibáidról, hogy a másokéval törődj? Átkozott Elöttem az, ki így cselekszik.” – *ARSz 26.*

„Ó, kívándorlók! A nyelvet, melyet az Én említésemre szántam, ócsárlással be ne piszkoljátok! Ha az én tüze úrrá lesz rajtatok, saját hibáitokra emlékezzetek, és ne teremtményeim hibáira, minthogy saját énjét mindenki jobban ismeri, mint ismer másokat.” – *PRSz 66.*

'Abdu'l-Bahá így szól:

„Életed Krisztus királyságának megnyilvánulása legyen. Nem azért jött, hogy szolgálatára legyenek neki, hanem hogy ő szolgáljon ... Bahá'u'lláh hitében mindenki szolga vagy szolgáló, fivér és nővér. Ha valaki csak egy kissé is jobbnak, egy kissé is többnek érzi magát a többinél, veszedelmes helyzetben van, és amíg az ilyen helytelen

gondolkodás csíráit ki nem veti magából, nem alkalmas eszköz arra, hogy Isten Királyságát szolgálja.

Az önmagával való elégedetlenség a haladás jele. Az önmagával megelégedett lélek a sátán megnyilatkozása; aki pedig nincs megelégedve önmagával, az a Kegyelmes megnyilatkozása. Ha ezer jó tulajdonságod van, ne lásd meg azokat; hanem inkább arra törekedj, hogy észrevegyed saját hibáidat és tökéletlenségedet ... Bármilyen haladást mutasson valamely ember, mégis mindig tökéletlen, mert még mindig van cél, melyet még el nem ért. De e felé a cél felé addig el nem ér, amíg saját állapotával elégedetlenséget nem érez, és magasabbra nem törekszik. Az öndicséret az önzés jele.” – *Diary of Mirza Ahmad Sohrab (Mirza Ahmad Sohrab naplója), 1914.*

Habár utasításunk van, hogy hibáinkat belássuk, és azokat őszintén megbánjuk, határozottan meg van tiltva, hogy bűneinket papoknak vagy másoknak meggyónjuk.

Bahá’u’lláh ezt mondja az „Örömhírek”-ben:

„Ha a bűnös Istenen kívül minden mástól teljesen elszakadt és megszabadult, akkor könyörögjön Hozzá megbocsátásért és felmentésért. A bűnök és vétkek megvallása emberek előtt megengedhetetlen, mivel az sohasem vezetett és soha nem is fog az isteni megbocsátáshoz vezetni. Mi több, az ilyen gyónás emberek előtt megszégyenítést és megalázást jelent, és Isten – magasztaltassék az Ő dicsősége – nem kívánja az Ő szolgálóinak megszégyenítését. Ő valóban a Könyörületes, az Irgalmas. A bűnösnek egyedül Isten előtt kell irgalomért könyörögnie az irgalom Óceánjától, megbocsátásért esedezni a nagylelkűség Egétől.” – *BT, 3:14.*

Igazmondás és megbízhatóság

Bahá’u’lláh ezt mondja a „Tarázát” táblában:

„A negyedik Taráz a megbízhatóságról szól. Valójában ez a biztonság ajtaja mindenki számára, ki e bolygón lakik, és a Mindenek Felett Irgalmas részéről ez a dicsőség záloga. Ki ebből részesül, az bizony a gazdagság és jólét javaiból részesül. A megbízhatóság a legnagyobb kapu, mely a nép nyugalomához és biztonságához vezet. Valóban, minden ügy egyensúlya mindig is ettől függött és függ ma is. Fénye beragyogja a hatalom, a nagyság és jólét minden területét. ...

Ó, Bahá népe! A megbízhatóság valóban templomotok legjobb öltözéke és a legdicsőségesebb korona fejeteken. Erősen ragaszkodjatok hát hozzá az Ő parancsára, Ki az Elrendelő, a Mindenről Értesült” – *BT, 4:17, 20.*

Más helyen így szól:

„A hit lényege kevés szavakban és számos tettekben nyilatkozik meg; tudd bizonyosan, hogy annak, aki többet beszél, mint tesz, a halála jobb, mint az élete.” – *BT, 10:13.*

‘Abdu’l-Bahá így szól erről:

„Az emberi erények alapja az igazmondás. Igazmondás nélkül haladás és siker teljesen lehetetlen a lélek számára a világok mindegyikében. Ha az emberben megvan ez a szent tulajdonság, elérheti az összes többi isteni tulajdonságot is.” – *TAB, Vol. II, p. 459.*

„Ragyogjon az igazság és tisztesség fénye arcotokról, tudja meg mindenki, hogy szavatok, akár munkában, akár szórakozásban olyan, melyben bízni, és melyre számítani lehet. Ne önmagatokra gondoljatok, hanem dolgozzatok az egészért.” – *Message to the London Bahá’ís (Üzenet a londoni hívőkhöz), 1911. október*

Önmegismerés

Bahá'u'lláh állandóan sürgeti azt, hogy az ember valósítsa meg és juttassa teljesen kifejezésre a benne szunnyadó tökéletességeket, valódi benső énjét, amely különbözik korlátozott külső lényétől, és amely legjobb esetben csak temploma, nagyon gyakran azonban börtöne a valódi embernek.

A Rejtett Szavakban így szól:

„Ó, lét fia! A hatalom kezével alkottalak és az erőnek ujjaival teremtettelek téged, és beléd helyeztem világosságom lényegét. Elégedj meg azzal, és ne keress kívülé más, mert az Én munkám tökéletes, és az Én parancsom kötelező. Ne firtasd és ne is kételkedj benne.”

„Ó, szellem fia! Gazdagnak teremtettelek, miért kényszeríted magad a szegénységbe? Nemessé tettelek, hová alacsonyítod le magad? A tudás lényegéből adtam neked életet, miért keresed a világosságot bárki másnál Rajtam kívül? A szeretet agyagából formáltalak téged, miért, hogy mégis másokkal törödsz? Önmagadba nézz, hogy megtalálhass Engem, ki benned lakozik hatalmasan, erősen, és önmagamtól létezőn.” – *ARSz 12, 13.*

„Ó, szolgám! Olyan vagy te, mint egy finoman megmunkált kard, mely hüvelyében nyugszik, és értéke rejtve marad a műértő szeme előtt. Jöjj hát elő énednek és a vágynak burkából, hogy értéked felragyogjon és nyilvánvalóvá váljék az egész világ előtt.”

„Ó, barátom! Te vagy a nap szentségem égboltozatán: ne engedd, hogy a világi szenny elhomályosítsa ragyogásodat. Tépd le a nemtörődömség fátylát, hogy a felhők mögül előragyoghass, és a földön mindent az élet köntösébe öltöztethess.” – *PRSz 72, 73.*

Bahá'u'lláh hívőit kétségtelenül olyan magasztos és fenséges életre szólítja fel, amelynél az emberi lehetőségek széles keretében nincs magasztosabb és szebb, amire ember vágyhatik. Szellemi énként felismerése azon magasztos igazságnak megnyilvánulása, hogy Istentől vagyunk és Hozzá térünk vissza. Az Istenhez való visszatérés a bahá'í hívő legdicsőbb célja; de e cél eléréséhez vezető egyedüli ösvény az engedelmesség, amellyel tartozunk kiválasztott Hírnökeinek, és különösen a mai idők Hírnökének, Bahá'u'lláh-nak, az új korszak prófétájának.

6. AZ IMA

„Az ima létra, melyen mindenki felemelkedhetik az Égbe.” – *Mohamed*

Társalgás Istennel

„Az ima”, mondja ‘Abdu’l-Bahá, „Istennel való társalgás”. Hogy Isten Szándékát és Akaratát az embereknek tudtára adhassa, oly nyelven kell velük beszélnie, amelyet megértenek, és ezt szent prófétái útján teszi. Amíg a próféták földi életet élnek, szemtől szemben beszélnek az emberekkel, és közvetítik Isten Kijelentéseit, haláluk után feljegyzett szavaik és írásaik útján érintkeznek az emberek lelkével. De ez nem egyedüli módja annak, hogy Isten az emberekkel megértesse magát. Megvan a „Szellem nyelve”, melynek közvetítésével Isten szavaktól vagy írástól függetlenül is beszél az emberekhez, és megvilágosítja az igazságot keresők szívét, bárhol vannak, bármely fajhoz tartoznak, bármely nyelven beszélnek. A Megnyilvánulás ennek a nyelvnek az útján folytatja érintkezését a hívőkkel az anyagi világból való eltávoztása után is. Krisztus keresztre feszítése után is érintkezett tanítványával, és megihlette őket. Sőt azután még nagyobb volt rájuk gyakorolt befolyása, mint azelőtt. Ugyanezt látjuk más prófétáknál is. ‘Abdu’l-Bahá gyakran beszél erről a szellemi nyelvről. Például ezt mondja:

„Az ég nyelvén – a szellem nyelvén kellene beszélnünk, mert van nyelve a szellemnek és a szívnek is. Ez annyira különbözik a mi nyelvünkétől, mint a mienk az állatokétól, amelyek csak hangokkal vagy kiáltással fejezhetik ki magukat.

A szellem nyelve Istenhez szól. Ha imádkozva, külső dolgoktól mentesen, Istenhez fordulunk, mintha Isten szavát hallanók szívünkben. Szavak nélkül beszélünk, érintkezünk és társalgunk Istennel és halljuk feleletét is ... Mindnyájan hallhatjuk Isten szavát, ha fel tudunk emelkedni az igazi szellemi magaslatra.” (*Egy beszélgetésből, melyet Miss Ethel J. Rosenberg jegyzett fel.*)

Bahá’u’lláh kijelentése szerint a magasabb szellemi igazságok csak ilyen szellemi nyelv segítségével közölhetők. A mondott vagy írott szó erre teljesen alkalmatlan. „A hét völgy” című kis könyvében, amelyben leírja zarándokoknak útját kezdetleges lakóhelyükről az Isteni Otthonba, az útközben elért fejlettebb állomásokról, így szól:

„Megbotlik a nyelv, ha ezen három Völgyet kívánja leírni, s bennszakad a szó. A toll e tartományba be nem lép, s a tinta csupán foltot hagy. ...a belső jelentés ezen misztériumát csak szív suttoghatja el szívnek, s kebel közölheti bizalmasan másik kebelével” – *A hét völgy, 26.o.*

Az áhítatos lelkiállapot

‘Abdu’l-Bahá arra vonatkozólag, hogy miként érhetjük el azt a szellemi állapotot, mely lehetővé teszi Istennel való társalgásunkat, ezt mondja:

„Igyekeznünk kell ezen állapot elérésére, mégpedig úgy, hogy elkülönítjük magunkat a világ minden dolgától, az emberektől, és egyedül Istenhez fordulunk. Elérése azonban erős akaratot kíván, és éppen azért meg kell dolgoznunk érte, és törekednünk kell utána. Csak úgy érhetjük el, ha kevesebbet gondolunk és törődünk anyagi dolgokkal, és többet foglalkozunk a szellemiakkal. Minél jobban eltávolodunk az egyiktől, annál közelebb vagyunk a másikhoz. Rajtunk áll a választás.

Szellemi megfigyelő tehetségünket, belső énjünket kell feltárnunk, hogy Istent megláthassuk. Minden az Isteni Szellem fényét fogja nekünk visszatükröztetni.” – *Ima, meditáció és áhítat, 15.o.*

Bahá’u’lláh így írt:

„A kereső ... minden nap hajnalán társalogjon Istennel, és teljes lelkével tartson ki Imádottja keresésében. Minden szeszélyes gondolatot emésszen el az Ő szerető említésének lángjával” – *Gyöngyszemek, 125:3.*

Hasonlóképpen ‘Abdu’l-Bahá kijelenti:

„Ha az ember megengedi a szellemének, hogy a lelkén keresztül megvilágosítsa a megértését, akkor ő magába foglalja az egész teremtetést... Ha azonban az ember nem nyitja meg elméjét és szívét a szellem áldásaira, s lelkét az anyagi oldal felé fordítja, természetének testi mivolta felé, akkor magas állásából lecsúszik, és az alacsonyabb rendű állatvilág lakóinál is alantasabbá válik.” – *PB, 31:5-6.*

Megint Bahá’u’lláh imígyen ír:

„Szabadítsátok meg lelketeket, ó emberek, az önösség gúzsától és tisztítsátok meg minden ragaszkodástól Rajtam kívül. A Rólam való megemlékezés megtisztít minden dolgot a szennytől, bár látnátok...

Úgy zengd, ó szolgám, az Isten verseit, melyeket kaptál, ... hogy dallamod édessége lángra lobbantsa saját lelkedet és magához vonzza minden ember szívét! Aki elszavalja szobája magányában az Isten által kinyilatkoztatott verseket, annak szavai illatát a Mindenható szertesuhanó angyalai fogják szétszórni...” – *GY 136:1-2.*

A közvetítés szükségessége

‘Abdu’l-Bahá szerint:

„Az ember és a Teremtő között szükség van közvetítőre, mégpedig olyan közvetítőre, aki az Isteni Ragyogás teljes fényét átveszi, és az emberiség fölé sugározza, amiként a földi légkör megkapja és kisugározza a nap sugarait.” – *Divine Philosophy (Isteni bölcsélet), p. 8.*

„Ha imádkozni akarunk, figyelmünket határozott dologra kell összpontosítanunk. Ha Istenhez fordulunk, meghatározott központhoz kell szívünket irányítanunk. Ha az ember Istent nem a Megnyilvánulásán keresztül, hanem más módon imádja, előbb fogalmat kell alkotnia Istenről. Ezt a fogalmat elméje alkotja. Mivel azonban a véges nem értheti meg a Végtelent, Isten sem érthető meg ezen módon. Amiről az ember saját elméjével alkot fogalmat, azt megérti. De azt, amit meg tud érteni, az nem Isten. Az az Istenről alkotott fogalom, melyet az ember alkot, csak ábránd, képzelet, illusio. Az ilyen elképzelés és a Legfőbb Lény között nincs kapcsolat.

Ha valaki Istent meg akarja ismerni, meg kell találnia azt a tökéletes tükörben, Krisztusban vagy Bahá’u’lláh-ban. Az Istenség Napját e tükrök bármelyike visszatükrözi.

A fizikai napot ragyogásáról, fényéről és melegségéről ismerjük meg, így ismerjük meg Istent, a Szellemi Napot is, midőn a Megnyilvánulás templomából hinti szét sugarait, tökéletes tulajdonságairól, tulajdonságai szépségéről és fényének ragyogásáról.” (*Mr. Percy Woodcock-kal folytatott beszélgetés Akkóban, 1909.*)

Majd pedig ezt mondja:

„Amíg a Szentlélek nem lesz közbenjáró, az ember nem juthat Isten adományainak közvetlen birtokába. Ne hagyd figyelmen kívül a nyilvánvaló igazságokat, mert hiszen magától értetődő, hogy tanító nélkül a gyermeket nem lehet tanítani, és a tudás is egyike Isten adományainak. A földet felhőkből áradó eső nélkül nem boríthatja fű, és növényzet;

ezért a felhő a közvetítő az isteni adományok és a föld között ... A fénynek is központja van. Ha valaki máshol keresi azt, mint a központjában, sohasem érheti el... Fordítsd figyelmedet Krisztus kora felé. Sokan azt hitték, hogy a messiási kijelentések nélkül elérhető az igazság, de éppen ez a képzelődésük okozta, hogy elvesztették azt.” – *TAB, Vol. III, p. 591-592.*

Aki Istent imádni törekszik, és nem fordul Megnyilvánulásához, hasonló a börtönben sínylődő emberhez, aki képzelete játékaival próbálja elérni a napfény ragyogását.

Az ima nélkülözhetetlen és kötelező

Határozott utasítások kötelezik imára a bahá’í hívőt. Bahá’u’lláh a Kitáb-i-Aqdas-ban ezt mondja:

„Szavaljátok Isten verseit minden reggel és estidőben. Ki őket nem szavalja, nem bizonyult hívnek Isten Szövetségéhez és Testámentumához, s aki e Napon elfordul e szent versektől, azok közül való, kik az örökkévalóság óta elfordultak Istentől. Féljétek Istent, ó, szolgálj, mind és egyenként is. Ne kérkedjétek a versek sok olvasásával és az éjjeli és nappali rengeteg ájtatoskodással; mert ha valaki akár egyetlen verset is örömmel, átszellemülten olvas, többet nyer, mintha fásultan végigolvasná Isten, a Veszélyben Oltalmazó, az Önmagától Való összes Szent Könyvét. Annyit olvassatok Isten verseiből, hogy ne fogjon el bágyadtság vagy levertség. Ne terheljétek meg lelketeket azzal, mi kimeríti és elnehezíti, inkább azzal [tápláljátok], mi könnyűvé teszi és felemeli, hogy az Isteni ígék szárnyain suhanhasson az Ő testet öltött jeleinek Hajnalpontja felé; ez vonz titeket közelebb Istenhez, ó, bár megértenétek.” – *KA, 149.*

‘Abdu’l-Bahá így ír egyik levelezőjéhez:

„Oh lelki barátom! Tudd meg, hogy az ima nélkülözhetetlen és kötelező, és hogy alóla az ember semmi szín alatt sem menthető fel, amíg csak elméjében egészséges, vagy valami legyőzhetetlen akadály vissza nem tartja.” – *TAB, Vol. III, p. 683.*

Egy levélíró ezt kérdezte tőle: „Miért imádkozunk? Mi értelme ennek, hiszen Isten mindent bölcsen elrendezett, és minden ügyet a legnagyobb rendben intéz el, – ezért mi az értelme annak, hogy kérjük Őt, kifejezzük óhajainkat, és segítségért könyörgünk Hozzá szükségünkben?”

‘Abdu’l-Bahá így felelt:

„Tudd meg, hogy a gyengének az Erőshöz könyörögnie kell, a segítséget kérőnek pedig a dicső Mindenhatóhoz kell folyamodnia. Ha valaki Urához imádkozik, Ő Hozzá fordul és bőkezűségének tengeréből kér; az ilyen ima fényt hoz szívébe, világosságot szemébe, életet a lelkébe és felemeli egész lényét.

Figyeld meg, hogy ha fohászodol Istenhez: ‘A Te neved az én gyógyulásom,’ – már ez is mennyire felvidítja szívedet, és gyönyörködteti lelkedet. Isten szeretetének szelleme emeli elmédet Isten királyságához! Ezzel a felemelkedéssel az ember tehetségei és képességei növekednek. Ha az edény tágul, növekszik annak a víznek a mennyisége is, amit magába fogadhat, és ha a szomjúság égetőbb, a felhők adománya jobban felüdíti az ember lelkét. Ez az ima rejtélye, és azért van értelme annak, hogy óhajainknak kifejezést adjunk.” – *Ima, 14.o.*

Bahá’u’lláh három napi kötelező imát nyilatkoztatott ki. A hívő szabadon választ e három közül, ámde kötelessége, hogy egyet közülük elmondjon, mégpedig oly módon, ahogy Bahá’u’lláh előírta.

Gyülekezeti ima

A Bahá’u’lláh által a bahá’í-ok számára előírt kötelező imák magányosan elmondandók. Bahá’u’lláh egyedül a Halottakért mondott imát írta elő közös imaként, s ennél egyetlen követelmény,

hogy közben mind aki fölolvassa, mind pedig az összes jelenlévő álljon. Ebben különbözik az iszlám közösségi ima gyakorlatától, amelyben a hívők az imát vezető imám mögött sorakoznak föl több sorban, s ami nem megengedett a bahá'í Hitben.

Eme rendelkezések abból fakadnak, hogy Bahá'u'lláh eltörölte a hivatásos papságot, ámde nem jelentik, hogy Ő ne tulajdonított volna értéket a közös imára történő összegyűlésnek. Az imára való összegyűlés értékéről a következőképpen szolt 'Abdu'l-Bahá:

„Azt mondhatja valaki: 'Istenhez mindenkor imádkozhatom, amikor óhajtom, midőn a szívem érzelmei Istenhez vonzanak; akár a vadonban vagyok, vagy a városban, vagy bárhol legyek. Miért menjek hát én oda, ahol mások gyülekeznek össze meghatározott napon, meghatározott órában, hogy imámat az övékével egyesítsem, ha éppen nem lennék olyan lelki dispositióban, hogy imádkozzam?’

Az ilyen gondolkodás céltalan képzelődés, mert ahol sokan vannak együtt, erejük nagyobb. Különálló és egyedül harcoló katonának nincs annyi ereje, mint egy seregnek. Ha a lelki harc minden katonája együtt van, ezek egyesített lelki érzelmei is egymást segítik, és imájuk meghallgatásra talál.” (*Miss Ethel J. Rosenberg jegyzeteiből*)

Az ima a szeretet nyelve

Másik hívőnek, aki azt kérdezte, hogy szükséges-e az ima, hiszen feltehető, hogy Isten minden szív kívánságát tudja, így felelt 'Abdu'l-Bahá:

„Ha valaki szereti a barátját, ezt meg is akarja neki mondani. Habár tudja, hogy barátja érzi a szeretetet, mégis közölni akarja vele ... Isten ismeri mindenki szíve vágyait, de az imádkozás ösztöne természeti adottság, mely az embernek Isten iránt érzett szeretetéből ered ...

Az ima ne szavakban, hanem gondolatokban és odaadásban nyilvánuljon meg. Ha a szeretet és a vágyakozás hiányzik belőle, hiába kíséreljük meg és erőltetjük. A szavaknak szeretet nélkül nincs értékük. Ha valaki kellemetlen kötelesség gyanánt beszél veled anélkül, hogy a találkozás szeretetet vagy örömet okozna neki, kívánod-e a vele való társalgást?” – *Ima, 15.o.*

Más beszélgetése alkalmából ezt mondotta:

„Az emberek a legmagasztosabb imában csak Isten szeretetéért imádkoznak, és nem azért, mintha Tőle vagy a pokoltól félnének, és ajándékot és a mennyországot remélnék. Ha valaki emberi lényt szeret, lehetetlen, hogy ne említse szerelmesének nevét. Mennyivel nehezebb, hogy tartózkodjék Isten nevének említésétől az, aki megszerette Őt ... A szellemi életet élő ember nem talál örömet semmi másban, csak Istenről való megemlékezésben.” – *Ima, 15.o.*

Szabadulás a bajokból

A próféták tanításai szerint a betegség, vagy a bajoknak minden más alakja az isteni parancsokkal szemben való engedetlenség folyománya. 'Abdu'l-Bahá közvetve még az árvizek, orkánok és földrengések által okozott szerencsétlenségeket is ennek tulajdonítja.

A megtévelyedést követő szenvedés azonban nem bosszúálló, hanem nevelő és gyógyító hatású. Istennek intő szava, mely tudtára adja az embernek, hogy letért a helyes útról. Ha a szenvedés rettenetes, ez csak azért van, mert a rossztett veszedelme még rettenetesebb, ugyanis a „bűnnek zsoldja a halál”.

Ha a baj az engedetlenség következményének tudható be, akkor a bajból való szabadulás csak engedelmesség útján érhető el. Erre vonatkozólag sem véletlennek, sem bizonytalanságnak nincs helye. Az Istentől való elfordulás elkerülhetetlenül bajt, az Istenhez való fordulás pedig feltétlenül áldást hoz.

Minthogy az egész emberiség egységes szervezet, minden egyén jóléte nemcsak a saját, hanem a felebarátai magaviseletétől is függ. Ha valaki rosszat tesz, attól kisebb vagy nagyobb fokban mindenki szenved; ha valaki jót cselekszik, mindenki érzi annak áldását bizonyos mértékig, mindenki viseli felebarátja terheit, és az emberiség legjobbjai azok, akik a legnagyobb terheket viselik. A szentek mindig sok megpróbáltatáson mentek át, és a legnagyobb mértékben a próféták szenvedtek. Bahá'u'lláh így szól a Bizonyosság Könyvében:

„Kétségkívül tudsz azokról a gyötrelmekről, a szegénységről, a bajokról és a megaláztatásokról, melyek minden Prófétaival megestek, társaival együtt. Biztosan hallottad, miként küldték követőik fejét ajándéknak más városoknak” – *KI, 80.*

Mindez nem azért történt, mintha a szentek és próféták több büntetést érdemeltek volna, mint más emberek. Bizony sokszor ők mások bűneiért szenvedtek, és vállalták a szenvedést másokért. Az emberiség javát nézik, és nem a saját javukat. Aki az emberiséget igazán szereti, nem azért imádkozik, hogy mint egyén szabaduljon a szegénységtől, betegségtől vagy sorscsapástól, hanem azért, hogy az emberiség szabaduljon meg a tudatlanságtól, a tévedéstől és mindazon bajoktól, amelyek ezekből elkerülhetetlenül származnak. Ha egészséget vagy vagyont kíván a maga részére, azért teszi, hogy Isten Királyságát szolgálhassa, ha pedig a fizikai egészség és vagyon tőle megtagdtatik, sorsát „ragyogó nyugalommal” viseli, mert jól tudja, hogy mindabban, ami Isten ösvényén éri őt, igazságos bölcsesség rejlik.

‘Abdu’l-Bahá így mondja:

„Nem véletlenül ér minket fájdalom és szomorúság, az Isteni Kegyelem bocsájtja őket ránk önmagunk tökéletesítéséért. Boldogságában az ember elfeledkezhet Istenről; amikor azonban fájdalom éri és körülveszi a szomorúság, akkor megemlékezik az ő Atyjáról, aki a Mennyekben van, és aki képes megszabadítani őt megaláztatásaitól. ... Minél többet csiszolódik egy ember, annál nagyobb lesz a megnyilvánuló lelki erényeinek a termése.” – *PB, 14:6-9.*

Első pillanatra úgy tűnik fel, mintha nagy igazágtalanság lenne az, ha ártatlan szenved bűnös miatt. ‘Abdu’l-Bahá megnyugtat minket, hogy az igazágtalanság csak látszólagos, mert hosszú távon a tökéletes igazságosság érvényesül. Ezt írja:

„Ami a csecsemőket, gyermekeket és a gyengéket illeti, akik az elnyomók keze alatt szenvednek ... ezek a lelkek jutalmukat elnyerik a másvilágon ... Ez a szenvedés Isten legnagyobb kegyelme. Valóban, Istennek ez a kegyelme sokkal értékesebb, mint a világ minden java, mint minden gyarapodás és fejlődés a halandóság ezen világában.” – *TAB, Vol. II, p. 337.*

Az ima és a természet törvényei

Sokan nem tudnak hinni az ima hatásában, mert szerintük az ima meghallgatása a természeti törvényekbe való önkényes beleavatkozást jelentené. Hasonlat segíthet ezt a problémát feloldani. Ha vaspör fölé mágnest teszünk, a vaspör emelkedik, és a mágneshez tapad, de ez nem jelent semmiféle beleavatkozást a gravitáció törvényébe. A nehézkedés ereje épp úgy hat most is a vasporra, mint azelőtt. Az történt csupán, hogy egy felsőbb erőt kapcsolunk be, egy másik erőt, melynek működése azonban épp oly szabályos és kiszámítható, mint a nehézkedés törvénye. Bahá'í felfogás szerint az ima is felsőbb erőt hoz működésbe, amely aránylag még kevésbé ismert. De úgy látszik, nem forog fenn olyan ok, mely azt a hitet kelthetné, hogy ezen erő hatásában önkényesebb, mint a fizikai erők. Csak annyi a különbség, hogy ezt az erőt még nem tanulmányozták eléggé, és nem kutatták ki kísérleti úton, és ezért hatása a mi tudatlanságunk folytán tűnik fel titokzatosnak és kiszámíthatatlannak.

Sok embert zavarba hozó nehézség az is, hogy szerintük az ima nagyon gyenge ahhoz, hogy a benne kért nagy eredményt elérje. Most is hasonlat segítsen, hogy megvilágítsuk ezt a nehézséget. Ha egy vízmedence zsilipjénél csak kis erőt alkalmazunk is, óriási nagy vízmennyiséget tudunk

felszabadítani, és szabályozni, vagy ha egy tengeri gőzös kormánykerekénél használjuk az erőt, az óriási hajó járását szabályozhatjuk. A bahá'í hívők meggyőződése szerint az az erő, amely imáinkra feleletet ad, Istennek kimeríthetetlen hatalma. Az imádkozónak az a feladata, hogy annyi kis erőt alkalmazzon, amennyi a folyamat megindításához, és az isteni bőkesűség irányának meghatározásához szükséges, mert ez mindig készen áll arra, hogy szolgálja azokat, akik vele élni tudnak.

Bahá'í imák

Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá megszámlálhatatlan imát adtak a hívőknek különböző időkre és különböző célokra. Az imáikban megnyilvánuló felfogás fenségének és eszmei mélységének minden gondolkodóra nagy befolyást kell gyakorolnia, de jelentőségüket csak akkor tudjuk kellően értékelni és befolyásukat minden jóra megérteni, ha mindennapi életünk rendszeres és lényeges alkotó részévé tesszük az imádkozást. Sajnos, e könyv terjedelmére való tekintettel csak néhány rövidebb válogatást közölhetünk ezekből az imákból. További példákat a könyv végén felsorolt kiadványokban találhat az olvasó.

– *Bahá'u'lláh-tól:*

„Ó, Uram! Engedd, hogy a Te szépséged legyen a táplálékom, a Te jelenléted oltsa szomjamat, a Te jóindulatod legyen a reménységem, a Te dicsőítésed a cselekvésem, a Rólad való emlékezés az útítársam, a Te uralmad hatalma az oltalmazóm. Engedd, hogy a Te lakhelyed legyen az én otthonom. Valóban, Te vagy a Mindenható, a Mindenek Felett Dicső, a Leghatalmasabb.”

„Tanúságot teszek, ó Istenem, hogy azért teremtettél, hogy megismerjelek és imádjalak Téged. Bizonyoságot teszek ebben a pillanatban az én erőtlenségemről és a Te hatalmadról, az én szegénységemről és a Te bőségedről. Nincs más Isten csak Te, a Veszélyben Oltalmazó az Önmagától Való.”

„Ó, Istenem, ó, Istenem! Egyesítsd szolgálid szívét, és tárd fel nekik a Te nagy célokat! Engedd, hogy kövessék parancsolataidat, és tartsanak ki a Te törvényed mellett! Segítsd őket, ó, Isten, igyekezetükben, s adj erőt nekik, hogy szolgálhassanak Téged! Ó, Isten! Ne hagyd magukra őket, de vezérelj lépéseiket a Te mindentudásod fényével, és vidítsd fel szívüket szereteteddel! Valóban, Te vagy az ő Segítőjük és Uruk.”

– *'Abdu'l-Bahá-tól:*

„Ó, kegyes Urunk! Egy töről fakasztottad Te az összes embert, s egy háztartásba rendelted őket. Szent Színed előtt mind a Te szolgád, és az egész emberiség a Te sátrad alá húzódik, mindegyikük a Te bőségasztalodhoz gyűlik, és mindet a Te Gondviselésed fénye ragyogja be.

Ó, Isten! Kegyes vagy Te mindenkihez, Te gondoskods mindenkiről, Te oltalmazol mindenkit, Te lehelsz életet mindenkibe. Te ruházol fel minden egyes embert képességekkel és adottságokkal, és mindegyikük Irgalmad Óceánjába merítkezik.

Ó, kegyes Urunk! Egyesítsd őket mind. Béküljenek ki a vallások egymással, és tedd a nemzeteket eggyé, hogy egy családnak lássák egymást, és egy otthonnak az egész földet. Hadd éljenek együtt tökéletesösszhangban.

Ó, Isten! Bontsd ki az emberiség egységének zászlaját.

Ó, Isten! Hozd el a Legnagyobb Békét! Forraszd eggyé, ó, Isten, a szíveket.

Ó, kegyes Atyánk, Istenünk! Vidítsd fel szívünket szereteted illatával. Ragyogd be szemünket Vezérleted Fényével. Örvendeztesd meg fülünket Szavad dallamával, és védelmezd mindegyikünket Gondviselésed várában.

Te vagy a Hatalmas és Erős, Te vagy a Megbocsátó, és Te vagy, Ki elnézi az emberiség hibáit.”

„Oh Te Mindenható! Én bűnös vagyok, de Te a megbocsátó vagy! Én tökéletlen vagyok, de Te elnéző vagy. Én a bűnök sötétségében vagyok, de Te a megbocsátás fénye vagy!

Ezért, kegyes Isten, bocsásd meg bűneimet, juttass nekem javaidból, nézd el hibáimat, részesíts oltalmadban, meríts Türelmed forrásába és gyógyíts ki minden betegségből és bajból!

Tisztíts meg és szentelj meg. Juttass nekem részt Szentséged áradatából, hogy szomorúság és bánat megszűnjék, hogy öröm és boldogság szálljon reám, hogy a kétségbeesést és reménytelenséget vidámság és bizalom váltsa fel, a félelem helyére pedig bátorság lépjen.

Valóban, Te vagy a Megbocsátás, a Könyörület, és Te vagy a Nagylelkűség, a Szeretet!”

„Ó, könyörületes Isten! Köszönet Néked, mert megébresztettél és öntudatra keltettél. Látó szemet adtál nékem, és halló füllel tiszteltél meg, elvezettél királyságodba, és ösvényedre irányítottad lépteim. Megmutattad nékem a helyes utat, és Általad beléphettem a Szabadulás Bárkájába. Ó, Isten! Tarts meg állhatatosságban, és tégy engem szilárdná és hűségessé. Védj meg az erőszakos próbáktól, és óvj és oltalmaz engem Szövetséged és Testamentumod gránitfalú erődjében. Te vagy az Erős. Te vagy a Látó. Te vagy a Halló.

Ó, Te, a könyörületes Isten! Adj nékem olyan szívet, melyet üvegként ragyoghat be szereteted fénye, és tölts el olyan gondolatokkal, melyek a mennyei kegyelem erejével rózsakertté változtathatják e világot.

Te vagy a Könyörületes, az Irgalmas. Te vagy a Hatalmas, Jóakaró Isten.”

A bahá'í imák azonban nem szorítkoznak előírt formákra, akármilyen fontosak is azok. Bahá'u'lláh azt tanítja, hogy az ember egész élete legyen imádság. Az igazi szellemben végzett munka istentisztelet; és minden gondolat, szó és tett, mely Isten dicsőségét hirdeti és felebarátunk javát szolgálja – ima, a szó legigazibb értelmében.

7. EGÉSZSÉG ÉS GYÓGYÍTÁS

„Isten felé való fordítása az arcnak gyógyítja a testet, a szellemet és a lelket.”
– ‘Abdu’l-Bahá

Test és lélek

Bahá’í tanítás szerint az emberi testnek ideiglenes rendeltetése van a lélek fejlődésében. Ha megfelelt rendeltetésének, félreállítatik; akárcsak a tojás héja, amely a csirke fejlődésében ideiglenes célt szolgál, és ha céljának megfelelt, összetörik és tönkremegy. ‘Abdu’l-Bahá szerint a fizikai test nem képes a halhatatlanságra, mert atomokból és molekulákból összetett szerv, amelynek, mint minden összetett szervnek, idővel újra fel kell bomolnia.

A test a léleknek szolgálja legyen, és nem ura. De készséges, engedelmes és odaadó szolgálja legyen, és ezért oly kíméletes elbánásban legyen része, mint amilyet a jó szolga érdemel. Ha nem megfelelő kezelésben részesül, abból betegség és baj származik, káros következményekkel úrra, szolgára egyaránt.

Minden élet egysége

Az életformák és életfokok miriádjainak lényegében való egysége Bahá’u’lláh alaptételeinek egyike. Fizikai egészségünk olyan szoros összefüggésben van elméleti, erkölcsi és szellemi egészségünkkel, felebarátaink egyéni és szociális egészségével, sőt még az állatok és növények életével is, hogy mindezek sokkal nagyobb mértékben gyakorolnak befolyást egymásra, mint azt általában képzeljük.

Nincs a prófétának rendelkezése, az élet bármely körülményére vonatkozik is, amely ne lenne vonatkozásban a test egészségével is. Néhány tanítás azonban határozottan a testi egészséggel foglalkozik, és ezeket akarjuk most tanulmányunk tárgyává tenni.

Egyszerű élet

‘Abdu’l-Bahá ezt mondja:

„Takarékosság az emberi boldogulás kulcsa. A tékozló örök bajban él. A tékozlás megbocsáthatatlan bűn, bárki kövesse is el. Sosem szabad folyondár gyanánt másokon élösködnünk. Mindenkinek legyen kenyérkereső hivatása, akár szellemi, akár kétékezi, s mindenki éljen tiszta, egyenes, becsületos életet, példát adván így másoknak is a tisztaságról. Királyibb dolog beérni száraz kenyérréjjel, mint bőséges lakomákban dúskálni mások zsebének terhére. Az elégedett ember elméje mindig békességes, szíve mindig nyugodt.”

A húsételt nem tiltja el, de ‘Abdu’l-Bahá ehhez hozzáteszi a következőket:

„A jövő élelme a gyümölcs és a gabona lesz. Eljön az idő, mikor az ember nem eszik többé húst. Az orvostudomány még gyermekkorát éli, de azt mégis kimutatta már, hogy az a természetes élelem, amit a föld terem.” – *Julia M. Grundy, Ten Days in the Light of Acca (10 nap Akkó fényében)*

Alkohol és kábítószer

Bahá’u’lláh határozottan megtiltja a kábító és részegítő szerek használatát, s csak azt a kivételt engedi meg, ha betegség idején gyógyszerül használnak.

Életörömök

A bahá'í tanítások alapja a mértékletesség, és nem az aszkéta élet. Az élet nyújtotta jó és szép dolgok élvezetére, úgy az anyagiakat, mint a szellemieket illetve, nemcsak bátorít, hanem kötelességünké is teszi. Bahá'u'lláh szerint: „Ne foszd meg magad attól, ami részedre teremtett.” Továbbá: „Kötelességetek, hogy arcotok örömet és vidámságot tükrözzön.”

‘Abdu’l-Bahá így szól:

„A teremtésben minden az ember kedvéért teremtődött, ő a teremtés koronája, és legyen hálás az isteni adományokért. Minden anyagi dolog miérettünk van, és hálánk érzetében ébredjünk annak tudatára, hogy az élet isteni jótétemény. Ha unjuk az életet, hálátlanok vagyunk, mert anyagi és szellemi létünk is az isteni kegyelem látható bizonyítéka. Ezért legyünk boldogok, és töltsük időnket Isten dicsőítésével, és minden dolgot értékeljünk kellően.” – *Divine Philosophy (Isteni bölcsélet)*

Midőn ‘Abdu’l-Bahá-t megkérdezték, hogy a bahá'í tanításnak a szerencsejátékokra vonatkozó tilalma kiterjed-e mindenfajta játékra, így felelt:

„Nem. Sok játék ártatlan, és nem okoz bajt, ha időtöltésből játsszák, csak akkor rejt veszélyt magában, ha az időtöltés időpazarlássá fajul. Isten szent ügye az időpazarlást nem engedheti meg, csak a szórakoztató játékokat, mint pl. a testgyakorlatot, amelyek a testi erőket felüdítik.”

Tisztaság

Bahá'u'lláh a Legszentebb Könyvben így szól:

“Oly állhatatossággal kapaszkodjatok a kifinomultság kötelébe, hogy ruházatotokon a piszoknak nyoma se lássék. ... Légyetek a tisztaság leglényege az emberek között.” – *KA 74*

”Tiszta vízbe merítkeztek; nem megengedett néktek, hogy használt vízben fürdőzzetek. ... Mert bizony azt kívánjuk, hogy titeket a Paradicsom földi testet öltésének lássunk, hogy belőletek olyan illat szálljon, mely megörvendezteti Isten kegyeltjeinek szívét.” – *KA 106.*

Mirzá Abu’l-Fadl „Bahá'í Proofs” (Bahá'í bizonyítékok) című könyvében leírja, hogy ezek a rendelkezések milyen fontosak, különösen Kelet némely részeiben, ahol gyakran szennyes vizet használnak háztartási célokra, fürdésre, sőt ivásra is, és ahol emiatt rettenetesen egészségtelen állapotok vannak, melyek sok, egyébként elkerülhető betegséget és bajt is okoznak. Ezeket az állapotokat, melyeket gyakran az ott uralkodó vallás is jóváhagyini látszik, a keleti népek között csak olyan emberek rendelkezései tudják megváltoztatni, akikről hiszik, hogy Isteni tekintéllyel rendelkeznek. A nyugati félgömb sok részén is csodálatos változással járna, ha a tisztaságot nem az istenfélelem után következőnek tekintenék, hanem benne az istenfélelem lényeges részét látnák.

A prófétai parancsokkal szemben tanúsított engedelmesség hatása

Az egyszerű életre, a higiénia, alkoholtól és ópiumtól való tartózkodásra, stb. vonatkozó rendelkezések hatása az egészségre sokkal szembetűnőbb, semhogy további magyarázatot igényelnének, ámbár rendkívüli fontosságukat többnyire nem értékelik kellően. Ha ezeket a rendelkezéseket általánosan betartanák, a legtöbb ragályos betegség, és sok más betegség is csakhamar eltűnnék a földről. Rettenetes nagy azoknak a betegségeknek száma, melyeket az egyszerű egészségügyi óvintézkedések mellőzése, és az alkoholhoz és ópiumhoz való hajlandóság idéz elő; és ezeknek a rendelkezéseknek betartása az egészségen kívül hasznos következményekkel járna a jellemre és viselkedésre is. Az alkohol és az ópium az ember lelkiületén már akkor is nyomot hagy,

mielőtt nyilvánvaló testi betegséget okozna, úgy, hogy a tartózkodásból eredő erkölcsi és szellemi nyereség még nagyobb lenne, mint a fizikai. A tisztaságot illetően 'Abdu'l-Bahá így nyilatkozik:

„Habár a külső tisztaság csak fizikai jelenség, mégis nagy hatása van a lelki életre is. Az a tény, hogy a test tiszta és mocsoktalan, befolyást gyakorol az ember szellemére is.” –
TAB, Vol. III, p. 585.

Ha teljesítenék a prófétáknak szexuális tisztaságra vonatkozó parancsait, megszűnne a betegségek egy másik bőséges forrása is. Csakhamar a múlt emlékévé válnának az átkos nemi betegségek, melyek napjainkban tönkretesznek annyi ezer és ezer ember egészségét, az ártatlanét és a vétkest, a csecsemőét és a szülőét egyaránt.

Ha teljesítenék a prófétáknak igazságosságra, kölcsönös segítségre és felebaráti szeretetre vonatkozó parancsait, hogyan okozhatna továbbra is szellemi, erkölcsi és fizikai romlást akár a túlfeszített, verejtékes munka, és a határtalan szegénység, akár az élvezethajhászat, a tunya és határtalan fényűzés?

Mózes, Buddha, Krisztus, Mohamed vagy Bahá'u'lláh egészségügyi és erkölcsi parancsaival szemben való egyszerű engedelmség nagyobb eredménnyel járna a betegségek megelőzésében, mint amennyit eddig az orvosok és az egész világ közegészségügyi rendszabályai elértek. És az is bizonyos, hogy ha az ilyen engedelmség általánossá válnék, általános lenne a tartós egészség is. Ahelyett, hogy a betegségek az életet megsemmisítenék, elválnák azt a gyermekkorban, az ifjúságban vagy az élet derekán, amiként ez a mai napokban oly gyakori, minden ember öregkort érne el, miként az egészséges gyümölcs, amely csak akkor hull le az ágról, ha teljesen megérett

A próféta, mint orvos

Olyan világban élünk, melyben a próféták parancsai iránt való engedelmség emberemlékezet óta inkább kivétel, mint szabály, amelyben az önzés erősebb indító ok, mint az Isten iránt táplált szeretet, melyben az egyéni és pártérdekek nagyobb súllyal bírnak, mint az egyetemes emberiség érdekei, melyben az anyagiak és az érzéki élvezetek előbbre valók az emberiség társadalmi és szellemi jóléténél. Mindebből erőszakos versengés és viszály, elnyomatás és zsarnokság, a gazdagság és szegénység végletei keletkeztek – s ez mind olyan állapot, amely szellemi és fizikai betegségeket eredményezett. Ennek a következménye, hogy az emberiség egész fája beteg, és a fa minden levele érzi az általános betegséget. A legtisztább és legszentebb életű emberek is szenvednek a többiek vétke miatt. A gyógyítás, mégpedig az emberek összességének, a nemzeteknek és az egyéneknek gyógyítása égető szükség. Ezért Bahá'u'lláh, ihletett elődeihez hasonlóan, az egészség fenntartásán kívül arra is rámutat, hogy hogyan kell helyreállítani az elvesztett egészséget. Nagy Orvosként, a világ testi és lelki bajainak gyógyítójaként jött el hozzánk.

Gyógyítás anyagi eszközökkel

Nyugaton a mi időnkben határozott felújulása tapasztalható annak a hitnek, hogy gyógyítás szellemi és lelki eszközökkel is lehetséges. Valóban sokan, akik fellázadtak a betegségek és kezelésük materialisztikus felfogása ellen, amint az a 19. században dívott, most a másik végletbe estek, és semmibe sem veszik a materialisztikus gyógymódok és higiénikus eljárások értékét. Bahá'u'lláh elismeri a fizikai és a lelki gyógymódok értékét egyaránt. Azt tanítja, hogy a gyógyítás tudományát és művészetét fejleszteni és tökéletesíteni kell, hogy minden gyógymód megfelelő helyen a teljes mértékben felhasználható legyen. Ha Bahá'u'lláh családjának valamelyik tagja megbetegedett, szakképzett orvost hívtak, és ezt az eljárást ajánlotta tanítványainak is: „Betegség idején forduljatok hozzáértő orvosokhoz.” – KA 113.

Ez teljes összhangban van azzal a magatartással, amelyet a bahá'í hit a tudománnyal és a művészettel szemben követ. Meg kell becsülni, és elő kell segíteni minden olyan tudományt és

művészetet, mely az emberiség javát szolgálja, akár csak anyagi tekintetben is. A tudomány az embert az anyagi dolgok urává teszi; tudatlanság által szolgáljuk marad.

Bahá'u'lláh így ír erről:

„Ne hanyagold el az orvosi kezelést, ha szükséges; és hagyd abba, ha egészséged helyreállott. A betegség ellen elsősorban mértékletes étrenddel védekezzél. Lehetőleg kerülj a gyógyszerek használatát. Ha azt, amire szükséged van, megtalálod egy egyszerű kis fűben, ne használj összetett gyógyszereket... Tartózkodj a gyógyszerektől, ha jó az egészséged, de vedd hasznukat, ha szükség van rájuk.” – *Tablet to a Physician (Tábla egy orvoshoz)*

Egyik írásában 'Abdu'l-Bahá így szól:

„Ó, keresője az igazságnak! A betegség gyógyításának két módja van, anyagi eszközökkel és szellemi eszközökkel való mód. Az első az anyagi gyógyszerek használata. A második mód, ha Istenhez fordulunk, és Hozzá imádkozunk. Mindkét mód alkalmazása kívánatos... Sőt a két mód össze is egyeztethető. A fizikai gyógyszereket tekintsd olyanoknak, mint amelyek Isten kegyelméből és irgalmából erednek, aki nekünk felfedte és tudtunkra adta az orvosi tudományt, hogy szolgáljanak a kezelésnek ez a módja is hasznára váljék.” – *TAB, Vol. III, p. 587.*

Azt tanítja, hogy ha oktan és természetellenes életmódunk nem tette volna tönkre természetes izlésünket és ösztöneinket, az utóbbiak megbízható vezetőink lehetnének a megfelelő mértékletes étrendben, a gyógyító erejű gyümölcsök, fűvek és más orvosságok megválasztásában, amiként ezt a vadállatoknál látjuk. Egyik gyógyításra vonatkozó érdekes válaszában 'Abdu'l-Bahá így összegezi nézetét:

„Világos, hogy lehetséges étellel, táplálkozással és gyümölcsökkel gyógyítani; mivel azonban az orvostudomány ma még nem tökéletes, ezt a dolgot még nem tárták fel teljesen. Amikor majd az orvostudomány teljes mértékig kifejlődik, étellel, táplálkozással, illatos gyümölcsökkel és zöldségekkel, valamint különféle hideg és meleg vizekkel gyógyítanak majd.” – *Megválaszolt kérdések, 73, 297-298.o.*

Még ha a gyógyítási eszközök anyagiak is, a gyógyító erő lényegében Isteni, mert a gyógyfűvek és ásványok gyógyító tulajdonságai Isteni adományok. „Minden Istentől függ. Az orvosság csak külső formája vagy eszköze annak, hogy mennyei gyógyításban legyen részünk.”

Gyógyítás nem anyagi eszközökkel

'Abdu'l-Bahá azt tanítja, hogy olyan gyógyítási módok is vannak, amelyek anyagi eszközök nélkül is hozhatnak eredményt. És a betegség ragályosságán kívül „az egészség ragályosságáról” is beszélhetünk; csak hogy az utóbbi nagyon lassú lefolyású, és gyengébb hatással van, míg az előbbi gyakran nagyon erőszakos és gyors lefolyású.

Sokkal erősebb hatások keletkeznek a beteg saját lelki állapotából, és a „szuggerálás”-nak fontos szerepe lehet ezen állapotok kialakulásában. Félelem, harag, bánat, stb. hátrányosak az egészségre, míg remény, szeretet, öröm, stb. jótékony hatást gyakorolnak rá.

Bahá'u'lláh így szól:

„Valóban, a megelégedettség az, ami minden körülmények között a legszükségesebb; ez óvja meg az embert a beteges állapottól vagy kimerüléstől. Ne engedd át magad bánatnak vagy gondnak: ezek okozzák a legnagyobb nyomort. A féltékenység felőrli a testet, és a harag perzseli a májat: kerülj mind a kettőt, miként az oroszlánt kerülöd.” – *Tablet to a Physician*

És 'Abdu'l-Bahá szerint:

„Az öröm szárnyakat ad! Az öröm idején erőnk étellel telibb, értelmünk élesebb... Amikor azonban bánat száll reánk, elgyengülünk, erőnk elhagy.” – *PB*, 35:2

A szellemi gyógyítás egy másik módjáról azt írja, hogy előidézi azt:

„az egészséges személy értelmének a betegre való teljes összpontosításából ered, amikor is az utóbbi teljes hittel oly mértékben várja, hogy gyógyulás származzék az erősebb lelki erejéből, hogy az erős és a lebetegedett személy között szívbeli kapcsolat alakul ki. Az erős személy mindent megtesz, hogy meggyógyítsa a beteget, a beteg pedig bizonyos a gyógyulásban. A szellemi befolyás hatására az idegek egyfajta izgalmi állapotba kerülnek, és ez a befolyás, illetve az idegek serkentése okozza majd a beteg felgyógyulását.” – *MK*, 72.

Azonban a gyógyítás ilyen módjai hatásukban korlátozottak, és nagyon súlyos betegségeknél hatástalanok is lehetnek.

A Szentlélek Hatalma

A leghatásosabb gyógyító eszköz a Szentlélek Hatalma.

„Ez nem függ a kapcsolattól, sem a látástól vagy jelenléttől; ez egyetlen feltételtől sem függ. Legyen akár a betegség kisebb vagy komolyabb; létezzen bár a testek kapcsolata vagy sem; függetlenül attól, hogy létrejön-e a kapcsolat beteg és gyógyító között vagy sem, ez a gyógyulás a Szentlélek ereje által jön létre.” – *MK*, 72.

‘Abdu’l-Bahá Miss Ethel Rosenberggel 1904. októberében folytatott beszélgetése alkalmával így szólt:

„A Szentlélek erejével történő gyógyításnál nincs szükség különös összpontosításra vagy kapcsolatra. A szent személy akarata, kívánsága és imája útján történik. Ha a beteg Keleten, a gyógyító pedig Nyugaton van, és ha nem is ismerik egymást, mihelyt a szent személy szívét Istenhez fordítja, és imádkozni kezd, a beteg meggyógyul. Ez a Szent Megnyilvánulásokkal kapcsolatos adomány, és erre azok képesek, akik a legmagasabb fokot elérték.”

Ilyen jellegűek voltak kétségen kívül azok a gyógyítások, melyeket Krisztus és apostolai végeztek. Hasonló képességet tulajdonítottak a többi szentnek is minden korban. Bahá’u’lláh és ‘Abdu’l-Bahá mindketten fel voltak ruházva ezzel a hatalommal, és hasonló hatalmat ígérnek hű követőiknek is.

A beteg magatartása

Hogy a szellemi gyógyítás hatása tökéletes legyen, bizonyos feltételeket kell betartania a betegnek, a gyógykezelőnek, a beteg barátjának, és az egész közösségnek is.

A betegnek egész szívvel Istenhez kell fordulnia, és feltétlenül bíznia hatalmában és akaratában, amely azt teszi, ami a legjobb. 1912. augusztusában ‘Abdu’l-Bahá a következőket mondta egy amerikai hölgynek:

„Ezek a szenvedések mind elmúlnak, és ön visszanyeri tökéletes fizikai és szellemi egészségét... Legyen a szíve bizakodó, és biztos abban, hogy Bahá’u’lláh jósága és kegyelme folytán minden jóra fordul... De arcát teljes egészében az Abhá (a Legdicsőségesebb) Királysága felé kell fordítania, és teljes figyelmét neki szentelnie, mint azt Mária Magdolna Krisztus Szentségének szentelte, akkor biztosítom, hogy visszanyeri testi és szellemi egészségét. Ön méltó is erre. Tudatom önnel az örömhírt, hogy méltó arra, mert a szíve tiszta. Bízzék! Legyen boldog! Legyen vidám! Legyen reményteljes!”

Ebben az esetben 'Abdu'l-Bahá biztosította a tökéletes testi egészség helyreállítását, de ezt nem minden esetben tette meg, még akkor sem, ha az illetőben erős volt is a hit. Akkóban egy zarándokhoz így szólt:

„A gyógyulást kérő imák testi és lelki betegségekre vonatkoznak. Ha a gyógyulás a beteg igazi javát szolgálja, bizonyára részesül benne; sok betegnél azonban a gyógyulás csak más bajok okozója lenne. Ezért van az, hogy a Bölcsesség nem minden imát hallgat meg.

Oh Istennek szolgálója! A Szentlélek Hatalma meggyógyítja úgy a testi, mint a szellemi szenvedést.”

Egy másik betegnek így ír:

„Isten Akarata néha csakugyan úgy cselekszik, hogy az ember nem ismeri fel indító okát. Az ok és a cél azonban ki fog tűnni. Bizzál Istenben, és akaratodat vedd alá Isten akaratának. A te Istened kegyes, irgalmas és könyörületes... és reád árasztja Kegyelmét.” – *Star, Vol. VIII. p. 232.*

Azt tanítja, hogy a lelki egészség elősegíti a testi egészséget, a testi egészség azonban gyakran sok más tényezőtől is függ, melyek közül néhányan az egyén ellenőrzésén kívül állanak. Az egyén részéről való legpéldásabb lelki magatartás sem biztosítja minden esetben a testi egészséget. A legszentebb férfiak és nők is szenvednek néha betegségben.

Mindamellett sokkal hatalmasabb a megfelelő lelki viselkedésből kiinduló áldást hozó befolyás a testi egészségre, mint általánosan hisszük, és legtöbbször elégséges arra, hogy megszüntesse a betegséget. 'Abdu'l-Bahá egy angol hölgynek azt írta: „Ön testi gyengeségéről ír. Bahá'u'lláh kegyéért imádkozom, hogy lelke megerősödjék, és lelkierejének segítségével meggyógyuljon teste.”

Más alkalommal ezt mondja:

„Isten olyan csodálatos hatalommal ruházta fel az embert, hogy örökké felfelé tekintsen, és az Ő isteni Kegyelmeiből más adományokkal együtt befogadja a gyógyulást.

Sajnos az ember azonban nem hálás ezért a magasztos jóságért, és inkább a nemtörődömség álmát alussza, nem figyelmeztetve arra a hatalmas kegyelemre, amelyben Isten részesítette, arcát pedig elfordítja a fénytől, és útját a sötétségben járja.” – *PB, 3:8-9.*

A gyógyító

A lelki gyógyítás ereje kétségtelenül kisebb-nagyobb mértékben megvan minden emberben, de miként sok ember rendkívüli számoló vagy zenei tehetséggel van megáldva, úgy másokban a gyógyítási képesség van meg rendkívüli mértékben. Az ilyen embereknek a gyógyítást életük feladatává kellene tenniük. Sajnos, a világ az utolsó századokban olyan anyagiasan gondolkodott, hogy a lelki gyógyulás lehetőségét legnagyobb részt szem elől tévesztette. Úgy, mint más tehetséget, a gyógyítás adományát is fel kell ismerni, gyakorolni, gondozni és nevelni kell, hogy kifejlődhessék és elérhesse tökéletessége fokát. Bizonyára ezren és ezren élnek napjainkban a gyógyítás természetadta képességének birtokában, akikben ez az értékes tehetség lappangva szunnyad. Ha a lelki vagy szellemi kezelés lehetőségei világosabban kialakulnak, akkor a gyógyítás művészete is átalakul, nemesebbé fejlődik, és hatása mérhetetlenül fokozódni fog. És ha ez a tudás és ez az erő a beteg eleven hitével és reményével párosul, csodálatos eredményeket várhatunk tőle.

„Isten legyen a bizalmunk! Nincs más Isten, csak Ő, Aki gyógyít, Aki tud, és Aki segít... Nincs semmi a földön és a mennyben Isten hatalmán kívül.

Ó te orvos! Ha beteget kezelsz, elsőnek említsd a te Istened nevét, az Utolsó Ítélet Urának nevét, és azután használd fel mindazt, amit Isten rendelt teremtményei gyógyítására. Életemre mondom! Annak az orvosnak a látogatása, aki Szeretetem borából

ivott, már maga is gyógyulás, és a lélegzete is irgalom és remény. Ragaszkodjatok hozzá szervezetetek jóléte érdekében. Kezelését Isten szentesíti.

Ez a tudomány (a gyógyítás művészete) az első a tudományok közt, mert Istennek legnagyobb adománya, aki Életadója a pornak. Abból a célból adta, hogy az ember testét épségben megtartsa, és azt valamennyi tudomány és minden bölcsesség vezetőjévé teszi. Mert ez az a nap, amelyen fel kell kelned Győzelméért.” – *Bahá’u’lláh, Tablet to a Physician*

„A Te neved az én gyógyulásom, ó, Istenem, és a Rád való emlékezés az én orvosságom. A Hozzád való közelség az én reménységem, és Irántad érzett szeretetem az én kísérőm. A Te velem szembeni irgalmad a felépülésem és segítőm mind ebben, mind pedig az eljövendő világban. Valóban, Te vagy a Legbőkezűbb, a Mindenek Tudója, a Mindenek Felett Bölcs.” – *Imák, 47.o.*

‘Abdu’l-Bahá így ír:

„Akit elárasztott Bahá szeretete, és minden egyébről megfeledkezik, annak ajakáról a Szentlélek beszél, és szívét az élet szelleme tölti be... Szavai gyöngyök gyanánt peregnek ajkáról, és kezének érintése minden betegséget és bajt meggyógyít.” – *Star, Vol. VIII, p. 233.*

„Ó te, aki tiszta és szellemi vagy! Fordulj Istenhez szíveddel, amely az Ő szeretetében dobog, amely az Ő dicsőítésére van szentelve, mely Királysága felé tekint, és a Szentlélek segítségét keresi, az elragadtatás, a gyönyörűség, a szeretet, a vágyakozás, az öröm és az égi ihletettség állapotában. Isten támogat téged Szellemének jelenlétével, hogy betegséget és bajt gyógyíthass. ...

Folytasd a szívek és testek gyógyítását, és gyógyítsd a betegeket azzal, hogy a leghatalmasabb Királyság felé fordulsz, és úgy irányítod a szívet, hogy a gyógyulás a legnagyobb Név erejével és Isten szeretetének szelemében történhessék.” – *TAB, Vol. III, p. 628-629.*

Hogyan segíthetünk valamennyien

A betegek gyógyítása azonban nemcsak magára a betegségre és a gyógykezelőre tartozik, hanem mindenkire. Mindenkinek segítenie kell, és pedig rokonérzésével és közreműködésével, rendes életmódjával, helyes gondolkodásával és imájával, mert valamennyi gyógyszer közt az ima a leghathatósabb. „A mások érdekében való könyörgés és ima – mondja ‘Abdu’l-Bahá – bizonyára mindig eredményes lesz.” A beteg baráti körét különös felelősség terheli, mert befolyásuk, akár jó, akár rossz irányban közvetlen és erős. Hány esetben függ a betegség kimenetele tisztán csak a szülők, a barátok vagy a szomszédok befolyásától, melyet a tehetetlen szenvedőre gyakorolnak!

Egész közösségek tagjai is befolyást gyakorolhatnak minden egyes betegre. Egyéenként ez a befolyás esetleg nem látszik nagynak, egész tömegében mégis hatalmas. Mindenki hatása alatt áll annak a társadalmi „légkör”-nek, amelyben él; befolyást gyakorol rá a hitnek vagy a materializmusnak szelleme, az erénynek vagy bűnnek, a jókedvnek vagy nyomott hangulatnak szelleme; és minden egyén külön-külön is kiveszi részét a társadalmi légkör megteremtéséből. A világ mai helyzetében tán nem mindenki számára lehetséges, hogy elérje az egészség tökéletes fokát, azt azonban mindenki elérheti, hogy a Szentléleknek egészséget osztó hatalma számára „készséges csatorna” legyen, hogy ez által segítő és gyógyító befolyást gyakorolhasson saját testére, és mindazokéra, kik vele összeköttetésben vannak.

A bahá’í hit kevés kötelességet ró oly ismételt és oly nyomatékosan hívőire, mint a gyógyítás kötelességét. Bahá’u’lláh és ‘Abdu’l-Bahá is számos, a gyógyításra vonatkozó imára tanított bennünket.

Az Aranykor

Bahá'u'lláh arról biztosít minket, hogy a betegeknek, a gyógykezelőnek és a közösségnek harmonikus együttműködése folytán, és az anyagi és szellemi gyógymódok megfelelő felhasználásával azt az aranykorszakot is meg lehet valósítani, amelyben Isten hatalmának oltalma alatt „minden baj örömmé, és minden betegség egészséggé változnék”. ‘Abdu’l-Bahá szerint is: „Minden baj megszűnik, ha az Isteni Kinyilatkoztatás megértésre talál.” Más helyen ezt mondja:

„Ha az anyagi és az isteni világ helyes együttműködésben lesz, ha a szívek isteniekké, az emberi vágyódások tisztákká lesznek, tökéletes kapcsolat keletkezik. Akkor bekövetkezik az Isteni Hatalom teljes megnyilvánulása. A testi és lelki betegségek pedig végleges gyógyulást nyernek.” – *TAB, Vol. II, p. 309.*

Az egészség helyes használata

Helyén való, hogy ennek a fejezetnek befejezésekképp megemlékezzünk arról, amit ‘Abdu’l-Bahá az egészség helyes használatáról tanít. Egy washingtoni bahá’i-nak ezt írja:

„Ha az egészséget és a testi jólétet a Királyság ösvényén való haladásra használják, ez helyeslést érdemel, és dicséretre méltó; épp úgy, ha az emberiség javára használják, még ha csak anyagi javára is, és ha eszköz arra, hogy a jót gyakorolhassák. Ha azonban az egészség és a jólét csupán érzéki vágyakat szolgál, állati sorhoz hasonló élet keretében, és ördög sugallta törtetésben, akkor az ilyen egészségnél jobb volna a betegség, és a halál is előnyösebb volna az ilyen életnél. Ha egészségre vágyol, kívánd azt a Királyság szolgálata számára. Remélem, hogy el fogod érni a tökéletes belátást, a törhetetlen elhatározást, teljes egészséget, és úgy a szellemi, mint a testi erőt, hogy az örök élet forrásából olthasd szomjadat, és az Isteni Szellem jóváhagyása támogasson téged.”

8. EGYSÉG A VALLÁSBAN

„Ó ti, kik a földet lakjátok! A megkülönböztető vonás, mely e Legnagyobb Kinyilatkoztatás kiemelkedő természetét jellemzi, abban áll, hogy Mi egyrészt kitöröltük Isten szent Könyvének lapjairól mindazt, ami háborúskodást, rosszindulatot és kárt okozott az emberek gyermekei között, és másrészt lefektettük az egyetértés, a megértés, a teljes és tartós egység elengedhetetlen előfeltételeit. Jó azoknak, kik megtartják az Én rendeleteimet.”

– *Bahá'u'lláh Táblái, 7:34.*

Szekták kialakulása a 19. században

A vallási egységtől talán sohasem volt a világ olyan távol, mint a 19. században. A nagy vallási közösségek, zoroasztriánusok, izraeliták, buddhisták, keresztények, mohamedánok és mások évszázadokon keresztül éltek egymás mellett, de ahelyett, hogy egyetértő egésszé olvadtak volna össze, állandó ellenségeskedés és viszály volt közöttük. Ezen felül mindegyik további kiválások folytán állandóan szaporodó szektákra oszlott, melyek gyakran elkeseredve küzdöttek egymás ellen. Pedig Krisztus így szólt: „Abból tudja meg mindenki, hogy ti tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” És Mohamed szerint: „A ti vallástok az egyedüli vallás... nektek adta Isten azt a hitet, melyet Noénak, s utána Ábrahámnak, Mózesnek és Jézusnak rendelt, mikor azt mondta: 'Kövessétek ezt a hitet, és ne szakadjatok szektákra.'” A nagy vallásalapítók mindegyike szeretetre és egységre szólította fel követőit, de az alapítók céljait legtöbbször szem elől tévesztették a türelmetlenség és a vakbuzgóság, a formaiság és képmutatás, a feslettség és elferdítés, a hitszakadás és vitatkozás rengetegében. Az egymással szemben többé-kevésbé ellenséges szekták felszaporodott száma valószínűleg nagyobb volt a bahá'í korszak elején, mint az emberiség történetének bármelyik korábbi szakaszában. Úgy látszott, mintha ebben az időpontban az emberiség a hit minden elképzelhető változatával, a rituálék és ceremóniák minden lehető formájával, és az erkölcsi törvények minden árnyalatával kísérletezett volna.

Egyidejűleg azonban mind nagyobb számban akadtak olyanok, kik tevékenységüket annak szentelték, hogy a természet törvényeit, és a vallások megalakulását bátran kutassák, és kritikailag vizsgálják. Csakhamar új tudományos ismeretekre tettek szert, és az élet problémáinak sok új megoldását találták. A találmányok terén való haladás, a gőzhajó, vasút, posta és sajtó nagyban elősegítette az eszmék terjedését, s az egymástól eltérő eszmék és életformák típusainak egymást termékenyítő kapcsolatát.

A „vallás és a tudomány közt lévő (állítólagos) ellentét” éles harccá vált. A keresztény világban a Biblia bírálatát összekapcsolták a természettudománnyal, hogy vita tárgyává tegyék, bizonyos mértékig megtörjék a Biblia tekintélyét, mely évszázadokon át a hitnek mindenkitől elfogadott alapja volt. A nép mindinkább kételkedni kezdett az egyházak tanításában. Sőt titokban vagy nyíltan a papság nagy része is helyt adott a hittel szemben támasztott kételyeknek vagy meggondolásoknak.

Hozzájárult a vélemények forrongásához és váltakozásához annak a felismerése is, hogy a régi „igaz”-hithűség és dogma már nem ad megnyugvást, és hogy a világosabb tudás, az igazi megismerés felé való törekvés és küszködés nem csupán keresztény országokra szorítkozik, hanem kisebb-nagyobb mértékben és különböző formákban minden más ország népénél, és minden más vallásnál is megnyilvánul.

Bahá'u'lláh küldetése

Midőn a vizzály és a zavar elérte legmagasabb pontját, felharsant Bahá'u'lláh kürtszava az emberiséghez:

„A nemzetek mind egy hitben egyesüljenek, és minden ember testvére legyen egymásnak; hogy a szeretet és az egység köteléke az emberek között megerősíttessék; hogy a vallások közt a különbségek eltűnjenek. ... A vizzályoknak, a vérontásnak és az egyenetlenségeknek el kell tűnnie, és minden embernek olyanná kell válnia, mintha egy törzshöz, egy családhoz tartoznék.” (*E.G. Browne-hoz intézett szavai.*)

Dicső kijelentés ez, de vajon mikor valósul meg? Hiszen erről szónokoltak a próféták, erről énekeltek a költők, és ezért imádkoztak a szentek évezredek át, de a vallások között lévő különbségek még sem szűntek meg, és még sem szakadt vége a vizzályoknak, vérontásoknak, egyenetlenkedéseknek! Lehetséges az, hogy e csoda most valósuljon meg?! Új tényezők léptek-e fel? Az emberi természet nem ugyanaz-e már, mint amilyen mindig volt, és nem marad-e ugyanaz, míg a világ fennáll? Ha két nemzet ugyanazt kívánja magának, nem harcolnak-e majd érte a jövőben ugyanúgy, miként ezt a múltban tették? Ha Mózesnek, Buddhának, Krisztusnak és Mohamednek nem sikerült a világ egységét megteremteniök, Bahá'u'lláh-nak sikerül-e? Ha minden korábbi hitvallás elkorcsosult és szektákra szakadt, nem éri-e ugyanez a sors a bahá'í hitet? Lássuk, milyen feleletet adnak a bahá'í tanítások az ilyen és hasonló kérdésekre.

Változhat-e az emberi természet?

A nevelés is, a vallás is azon a feltevésen alapszik, hogy az emberi természet megváltoztatható. Csakugyan ki is mutatható, hogy az élőlények leghatározottabb és legbiztosabb ismertető jele éppen az, hogy változásoknak vannak alávetve. Változás nélkül nincs élet. Még az ásvány is változásnak van alávetve. Minél magasabbra megyünk a lét fokozatán, a változások annál különfélébbek és csodálatosabbak. A legkülönfélébb fokozatú teremtmények fejlődésében és haladásában a változásnak két fajtát találhatjuk meg. Az egyik lassú és fokozatos, néha alig észrevehető; a másik gyors, hirtelen és drámai. Az utóbbi a fejlődés „kritikus”-nak nevezett állapotában játszódik le. Ilyen kritikus állapotokat észlelhetünk az ásvány esetében olvadó pontján, vagy forráspontján, midőn például a szilárd ásvány hirtelen folyékonyá, vagy mikor a folyékony anyag gázzá válik. A növények esetében ezek a kritikus állapotok akkor észlelhetők, ha a mag csírázni kezd, vagy ha a rügy kifakad. Az állati világnál látjuk ezt olyan esetekben, mikor például a hernyó bábja hirtelen lepkévé alakul, mikor a csirke áttöri a tojás héját, vagy mikor az állatánya kicsinyét megszüli. A lélek magasabb életében is gyakran tapasztalhatunk hasonló átalakulást. Amikor valaki „újjászületik”, és egész lényé, célja, jelleme, aktivitása tekintetében gyökeresen átalakul. Az ilyen kritikus állapotok gyakran egész fajt, vagy a fajok sokaságát érintik, mint mikor tavasszal a növények sok faja hirtelen új életre ébred.

Bahá'u'lláh kijelenti, hogy miként az alacsonyabb életű lényeknél bekövetkezik az idő, melyben hirtelenül egy új és teljesebb életet folytatnak, az embernél is bekövetkezik egy „kritikus állapot”, az „újjászületés” ideje. Akkor az életnek a történelem hajnalhasadásától napjainkig fennállott formái hirtelen és visszavonhatatlanul átalakulnak, és az emberiség életének új szakaszába lép, amely a régítől épp úgy különbözik, mint a lepke a hernyótól, vagy a madár a tojástól. Az új Kinyilatkoztatás fényében az egész emberiség az igazság új megismerésére jut; miként a napkelte is megvilágítja az egész vidéket, úgy, hogy minden ember tisztán láthat ott, ahol csak egy órával azelőtt még minden sötét és homályban volt. „Ez az emberi erő új ciklusa” – mondja 'Abdu'l-Bahá. „A világ minden tája ragyogó, és a világ valóban rózsaligetté és paradicsommá változik.” A természet analógiái megerősítik ezt a kilátást; a régi próféták egyhangúlag előre jósolták ennek a dicső napnak az eljövételét; az idők jelei világosan igazolják, hogy az emberi eszmék és berendezések terén mélyreható és forradalmi változások vannak készülóban. Lehet-e tehát valami alaptalanabb annál a pesszimiztikus érvelésnél, hogy az emberi természet nem változik, amikor minden más a világon változásnak van alávetve?!...

Első lépések az egység felé

Bahá'u'lláh a vallási egység megteremtéséhez alkalmas előkészítés gyanánt a legnagyobb fokú emberszeretetet és türelmességet ajánlja, és felhívja hívőit, hogy „minden vallás követőivel barátságban és egyetértésben érintkezzenek.” – *KA 144*. Utolsó akaratában (a Szövetség Könyvében) Bahá'u'lláh így szólt:

„Harc és viszály szigorúan megtiltatott az Ő Könyvében (Kitab-i-Aqdas). Ez Isten parancsa ebben a Legnagyobb Kinyilatkoztatásban. Kitörölhetetlenné tette ezt Isten, és megerősítése fényébe öltöztette.”

„Ó, ti, a föld lakói! Isten vallása a szeretetért és egységért van; ne tegyétek azt az ellenségeskedés vagy széthúzás okává. ... Hőn reméljük, hogy Bahá népét ezek az áldott szavak irányítják: 'Mondd: Minden dolog Istentől származik'. Ez a magasztos kijelentés olyan, mint a víz, mely az emberek szívében és keblében parázsló gyűlölség és ellenségeskedés tüzét kioltja. Ez egyetlen kijelentés által fogják a vetekedő népek és nemzetségek meglátni az igazi egység fényét. Bizony, igazat mond Ő, és mutatja az utat. Ő a Mindenek Felett Hatalmas, a Magasztos, a Kegyes.” – *BT, 15:4, 6, 12*.

‘Abdu’l-Bahá szerint:

„Szabaduljon mindenki előítéleteitől. Menjen el más vallásúak templomába és mecsetébe is, mert ezeken az ájtatos helyeken mindenütt Isten nevét imádják. Ha azért jöttek össze, hogy Istent imádják, mi a különbség köztük? Egy helyen sem tisztelik a sátánt. A mohamedán menjen keresztény templomba, és zsidó zsinagógába, és viszont, a többiek is menjenek el valamennyien mohamedán mecsetbe. Mindannyian csak alaptalan előítéletek és dogmák miatt kerülnek egymást. Amerikában meglátogattam a zsidó zsinagógákat, amelyek hasonlóak a keresztény templomokhoz, és mindenhol azt láttam, hogy az egy Istent imádják.

Sok helyen beszéltem hozzájuk az isteni vallások eredeti alaptételeiről, és előadtam nekik az isteni próféták és a szent Kinyilatkoztatás erejének bizonyítékait. Felszólítottam őket, hogy dobjanak félre minden vak utánzást. Hasonlóképp a vezetők mind látogassák meg egymás templomát, és beszéljenek az Isteni vallások megalapításáról és alaptételeiről. A legnagyobb fokú egységben és összhangban imádják Istent egymás szent csarnokaiban, és mellőzzék a vakbuzgóságot.” – *Star, Vol. IX. p. 37*.

Ha az első lépések megtörténnének, és a különféle vallások között életbe lépne a barátságos és kölcsönös türelem, a világ csodálatos változáson menne át! De hogy az igazi egység elérhető legyen, ezen kívül még másra is szükség van. A szektákra való szakadás baja ellen a türelem értékes csillapítószer, de nem gyökeres gyógyszer. A baj okát még nem szünteti meg.

A tekintély kérdése

A múltban a különféle vallású közösségek egyesülése azért nem sikerült, mert minden vallás hívő serege saját közösségének megalapítójában látta a legfőbb tekintélyt, és törvényében az isteni törvényt. Azt a prófétát, aki az övéktől eltérő kinyilatkoztatást hirdetett, az igazság ellenségének tekintették. A nagy közösségekből fakadt szekták is hasonló okból keletkeztek. Mindegyike másodrangú tekintélyt fogadott el, és az Alapító kinyilatkoztatásának különleges magyarázatát, vagy részletét tekintette igaz vallásnak. Nyilvánvaló, hogy míg ilyen állapotok tartanak, igaz egységről szó sem lehet. Bahá'u'lláh ellenben azt tanítja, hogy mindegyik próféta Isten hiteles kinyilatkoztatásának hírvivője volt; mindegyik a saját korának megfelelő legmagasabb tanításokat hirdette, azokat, amelyeknek megértésére az emberiség abban a korban megérett volt, és mindegyik úgy nevelte embertársait, hogy későbbi próféták tanításait is magukévá tehessék. Arra tanítja a különféle vallások hívőit, hogy ne tagadják a saját prófétájuk Isteni ihlettségét, de ismerjék el a többi próféta Isteni ihlettségét is, mert így fogják belátni, hogy mindegyik tanítása lényegileg összhangban van

egymással, és az emberiség nevelésére és egyesítésére irányuló nagy tervnek mindegyik egyaránt része. Valamennyi vallás híveit felszólítja, hogy prófétáik iránt való hódolatukat mutassák ki azzal, hogy életüket az egység megvalósításának szentelik. Valamennyi próféta ezért dolgozott és ezért szenvedett. Viktória királynőhöz intézett levelében Bahá'u'lláh a világot beteg emberhez hasonlítja, akinek betegsége azért súlyosbodott, mert avatatlan orvosok kezébe került; és a következő szavakban mutat arra, hogy melyik gyógyszer hozza meg a javulást:

„Amit az Úr elrendelt, mint az egész világ gyógyulásának egyedüli gyógyszerét és leghatalmasabb eszközét, az minden népének egyesülése egy egyetemes Ügyben, egy közös Hitben. Ez pedig másképpen el nem érhető, mint egy tapasztalt, mindenható és ihletett Orvos erejével. Ez bizony az igazság, és minden más csupán tévelygés.” – *GY*, 120:3.

Fokozatos kinyilatkoztatás

A vallási egység elérésének nagy akadálya sok ember szemében a különféle próféták kinyilatkoztatásai között észlelhető különbségek. Amit az egyik parancsol, azt a másik tiltja. Hogyan lehet mindkettő helyes, és hogyan fejezti ki mindkettő Isten akaratát? Való, hogy az igazság csak egy lehet, és nem változhatik. Való, hogy az Abszolút Igazság végtelenül felette áll az emberi felfogóképesség jelenlegi állapotának, és a róla való felfogásunknak állandóan változnia kell. Korábbi tökéletlen eszméinket az idők haladásával Isten kegyelme mindig tökéletesedő megismerésekkel helyettesíti. Bahá'u'lláh erről néhány perzsa bahá'í hívőhöz intézett levelében így ír:

„Ó emberek! A Szavak az emberek értelmi fokának megfelelően nyerne kinyilatkoztatást, úgy, hogy a kezdők is haladhassanak. A tejet is úgy kell adagolni, hogy a világ csecsemője eljuthasson a Magasztosság birodalmába, és helyet találjon az Egység Udvarában.”

A tej ad erőt a csecsemőnek, és képesíti arra, hogy később szilárd ételt is megemészthessen. Ha tehát azt mondanánk, hogy az egyik próféta igazi, mert bizonyos időben bizonyos tanításokat hirdet, és ezért egy másik próféta hamis, aki más időben más tanításokat hirdet, ez ugyanaz lenne, mintha azt állítanánk, hogy mivel a tej az újszülött csecsemőnek legjobb tápláléka, ezért csak tej és mindig csak tej legyen a felnőtt tápláléka is, és hogy minden más étrend rossz!

‘Abdu’l-Bahá így szól:

„Minden isteni kinyilatkoztatás két részből áll. Egyik részük a lényeges és az örök értékű. Az Isteni igazságok és alapelvek ismertetése. Az Isteni Szeretetnek kifejezése. Ez a rész minden vallásnál egyforma, változhatatlan és állandó. A másik részük nem örök értékű; ez a mindennapi étellel, emberi intézkedésekkel és ténykedésekkel foglalkozik, és az emberiség fejlődésének megfelelően változik, amint azt az egyes próféták kora megköveteli. Például ... Mózes idejében azzal büntették a kisebb fajta lopást, hogy a tolvaj kezét levágták, mert a 'szemet szemért', 'fogat fogért' elv törvénye volt érvényben. Mivel azonban az ilyen törvények Krisztus idejében már nem feleltek meg, megváltoztatták őket. Viszont akkor a házastársak elválása olyan gyakori volt, hogy a házasságkötésnek már nem voltak meghatározott törvényei, ezért Krisztus megtiltotta a válást.

Mózes Őszentsége az idők követelményeihez mérten a halálbüntetésről tíz törvényt hozott. Az ő korában ilyen szigorú rendszabályok nélkül lehetetlen volt az emberi társadalom megvédése, és a társadalmi biztonság fenntartása, mert Izrael népe a Tah pusztában élt, ahol nem volt se rendszeres bíróság, se börtön. Krisztus idejében ezek a szigorú intézkedések már feleslegesek voltak. A vallások második részének története nem lényeges, mert csak a földi élet szokásaira vonatkoznak; azonban Isten vallásának az alapja egységes, és Bahá'u'lláh ezt az alapot csak megújította.” – *Divine Philosophy*, p. 146.

Isten vallása az egyedüli vallás. Ezt tanította minden próféta. De a vallás is élő és fejlődő intézmény, nem élettelen és változhatatlan. Mózes tanítása még csak bimbó, Krisztus tanítása a virág, Bahá'u'lláh tanítása a gyümölcs. A virág nem pusztítja el a bimbót, és a gyümölcs nem pusztítja el a virágot. Nem pusztítanak el, hanem beteljesítenek. A bimbó burka lehull, hogy a virág fejlődhessen, a szirm lehull, hogy gyümölcs lehessen belőle és megérjen. Vajon felesleges-e a bimbó burka, és rossz-e a virágszirm, mert le kell hullniok? Nem, mind a kettő jó és szükséges a maga idejében; nélkülük nem lenne gyümölcs. Ez áll a különféle prófétai tanításokra is; a külső burok korszakról korszakra változik, de mindegyik kinyilatkoztatás a megelőzőnek beteljesedése; nem különállók és ellentmondók, hanem az egyik vallás életének különféle fejlődési fokai, amelyek csíráként, bimbóként és virágként nyilvánultak meg, most azonban a gyümölcsérés ideje közeledik.

A próféták csalahatatlansága

Bahá'u'lláh azt tanítja, hogy mindenkinek, akit Isten prófétasággal felruházott, Próféta voltának számos bizonyítékát adta, s joga van arra, hogy mindenkitől engedelmességet követeljen, és megvan az a felhatalmazása, hogy elődei tanításait változtassa vagy kiegészítse. A Kitáb-i-Iqan-ban olvassuk:

„Mily távol állna a Mindenek Felett Bőkezű kegyelmétől, szerető gondviselésétől és gyengéd irgalmától, hogy kiválasztván egy lelket az összes ember közül teremtményeinek irányítására, egyfelől visszatartsa Tőle isteni bizonyosságának teljes mértékét, másfelől pedig szigorú büntetést mérjen Annak népére, mert elfordult Választottjától. Ó nem, isteni Lényegének Megnyilvánulásain keresztül a minden létező Urának jótékonysága minden időben körülfogta az egész földet, és mindent, ami benne lakozik.” – KI 14.

„De vajon nem éppen az a célja minden Kinyilatkoztatásnak, hogy átalakulást vigyen végbe az emberiség egész jellemében, olyan átalakulást, mely mind külsőleg, mind belsőleg megnyilvánul, és hatást gyakorol úgy a belső életére, mint külső körülményeire? Mert ha az emberiség jellemét megváltoztatni nem szabadna, akkor nyilvánvaló lenne Isten egyetemes Megnyilvánulásának hiábavalósága.” – KI 270.

Isten az egyedüli csalahatlan Tekintély, és prófétái azért csalahatlanok, mert küldetésük Isteni küldetés. Ez a küldetés addig van érvényben, míg ugyanannak vagy más prófétának későbbi küldetése nem helyettesíti.

Isten a nagy Orvos. Egyedül Ő tudja a világ betegségeit helyesen megállapítani, és a megfelelő orvosságot előírni. A korábbi korszakban elrendelt gyógyszer nem felel meg egy későbbi korban, amikor más a beteg állapota. Ha az orvos új kezelést rendelt, a régi gyógyszerhez való ragaszkodás nem bizalmat, hanem bizalmatlanságot jelent az orvossal szemben. A zsidó hitűeket talán rosszul érinti annak kijelentése, hogy Mózes több mint háromezer évvel ezelőtt rendelt gyógyszerei közül néhány a világ betegségének kezelésére napjainkban már nem időszerű és alkalmatlan; hasonlóan sértheti a keresztényeket, ha azt mondjuk, hogy Mohamed Jézus rendeleteihez más szükségeseket és értékeseket hozzáadott. Ugyanez áll a muszlimokra is, ha annak elismerését kérik tőlük, hogy Bábnak vagy Bahá'u'lláh-nak megvolt a hatalma arra, hogy Mohamed rendelkezéseit megváltoztassák. A bahá'í tanítások szerint az Istenhez való hű odaadás magában foglalja a tiszteletet minden Próféta iránt, és megköveteli, hogy engedelmeskedjenek utolsó Rendelkezéseinek, amelyeket Prófétája útján a mai korszak számára adott. Csak ilyen odaadás vezethet igazi Egységhez.

A legfőbb Kinyilatkoztatás

A többi prófétához hasonlóan Bahá'u'lláh is félre nem érthető módon igazolja küldetését.

„Lawh-i-Aqdas”-ban (A Legszentebb Tábla), mely kimondottan a keresztényekhez intézett Tábla, ezt mondja:

„Eljött az Atya, és beteljesedett, ami a Királyságban néktek ígértett! Ez az a Szó, melyet a Fiú elrejtett, amikor a Körülötte állóknak ezt mondta: 'Még sok mondanivalóm

van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.' (János 16:12-14) És mikor a kijelölt idő letelt, és ütött az Óra, felragyogott a Szó az Isteni Akarat láthatárán. Vigyázzatok, ó, a Fiú követői, nehogy elvesstétek ezt. Ragadjátok meg erősen. Jobb ez néktek, mint minden, amit birtokoltok...

Bizony, eljött Ő, Ki az Igazságnak Lelke, hogy elvezéreljen titeket minden igazságra. Nem önmagától szól, hanem miként megparancsolta Néki a Mindentudó, a Mindenek Felett Bölcs.

Mondd: Ő Az, Ki dicsőíti a Fiút, és magasztalja az Ő Ügyét. Dobjátok el, ó, föld népei, amitek van, és kapaszkodjatok erősen abba, amit néktek parancsol a Mindenek Felett Hatalmas, Ő, Ki Isten Bizalmának Hordozója." – *BT, 2:9, 12-13.*

A pápához 1867-ben Drinápolyból írt levelében így szól:

„Vigyázz, nehogy imádságaid visszatartsanak téged Attól, Ki minden imádság Tárgya, avagy Isten tisztelete távol tartson téged Attól, Ki minden tisztelet Tárgya! Tégy le meddő képzelgéseid fátylait! Ez Urad, a Mindenható, a Mindenek Tudója, Ki eljött, hogy megébredesse a világot, és egyesítsen mindeneket kik a földön laknak. Forduljatok a Kinyilatkoztatás Hajnalához, ó, emberek, és ne késlelkedjete akár csak egy szempillanattig sem! Olvassátok az Evangéliumot és mégis visszautasítjátok, hogy felismerjétek a Mindenek Felett Dicső Urat? Bizony, nem illendő ez néktek, ó tanult emberek gyülekezete!

Mondd: ha megtagadod e Kinyilatkoztatást, mi bizonyosság alapján hittél Istenben? Mutasd azt fel!" – *Súriy-i-Haykal 109-110.*

Amint a keresztényekhez intézett ezen levelében tudtukra adja az Evangélium jóslatainak beteljesülését, úgy a mohamedánokhoz, a zsidókhoz, Zoroaszter híveihez és más vallásúakhoz is azzal fordult, hogy szent könyveik jóslatai beteljesedtek. Isten bárányainak szólítja az embereket, kik eddig különböző nyájhoz tartoztak, és különféle akolban találtak oltalmat. Küldetése – úgy mondja – Istennek, a jó Pásztornak Szava, aki eljött az idők teljében, hogy eltávolítsa a szétválasztó korlátokat, szétszórt bárányait egy nyájba terelje, hogy „egy akol és egy pásztor” legyen.

Az új helyzet

Bahá'u'lláh helyzete a próféták között példátlan és egyedülálló, mivel megérkezése idején a világ helyzete is példátlan és egyedülálló volt. Hosszas és változatos fejlődés, amelyen a vallás, a tudomány, a művészet és a művelődés végigment, megérlelte a világot az Egység tanításának befogadására. Leomlóban voltak a korlátok, melyek korábbi századokban a világegység létrejöttét lehetetlenné tették, amidőn Bahá'u'lláh megjelent; és 1817-től, születése évétől kezdve, de különösen kinyilatkoztatásának időpontjától ezen korlátok a legcsodálatosabb módon összedőltek. Bárhogyan is magyarázzák ezt, a tény maga minden kétséget kizár.

A korábbi próféták napjaiban már a földrajzi korlátok is elegendők voltak arra, hogy a világ egységét lehetetlenné tegyék. Ma ez az akadály eltűnt. Az emberiség történetében most vált első ízben lehetővé, hogy a földgömb ellenkező oldalán élő emberek is gyorsan és könnyen érintkezzenek egymással. Az Európában tegnap történeteket ma a világ minden földrészén tudják; és az Amerikában ma elmondott beszédet holnap már Európa, Ázsia és Afrika elolvashatja.

Más nagy akadály a nyelv terén mutatkozott. Az idegen nyelvek tanítása és tanulása ezt az akadályt nagyrészt legyőzte; és minden ok megvan arra a feltevésre, hogy kevés idő múlva az emberiség nemzetközi kiegészítő nyelvet használ, és a világ összes iskoláiban ezt tanítják. Akkor ez az akadály is teljesen el fog tűnni.

Harmadik akadály a vallási előítélet és türelmetlenség volt. Ez is elmúlóban van. Az ember értelme mindinkább tisztul. A népnevelés mindinkább kiesik a felekezeti világnézetre beállított papok kezéből, és semmi sem akadályozhatja meg azt, hogy az új és szabadabb szellemű eszmék be ne hatoljanak a legelzártabb és a legmaradibb körökbe is.

Bahá'u'lláh az első nagy próféta, kinek küldetése aránylag nagyon rövid idő alatt vált ismertté a földgömb minden sarkában. Rövidesen Bahá'u'lláh tanításának lényege, hiteles írásai pontos fordításában mindenkinek rendelkezésére fog állani, férfiak, nők és gyermeknek, mindenkinek, aki olvasni tud.

A bahá'í kinyilatkoztatás teljessége

A bahá'í kinyilatkoztatás a világ hitvallásai között, hiteles szövegének teljessége és tökéletessége miatt példátlan és egyedülálló. Krisztusnak, Mózesnek, Zarathustrának, Buddhának vagy Krishnának biztonsággal tulajdonítható tanítás csak kevés maradt ránk, és sok gyakorlati fontosságú modern kérdést felelet nélkül hagytak. A vallásalapítóknak tulajdonított tanítások közül sok nem hiteles, néhány pedig határozottan későbbi keletű. A mohamedán Koránja, és egyéb nagy számú hagyománya prófétájuk életének és tanításainak teljesebb leírását foglalja magában, de Mohamed maga, ámbár isteni ihlettségben részesült, írástudatlan volt, s az volt első követőinek nagy része is. Az az eljárás sem volt sok tekintetben kielégítő, ahogyan tanításait összegyűjtötték és terjesztették, azért sok hagyomány hitelessége kétséges. Ennek az volt az eredménye, hogy magyarázatuk tekintetében nézeteltérések és vitás vélemények keletkeztek, és az Iszlámban is olyan szakadásokat és kiválásokat okoztak, amilyenek a korábbi vallási közösségekben is előfordultak.

Báb és Bahá'u'lláh ellenben sokat írtak, kiváló ékesszólással és erővel. Mivel nyilvánosan nem szónokolhattak, és küldetésük kihirdetése után életük legnagyobb részét börtönben töltötték, majdnem minden idejüket írásnak szentelheték úgy, hogy a bahá'í kinyilatkoztatás hiteles írásainak gazdagsága utolérhetetlenül felülmúlja a korábbi kinyilatkoztatásokat. A bahá'í hit világos és teljes magyarázatot ad sok olyan igazságról, amelyekről a korábbi kinyilatkoztatások csak homályos említést tesznek, és az igazság örök elveit, amelyeket minden próféta tanított, összhangba hozta mindazokkal a problémákkal, amelyek a mai világot foglalkoztatják. Bonyolult és nehéz problémák ezek, amelyek a korábbi próféták idejében támadtak. Nyilvánvaló, hogy a hiteles Kinyilatkoztatás teljessége erős hatást gyakorol a jövő nézeteltéréseinek megakadályozására, és a múlt nézeteltéréseinek tisztázására, amelyek szektákra választották szét a különböző vallásokat.

A Bahá'í Szövetség

A Bahá'í Kinyilatkoztatás még más tekintetben is példátlan és egyedülálló. Bahá'u'lláh halála előtt több ízben írásban is megalapozott egy Szövetséget, amely legidősebb fiát, 'Abdu'l-Bahá-t, akit gyakran „Ág”-nak vagy „Legnagyobb Ág”-nak nevez, tanításainak hiteles magyarázója gyanánt jelöli meg, és amelyben kijelenti, hogy a fia által adott magyarázatok és fejtegetések ugyanolyan tekintéllyel bírnak, mint saját szavai. Végrendelésében (a Szövetség könyvében) így szólt:

„Fontoljátok meg, amit Mi Legszenőbb Könyvünkben kinyilatkoztattunk: 'Mikor visszavonul Jelenlétem óceánja és lezárul Kinyilatkoztatásom Könyve, fordítsátok arcotok Feléje, Kit Isten erre szánt, Ki ez Örök Gyökérből sarjadt'. E szent vers tárgya senki más, mint 'a Leghatalmasabb Ág ('Abdu'l-Bahá)' –BT, 15:9.

A 'Tablet of the Branch' (Tábla az Ágról) című művében, melyben 'Abdu'l-Bahá állásáról beszél, ezt mondja:

„Ó emberek! Dicsőítsétek Istent az Ág megjelenése miatt, mert ez a legnagyobb kegyelem és legtökéletesebb áldás részetekre; és általa a porladozó csontok életre kelnek. Bárki hozzá fordul, bizonyára Istenhez fordult, és bárki elfordul tőle, Szépségemtől fordult el, és megtagadta bizonyítékaimat, és azok közé tartozik, kik vétkeztek ellenem.”

Bahá'u'lláh halála után 'Abdu'l-Bahá-nak bőségesen alkalma volt otthonában is, kiterjedt utazásai közben is arra, hogy találkozzék a föld különböző népeivel, és a legkülönfélébb véleményű emberekkel. Meghallgatta kérdéseiket, panaszait, és ellenvetéseiket, és mindenkinek teljes felvilágosítást adott, amelyeket azután gondosan írásba foglaltak. Munkáját évek hosszú során át

folytatta. Megvilágította a tanításokat, és rámutatott arra, hogy miként alkalmazandók a modern élet legkülönfélébb kérdéseiben. A hívők között felmerült nézeteltéréseket is tudomására hozták, ezeket tekintélyével elsimította, és ezzel is csökkentette a félreértések lehetőségeit.

Bahá'u'lláh elrendelte továbbá, hogy 'Abdu'l-Bahá halála után felállítsassék egy Igazságosság Nemzetközi Háza (Baytu'l-Adl) állítsassék fel, mely képviselje a világ összes bahá'í hívőit, és amelynek az a feladata, hogy a bahá'í mozgalom ügyét vezesse, megakadályozzon minden szakadást és szétválást, minden ténykedést ellenőrizzen, és a tanításokat meghamisítástól és félremagyarázástól megóvja.²⁰

Eme legfelsőbb irányító szervezetnek nem csak a törvényhozás kezdeményezése áll jogában a Tanítások által közelebről nem meghatározott ügyekben, de az is, hogy saját rendelkezéseit érvénytelenítse, amennyiben másféle körülmények másféle intézkedést kívánnak. E sajátosság lehetővé teszi, hogy a Hit fejlődjék, terjeszkedjék és alkalmazkodjék a társadalom változó szükségleteihez, eleven szervezethez hasonlóan

Bahá'u'lláh a leghatározottabban megtiltotta, hogy tanításait a felhatalmazott személyeken kívül bárki is magyarázza. 'Abdu'l-Bahá végrendeletében Shoghi Effendit nevezte ki a Hit Védnökének és az Írások hiteles magyarázójának őmaga után.

Ezer, vagy ezernél is több év múlva Bahá'u'lláh szellemében új Megnyilvánulás fog megjelenni Küldetésének világos bizonyítékaival; addig azonban Bahá'u'lláh, 'Abdu'l-Bahá és a Védnök szavai, valamint az Igazságosság Nemzetközi Háza határozatai képezik azt a tekintélyt, amely a hívők vezetésére hivatott. Bahá'í hívő ne alapítson iskolát vagy szektát, amely ezeknek a tanításoknak a különleges magyarázatán, vagy más állítólagos isteni kinyilatkoztatáson alapulna. Aki ezen rendelete ellenére cselekszik, az tekintessék „Szövetségtörő”-nek.

'Abdu'l-Bahá szerint:

„Az ügy ellensége az, aki Bahá'u'lláh szavai magyarázatán fáradozik, és jelentésüket a saját felfogásához mérten színezi, aki maga köré hívőket gyűjt, külön szektát létesít, a maga jelentőségét előtérbe teszi, és a hitben szakadást okoz.” – *Star, Vol. III, p. 8.*

Más helyen így ír:

„Az ilyen emberek (a szakadás előidézői) a tenger felszínén összegyülemlő habhoz hasonlítanak. A frigy tengeréből hullám indul meg, és kiveti ezt a habot Abhá Királyságának erejével a partra ... Az egyéni, vagy gonosz szándékból eredő rossz gondolatok mind eltűnnek, Isten frigye ellenben állandó és szilárd marad.” – *Star, Vol. X, p. 95.*

Semmi sem tudja az embert visszatartani attól, ha vallásától el akar pártolni. 'Abdu'l-Bahá szerint: „Isten sem kényszeríti a lelket, hogy szellemivé váljék. Ehhez az emberi szabad akarat gyakorlása szükséges.” Világos tehát, hogy a szellemi Szövetség a bahá'í közösségen belül a szakadást lehetetlenné teszi.

Nincs hivatásos papság

A bahá'í szervezetnek egy másik vonását is külön meg kell említenünk. Ez a hivatásos papság hiánya.

A tanítók kiadásaihoz történő önkéntes hozzájárulás megengedett. Sokan szentelik teljes életüket annak, hogy az Ügyért dolgozzanak, de minden bahá'í hívőnek kötelessége az, hogy részt vegyen körülményei és képességei szerint a tanítás munkájában. Nincs olyan külön osztály, amely a többi hívőtől annyiban különböznék, hogy a papi teendők és előjogok kizárólagos birtokában lenne.

Régebbi időben szükség volt papságra, mert az emberek írni-olvasni nem tudtak, a nevelésük hiányos volt, és a vallásoktatás, a szertartások és ceremóniák betartása, valamint az

²⁰ Lásd a Védnökség és az Igazságosság Egyetemes Házának további részleteit a 15. fejezetben.

igazságszolgáltatás terén papjaikra szorultak. Az idők azonban változtak. A nevelés általánossá vált, és ha majd Bahá'u'lláh rendelkezései a gyakorlati életben érvénybe lépnek, akkor minden fiú és leány alapos nevelésben fog részesülni. Minden ember maga is tanulmányozhatja a Szentírást, és eredeti forrásból merítheti az élet vizét. Külön hivatásos osztály szolgálatára vonatkozó követelések nincsenek a bahá'í hitvallásban; az igazságszolgáltatás feladatát külön e célra létesített szervezetre bízták.

A gyermeknek szüksége van tanítóra, de az igazi tanítónak az a feladata, hogy tanítványát arra képesítse, hogy nélküle megállhasson, hogy a saját szemével lásson, a saját fülével halljon, és a saját elméjével gondolkodjék. Ugyanígy szüksége volt az emberiségnek is gyermekkorában papságra, de a papságnak az az igazi feladata, hogy az embert arra képesítse, hogy *nélküle* megálljon, saját szemével lássa, saját fülével hallja, és saját elméjével megértse az isteni dolgokat. Ma a papság befejezte munkáját, és a bahá'í hitvallás arra törekszik, hogy ezt a munkát végleg kiépítse, hogy az embert függetlenítsen mindenkitől, Istent kivéve, hogy közvetlenül Istenéhez, azaz Megnyilvánulásához fordulhasson. Ha mindenki ehhez az egy Középponthoz fordul, nem lehet többé egyenlenség vagy zavar, és minél jobban közelednek az emberek ehhez a Középponthoz, annál szorosabban közelednek egymáshoz is.

9. A VALÓDI CIVILIZÁCIÓ

„Ó, Isten népe! Ne magaddal foglalkozz. A világ megjavításával és a nemzetek nevelésével törődj.” – *Bahá'u'lláh*

A civilizáció alapja a vallás

Bahá'í elvek szerint az emberi élet problémái egyéni és társadalmi tekintetben is oly felfoghatatlanul bonyolultak, hogy az egyszerű emberi értelem megfejtésükre nem képes. Csak a Mindenható egyedül ismeri a teremtés célját egészen, és tudja, hogy ez a cél hogyan érhető el. Prófétái útján mutatja meg az emberiségnek az emberi élet igazi irányát, és a haladás helyes ösvényét. A valódi civilizáció felépítése attól függ, hogy az ember a profétai Kinyilatkoztatás vezetését híven követi-e.

Bahá'u'lláh szerint:

„A vallás valójában a legfőbb eszköz a rend megalapozásához a világban és a népei közötti békéhez. A vallás oszlopainak gyengülése erősíti az ostobákat, felbátorítja, és egyre gögösebbé teszi őket. Bizony mondom: Minél inkább hanyatlak a vallás, annál súlyosabb az istentelenek konoksága. Ez végül is csak káoszhoz és felforduláshoz vezethet. ...

Nézd a nyugati civilizációt, mennyire felzaklatja és nyugtalanítja a világ népeit. Egy pokolgépet találtak ki, mely a rombolás oly kegyetlen fegyverének bizonyul, amelyet még soha senki sem látott vagy hallott. A tisztulás ilyen mélyen gyökerező és nyomasztó romlottságból csak úgy érhető el, ha a világ népei egy közös cél érdekében összefognak, és egy egyetemes hitet elfogadnak. ...

Ó, Bahá népe! Kinyilatkoztatott parancsolataink mindegyike hatalmas védőbástyát jelent a létezés világának megőrzésére.” – *BT, 6:19, 31, 33.*

Európa és a világ jelenlegi helyzete bőven igazolja e szavak igazságát, melyeket a proféta sok évvel ezelőtt megírt. A profétai parancsok elhanyagolása, és a vallástalanság uralma rettenetes zavarokkal és rombolásokkal járt együtt. Az emberi szív és cél megváltozása nélkül, ami pedig az igazi vallás jellegzetes lényege, a társdalom megújítása teljesen lehetetlen.

Igazságosság

A Rejtett Szavakban, melyben Bahá'u'lláh profétai tanításainak rövid kivonatát közli, első tanácsa az egyéni életre vonatkozik. „Szíved legyen tiszta, jóságos és sugárzó.”

Következő tanácsa a helyes társadalmi élet alaptételeivel foglalkozik:

„Ó, szellem fia! Az Én szememben az Igazságosság a legszeretettebb minden dolgok közül; hát el ne fordulj tőle, ha Utánam vágyódsz, és ne hanyagold el azt, hogy bízhassek benned! Ez segít majd, hogy saját szemeddel láthass, ne másokéval, önnön tudásodból meríts, ne felebarátodéból. Mérlegeld szívedben: milyennek illendő lenned! Valóban, az Igazságosság az Én ajándékom néked, és szerető kedvességem jele. Tartsd hát ezt szem előtt!” – *ARSz 1-2*

A társadalmi élet legelső feltétele, hogy az egyén meg tudja különböztetni az igazat a hamistól, a jót a rossztól, és hogy minden dolgot helyes megvilágításban lásson meg. A lelki és társadalmi vakság legfőbb oka, és a társadalmi haladás legnagyobb ellensége: az önzés. Bahá'u'lláh szerint:

„Ó, az értelem gyermekei! A vékony szemhéj megakadályozza a szemet, hogy meglássa a világot, és azt, ami abban van. Gondold meg, hogy mi a hatása annak, ha a kapzsiság függönye eltakarja a szív látását!

Ó, emberek! A kapzsiság és irigység sötétsége elhomályosítja a lélek fényét, amiként a felhő megakadályozza a nap sugarainak áttörését.”

Hosszú tapasztalat végül meggyőzi az embert annak a prófétai tanításnak igazságáról, hogy önző törekvések és cselekmények elkerülhetetlenül társadalmi romlást okoznak, és ha az emberiség nem akar dicstelenül elpusztulni, szomszédja ügyét mindenki tartsa épp oly fontosnak, mint a magáét, és vesse alá saját érdekeit az egész emberiség érdekeinek. Így nyer végül legjobb kielégülést az egyén és az összesség érdeke is. Bahá’u’lláh ezt mondja:

„Ó, ember fia! Ha szemed az irgalom felé fordul, mondj le arról, ami neked használ, és törekedj arra, ami az emberiségnek válik majd hasznára. És ha szemed az igazságosság felé fordul, akkor válaszd felebarátod számára azt, amit magadnak is választanál.” – *BT, 6:20.*

Kormányzás

Bahá’u’lláh tanításaiban kétféle utalást fedezhetünk föl az igazságos társadalmi berendezkedésre. Az egyik fajta utalásra a királyoknak kinyilatkoztatott levelek adnak példát, melyek a világban Bahá’u’lláh földi élete során létező kormányzás problémáival foglalkoznak, a másik fajta utalások viszont arra az új rendre vonatkoznak, mely a Bahá’í közösségben alakul majd ki.

Ennek okán tűnik föl az éles különbség e két idézet közt: „Az egy igaz Isten, magasztaltassék Dicsősége, az emberek szívét mindig is a Saját kizárólagos tulajdonának tekintette és tekinti a jövőben is. Minden mást, akár a földön vagy vízen, akár gazdagságot vagy dicsőséget, a föld Királyaira és uralkodóira hagyott.”

„E Napon minden embernek illő, hogy a Legnagyobb Névbe kapaszkodjon és megalapozza az egész emberiség egységét. Nincs hova menekülni, nincs menedék, melyet bárki találhatna Rajta kívül.” – *GY 102 és 100:7.*

E két szempont látszólagos ellentmondásossága eltűnik, ha figyelembe vesszük, hogy Bahá’u’lláh milyen különbséget tesz a „Kisebb Béke” és a „Legnagyobb Béke” között. Uralkodókhöz intézett írásaiban arra szólítja föl őket, hogy gyűljenek össze és találják meg a módját a politikai békesség előmozdításának, a fegyverkezés csökkentésének, a szegényeket sújtó terhek és létbizonytalanság megszüntetésének. Ámde szavai félreérthetetlenül világossá teszik, hogy amennyiben ezen uralkodók nem képesek megfelelő választ adni a kor szükségleteire, az háborúkhöz, forradalmakhoz és a régi rend fölforgatásához vezet majd. Ennélfogva egyfelől így nyilatkozott:

„Az emberiség szüksége e napon, hogy azoknak engedelmességedjen, akik uralmon vannak” (*GY 102.*), másfelől pedig így:

„Azok az emberek, akik miután felhalmozták a föld hívságait és ékeit, megvetően elfordultak Istentől – azok elvesztették mind e világot, mind a következőt. Isten az Erő Kezével nemsokára megfosztja őket tulajdonuktól és leveszi róluk nagylelkűsége köntösét.”

„Határidőt adtunk néktek, ó népek. Ha a kijelölt óráig nem fordultok Isten felé, Ő bizony erővel megragad titeket, és súlyos csapásokat fog rátok mérni minden oldalról.”

„A fenyegető megrázkódtatások és káosz jelei már most kivehetőek, minthogy a fennálló rend oly szánszalmasan tökéletlennek tűnik.”

„Mégfogadtuk, hogy biztosítjuk a Te győzelmedet a földön, és felmagasztaljuk Ügyünket minden ember előtt, még ha egy király sem akad, aki arcát Feléd fordítaná.”

„A Magasztos Lény, feltárni kívánván a világ békéjének és nyugalmanak, valamint népei fejlődésének előfeltételeit, ezt írta: El kell jönni az időnek, amikor világszerte felismerik egy nagy, mindenkit képviselő gyűlés összehívásának kényszerítő szükségességét. A föld uralkodóinak és királyainak is meg kell jelenniük ezen, és a tanácskozáson részt vállalva meg kell fontolják azokat a lehetőségeket és eszközöket, melyek megalapozzák a világ Nagy Békéjét az emberek között. Ez a béke megköveteli a

Nagyhatalmaktól, hogy a föld népeinek nyugalmaért elszánják magukat az egymás közötti teljes megbékélésre. Ha egy király fegyvert fog egy másik ellen, az összes többinek együttesen ellene kell fordulni és ebben megakadályozni.” – *GY 103:5, 108, 110, 116:5, 117.*

Bahá'u'lláh ezzel a tanácsával rávilágított, hogy Istennek eme napjaiban hogyan is kell gyakorolni a közösség iránti felelősséget. Egyfelől nemzetközi szolidaritásra int, másfelől viszont nem kevésbé világosan figyelmezteti az uralkodókat, hogy a viszálykodás folytatása csakis hatalmuk összeomlásához vezethet. A mai történelem igazolja figyelmeztetését azon erőszakos mozgalmak fölemelkedésével, melyek minden civilizált nemzetben oly nagy pusztító erőre tettek szert, valamint a haditechnikának oly mértékű fejlődésével, mely minden fél számára lehetetlenné teszi a győzelem elérését.

„Most, hogy a Legnagyobb Békét visszautasítottátok, ragaszkodjatok ehhez a Kisebb Békéhez, hogy netán valamennyire javíthassatok saját és alattvalóitok helyzetén.”

„Amit az Úr elrendelt, mint az egész világ gyógyulásának biztos gyógyszere és leghatalmasabb eszközét, az minden népének egyesülése egy egyetemes Ügyben, egy közös Hitben. Ez pedig másképpen el nem érhető, mint egy tapasztalt, mindenható és ihletett Orvos erejével.” – *GY 119:3, 120:3*

Kisebb Békén az államok politikai egységét értjük, a Legnagyobb Béke viszont olyan egység, mely szellemi, politikai és gazdasági tényezőket egyaránt magában foglal.

„A jelenlegi rend hamarosan felgöngyölítettik, és új terítettik ki helyébe.” – *GY, 4:2.*

Korábban a kormányzatok beérhették azzal, hogy külügyekkel és anyagi ügyekkel foglalkoztak, mostanában viszont a kormányzat működtetése a vezetői minőségnek, az odaszántságnak, a szellemi tudásnak olyan szintjét igényli, mely csak azok számára elérhető, akik szívükben megtértek Istenhez.

Politikai szabadság

Habár Bahá'u'lláh a községi, nemzeti és nemzetközi kormányzás *ideális* állapotának a teljesen demokratikus, illetve képviselői formát látja, mégis azt tanítja, hogy ez csak akkor lehetséges, ha az emberiség elérte egyéni és társadalmi fejlettségének megfelelő fokát. Ha egy népnek, melynek nincs meg a kellő nevelése, amelyen még az önző vágyak uralkodnak, és amelynek nincsenek még kellő tapasztalatai a közös ügyek vezetésében, hirtelen teljes önkormányzati jogot adnának, ez helyrehozhatatlan szerencsétlenség lenne. Semmi sem veszedelmesebb, mint szabadságot adni annak, aki nem tudja bölcsen használni. Bahá'u'lláh a Legszentebb Könyvében így ír:

„Nézzétek, mily kicsinyes az emberek elméje. Azt kérik, mi bántalmukra van, és eldobják maguktól, mi javukat szolgálhatná. Bizony, a messze tévelygők közül valók ők. Látunk embereket, kik szabadságra vágnak, és abban gögösködnek. Az ilyenek a tudatlanság mélységeiben hanyódnak”

„A szabadság végezetül szakadáshoz kell vezessen, melynek tüzet senki el nem fojthatja. Emígyen figyelmeztet benneteket az, Ki az Elszámoltató, a Mindenek Tudója. Tudjátok hát, hogy a szabadság megtestesülése és jelképe az állat. Az, mi méltó az emberhez, az olyan korlátoknak való alávetés, melyek megóvják őt önnön tudatlanságától, és megvédik a bajkeverők károkozásától. A szabadság arra indítja az embert, hogy túllépjen az illendőség határain, és megsértse rangja méltóságát. A legmélyebb romlottságba és gonoszságba aljasítja le.”

„Tekintsétek az embereket, mint juhnyáját, melynek pásztorra van szüksége, hogy megvédje. Valóban, ez az igazság, a biztos igazság. Helyeseljük a szabadságot bizonyos esetekben, és visszautasítjuk, hogy szentesítsük másokban. Valóban, Mi vagyunk a Mindenek Tudója”

„Mondd: Az igazi szabadság abban áll, hogy az ember aláveti magát törvényeimnek, bármily kevésbé is tudjátok ezt. Ha az emberek betartanák, mit nékik a Kinyilatkoztatás Mennyországából alaküldtünk, bizonyosan tökéletes szabadságra jutnának. Boldog, ki meglátja Isten Célját mindenben, mit Akaratának Mennyországából kinyilatkoztatott, mely Akarat áthat minden teremtett dolgot. Mondd: Azon szabadság, mely néktek javatokra válik, sehol máshol nem található fel, mint az Istennek, az Örök Igazságnak való tökéletes szolgaságban. Ki ennek édességét megízlelte, nem lesz hajlandó azt elcserélni a föld és menny minden hatalmáért sem.” – *KA 122-125*.

Az elmaradott fajok és nemzetek körülményeinek javítására az Isteni Tanítás a legkiválóbb gyógymód. Ha államférfiak és a nép egyaránt elfogadják e tanításokat, a nemzetek megszabadulnak béklyóiktól.

Uralkodók és alattvalók

Bahá'u'lláh legnyomatékosabban megtiltja az önkényuralmat és az elnyomást. A Rejtett Szavakban ezt írja:

„Ó, föld zsarnokai! Engedjétek le zsarnokságra emelt kezeteket, mert megfogadtam, hogy nem bocsátom meg senki igazságtalanságát! Ez az Én szövetségem, melyet visszavonhatatlanul rendelt el az őrzött táblán és zártam le pecsétemmel.” – *PRSz 64*

Azok, akiknek törvényhozásra, és a törvények végrehajtására van megbízásuk, „...erősen a tanácskozás kötelébe kapaszkodva, olyan intézkedéseket kell elfogadniuk és végrehajtaniuk, melyek elősegítik a nép biztonságát, boldogulását, jólétét és nyugalomát. Ha bármi másra irányuló rendelkezéseket foganatosítanak, azok eredménye csak káosz és zűrzavar lehet” – *BT, 7:29*.

Másrésről legyen a nép törvénytisztelő, és az igazságos kormányzáshoz hűséges. Nevelési módszerekhez, és jó példákhoz kell folyamodni, és nem az erőszakra támaszkodni, csak így jut a világ jobb helyzetbe. Bahá'u'lláh szerint:

„Minden országban, ahol e nép gyermekei lakoznak, az ország kormányával szemben hűségesen, őszintén és becsületesen kell viselkedniük.” – *BT, 3:8*.

„Ó, Isten népe! Ékesítsétek templomaitokat a megbízhatóság és jámborság díszével. Segítsétek aztán Uratokat jótettek seregével és dicséretre méltó jelemmel. Megtiltottunk nektek széthúzást és vizályt a Könyveimben, Írásaimban, Tekercseimben és Tábláimban, és ezzel semmi mást nem kívántunk, mint a ti felemeléseket és előre jutásokat.” – *BT, 8:40*.

Hivatali állás és előléptetés

Hivatali állások betöltésénél csak a kinevezendők alkalmas volta legyen mértékadó. Emellett az irányadó elv mellett minden más szempont háttérbe szoruljon: szolgálati idő, társadalmi vagy pénzügyi státus, épp úgy családi összeköttetés vagy személyes barátság. Bahá'u'lláh erre vonatkozólag Ishraaq táblájában ezt mondja:

„A kormányoknak alaposan meg kell ismerniük azok helyzetét, akiket kormányoznak, és érdemük és tehetségük szerint tisztségeket osztani rájuk. Minden uralkodónak és királynak megparancsoltatik, hogy ezt az ügyet a legnagyobb gonddal kezelje, hogy az áru ne bitorolhassa a hűséges helyét, sem pedig a rabló ne rendelkezessen a becsületes helyett.” – *BT, 8:57*.

Kevés magyarázatra szorul, hogy társadalmi életünk átalakulása csodálatos volna, ha az emberiség általánosságban elfogadná ezt az elvet, és ebben a szellemben cselekednék. Ha minden egyén

betöltené azt a hivatást, amelyre tehetsége és képességei alkalmassá teszik, elláthatná szívvel és lélekkel munkáját, és művész lehetne hivatásában saját előnyére és a világ javára.

Gazdasági problémák

A bahá'í tanítások a leghatározottabban követelik a gazdag és szegény között fennálló gazdasági vonatkozások rendezését. 'Abdu'l-Bahá szerint:

„Az emberek életkörülményeit úgy kell kialakítani, hogy a szegénység megszűnjön, és hogy mindenki, amennyire csak lehetséges, rangjának és helyzetének megfelelően osztozhasson a kényelemben és jólétben.

Vannak közöttünk egyrészt olyan emberek, akik szinte roskadoznak gazdagságuk alatt, másrészt pedig vannak olyan szerencsétlenek, akiknek semmijük sincs és éheznek. Vannak, akik számos pompázatos palotát birtokolnak, és azok, akiknek nincs hol álomra hajtani a fejüket. ...

A dolgok ezen állása helytelen, és orvosolnunk kell. A gyógyításhoz azonban óvatosan kell nekilátnunk. Úgy nem lehet megvalósítani, hogy abszolút egyenlőséget teremtsünk az emberek között.

Az egyenlőség hiú ábránd! Teljes mértékben kivitelezhetetlen! Még ha meg is lehetne valósítani az egyenlőséget, nem maradhatna fenn – és ha létezése valóban lehetséges lenne, akkor a világ egész rendje felborulna. A rend törvényének pedig mindig fenn kell álljon az emberi világban. Így rendelte az Ég az ember teremtésekor. ...

Az emberiségnek, mint egy hatalmas hadseregnek, szüksége van tábornokra, kapitányokra, altisztekre a maguk fokozataiban, illetve katonákra, akiknek mind megvan a saját, számára kijelölt feladatuk. Fokozatokra teljes mértékben szükség van a rendezett és szervezett működéshez. Egy hadsereg nem állhat kizárólag tábornokokból vagy kapitányokból, de csupán sorkatonákból sem anélkül, hogy valaki irányítaná őket.

Bizonyára, mivel vannak, akik elképesztően gazdagok, míg mások szánalomra méltóan szegények, szükség van egy rendszerre a dolgok ezen állapotának kezelésére és javítására. Fontos, hogy korlátozzuk a gazdagság mértékét, ahogyan a szegénységét is. Egyik szélsőség sem jó. ...

Ha észrevesszük, hogy a szegénység elérte az éhezés szintjét, akkor az bizonyos jele annak, hogy valahol zsarnokság van. Az embereknek cselekedni kell ebben a kérdésben, és nem szabad tovább halogatniuk annak a helyzetnek a megváltoztatását, amely a kínzó szegénység gyötrelmét kényszeríti emberek sokaságára.

A gazdagoknak adományozniuk kell bőséges vagyonukból, meg kell lágyítaniuk szívüket, és könyörületes érzületet kell kifejleszteniük magukban, gondolva azokra a nyomorultakra, akik attól szenvednek, hogy az élethez szükséges alapvető dolgokat is nélkülözik.

Külön törvényeket kell alkotni a gazdagság és a nélkülözés ezen szélsőségeinek kezelésére. ...

Az országok kormányainak követniük kell az Isteni Törvényt, amely mindenkivel egyaránt igazságos. ... Isten törvényének betartása e nélkül nem valósulhat meg.” – *PB*, 45.

Állami pénzügyek

'Abdu'l-Bahá szerint minden város, község vagy kerület – amennyire az lehetséges – maga kezelje pénzügyeit saját hatáskörén belül, és juttassa megfelelő arányban köteles részét a kormányhoz a kormánykiadások fedezésére. Az állami jövedelem fő forrása a fokozatos jövedelmi adó legyen. Ha valakinek jövedelme nem fedi a legszükségesebb kiadásokat, az ne fizessen adót, de minden olyan esetben, melyben az egyén bevétele felülmúlja a legszükségesebb kiadásokat, kivetendő az adó,

és pedig növekvő arányban aszerint, hogy a jövedelem milyen mértékben múlja felül a legszükségesebb kiadásokat.

Másrészről azonban, ha valaki betegség, rossz termés, vagy más, rajta kívül álló ok következtében nem tud annyit keresni, amennyire neki és családjának szüksége van, közös pénztárból kell pótolni a hiányt.

Az államnak lehetnek más bevételi forrásai is. Ilyenek: gazdátlan hagyatékok, bányák, talált kincsek és önkéntes adományok. És a kiadások között olyan összegek is szerepeljenek, melyeknek rendeltetése gyengék, árvák, siketnémák és vakok megsegítése, iskolák támogatása, és a közegészség fenntartása. Így lesz biztosítva az emberiség jóléte és boldogsága.

Önkéntes vagyonmegosztás

‘Abdu’l-Bahá egyik levelében, melyet a „Central Organization for a Durable Peace” (Központi szervezet a tartós béke elősegítésére) nevű szervezethez 1919-ben intézett, ezt mondja:

„Bahá’u’lláh tanításaihoz tartozik a vagyonnak másokkal való önkéntes megosztása is. Az ilyen önkéntes vagyonmegosztás nagyobb cselekedet, mint (törvény által kötelezett) egyenlőség, és abban áll, hogy senki ne biztosítson magának előnyöket mások kárára, hanem inkább áldozza fel életét és vagyonát mások javára. Ez azonban ne történjék kényszer hatása alatt, és ne váljék törvénné, melynek az ember kénytelen legyen engedelmessé válni. Valóban nem; ellenkezőleg, minden ember önkéntesen és szabad akaratából áldozza fel vagyonát, és élete munkáját mások javára, és adjon szívesen a szegénynek, amiként ez a bahá’í hívők közt Perzsiában történik.”

Általános munkakötelezettség

Közgazdasági kérdésekben Bahá’u’lláh legfontosabb intézkedése az, hogy mindenki idejét hasznos munkával töltsse. A társadalmi méhkasban ne legyenek herék, azaz testileg egészséges élősködők. Bahá’u’lláh ezt mondja:

„Mindegyikötök kötelessége foglalkozást keresni, legyen az mesterség, kereskedés és hasonló. Az ilyen munkásságokat Mi kegyesen Isten, az Egy Igaz imádatának rangjára emeltük. Mérlegeljétek szívetekben Istennek kegyességét és áldásait, és adjatok hálát Néki esténként és hajnaltájt. Ne vesztegessétek időtöket tétlenül henyélve. Oly dolgokkal foglalkozzatok, melyek használnak néktek és másoknak. Emígyen rendeltetett e Táblában, melyből a bölcsesség és kinyilatkoztatás napcsillaga ragyog elő.

Isten szemében azok a legmegvetendőbbek, akik tétlenül ülnek és koldulnak. Használjátok az anyagi eszközöket, minden bizodalmatokat Istenbe vetve, Ki mindenről Gondoskodik.” – *BT*, 3:22-23.

A mai üzleti életben bevetett erő nagy része haszontalan küzdelemben és vetélkedésben veszendőbe megy azért, hogy mások munkája semmissé és hatástalanná váljék! És mindez még a legbántóbb eszközökkel is történik! Ha mindenki dolgoznék, és ha minden szellemi vagy testi munka olyan lenne, hogy az emberiség hasznára válnék – amiként Bahá’u’lláh rendeli –, bőven megvolnának az egészséges, kényelmes és nemes élethez szükséges eszközök. Nem léteznének nyomortanyák, nem volna éhínség, szűkölködés, ipari rabszolgaság, sem egészséget rontó robotmunka.

A gazdagság erkölcsstana

A bahá'í tanítások értelmében a tisztességesen szerzett, és célszerűen használt gazdagság tiszteletet és dicséretet érdemel. Minden teljesített szolgálat részesüljön megfelelő jutalomban. Bahá'u'lláh a „Tarazat” táblában így szól erről:

„Bahá népe ne tagadja meg egy lélektől sem a kijáró bért, a mester-emberekkel tisztelettel bánjon.... Ezen a Napon a szakértelem napja a nyugati láthatár fölött ragyog, és a tudományok folyama ama égtáj tengeréből árad. Elfogulatlanul kell beszélni és elismerni e jótéteményt.” – *BT, 4:21-22.*

A kamat kérdésében az Ishraqat táblában ezt mondja:

„Sok embernek szüksége van arra. Mert ha nem lenne kilátás nyereségre, az emberek ügyletei összeomlanának, és csődbe jutnának. Ritkán található olyan személy, aki annyira tekintettel lenne embertársára, atyafiára vagy akár saját fivérére, és oly szerető gondoskodást mutatna irányába, hogy készségesen kölcsönözne neki nagylelkű feltételek mellett. Ezért, az emberek iránti kegyünk zálogaként, Mi elrendeltük, hogy a kamatot úgy kezeljék, mint más üzleti tevékenységet, mely az emberek között szokásos. Így hát most, miután ez a világos parancsolat alászállt Isten Akaratának mennyéből, jogos és helyénvaló kölcsönre kamatot felszámolni. ... Most Ő a kamatot törvényessé tette.

Ezt a dolgot (a kamatot) azonban mérséklettel és méltányosan kell gyakorolni. Dicső Tollunk, a bölcsesség jeleként és az emberek javára tartózkodott attól, hogy megállapítson egy határértéket. De figyelmeztetjük Isten szeretteit az igazságosság és tisztesség követésére, és olyan cselekvésre, ami Isten barátait egymás iránti gyengéd irgalomra és együttérzésre készíti. ...

Ezeknek az ügyeknek a kezelése azonban az Igazságosság Háza tagjaira lett bízva, hogy ők érvényre juttassák azokat a kor követelményei és a bölcsesség igénye szerint.” – *BT, 8:74, 77-78.*

Ne legyen ipari rabszolgaság

Bahá'u'lláh megtiltja a rabszolgaságot Aqdas könyvében, 'Abdu'l-Bahá pedig kijelenti, hogy az egyéni rabszolgaság mellett az ipari rabszolgaság is ellenkezik az isteni törvénnyel. 1912-ben az Egyesült Államokban így szólt erről az amerikai néphez:

„Az 1860. és 1865. közötti években csodálatos dolgot cselekedtetek: megszüntettétek a személyi rabszolgaságot. Ma tegyétek meg azt a csodát, ami még ennél is nagyobb: szüntessétek meg az ipari rabszolgaságot! ...

A gazdasági kérdések megoldása nem érhető el úgy, hogy a tőke a munkával, a munka a tőkével áll harcban és viszályban, hanem csak úgy, ha mindkét oldalon kölcsönös és önkéntes jóakaratot tanúsítanak. Csak így biztosítható a valódi és tartós igazságosság állapota...

A bahá'í hívők ténykedésében nincs zsaroló, sóvár és igazságtalan eljárás, lázadó igények, sem forradalmi hangulat a fennálló kormányhatalommal szemben...

Lehetetlen lesz a jövőben, hogy az emberek mások munkájával nagy vagyont halmozzanak fel. A gazdagok szívesen fogják vagyonukat megosztani. Erre a lépésre fokozatosan, természetes úton és szabad akaratukból fogják elhatározni magukat. De sohasem fogja ezt háború és vérontás kierőszakolni.” – *Star, Vol. VII, p. 147.*

Csak barátságos érintkezés és együttműködés, csak közös részesedés és a haszon egyforma elosztása által biztosíthatók a tőke és a munka érdekei. A sztrájk és a kizárás éles fegyverei igazságtalanok, nemcsak az ipar tekintetében, amelyet sújtanak, hanem az egész emberi közösségre való kihatásaikban is. Ezért a kormányok kötelessége annak megakadályozása, hogy az érdekeltek a

viszályok megszüntetésére ilyen barbár eszközöket vegyenek igénybe. ‘Abdu’l-Bahá Dublinban (New Hampshire) 1912-ben ezt mondta:

„Most Isten törvényéről akarok nektek beszélni. Az isteni törvény értelmében ne csak a bér legyen a munkások fizetése. A munkás a vállalat részese is legyen. A szocializálás kérdése nagyon nehéz. Nem oldható meg bérsztrájkjal. A világ minden kormánya működjék együtt, és szervezzen bizottságot, melynek tagjait a parlamentből és a nemzet legjobb fiaiból válasszák. Ezek legjobb tudásuk szerint, és bölcsen dolgozzanak ki tervet, mely szerint se a tőkét ne érje nagy veszteség, se a munkások ne szenvedjenek hiányt. A törvényt a legnagyobb mérséklettel alkossák, és hozzák nyilvánosságra, hogy a dolgozó nép jogai csakugyan meg legyenek óvva; de részesüljenek a tőke jogai is védelemben. Ha ilyen általános törvény keletkezik mindkét fél közös akaratából, és mindamelllett sztrájk tör ki, valamennyi kormánynak kötelessége, hogy ennek ellent álljon. Ellenkező esetben a munka romlásra vezet, különösen Európában. Rettenetes bajok keletkeznek.

Ez a kérdés egyike azoknak az okoknak, amelyek általános európai háborút idézhetnek elő. A vállalatok, bányák és gyárak tulajdonosainak az a kötelességük, hogy jövedelmükből részesítsék alkalmazottaikat, és nyereségükből igazságos részt juttassanak munkásaiknak, ami által az alkalmazottak mind, bérükön kívül, a vállalatnak általános jövedelméből is részesülnének, és ennek folytán szívvel-lélekkel kivennék részüket a munkából.” – *Star, Vol. VIII, p. 7.*

Hagyaték és örökség

Bahá’u’lláh szerint mindenki szabadon és tetszése szerint még életében rendelkezessék vagyonáról, és kötelessége mindenkinek, hogy végrendeletet írjon. Ha valaki végrendelet hátrahagyása nélkül hal meg, vagyona felbecsülendő és szétosztandó meghatározott részesedéssel, hét osztályba sorozva az örökösöket, nevezetesen: gyermekek, feleség vagy férj, apa, anya, fítestvérek, nőtestvérek és tanítók úgy, hogy a részesedés az első osztálytól az utolsóig megfelelően csökkenjen. Ha ezeknek az osztályoknak egyike vagy másika hiányzik, az ezeket illető részesedés menjen át a közkinccstár tulajdonába, és a szegények, az árvák és az özvegyek javára, vagy pedig hasznos közmunkára fordíttassék. Ha az elhunytnak nincs örököse, egész vagyona az államra száll.

Bahá’u’lláh törvényében nincs oly rendelkezés, amely abban gátolná az örökhagyót, hogy vagyonát egy bizonyos személyre hagyja, ha úgy kívánja; de a bahá’í hívők végrendeletükben bizonyára követik Bahá’u’lláh elveit, melyeket megállapított olyan esetre, ha nincs végrendelet, mert ezek az elvek minden körülmény között biztosítják az örökség felosztását tetemes számú örökös közt.

A férfi és nő egyenjogúsága

Bahá’u’lláh igen nagy fontosságot tulajdonít annak a társadalmi elvnek, mely szerint a nő egyenjogú a férfival, és ugyanazokat a jogokat és előnyöket élvezze, ugyanabban a nevelésben részesüljön, és azonos lehetőségekkel érvényesülhessen, mint a férfi.

A fő eszköz, mely szerinte a nő igazi felszabadításához és egyenjogúságához vezet, az *általános nevelés*. A leányok részesüljenek ugyanolyan jó nevelésben, mint a fiúk. Sőt lényegében a leánynevelés még fontosabb, mint a fiúké, mert a leányokból idővel anyák lesznek, és mint anyák, a következő nemzedék első tanítói. A gyermekeket zöld és gyenge hajtásokhoz hasonlíthatjuk; ha első kezelésük helyes, egyenesre nőnek, ha helytelen, elkorcsosodnak, és életük alkonyáig is az életük első éveiben nyert nevelésük hatása alatt állanak. Milyen fontos tehát, hogy a leányok helyes és bölcs nevelésben részesüljenek! Nyugati utazása közben ‘Abdu’l-Bahá-nak sokszor nyílt alkalma, hogy az

ide vonatkozó bahá'í tanításokat megvilágítsa. A női szervezetek egyik nagygyűlésén Londonban 1913. január havában ezeket mondta:

„Az emberiség olyan, mint a kétszárnyú madár. Egyik szárnya a férfinem, a másik szárnya a nő. Amíg mindkét szárnya nem elég erős, és nem hat rájuk közös erő, a madár nem emelkedhetik a magasba. A mai kor szellemének megfelelően a nő is haladjon előre, és töltsé be hivatását az élet minden körülményei közt, hogy egyenjogúvá válhassék a férfival. Emelkedjék ugyanarra a színvonalra, mint a férfiak, és élvezze ugyanazokat a jogokat. Ez az én komoly kérésem, és ez Bahá'u'lláh alapvető elveinek egyike.

Néhány tudós azt állítja, hogy a férfi agyveleje többet nyom, mint a nőé, és ebben a férfi felsőbbrendűségének a bizonyítékát látják. De ha körülnézünk, sok embert láthatunk kis fejjel, kiknek agya bizonyára keveset nyom, mégis a legmagasabb értelem és felfogóképesség tanújelét adják; mások ellenben nagy fejűek, agyuk sokat nyom, és mégis korlátolt értelműek. Ezért az agy súlya nem helyes fokmérője az értelemnek és az előbbrevalóságnak.

Ha a férfiak fölényük második bizonyítéka gyanánt említik azt a megállapítást, hogy a nők nem teljesítenek annyi munkát, mint a férfiak, ez gyenge érvelés, mely azt tanúsítja, hogy figyelmen kívül hagyták a történelmet. Ha mélyebben bepillantottak volna a történelem lapjaiba, tudniok kellene, hogy kiváló nők éltek és cselekedtek nagyot a múltban, és ma is élnek sokan kiválóak, és cselekszenek nagy dolgokat.”

Itt 'Abdu'l-Bahá leírta Zenóbia, és több más kiváló nő ténykedését, majd ékesszólóan emlékezik meg a félelmet nem ismerő Mária Magdolnáról, kinek hite tántoríthatatlan maradt, míg az apostolok hite megrendült. Így folytatja:

„A mai kor asszonyai közül Táhirih (Qurratu'l-Ayn), egy mohamedán pap leánya tűnik ki. Báb fellépése idejében olyan rettenthetetlen bátorságnak és lelkierőnek adta tanújelét, hogy mindenkit bámulatba ejtett, aki hallotta őt. Félretette fátylát, szembeszállt a perzsák emberemlékezet óta dívó szokásával, és habár illetlennek tartották, ha nő férfival beszélt, ez a hős lelkű nő mégis vitába bocsátkozott a legtanultabb férfiakkal, és le is győzte őket minden összejövételükön. A perzsa kormány fogságba vetette, az utcán megkövezték, egyházi átokkal sújtották, számkivetették egyik városból a másikba, halállal fenyegették, de mindez nem akadályozta meg abban az elhatározásában, hogy tovább dolgozzék a nők felszabadításáért. Az üldözést és szenvedést a legnagyobb hősiességgel tűrte; még börtönében is híveket szerzett. Egy perzsa miniszterhez, akinek a házában fogoly volt, így szólt: 'Életemtől megfoszthatsz akkor, amikor neked tetszik, de nem akadályozhatod meg a női nem felszabadítását.' Tragikus életének befejezése végül elérkezett. Kihurcolták egy kertbe és megfojtották. Ez alkalommal a legszebb ruhájába öltözködött, mintha lakodalomra ment volna. Olyan magasztos lélekkel és bátorsággal vált meg életétől, hogy a jelenlevőket mind felizgatta és magával ragadta. Valósággal nagy hősnő volt. Ma is vannak Perzsiában a bahá'í hívők közt nők, akik hasonló törhetetlen bátorságot tanúsítanak, és nagy költői ihlettel vannak megáldva. Mindannyian kiválóan ékesszólóak, és nagy gyülekezetekben szót emelnek.

A nőknek haladniok kell a koral; fokozniok kell jártasságukat a tudományban, irodalomban, történelemben az emberiség tökéletesítése céljából. Nemsokára el is fogják nyerni jogaikat. A férfiak annak tudatára fognak ébredni, hogy a nők méltósággal és megfelelő komolysággal dolgoznak a társadalmi és politikai élet javára, küzdenek a háború ellen, követelik az általános szavazati jogot, és a teljes egyenjogúságot. Meg vagyok győződve, hogy az élet minden változatában előre fognak haladni, és akkor az örök dicsőség koronája fogja díszíteni homlokozokat.”

A nő és az új idők

Ha a női szempontok majd jogos méltánylásban részesülnek, és a női akarat a társadalmi kérdések rendezésében megfelelően megnyilvánulhat, erős fejlődésre számíthatunk mindazoknál az intézményeknél, melyeket az emberiség a férfiuralom régi rendszere alatt nagyon elhanyagolt; ilyen intézmények az egészségügy, a mértékletesség kérdése, a békeügy és az egyéni élet megbecsülése. Ezen a téren a haladás messzemenő és áldást hozó következményekkel fog járni. 'Abdu'l-Bahá erről így szól:

„A múltban a világot erőszakkal kormányozták, és a férfi azért uralkodott a nő felett, mert szellemi és testi tulajdonságaiban is erővel teljesebb és agresszívabb volt. De az egyensúly már kezd helyreállni; az erőszak uralma már múlóban van, ellenben előtérbe lép a szellemi ügyesség, az intuitív megértés, a szeretet és szolgálatra készség szellemi erőinek megnyilvánulása, amelyekben a nő kiváltképpen erős. Ezért lesz az új korszak kevésbé férfias jellegű, és inkább a női eszmék fogják áthatni, azaz világosabban szólva, ebben az új korszakban a civilizációnak férfias és női elemei tökéletesebb egyensúlyban lesznek.” –
Star, Vol. VIII, p.4.

Az erőszak eszközeinek mellőzése

Bahá'u'lláh – mint egyéb kérdésekben – a nő felszabadítására irányuló törekvésekben is az erőszakos eszközök elkerülését ajánlja. A bahá'í tanítások szellemében végzett társadalmi újítás kiváló példaképét adták a bahá'í nők Perzsiában, Egyiptomban és Szíriában. Ezekben az országokban a szokás arra kötelezi a mohamedán nőket, hogy otthonukon kívül fátyol borítsa arcukat. Báb úgy rendelkezett, hogy az „Új törvénykorszakban” idején a nők e kellemetlen kényszer alól felszabaduljanak. Bahá'u'lláh azonban azt ajánlja követőinek, hogy inkább alkalmazkodjanak a bevett szokásokhoz, ha nem ütköznek fontos erkölcsi szempontokba, míg a nép fel nem világosodik, hogy meg ne botránkoztassák azokat, akik között élnek, és hogy felesleges ellenségeskedést ne váltsanak ki. S így a bahá'í nők, ámbár jól tudják, hogy a fátyol elavult viselete felvilágosodott emberek számára felesleges és alkalmatlan, mégis inkább belenyugszanak ebbe a kellemetlenségbe, semhogy fátyoltalan megjelenésük az utcán a vakhitű gyűlölet és elkeseredett ellenzés áradatát zúdítsa rájuk. E szokáshoz való alkalmazkodás egyáltalán nem írható a félelem rovására, hanem annak a bizalomnak tulajdonítható, mellyel a nevelés erejében, és az igaz vallás átalakító és életet adó hatásában hisznek. Ezekben az országokban a bahá'í hívők minden erejüket gyermekeik, de leginkább leányaik nevelésének szentelik, és a bahá'í eszmék terjesztésére és fejlesztésére fordítják, mert meg vannak győződve arról, hogy amilyen mértékben fejlődik és terjed az új eszményi élet a népek között, olyan mértékben tűnnek el az elavult szokások és előítéletek is, és pedig oly természetesen és oly elkerülhetetlenül, miként a rügyek borítói elhullanak tavasz idején, midőn levelek és virágok fakadnak a napsugárban.

A nevelés

A nevelés – azaz az emberek oktatása és vezetése, valamint velük született képességeik fejlesztése és gyakorlása – a világ kezdetétől fogva a szent próféták legfőbb törekvése volt. A nevelés alapvető fontossága, és határtalan lehetőségei a legvilágosabb módon jutnak kifejezésre a bahá'í tanításokban is. A tanító a civilizáció leghatalmasabb tényezője, és munkája a legfőbb ténykedés, amit ember végezhet. A nevelés már az anya méhében kezdetét veszi, és végtelen, mint az egyén élete. A helyes élet állandó kelléke, és az egyéni és társadalmi jólét alapja. Ha a helyes mederben haladó nevelés általános lesz, az emberiség átalakul, és a világ paradicsommá válik.

Jelenleg a valóban jól nevelt ember még a legritkább jelenség, mert majdnem mindenkinben vannak hamis előítéletek, ferde eszmék, téves felfogások és rossz szokások, melyeket még csecsemő korában oltottak belé. Milyen kevés embert neveltek gyermekkorától kezdve arra, hogy Istent szíve mélyéből

szerezse, és életét Istennek szentelje, hogy az emberiség érdekében kifejtet szolgálatát élete legfőbb céljának tekintse, hogy erőit a lehetőség határáig kifejlessze a közös emberi jólét hasznára. Mindez a jó nevelés lényeges eleme. Az emlékezőtehetség pusztá megterhelése a számtan, nyelvtan, földrajz, nyelvtudomány, stb. tételeivel aránylag kevés hatással van nemes és hasznos élet kialakulására.

Bahá'u'lláh azt mondja, hogy a nevelés általános legyen:

„Minden apának kötelessége, hogy fiát és lányát tanítsa meg írni és olvasni, és mindarra, amit a Szent Tábla előír. Ha valaki azonban figyelmen kívül hagyja, ami néki megparancsoltatott, akkor a Megbízottak szedjék be tőle, ami a gyermekek taníttatására szükséges, amennyiben az apa módos; ha pedig nem, akkor a taníttatás az Igazságosság Házára hárul. Mi azt valóban a szegények és szükségét szenvedők menedékének szántuk. Aki a saját vagy másnak a fiát felneveli, az olyan, mintha az Én fiamat nevelné fel.”

„Mindenki, akár férfi vagy nő, adja át üzletből, mezőgazdaságból vagy más munkából nyert keresetének egy részét egy megbízható személynek a gyerekek nevelésére és képzésére, melyet az Igazságosság Házának Megbízottjai tudomásával erre a célra kell költeni.” – *BT*, 8:59. és 7:22.

Velünk született természeti különbségek

A gyermeki természet bahá'í szempontból tekintve nem olyan, mint a viasz, mely bármily formára formálható a tanító akarata szerint. Bizony nem, mert mindegyikben megvan kezdetől istenadta jelleme és egyénisége, mely csak különleges úton fejlődhetik ki tökéletessé, és ez a fejlődési út minden egyes esetben csak egyetlenny. Nincs két ember, kinek egyforma képességei, s tehetségei lennének, és az igazi nevelő sohasem fogja megkísérelni, hogy két elütő természetet ugyanabba a formába erőltesse. Valóban sohasem fog arra törekedni, hogy bármely természetet bármily formába kényszerítsen. Ellenkezőleg, arra fog inkább törekedni, hogy a fiatal természet kibontakozó erejét megértéssel ápolja, fejlessze, bátorítsa, óvja, és a szükséges szellemi táplálékról és támogatásról gondoskodik. Munkája a kertész munkájához hasonló, aki különféle virágokat gondoz. Az egyik növény a ragyogó napfényt, a másik a hűvös árnyéket keresi; van olyan, amelyik a víz partját kedveli, és olyan, amelyik a kopár hegycsúcsot; némelyik homokos talajban hajt ki, mások zsiros termőföldben fejlődnek. Mindegyik saját egyénisége szerint jusson szükséges életfenntartó elemeihez, mert ellenkező esetben nem érheti el saját tökéletessége fokát. 'Abdu'l-Bahá erről így nyilatkozik:

„A próféták elismerik, hogy a nevelés nagy hatással van az emberiségre, de azt is kijelentik, hogy az elme és a felfogóképesség eredettől fogva különféle. A tapasztalat azt mutatja, hogy az ugyanazon korú, nemzetiségű, fajú, sőt ugyanazon családból való, ugyanazon tanító vezetése mellett fejlődő gyermekek is eltérnek egymástól ész és felfogás tekintetében. Akárhogy neveljük (azaz csiszoljuk) a kagylót, sohasem lesz belőle ragyogó gyöngy. Fekete kőből nem lehet világos beragyogó drágakő. A tövises kaktuszt ápolás vagy oltás sohasem fejlesztheti áldást hozó fává. Vagyis nevelés az emberi drágakő eredeti természetét nem tudja megváltoztatni, de csodálatosan hathat rá. Hatásos erejével napfényre tudja hozni mind a lappangó erényeket és szellemi képességeket.” – *TAB*, Vol. III, p. 577.

Jellemnevelés

Legnagyobb fontossága a nevelés terén a jellemképzésnek van. E téren a példaadás hatásosabb az előírásnál, és a legfontosabb tényező a gyermek szüleinek, tanítóinak, valamint környezetének élete és jelleme.

Isten prófétái az emberiség nagy nevelői. Tanácsaikat és életük történetét a gyermek elméjébe be kell vésni, mihelyt befogadásukra képes. Különösen fontosak e tekintetben Bahá'u'lláh-nak, a

legmagasztosabb tanítónak szavai, azok nyilatkoztatják ki az alapelveket, amelyeken a jövőkor civilizációja fel fog épülni. Ő így szól:

„Tanítsátok arra gyermekeiteket, amit a Dicsőség Tolla kinyilvánított. Oktassátok arra, ami a Nagyság és a Hatalom Egéből alászállott. Tanulják meg könyv nélkül a Nagykegyelmű szavait, és énekeljék azokat dallamos hangon a Mashriqu'l-Adhkar (Áhítat Háza) csarnokaiban.” – *Star, Vol. IX, p. 81.*

Tudomány, művészet és ipar

A tudományokra, a művészetekre és a hasznos mesterségekre való tanítás ugyancsak fontos és szükséges. Bahá'u'lláh erről így szól:

„A tudás az ember életének szárnyakat ad, és létrát a felemelkedéséhez. Mindenkinek kötelessége ezekben jártasságot szerezni. Olyan tudományok ismeretét kell azonban elsajátítani, melyek a föld népeinek hasznára válhatnak, és nem olyanokét, melyek szavakkal kezdődnek és szavakkal végződnek. A tudósok és mérnökök valóban nagy hatással vannak a világ népeire. ... A tudás bizony igazi kincs az ember számára, a dicsőség, a jótét, az öröm, a felemelkedés, a vidámság és boldogság forrása.” – *BT, 5:15.*

A gonosztevők kezelése

A gonosztevőkkel szemben alkalmazandó bánásmódról 'Abdu'l-Bahá így nyilatkozott egyik beszélgetése alkalmával:

„... A leglényegesebb azonban az, hogy az embereket úgy neveljék, hogy ne legyen bűnözés; hiszen a széles tömegeket lehet olyan hatásosan nevelni, hogy azok elkerüljék a bűnök elkövetését, és meghátráljanak attól oly módon, hogy számukra majd maga a bűn tűnik a legnagyobb fenyegetésnek, a legsúlyosabb elítélésnek és kínszenvedésnek. Ezért aztán egyetlen olyan bűnt sem követnek majd el, amely büntetést vonna maga után.”

„... ha valaki megtámad, megsebesít, bánt egy másikat, a bántalmazott pedig megtorolja azt, az bosszú és kifogásolható. ... Ha 'Amr megszegyeníti Zaydot, ez utóbbinak nincs joga 'Amrot megszegyenítenie; ha így tesz, az bosszú és nagyon elítélendő. Nem, inkább a rosszat jóval kell viszonznia, és nem csupán megbocsátania, de még, amennyiben lehetséges, a szolgálatára is kell lennie bántalmazójának. Ilyen viselkedés illik az emberhez, hiszen mi haszna a bosszúból. A két tett egyforma; ha az egyik elítélendő, akkor mindkettő az. Az egyetlen különbség csak az, hogy az egyiket előbb követték el, a másikat később.”

„A társadalomnak azonban joga van az önvédelemre és megelőzésre; azonkívül a társadalomban a gyilkossal szemben nincs se gyűlölet, se rosszindulat; a társadalom csupán a többiek biztonsága és védelme érdekében bünteti meg vagy zárja börtönbe...”

„Ezért mikor Krisztus azt mondta: 'aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is' (Máté 5:39) az azért volt, hogy az embereket arra tanítsa, hogy ne álljanak személyes bosszút. Nem úgy értette, hogy ha a farkas támadna a bárányok nyájára és szét akarná tépni azokat, akkor a farkast bátorítani kellene tetteire. Nem, ha Krisztus látta volna, hogy a farkas bement az akolba és el akarta volna pusztítani a bárányokat, akkor Ő ezt bizonyosan meggátolta volna.”...

„... a társadalmak törvényes rendje az igazságosságon, nem pedig a megbocsátáson alapszik. Így tehát Krisztus a megbocsátáson és megkegyelmezésen nem azt értette, hogy amikor nemzetek támadnak rátok, égetik fel otthonaitokat, rabolják el javaitokat, követnek el erőszakot asszonyaitokon, gyermekeiteken és rokonaitokon, gázolnak keresztül tisztességeteken, akkor nektek a zsarnok ellenség előtt engedelmesnek kell lennetek, és megengedni nekik, hogy kegyetlenkedjenek és leigázzanak titeket. Nem, Krisztus szavai

két ember egymás iránti viselkedésére utalnak: ha az egyik bántalmazza a másikat, a sértett meg kell, hogy bocsásson neki. Azonban a társadalomnak védelmeznie kell az ember jogait.”

„Egy dolgról még beszélni kell: arról, hogy a társadalmak éjt nappallá téve azzal foglalatkoskodnak, hogy büntető törvényeket alkossanak, valamint hogy büntető eszközöket és eljárásokat készítsenek és dolgozzanak ki. Börtönöket építenek, rabláncokat és bilincseket készítenek, helyeket jelölnek ki a száműzötteknek és számkivetetteknek, valamint a kínzás és sanyargatás különféle módjait eszelik ki, és úgy gondolják, hogy ezekkel a módszerekkel kordában tarthatják a bűnözőket, míg valójában ezek az erkölcs le hanyatlását és a jellem torzulását okozzák. Ezzel szemben a társadalomnak a legnagyobb buzgalommal és odaadással éjt nappallá téve arra kellene törekednie és erőfeszítést tennie, hogy megvalósítsa az emberek nevelését, napról napra fejlesztvén őket, hogy tudásban és a tudományokban növekedjenek, erényekre tegyenek szert, jó erkölcsöt nyerjenek és elkerüljék a gonoszsgot, hogy ezáltal ne kerülhessen sor bűnök elkövetésére.” – *MK 77.*

A sajtó hatása

Bahá'u'lláh teljes mértékben elismeri a sajtó fontosságát, mint arra való eszközt, hogy terjessze a tudást, nevelje a népet, és így nagy a szerepe a civilizáció fejlesztésében, ha megfelelően irányítják. Erről így írt:

„E Napon a föld titkai feltárulnak az ember szeme előtt. A gyors megjelenésű újságok lapjai valóban a világ tükrei. A lapok tükrözik a különböző népek és nemzetségek tetteit és törekvéseit. Tükrözik és ismertté is teszik azokat. Olyanok, mint egy halló, látó és beszélő tükör. Ez lenyűgöző és hatalommal bíró jelenség.

Az újságírók vigyázzanak azonban, hogy gonosz érzelmektől és vágyaktól mentesek legyenek, és az igazságosság és méltányosság köntösét viseljék. Amennyire csak lehet, meg kell vizsgálniuk a helyzeteket, megbizonyosodni a tényekről, és csak azután írják le.

Ami ezt a Bántalmazottat illeti, az újságokban megjelent tudósítások legtöbbje hamis. Magasztos rangjuk és jelentőségük alapján az elfogulatlan beszéd és az igazmondás úgy tekintendő, mint a tudás láthatárán ragyogó nap.” – *BT 4:25-26.*

10. A BÉKÉHEZ VEZETŐ ÚT

„Ma eljött e szolga, azért, hogy életre keltse a világot, és egyesítse mindazokat, akik a föld felületén élnek. Amit Isten akar, teljesülni fog, és ti majd meglátjátok a földet, mint az Abhá (a Legdicsőségesebb) Paradicsomot.” – *Bahá'u'lláh, Lawh-i-Ra'is*

Küzdelem vagy egyetértés

Az elmúlt századok folyamán tudósok kimerítő tanulmány tárgyává tették a növény- és állatvilág létért folytatott küzdelmét, és a társadalmi élet nehézségei közepette sokan a vezető eszmét azokban az elvekben keresték, amelyek a természet alacsonyabb világában helyesnek mutatkoztak. Így jutottak arra a meggyőződésre, hogy az élet küzdelem, és hogy a harc az élet szükségletei közé tartozik, és a társadalom erőtlén tagjainak irgalmatlan kiirtására törvényes, sőt a faj tökéletesítésére szükséges eszköznek tekintették. Ezzel ellentétben Bahá'u'lláh azt tanítja, hogy ha mi a haladás létráján felfelé akarunk jutni, tekintetünket előre és felfelé kell irányítanunk, ahelyett, hogy hátrafelé, az állati világra néznénk. Ne az állatokat, hanem a prófétákat fogadjuk vezetőink gyanánt. Az egység, az egyetértés és a rokonérés elvei, melyek a próféták tanításaiban megnyilvánulnak, határozott ellentétben állanak azokkal az elvekkel, melyek az állatvilágban uralkodnak a létküzdelem és önmegóvás tekintetében, és nekünk választanunk kell e kettő között, mert nem lehet őket összeegyeztetni. 'Abdu'l-Bahá ezt mondja:

„A természet világában a létért való küzdelemé a vezető szerep, amelynek eredménye, hogy a legalkalmasabb túléli a gyengét. Ez minden nehézség kútforrása. Ez szüli a háborút és a viszályt, a gyűlöletet és az ellenségeskedést az emberek között. A természet világában zsarnokság, önzés, támadási ösztön és hatalmaskodási hajlam, mások jogainak bitorlása, és sok más gáncsolandó tulajdonság uralkodik, – ezek a tulajdonságok az állatvilág hibái. Amíg az állati világ tulajdonságai játsszák az emberiségnél is a főszerepet, lehetetlen a haladás és a boldogulás. A természet harcias, a természet vérszomjas, a természet zsarnoki, mert a természetnek nincsen tudomása Istenről, a Mindenhatóról. Ez az oka, hogy ezek a kegyetlen tulajdonságok természetszerűek az állatok világában.

Az emberiség ura nagy szeretetében és irgalmában a prófétákat küldötte és megadta a Szent Könyvek kinyilatkoztatásait, hogy isteni nevelés által szabadítsa meg az emberiséget a természet romlást okozó tulajdonságaitól, és a tudatlanság sötétségétől, hogy erényekkel és szellemi tulajdonságokkal erősítse meg őket, és hogy elérkezzék az irgalom érzelmeinek hajnalhasadása.

Ezerszeresen jaj, hogy a tudatlanság előítéletei, mesterkéltségek és ellentétes elvek uralkodnak még mindig a világ népei között, és ezáltal késleltetik az általános haladást. Ez a visszafejlődés annak tulajdonítható, hogy az isteni civilizáció elveit teljesen elhagyták, a próféták tanításai pedig feledésbe merültek.” – *Star, Vol. VIII, p. 15.*

A Legnagyobb Béke

Isten prófétái minden korszakban megjövendölték az idő eljövételét, melyben „béke a földön, jóakarát az emberek között” fog uralkodni. Már láttuk több ízben, hogy Bahá'u'lláh ezeket a jóslásokat a legvilágosabban és bizalommal teli szavakkal megerősíti, és kijelenti, hogy teljesülésük küszöbön áll. 'Abdu'l-Bahá erről így szól:

„... ebben a csodálatos korszakban a föld átalakul majd, és az emberiség világát nyugalom és szépség környezi. A vitákat, veszekedéseket és gyilkosságokat majd a béke, az igazság és egyetértés váltja fel; a nemzetek, népek, népcsoportok és országok között

megjelenik a szeretet és barátság. Létrejön az együttműködés és egyetértés, és végül a háború teljesen elfojtatik...

Az egyetemes béke a föld közepén üti fel sátrát, és az Élet áldott Fája olyannyira növekszik és kitereljesedik, hogy keletet és nyugatot is árnyékába vonja. Erősek és gyengék, gazdagok és szegények, kibékíthetetlen gyülekezetek és gyűlölködő nemzetek - melyek olyanok mint a farkas és bárány, párdúc és kecskefiú, oroszlán és borjú - egymás iránt a legteljesebb szeretettel, barátsággal, igazságossággal és méltányossággal viseltetnek. A világot betölti majd a tudomány, a létező dolgok misztériumai valóságának és Istennek ismerete.” – *MK, 12, 83.o.*

Vallási előítéletek

Hogy tiszta képet nyerjünk arról, miként válnék lehetővé a Legnagyobb Béke, tegyük vizsgálatunk tárgyává, hogy mily okok idézték elő a háborút a múltban, és hogy Bahá’u’lláh mit ajánl kiküszöbölésükre.

A háború egyik előidéző oka a vallási előítélet volt. A bahá’í tanítások világosan kimutatják erre vonatkozóan, hogy a különböző vallású és szektájú népek között uralkodó viszály és ellenségeskedés sohasem eredt az igaz vallásból, hanem ellenkezőleg, annak hiányából és abból, hogy helyére hamis előítéletek, utánzások és félremagyarázások léptek.

‘Abdu’l-Bahá így nyilatkozott egyik párizsi beszélgetésében:

„A vallásnak az volna a feladata, hogy egyesítse a szíveket, és kiküszöbölje a háborút és a viszálykodás okait a föld színéről; hogy elősegítse a szellemi élet megszületését, és minden lélekbe fényt, életet öntsön. Ha a vallás ellenszenvet, gyűlöletet és szakadást okoz, jobb lenne nélküle élni, és az ellen az igaz vallásos cselekedet, ha az ember az ilyen vallástól megválnék. Világos ugyanis, hogy az orvosság célja a gyógyítás, ha azonban az orvosság csak súlyosbítja a bajt, jobb, ha nem használjuk. Az a vallás nem vallás, amely nem eszköze a szeretetnek és egységnek.” – *PB 43.*

Más helyen ezt mondja:

„Az emberiség történetének kezdetétől napjainkig a világ különféle vallásai állandóan átokkal sújtották és hamis vádakkal illették egymást. A legmerevebben kerültek egymást, és kölcsönös elkeseredésben, haragban éltek. Nézzük csak a vallásháborúk történetét. A legnagyobbak egyike: a keresztes háború 200 éven át tartott. Néha a keresztesek diadalmaskodtak, ölték, rabolták és foglyul ejtették a mohamedánokat; néha pedig a mohamedánok győztek, és fizettek vérfürdővel és romlással a betolakodóknak.

Így tartott ez két évszázadon át, mialatt a gyűlölet harcát küzdötték egymás ellen, egyik a másikat gyengítette, míg az európai hit harcosai végre visszavonultak Keletről, és a pusztulás romjait hagyták hátra, otthon pedig saját nemzeteiket a legnagyobb zűrzavarban és lázadás állapotában találták. Ez azonban csak egyike volt a szent háborúknak.

Sok vallásháború volt. A keresztes felekezetek, a katolikusok és a protestánsok közt dúló viszály és nézeteltérés kilencszázezer vértanút követelt. Hányan pusztultak el a börtönökben! Milyen könyörtelenül bántak el a foglyokkal! És mindezt a vallás nevében!

A keresztesek és mohamedánok ördögi lényeket és Isten ellenségeit látták a zsidókban. Ezért átkozták és üldözték őket. Sok zsidót gyilkoltak meg, sok zsidó házáat kifosztották és felgyújtották, sok zsidó gyermeket fogságba hurcoltak. A zsidók viszont a kereszteseket hitehagyottaknak, a mohamedánokat pedig Mózes törvényei ellenségeinek és lerombolóinak tartották; ezért könyörögtek bosszúért az Eghez, és átkozták őket mind a mai napig.

Midőn Bahá’u’lláh fénye Keleten felragyogott, az emberiségnek a béigért egység eljövételét hirdette. Így szólt az emberekhez: ’Egy fának vagytok gyümölcsei. Nincs két fa, melyek közül az egyik az isteni irgalom fája, a másik pedig a sátán fája lenne!’ Ezért

éljük a legnagyobb szeretetben egymással. Ne lássuk egy népben sem a sátán népét, hanem tekintsünk mindenkit az egy Isten szolgájának. Lényegében az a helyzet, hogy sokan gyámoltalanok, tehát vezetni és nevelni kell őket. Sokan tudatlanok, tehát fel kell őket világosítani. Sokan olyanok, mint a gyermekek, akiket segíteni kell, hogy megérjenek. Mások szenvednek, erkölcsük laza, addig kell tehát kezelni őket, míg az erkölcsük megtisztulnak. Nem szabad azonban azért gyűlölni a beteg embert, mert beteg, és nem szabad azért kerülni a gyermeket, mert gyermek, s ne gyűlöljük a tudatlant se azért, mert nincs tudása. Szeretettel kell őket nevelni, kezelni és támogatni. Mindent meg kell tenni, hogy az emberiség a legnagyobb biztonságban és a legnagyobb mértékű boldogságban élhessen Isten oltalma alatt.” – *Star, Vol. VIII, p. 76.*

Faji és nemzeti előítéletek

A bahá'í tanítások az emberiség egységéről a háborút előidéző okoknak egy másik gyökerét támadják meg, még pedig a faji előítéletet. Vannak fajok, melyek abban a meggyőződésben élnek, hogy előbbre valók a többinél, és „az erősebb túléli a gyengébbet” elve alapján felsőbbségük tudatában feljogosítottaknak érzik magukat arra, hogy a gyengébb fajokat előnyükre kihasználják, sőt ki is irtsák. A világtörténelem sok fekete lapja adja ez elv könyörtelen alkalmazásának példáját. Bahá'í felfogás szerint Isten szemében minden fajú nép egyenlő értékű. Minden fajnak vannak csodálatos veleszületett képességei, csak megfelelő nevelés segítse elő kifejlődésüket, és mindegyik olyan szerepet vihet, hogy az emberiség testének valamennyi tagja gazdagodjék és tökéletesedjék ahelyett, hogy életük megnyomorodnék. ‘Abdu’l-Bahá így szól:

„A faji előítéletet tekintve: ez nem más, mint egy illúzió, egészen egyszerűen egy babonáság. Isten ugyanis mindannyiunkat egyetlen fajnak teremtett. ... Kezdetben határok és választóvonalak sem voltak a különböző területek között; nem volt a Földnek olyan része, amely jobban az egyik néphez tartozott volna, mint egy másikhoz. Isten szemében nincs különbség a különböző népek között. Miért kell az embernek ilyen előítéletet kitalálnia? Hogyan tarthatunk fenn olyan háborút, amely ebből az illúzióból fakad?

Isten nem azért teremtette az embereket, hogy elpusztítsák egymást. Minden nép, törzs, felekezet és osztály egyaránt osztozik Mennyei Atyjuk Kegelmében.

Az egyetlen különbség abban rejlik, hogy milyen mértékű a hűség, az engedelmesség Isten törvényeihez. Vannak, akik olyanok, mint a lángoló fáklyák, mások pedig csillagokként fénylenek az emberiség egén.

Akik szeretik az emberiséget, ők a felsőbbrendű emberek, bármely nemzethez, valláshoz tartozzanak, illetve bármilyen is bőrük színe.” – *PB, 44:11-13.*

A politikai vagy nemzeti előítélet is éppen olyan ártalmas, mint a faji előítélet. Eljött már az idő, midőn a szűk körű hazafiasságnak el kell merülnie azon tágabb fogalmú hazafiasságban, melynek hazája a világ. Bahá'u'lláh így szól:

„Régen megmondatott: 'A haza szeretete az Istenhit része.' A Nagyság Nyelve azonban Megnyilvánulásának napján kijelenti: 'Ne az dicsekedjen, aki hazáját szereti, hanem az, aki a világot szereti.' E magasztos szavak által felszabadított erővel friss lendületet kölcsönöz és új irányt ad Ő az emberi szív madarainak, és Isten szent Könyvéből kitörölte a korlátozás és határok nyomát is.” – *BT, 7:13.*

Területszerzési vágy

Sok háborút egy-egy földterület miatt viseltek, melyet két vagy több egymással versengő nemzet megkívánt. A földéhség a nemzetek és az egyének között is viszályok előidéző oka volt. A bahá'í elvek szerint a föld nem jogos tulajdona sem egyénnek, sem egyes nemzetnek, hanem csak az egész emberiségnek; sőt csak Isten tulajdona lehet egyedül. Az emberek pusztán csak haszonélvezői.

A Bengázi mellett vívott csata²¹ idején ‘Abdu’l-Bahá ezt mondta:

„A bengázi csata híre gyászba borítja a szívemet. Csodálkozom az emberi kegyetlenségen, amely még mindig létezik a világban. Hogyan képesek az emberek reggeltől estig csak harcolni, egymást öldökölve és embertársaik vérént ontva? Azért, hogy a föld egy darabkáját birtokolják! Még az egymás ellen forduló állatoknak is sokkal közvetlenebb és értelmesebb okuk van a másik megtámadására. Milyen szörnyű, hogy az ember, aki a magasabb rendű királyságból való, lealacsonyodhat odáig, hogy megölje társait és szenvedést hozzon nekik, csupán a föld egy tájékának megszerzéséért!

A teremtett lények legmagasabbika az anyag legalacsonyabb formájáért küzd: a földért!

A föld nem egy néphez tartozik, hanem az mindenkié. E föld nem az otthona, hanem sírja az embernek!

Bármilyen hatalmas is a hódító, bármilyen sok országot is dönt szolgátságba, képtelen arra, hogy az általa feldúlt földből egy aprócska résznél többet megőrizzen magának – önnön sírhantját.

Ha nagyobb területre van szükség a nép állapotának javításához, vagy a civilizált viszonyok kiterjesztéséhez..., akkor bizonyosan békés úton is lehetséges hozzájutni a szükséges földterülethez.

A háború azonban az emberek becsvágyának kielégítésére jött létre: azért, hogy kevesek világi előnyökhöz jussanak, míg számlálatlan otthonra szörnyű szenvedéseket hoznak, férfiak és asszonyok százainak szívét összetörve.

Felszólítalak mindannyiótokat, hogy összpontosítsátok szívetek minden gondolatát a szeretetre és az egységre! Ha felbukkan a háború gondolata, állítsátok szembe vele a béke erősebb gondolatát! A gyűlölet gondolatát semmisítsétek meg a szeretet erősebb gondolatával!

Míg a világ katonái kivonják kardjukat, hogy öljenek, Isten katonái kezeiket egymásba kulcsolják. Így múljon hát el minden emberi kegyetlenség Isten kegyelméből, azokon keresztül munkálkodva, akiknek szíve tiszta és lelke őszinte. Ne higgyétek, hogy a világ békéje elérhetetlen eszmény!

Semmi nem lehetetlen az Isteni Bőkezűség számára.

Ha teljes szívből kívánjátok minden nép barátságát a világon, akkor szellemi és pozitív gondolatokat elterjed majd. Mások is vágnyi fogják azt, és ereje egyre növekszik, míg végül minden ember szívéhez elér.” – *PB, 6:1-4, 7-11.*

A nemzetközi nyelv

Miután már áttekintettük a háború főbb okait, és azokat a módokat, melyek szerint elkerülhető lenne, fordítsuk figyelmünket néhány felépítő indítvány megvizsgálására, melyeket Bahá’u’lláh a nagy és állandó béke érdekében hozott.

Ezek közt az indítványok között az első egy nemzetközi kisegítő nyelv megalapítására irányul. Bahá’u’lláh erről Aqdas könyvében és több táblájában tárgyal. Így az Ishraqat-ban ezt mondja:

„A hatodik Ishraq pedig az egység és egyetértés az emberek gyermekei között. Az idők kezdetétől fogva az egység fénye vetette isteni ragyogását a világra, és ezen egység megvalósításához a legnagyobb eszköz a világ népei számára az, ha megértik egymás írását és szavát. Korábbi Levelekben Mi már utasítottuk az Igazságosság Házának Megbízottjait, hogy válasszanak ki egyet vagy a most létező nyelvekből, vagy egy újat, és hasonlóképpen egy közös írást is, melyet a világ minden iskolájában tanítsanak. Így tekinthető majd a föld egy országnak és egy otthonnak.” – *BT, 8:58.*

²¹ Olaszok és törökök között 1911. szeptember végén

Körülbelül abban az időben, midőn Bahá'u'lláh indítványát tette, született Lengyelországban egy gyermek, ki Zamenhof Lajos nevet kapta, ki arra volt hivatva, hogy vezető szerepe legyen ennek az indítványnak a megvalósításában. Zamenhof életének irányító célja gyermekkorától kezdve a nemzetközi nyelv eszméje volt, és odaadó munkájának eredménye az Esperanto nyelv megalkotása és elterjedése lett, amely eddig már 35 év óta adja létjogosultságának tanúbizonyságát, és a nemzetközi forgalomban igen kielégítő eszköznek bizonyult. Az a nagy előnye, hogy elsajátításához csak huszadrész annyi idő kell, mint amennyi például az angol, francia vagy német nyelv megtanulásához szükséges. Párizsban 1913 februárjában 'Abdu'l-Bahá egy Esperanto összejövetel alkalmával így szólt:

„Napjainkban az Európában fennálló ellentétek egyik fő oka a nyelvkülönbség. Az egyik embert németnek, a másikat olasznak nevezzük, majd angollal vagy franciával találkozunk. Habár mindnyájan egy fajhoz tartoznak, a nyelv mégis korlát közöttük. Ha egy általános kiegészítő nyelv volna közös használatban, mindannyian egy fajhoz tartozóknak volnának tekinthetők.

Bahá'u'lláh Ő Szentsége erről a nemzetközi nyelvről már 40 évvel ezelőtt írt. Ameddig szerinte egy nemzetközi nyelv nem lép életbe, tökéletes egység nem valósítható meg a világ különböző részei között, mert tapasztalhatjuk, hogy a félreértés megakadályozza a népek kölcsönös egyesülését, és ezt a félreértést nem lehet másképp kiküszöbölni, csak egy nemzetközi kiegészítő nyelv útján.

Általánosságban, Kelet népei nem tudnak semmit a Nyugat eseményeiről, sem a nyugati népek nem tudnak Kelettel rokonszenves érintkezésbe jutni; gondolataik zár alatt vannak, – csak a nemzetközi nyelv lesz a kulcs, mely azt felnyitja. Ha nemzetközi nyelvünk volna, könnyű lenne a nyugati könyveknek lefordítása ezen nyelvre, és a keleti népek könnyen megismernék azok tartalmát. Ugyanígy le lehetne fordítani Kelet könyveit is erre a nyelvre Nyugat népei használatára. Egy közös nyelv a haladás leghathatósabb eszköze lenne Kelet és Nyugat egységének elérésére. Az egész világot egy otthonná varázsolná, és biztosítaná az emberi haladást. Az emberi egység zászlóját a magasba emelné. Általános jólétet hozna a földre. Az emberek között meghonosítaná a szeretetet, a különféle fajok között az egyetértést.

Adjunk hálát Istennek, hogy dr. Zamenhof az Esperanto nyelvet feltalálta. Ennek a nyelvnek minden számottevő tulajdonsága megvan arra, hogy nemzetközi érintkezés eszköze legyen. Mindnyájan hálával és köszönettel tartozunk neki nemes fáradozásáért; mert nagy szolgálatot tett felebarátainak. Az Esperanto el fog terjedni követőinek fáradhatatlan és önfeláldozó munkássága következtében. Ezért mindnyájunknak az a kötelességünk, hogy ezt a nyelvet megtanuljuk, és terjesszük is tőlünk telhetőleg, hogy napról napra szélesebb körű elismerésre találjon, hogy a világ minden országa és kormánya elfogadja, és hogy a nyilvános iskolák tananyagában helyet nyerjen. Meggyőződésem szerint a jövőben minden nemzetközi konferencia és kongresszus magáévá teszi az Esperanto nyelvet, úgy, hogy minden ember csak két nyelvet tanul – anyanyelvét és a nemzetközi nyelvet. Így válik tökéletes egység lehetővé a világ népei közt. Gondoljuk meg, hogy milyen nehéz a különféle nemzetek között való érintkezés napjainkban. Ha valaki 50 nyelvet tud is, megtörténhetik, hogy olyan országba utazik, melynek nyelvét mégsem ismeri. Ezért annak a reményemnek adok kifejezést, hogy elkövettek mindent, hogy az esperanto széles körben elterjedjen.”

Bár eme megjegyzések kiemelten és bátorítóan kezelik az esperantó nyelvet, mindazonáltal tény, hogy amíg az Igazságosság Háza nem foglalkozik az ügyel Bahá'u'lláh utasításainak megfelelően, addig a bahá'í közösség nem kötelezi el magát sem az esperantó, sem pedig más természetes vagy mesterséges nyelv mellett.

'Abdu'l-Bahá maga is így nyilatkozott:

„Az esperanto nyelvnek juttatott szeretet, és az érdekében kifejtett munka nem vész el, azonban egyetlen ember nem képes Egytemes Nyelvet alkotni.” – *‘Abdu’l-Bahá in London, p.95.*

Hogy mely nyelvet fogadják el közösnek és hogy ez természetes vagy mesterséges nyelv lesz-e, olyan döntés, melyet a világ nemzeteinek kell meghozni.

A népek szövetsége

Bahá’u’lláh-nak másik sűrűn és hathatósan hirdetett indítványa a népek nemzetközi szövetségének megalkotására irányul a nemzetközi béke megteremtése érdekében. Így szól Viktória királynőhöz intézett levelében, amelyet még az akkói barakk foglyaként írt:

„Ó uralkodói a földnek! Béküljete ki egymás között, hogy ne legyen szükségetek több fegyverre, mint országaitok és területeitek megvédésére....

Egyesüljete, ó föld királyai, mert ezáltal fog a viszály vihara lecsillapulni közöttetek, és találnak nyugalomra népeitek, ha azok közül valók vagytok, kik megértik. Ha közületek bárki fegyvert ragad a másik ellen, forduljatek ellene mindnyájan, mert ez nem más, mint nyilvánvaló igazságtétel.” – *GY 119:4-5.*

‘Abdu’l-Bahá 1875-ben utalt a népek nemzetközi szövetségének megteremtésére. Ez a mi napjainkban²² különösen azért érdekes, mert komoly kísérletek történnek egy ilyen szövetség létrehozatalára. Akkoriban így írt erről:

„A valódi civilizáció akkor fogja kibontani zászlaját a világ szívének közepén, ha megfelelő számú kiemelkedő és nemes lelkületű uralkodó – az odaadás és a határozottság ragyogó példái – az emberiség java és boldogsága érdekében előáll, hogy szilárd elhatározással és tiszta jövőképpel megvalósítsa az egytemes béke ügyét. A béke ügyét általános vitára kell bocsátaniuk és minden tőlük telhető eszközzel arra kell törekedniük, hogy létrehozzák a világ nemzeteinek a Szövetségét. Kötelező erejű megállapodást kell kötniük s olyan egyezséget kell létrehozniuk, melynek pontjai tartósak, sérthetetlenek és egyértelműek. Ezt meg kell hirdessék az egész világ előtt, majd meg kell szerezniük hozzá az egész emberiség beleegyezését. Ezt a magasztos, nemes vállalkozást – az egész világ békéjének és jólétének valódi forrását – a föld összes lakójának szentként kell kezelnie. Az emberiség összes erőforrását mozgósítani kell, hogy ennek a Legnagyobb Szövetségnek a szilárdságát és tartósságát biztosíthassák.

Ebben a mindenre kiterjedő Egyezményben világosan ki kell jelölni minden egyes ország kiterjedését és határait, pontosan le kell fektetni a kormányközi kapcsolatok alapjául szolgáló elveket, és rögzíteni kell az összes nemzetközi egyezményt és kötelezettséget. Ugyancsak szigorúan korlátozni kell az egyes kormányok haderejét, hiszen ha engednék, hogy bármelyik nemzet háborúra készülődjön és növelje katonai erejét, ez a többi nemzet gyanakvását váltaná ki. Ennek az ünnepélyes Szerződésnek úgy kell meghatározni az alapelvét, hogy ha a későbbiek során valamelyik kormány megszegné bármely előírását, a föld összes kormánya felléphessen, hogy ezt a kormányt teljes engedelmességre bírja, sőt, az egész emberi faj egyként állhasson ki, hogy azt minden rendelkezésre álló erővel elpusztítsa. Amennyiben a világ beteg teste hozzájut ehhez a legnagyobb szerűbb gyógyszerhez, bizonyosan ki fog gyógyulni betegségeiből és örök időkre egészséges és sértetlen marad.” – *Bahá’u’lláh Világrendje, 49.o.*

²² 1919-20

A bahá'í-ok súlyos hiányosságokat látnak a Népszövetség²³ működésében, mely ezek miatt nem ér föl azzal a fajta intézménnyel, melyet Bahá'u'lláh oly fontosnak tartott a világbéke megteremtéséhez. 1919 december 17-én 'Abdu'l-Bahá kijelentette:

„Pillanatnyilag hallatlan jelentőségű ügy az Egyetemes Béke, ám a tudatok egysége az, ami legfőképpen lényeges, hogy az alapvetés biztos legyen, az intézmény szilárd, a fölépítmény rendíthetetlen... A Népszövetség létrejött ugyan, ámde képtelennek mutatkozik az Egyetemes Béke megalapozására. A Legfőbb Bíróság azonban, melyet Bahá'u'lláh Őszentsége írt le, kellően hatalmas és erős lesz hozzá, hogy beteljesítse ezt a szent célt.”

Nemzetközi igazságszolgáltatás

Bahá'u'lláh nemzetközi bíróság felállítását is javasolja, hogy a nemzetek közt felmerülő nézeteltéréseket igazságosan és ésszerűen megszüntethesse, ahelyett, hogy fegyverekre bíznák az elintézését.

'Abdu'l-Bahá 1911. augusztusában egy levélben, melyet a nemzetközi bíraskodás kérdése tárgyában a Mohonk konferencia titkárságához intézett, ezt írja:

„Bahá'u'lláh 50 évvel ezelőtt a Legszentebb Könyvben azt rendelte az emberiségnek, hogy hozza létre a világbékét, és minden nemzetet a nemzetközi igazságszolgáltatás isteni ünnepéhez hívta meg abból a célból, hogy a határok kérdését, a nemzeti tisztesség és tulajdon ügyeit, végül a nemzetek életbevágó érdekeit nemzetközi törvényszék rendezze úgy, hogy egy nemzet sem merné megtagadni az ott hozott határozatok elfogadását. Ha két állam között viszály merülne fel, a nemzetközi törvényszék elé kell vinni ügyüket, ez tárgyalna és határozna, mintha két magánügy között levő viszály felett kellene ítéletet hozni. Ha valamelyik nemzet bármikor megszegné az ilyen ítéletet, a többi nemzet kötelessége fellépni ellene, és lázadását leverni.”

Egyik párizsi beszédében 1911-ben ezt mondta:

„Minden nép és az összes nemzet kormányai által egy nemzetközi Legfelsőbb Ítéletábrát kell létrehozni, melynek tagjait minden országból és kormányból választják. Ennek a nagyszabású testületnek a tagjai egységben fognak összegyűlni. Minden nemzetközi jellegű vitát ez elé a Bíróság elé fognak terjeszteni, melynek feladata az lesz, hogy döntőbírósként minden olyan ügyet elrendezzen, amely máskülönben háborút okozna. Ennek az ítéletábrának a küldetése az lesz tehát, hogy megakadályozza a háborút.”
– *PB, 48:1.*

A népszövetség megalkotását megelőző negyedszázad idején Hágában megalakult egy állandó jellegű „választott bíróság”, és sok határozatot és egyezséget írtak alá, de a legtöbb távol áll Bahá'u'lláh-nak kimerítő indítványától. Egyik nagyhatalom sem kötött olyan határozott szerződést, amely a vitakérdéseket mind felölelte volna. Különösen az olyan kérdések tárgyalását kerülték el, amelyek „életbevágó érdekek”-re, „becsület”-re vagy „függetlenség”-re vonatkoztak. De nem csak ez volt a hiba. Ezen felül hiányoztak azok a biztosítékok is, amelyek a nemzeteket a szerződések betartására kötelezték volna. A bahá'í indítványok azonban a határoknak, a nemzeti becsületnek és az életbevágó érdekeknek kérdését is határozott formában magában foglalják, és a bennük található megállapodások a népszövetség erős biztosítékai lennének. Csak akkor nyílik a nemzetközi törvényszéknek tágabb tere arra, hogy áldást hozó intézkedéseket megvalósíthasson, és a háború átkát a világról elháríthassa, ha ezeket az indítványokat teljes egészükben léptetik életbe.

²³ Ugyanez igaz az ENSZ-re is.

A fegyverkezés korlátozása

‘Abdu’l-Bahá szerint:

„Minden kormány közös megállapodás alapján egyidejűleg végezze el a lefegyverezést. Nem lehet az, hogy az egyik állam leteszi fegyvereit, a másik állam ezt megtagadja. Vetélkedjenek egymással a világ nemzetei ebben a rendkívül fontos ügyben, hogy az embermészárlás halált hozó fegyvereit egyidőben letehessék. Amíg az egyik nemzet szárazföldi és tengeri hadereje költségvetését folyton emeli, a többi nemzet is arra kényszerül, hogy ebben az örült versengésben részben természetes, részben képzelt érdekei megvédésére részt vegyen.” – *Diary of Mirza Ahmad Sohrab (Mirza Ahmad Sohrab naplója), 1914. május 11-14.*

Ne legyen ellenállás

A bahá’í hívők, mint vallási testület tagjai, Bahá’u’lláh határozott parancsára lemondottak minden fegyver használatáról a saját érdekükben, még határozott önvédelem esetén is. Perzsiában sok ezer és ezer bábí és bahá’í hívő szenvedett irtóztatás halált hite miatt. A Báb hívei a mozgalom első idejében különböző alkalommal fegyverrel védték magukat és családjukat, a legnagyobb bátorságot és hősiességet tanúsítva. Bahá’u’lláh azonban ezt megtiltotta híveinek. ‘Abdu’l-Bahá erről így ír:

„Midőn Bahá’u’lláh fellépett, kijelentette, hogy tilos az igazságnak ily eszközökkel való terjesztése, még önvédelem esetén is. Megszüntette a kard jogát, és felfüggesztette ’a szent háború’ rendelkezéseit. Jobb, ha titeket ölnek meg, mintha ti öltök meg mást. A hithűeknek erőssége és tántoríthatatlan bizalma által terjedjen az Úrnak ügye. Ha a hívők bátran, félelem nélkül és teljes határozottsággal lépnek fel, hogy hirdessék Isten szavát, és ha a világ javaitól elfordulva lépnek Isten szolgálatába, és dolgoznak oltalma alatt, úgy győzelemre viszik az Igazság szavát. Az ilyen áldott lelkek életük vérével igazolják a Hit igazságát, és hitükbe vetett őszinteséggel, odaadással és állandósággal tesznek bizonyosságot róla. Az Úrnak módjában áll Ügye terjesztése, és az, hogy a makacsokat meggyőzze. Nem kívánunk más védőt, csak Őt, és életünk feláldozásával szállunk elleneinkkel szembe, és üdvözöljük a vértanúhalált.” (*‘Abdu’l-Bahá e könyv számára írott sorai.*)

Bahá’u’lláh ezt írta a bahá’í hit egyik üldözőjéhez:

„Nagy Isten! E népnek nincs szüksége fegyverekre. Minden törekvése a világ újjáépítésére irányul. Hadseregét a jótettek alkotják; fegyverei a tisztességes viselkedés; tábornoka az istenfélelem. Áldott az, aki pártatlanul ítél.

Istenemre mondom! Ezek az emberek az igazságosság megnyilatkozásai türelmük, nyugodtságuk, lemondásuk és megelégedettségük által. Megalázkodásuk elérte azt a fokot, amelyen inkább hagyják magukat megölni, semhogy ők öljenek, és mint a föld elnyomottjai, alávetették magukat olyan szenvedéseknek, amikről még nem írt a világtörténelem, és aminőket még nem látott emberi szem.

Hogyan is szenvedhettek el ilyen rettenetes sorsot anélkül, hogy kezüket védelemre emelték volna? Mi okozta lemondásukat és nyugalmukat? A Dicsőség Tollának állandó tilalmai segítettek ezt elő, mert ők a parancsokat a világ Ura erejének és hatalmának oltalma alatt teljesítették.” – *ESW, pp. 74–75*

Bahá’u’lláh ellenállást tiltó politikájának helyességét már eredmények igazolták. Minden egyes vértanúhalált halt perzsa hívő helyett a bahá’í hit száz és száz új hívőt kapott. Az az öröm és rettenthetetlenség pedig, amellyel a vértanúk életüket Uruk lábai elé rakták, világos tanúbizonyságát szolgáltatva a világnak, hogy a vértanúk új életet kezdtek, amelyben nincs halálfélelem, amelyet kimondhatatlan boldogság tölt be, és amellyel szemben a világi öröm csak porszem a mérlegen, a testnek pokoli kínja pedig pislogó fény a légtérben.

Jogosult hadviselés

Habár Bahá'u'lláh Krisztushoz hasonlóan híveinek azt javasolja, hogy sem mint egyének, sem mint vallási közösség ne fejtsenek ki semmiféle ellenállást ellenségeikkel szemben, és bocsássanak meg nekik, mégis azt tanítja, hogy a közösség kötelessége megakadályozni az igazságtalanságot és az elnyomást. Ha egyének szenvednek el igazságtalanságot vagy üldöztetést, helyesen cselekszenek, hogy megbocsátanak, és nem állanak bosszút; az azonban helytelen volna, ha a közösség rablást vagy gyilkosságot hatáskörén belül büntetlenül hagyna. A jó kormány kötelessége, hogy megakadályozzon gonosztettet, és megbüntesse a bűnösöket.²⁴ Ugyanez az eset áll fenn a nemzetek közösségére nézve. Ha az egyik nemzet elnyomja vagy megsérti a másikat, valamennyi többi nemzetnek az a kötelessége, hogy az ilyen elnyomást együttesen akadályozza meg.

‘Abdu’l-Bahá így ír erről:

„Megtörténhetik, hogy adott időben harcias és vad törzsek megtámadnak ádáz dühvel egy politikai államegységet azzal a szándékkal, hogy elpusztítsák tagjait; a védelem ilyen körülmények között szükséges.”

Eddig az volt a szokásos eljárás, hogy ha egyik nemzet megtámadta a másikat, a többi semleges maradt, és nem vállalt felelősséget e kérdésben mindaddig, míg a dolog saját érdekeit nem érintette vagy fenyegette. A védelem egész terhe a megsértett nemzetre hárult, bármilyen gyenge és segítségre szoruló volt. Bahá'u'lláh tanításai megváltoztatják ezt a helyzetet, és a védelem felelősségét nem hárítják csak a megtámadott nemzetre, hanem mind a többire egyenként és összesen. Mivel az egész emberiség egy közösség, egy nemzet ellen való támadás egyúttal támadás a közösség ellen is. Ezért szükséges, hogy a támadást a közösség hárítsa el.

Ha ezt az elvet általánosan elfogadnák, és ennek értelmében cselekednének, úgy a támadni szándékozó nemzet már előre tudatában volna, hogy nemcsak a másik nemzetnek, hanem a világ többi nemzetének ellenállásával kell számolnia. Ez a tudat maga is elég lenne arra, hogy visszatartsa még a legvakmerőbb és a legharciasabb népet is. Ha a békére vágyó nemzetek elég erős szövetséget alkotnának, a háború csak a múlt emléke lenne. A nemzetközi anarchia régi állapotából a nemzetközi együttműködés új állapotába való átmeneti idő alatt támadó háborúk még mindig lehetségesek, és ilyen körülmények között katonai vagy más kényszerítő eljárás a nemzetközi igazságosság, egység és béke érdekében határozott kötelesség. ‘Abdu’l-Bahá erre vonatkozólag ezt mondja:

„A hódítás is lehet dicséretreméltó dolog, és vannak is alkalmak, mikor a háború a béke erőteljes alapjává válik, és a romlás az újjáépítés eszközévé. Ha például egy nemes gondolkodású uralkodó azért mozgósítja a csapatait, hogy feltartóztassa a lázadók és a hódítók előretörését, vagy ha azért száll táborba és tünteti ki magát, hogy egyesítsen egy megosztott államot és népet, röviden, ha igazságos cél érdekében visel háborút, akkor ez a látszólagos harag maga az irgalom, ez a látszólagos zsarnokság az igazságosság lényege, és ez a háború a béke sarkköve. A nagy uralkodók előtt álló feladat ma az, hogy megalapítsák az egyetemes békét, mert ebben rejlik a népek szabadsága.” – *Az Isteni Civilizáció Titka* 129.

Kelet és Nyugat egyesülése

Az általános béke elősegítésének másik tényezője Kelet és Nyugat egyesülése. A Legnagyobb Béke nem pusztán az ellenségeskedések megszüntetése, hanem a föld eddig elkülönítve élő népeinek

²⁴ Lásd „A gonosztevők kezelése” című szakaszt az előző fejezetben.

életet adó egyesítése és testvéri együttműködése, ami sok értékes gyümölcsöt hozna. ‘Abdu’l-Bahá egyik párizsi beszéde alkalmával így nyilatkozott:

„A múltban, ahogyan jelenleg is, az Igazság Szellemi Napcsillaga mindig a Kelet horizontján ragyogott fel.

Keleten lépett fel Mózes, hogy vezesse és tanítsa a népet. A keleti horizonton tűnt fel az Úr Jézus Krisztus is. Mohamed egy keleti nép közé küldetett. A Báb Perzsia keleti vidékén emelkedett fel. Bahá’u’lláh a Keleten élt és tanított. Az összes nagy Szellemi Tanító a keleti világban tündökölt fel. Bár Krisztus Napjának hajnala Keleten hasadt, annak ragyogása Nyugaton nyilvánult meg, ahol dicsőségének szétáradása tisztábban láthatóvá vált. Az Ő Tanításainak isteni fénye erősebben világított a nyugati világban, ahol gyorsabban elterjedt, mint megszületésének földjén.

Napjainkban a Keletnek anyagi fejlődésre van szüksége, míg a Nyugat szellemiségben szenved hiányt. Jó lenne, ha a Nyugat Kelet felé fordulna a megvilágosodásért, és cserébe átadná tudományos ismereteit. Az adományok kölcsönös cseréje szükségeltetik.

A Kelet és a Nyugat össze kell fogjon, hogy megadják egymásnak azt, aminek híján vannak. Ez az egység egy igaz civilizációt hoz majd el, amelyben a szellemiség kifejeződik és megvalósul az anyag világában.

Ha ily módon részesülnek egymás adományaiban, akkor a legnagyobb harmónia fog uralkodni, minden nép egyesül, a tökéletesség nagyszerű szintjére emelkednek és egészen összekovácsolódnak, s ez a világ Isten tulajdonságainak fénylő tükröződésévé válik majd.

Nekünk mindannyiunknak, a keleti és a nyugati nemzeteknek egyaránt, éjt nappá téve azon kell szívvel-lélelkel munkálkodnunk, hogy elérjük ezt a magasztos eszményt, hogy erős egységgé forrasszuk a Föld minden népét. Minden szív új életre kel majd, minden szem felnyílik, a legsodálatosabb erő megadatik és az emberiség boldogsága biztosítottatik.

...

Ez lesz a földre szállt mennyország, amikor az egész emberiség egybegyűlik majd a Dicsőség Királysága egységének sátra alatt.” – *PB, 4:1-6, 9.*

11. KÜLÖNFÉLE TANÍTÁSOK ÉS RENDELKEZÉSEK

„Tudd meg, hogy az isteni rendelkezések minden korban és minden kinyilatkoztatás alkalmával változtak és átalakultak, ahogy az idők szükségletei kívánták, csak a szeretet törvénye maradt meg minden időben, mert ez forráshoz hasonlóan állandóan folyik, és sohasem esik változás alá.”

– *Bahá'u'lláh*

Szerzetesi élet

Bahá'u'lláh Mohamedhez hasonlóan megtiltja híveinek, hogy a szerzetesi elzárkózottság életét éljék.

III. Napóleonhoz intézett levelében olvashatjuk:

„Ó, szerzetesek gyülekezete! Ne zárjátok el magatokat templomaitokban és kolostoraitokban! Jöjjetek ki onnan engedéllyel, majd foglalatoskodjatok azzal, mi előnyeire lesz néktek és másoknak. Emígyen parancsol néktek Az, Ki az Ítélet Napjának Ura. Zárjátok be magatok szeretetem erőségében. Ez, valóban, az az elzárkozás, mi való hozzátok, ó bár tudnátok! Ki magát házába zárja, valóban, olyan az mint a holt. Az embernek az illendő hogy felmutassa, mi hasznára válik az emberiségnek. Ki gyümölcsöt nem hoz, a tűzre való. Emígyen int benneteket Uratok; Ő, valóban, a Mindenható, a Nagylelkű. Lépjetek házasságra, hogy utánatok helyeteket mást támadhasson. Mi, bizony, a bujálkodást tiltottuk meg néktek és nem azt, mi a hűséghez vezet. Természetétek sugalmazását követtétek és hátatok mögé vetettétek Isten törvényét? Féljete Istent, és ne légyetek ostobák! Ha nem lenne ember, ki az Én földömön említene Engem, és hogyan tudnának feltárulni Tulajdonságaim és Neveim? Gondolkozzatok el és ne légyetek azok közül valók, kik fátyollal zártak el magukat Tőle, és a mélyen szunyadók közé tartoznak. Ki nem házasodott, nem találhatott helyet, hol lakozzon, sem hol fejét lehajtsa az okból, mit az álnokok keze művelt. Az Ő szentsége nem azon dolgokban ált, melyekben ti hittetek, és melyet képzeltetek, hanem azokban melyek Hozzánk tartoznak. Kérdezzetek, hogy tudatára ébredhessetek rangjának, mely magasztosabb, mint a föld minden népének hiábavaló képzelődése. Áldottak az értők.” – *Súriy-i-Haykal 136.*

Nem különös-e, hogy keresztény felekezetek a szerzetesi élet intézményét és a papi nőtlenséget bevezették, noha Krisztus nős embereket választott tanítványaiul, és Ő maga is, apostolai is, tevékeny jótékonyágban töltötték életüket, és szoros kapcsolatot és baráti összeköttetést tartottak fenn a néppel?

A Koránban ezt olvassuk:

„És utánuk Küldötteink egész sorát küldtük még. Utánuk elküldtük még Jézust, Mária fiát és az Evangéliumot adtuk neki. És azoknak, akik követték őt, azok szívébe a könyörületet és a kegyelmet helyeztük. Ám a szerzetesi visszavonult életet, amelyet ők találtak ki, ezzel Allah tetszését kívánva elérni, nem róttuk ki feladatul rájuk. Ám ők ezt nem tartották szem előtt úgy, ahogy kellett volna.” – *Korán 57:27.*

Ha volt is értelme a szerzetesi életnek a múltban, és az akkori viszonyok között, Bahá'u'lláh kijelenti, hogy ma már semmi értelme nincs, és valóban nyilvánvaló, hogy a legvallásosabb és a legistenfélőbb emberek nagy számának kiválása az emberi közösségből, és kivonása a szülői kötelesség és felelősség alól csakis az egész faj szellemi elszegényedését vonhatja maga után.

A házasság

A bahá'í tanítások az egynejűséget ajánlják, és Bahá'u'lláh a házasságot mindkét fél és a szülők kölcsönös beleegyezésétől teszi függővé. Az Legszentebb Könyvben ezt mondja:

„Lefektettetett a Bayánban, hogy a házasság feltétele mindkét fél beleegyezése. Szeretetet, egységet és harmóniát kívánván szolgálaink között, miután a pár kívánságát előterjeszti, a házasságot szülei beleegyezésétől tettük függővé, nehogy ellenségeskedés és gyűlölség támadjon közöttük.” – *KA 65*.

Erre vonatkozólag 'Abdu'l-Bahá egy érdeklődő kérdésére ezt a választ írta:

„Ami az Isten Törvénye szerinti házasságot illeti: először ki kell választanod valakit, aki kedves előtted, majd pedig és apád és anyád beleegyezését kell elnyerned. Mielőtt váasztásod megejtenéd, nincs joguk beavatkozni.” – *Szemelvények 'Abdu'l-Bahá írásaiból, 16*.

'Abdu'l-Bahá azt mondja, hogy Bahá'u'lláh ezen óvatos intézkedése folytán a házasság által keletkezett rokonság között – a keresztény és mohamedán országokban szinte közmondásosan feszült viszony – a bahá'í hívők között ismeretlen, és a válás is nagyon ritka. A házasságról még így ír:

„A bahá'í házasság a két fél egymás iránti elkötelezettsége, elméjük és szívük kölcsönös összekapcsolása. Mindkettőnek azonban a legnagyobb gondot kell fordítania a másik jellemének alapos megismerésére, hogy a kettőjük közötti kötelező érvényű szövetség olyan kötelék lehessen, mely örökké tart. Céljük ez kell legyen: szerető párrá és társakká válni, és egyé lenni egymással most és mindörökké...

Az igazi bahá'í házasság az, mikor férj és feleség egyesülnek mind testileg, mind lelkileg, hogy egymás lelki életét egyre tovább fejleszthessék, és örökké tartó egységet élvezhessenek Isten minden világában. Ez a bahá'í házasság.” – *SzAB 17*.

A bahá'í esküvői szertartás nagyon egyszerű; az egyetlen kikötés, hogy a vőlegény és a menyasszony jelentsék ki legalább két tanú előtt: „Bizony, mi mindnyájan hűek leszünk Isten akaratához.”

Válás

A proféták rendelkezései a válás kérdésében, úgy, mint a házasság kérdésében változtak a korok szelleme szerint. 'Abdu'l-Bahá tanításaiban a válásról így nyilatkozik:

„A barátoknak szigorúan tartózkodniuk kell a válástól, hacsak nem történik valami, ami arra kényszeríti őket, hogy elváljanak az egymás iránt érzett ellenszenv miatt – ebben az esetben a Szellemi Tanács tudtával a válás mellett dönthetnek. Akkor pedig türelmesnek kell lenniük és várniuk kell egy egész évet. Ha ezen egy év alatt nem áll helyre a harmónia közöttük, akkor sor kerülhet a válásra...

Isten Királyságának alapzata a harmóniára és szeretetre, azonosulásra, kötelékre és egyesülésre épül, és nem a különbségekre, kiváltképp férj és feleség között. Ha egyikük a válás okává válik, az a fél kétségbevonhatatlanul nagy nehézségekbe fog kerülni, súlyos balsors áldozata lesz, és mély lelkifurdalást fog tapasztalni.” (*Egy levélben az amerikai hívőkhöz.*)

A bahá'í hívőket azonban a válás kérdésében úgy, mint minden más ügyükben, nemcsak a bahá'í tanítások kötik, hanem annak az országnak törvényei is, amelyben élnek.

A bahá'í naptár

A különféle népeknél az időszámításnak és egyéb dátumok meghatározásának többféle módja volt használatban, és ma is állandóan használnak egymástól eltérő naptárokat, úgy, mint a Gergely naptárt

Nyugat-Európában, a Julianus naptárt Kelet-Európa több országában, a zsidók a zsidó naptárt, a mohamedán hívők a mohamedán naptárt használják.

A Báb küldetésének fontosságát új időszámítás felállításával jelezte. Ebben a Gergely naptárhoz hasonlóan, elmaradt a hónapoknak a hold szerint való felosztása, és elfogadták a nap-évet.

A bahá'í év 19 hónapból, és minden hónap 19 nappól áll, azaz összesen 361 nap, a „szökő napok” beszúrásával, 4 a rendes évben és 5 a szökőévben, a 18. és 19. hónap között, hogy a naptárt a nap-évvvel összhangba hozza. A Báb a hónapokat Isten tulajdonságairól nevezte el. A bahá'í újév, a régi perzsa újévnek megfelelően csillagászati alapon van meghatározva, az év kezdete a márciusi napéjegyenlőség (március 21.). A bahá'í időszámítás a Báb kinyilatkoztatásának évével kezdődik, azaz 1844. év Kr. u.(1260. év Hedsra után).

A hónapok a bahá'í naptárban a következők:²⁵

Arab név	Jelentése	Első napja a Gergely-naptár szerint
1. Bahá	Ragyogás	március 21.
2. Jalál	Dicsőség	április 9.
3. Jamál	Szépség	április 28.
4. 'Azamat	Nagyság	május 17.
5. Núr	Fény	június 5.
6. Rahmat	Irgalom	június 24.
7. Kalimát	Szavak	július 13.
8. Kamál	Tökéletesség	augusztus 1.
9. Asmá'	Nevek	augusztus 20.
10. 'Izzat	Hatalom	szeptember 8.
11. Mashíyyat	Akarat	szeptember 27.
12. 'Ilm	Tudás	október 16.
13. Qudrat	Erő	november 4.
14. Qawl	Beszéd	november 23.
15. Masá'il	Kérdések	december 12.
16. Sharaf	Becsület	december 31.
17. Sultán	Fenség	január 19.
18. Mulk	Uralom	február 7.
Ayyám-i-Há	Szökőnapok	február 26 – március 1.
19. 'Alá'	Fennkölttség	március 2.

Már a közeljövőben szükséges lesz, hogy a népek mind teljesen egyforma naptárt fogadjanak el.²⁶

Helyesnek látszik, hogy az egység új időszakának új naptára legyen, mégpedig olyan, amely ellen nem hozhatók fel azok az ellenvetések és kifogások, amelyek korábbi naptárokat a föld népességének széles körei részére elfogadhatatlanná tesznek; és alig képzelhető bármilyen más naptárrendezés, mely egyszerűség és használhatóság tekintetében felülmúlná a Báb javaslatát.

Szellemi tanácsok

'Abdu'l-Bahá, földi küldetésének beteljesítése előtt lefektette az Igazgatási Rend alapjait Bahá'u'lláh írásainak megfelelően. A Szellemi Tanács intézményének tulajdonított kiemelkedő

²⁵ A táblázatban közölt kezdőnapok 2014-ig (171. B.E.) voltak hatályban.

²⁶ Az Igazságosság Egyetemes Háza 2014. július 10-i levele szerint 2015-től (172. B.É.) minden ünnepidőpontja és a hónapok első napjakezdetek a Gergely naptárban változó, és a bahá'í világ számára egységes lesz.

jelentőséget azzal is mutatja 'Abdu'l-Bahá, hogy egy írásában kijelenti, hogy egy bizonyos fordítást még a kairói Szellemi Tanácsnak is el kell fogadnia publikálás előtt, habár Ő maga ellenőrizte és korrigálta azt.

Szellemi Tanács kifejezés alatt a kilenc személy által alkotott adminisztratív testület értendő, melyet a helyi bahá'í-közösségek éveként választanak meg, s amely döntési joggal és felelősséggel bír a közösség minden ügyében. Ez a meghatározás azonban csak ideiglenes, mivel a Szellemi Tanácsokat a jövőben Igazságosság Házainak fogják nevezni.

Az egyházi szervezetektől eltérően eme bahá'í testületek inkább tekintendők társadalmi semmint hitéleti intézményeknek. A tanácskozás törvényét alkalmazzák a bahá'í hívek között fölmerülő vitás kérdésekben, melyek nem tartoznak a civil bíróságokra, s a közösség egységét és igazságosságát egyaránt igyekeznek gyarapítani tevékenységükkel. A Szellemi Tanácsok semmiképpen nem hasonlíthatók semmiféle papsághoz, mindazonáltal felelősek a tanítás fönntartásáért, szolgálatra buzdításért, találkozók szervezéséért, az egység ápolásáért, a bahá'í vagyon megőrzéséért a közösség megbízásából s a közösség képviseletéért a külvilág és más bahá'í közösségek előtt.

A helyi illetve Országos Szellemi Tanácsokkal részletesebben foglalkozik e könyv utolsó fejezete. Működésük általános jellemzőit a következőképpen foglalja össze Shoghi Effendi:

„Bármennyire is központi helyet foglal el a tanítás, annak irányai, eszközei, kiterjesztése és folyamatossá tétele az Ügy feladatai között, mégsem az egyetlen dolog, melynek a tanácsok odaadó figyelmet kell szenteljenek. Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá üzeneteinek gondos olvasása megmutatja, hogy a barátok által minden helységben választott képviselők feladatai között más, az Ügy szempontjából hasonló fontosságú témák is szerepelnek.

Kötelességük, hogy éberek és óvatosak, józanok és körültekintőek legyenek és az Ügy Templomát mindenkor megvédelmezzék a bajkeverők nyilaitól és az ellenség támadásaitól.

Arra kell törekedniük, hogy előmozdítsák a barátok közti szeretetet és megértést, hogy eloszlassák a szívekben a bizalmatlanság, a hűvösség és az egymástól való elidegenülés minden meglévő nyomát, és helyébe az Ügy szolgálata iránti tevékeny és teljes együttműködést állítsák.

Tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy segítő kezet nyújtsanak a szegényeknek, a betegeknek, a nyomorultaknak, az árváknak és az özvegyeknek bórszínre, kasztra és vallásra való tekintet nélkül.

Minden rendelkezésre álló eszközzel segítsék az ifjúság anyagi és szellemi fejlődését és a gyermek tanítási feltételeinek megteremtését; ahol ez lehetséges, hozzanak létre bahá'í oktatási intézményeket, szervezzék meg és felügyeljék azok munkáját és lássák el őket a fejlődésükhöz szükséges legmegfelelőbb eszközökkel ...

Magukra kell vállalniuk a barátok rendszeres összejöveteleinek, az ünnepek és évfordulók megülésének megszervezését, csakúgy, mint az embertársaik társadalmi, intellektuális és szellemi érdeklődését szolgáló és fejlesztő találkozók megvalósítását.

Napjainkban, mikor az Ügy még gyermekcipőben jár, ellenőrizniök kell minden bahá'í publikációt és fordítást, és általában gondoskodniuk kell a bahá'í irodalom méltó és pontos bemutatásáról és terjesztéséről a nyilvánosság körében.” – „*Szellemi Tanácsok*”

A bahá'í intézményekben rejlő lehetőségeket csak akkor mérhetjük föl hitelesen, ha tisztában vagyunk azzal, mekkora sebességgel esik szét a modern civilizáció ama szellemi erő hiányában, mely egyedül szolgáltathatja a vezetőknek a nélkülözhetetlenül szükséges felelősségérzetet és alázatot, és a társadalom tagjainak a szükséges elkötelezettséget.

Bahá'í ünnepek, évfordulók és böjti napok

Naw-Rúz ünnepe (bahá'í Újév), március 21.

Ridván ünnepe (Bahá'u'lláh küldetésének kinyilatkoztatása), április 21-május 2.

A Báb küldetésének kinyilatkoztatása, május 23.
Bahá'u'lláh elhunyt, május 29.
A Báb vértanúsága, július 9.
A Báb születésnapja, október 20.
Bahá'u'lláh születése, november 12.
A szövetség napja, november 26.
'Abdu'l-Bahá elhunyt, november 28.
Böjti időszak, tizenkilenc nap március 2. előtt

Ünnepek

A bahá'í vallás eredendő örömtelisége számtalan ünnepben nyilvánul meg az év során.
A Naw-Rúz ünnepéről így szólt 'Abdu'l-Bahá 1912-ben, Egyiptomban:

„Isten megszentelt törvényei szereint minden ciklusban vannak áldott ünnepek, szabadnapok és munkátlan napok. Ilyenkor föl kell függeszteni mindennemű kereskedelmi, ipari, földművelési és egyéb foglalatosságot.

Mindnyájan örvendezzünk együtt, tartsunk nagygyűléseket, hogy mindenki előtt világossá tegyük a nemzet egységét, egyetértését és összhangját.

Áldott ünnepi napokat ne hanyagoljuk el, s ne fosszuk meg gyümölcsétől úgy, hogy pusztá élvezetek kergetésére fordítjuk.

Ilyen napokon méltóbb dolog intézményeket alapítani, melyek hosszú távon is az emberek javára, gyarapodására szolgálnak...

Napjainkban nem ismerünk értékesebb eredményt avagy gyümölcsöt, mint az emberek irányítását. Kétségtelen, hogy Isten barátai ilyen napokon kézzelfogható emberbaráti vagy egyéb eszményi tevékenység nyomait kötelesek hagyni, amelyek a teljes emberiség javára válnak, s nem korlátozódnak a bahá'í hívekre. Ebben a csodálatos vallásban a filantróp megfontolások az egész emberiségre vonatkoznak, kivétel nélkül, mivel Isten kegyelmessége nyilvánul meg benne. Ezért remélem, hogy Isten barátai, személyenként mindnyájan, Isten kegyelmévé váljanak az emberiség számára.”

A Naw-Rúz (Újév) és Ridván ünnepe, a Báb és Bahá'u'lláh születésnapja, valamint a Báb küldetésének kinyilatkoztatásáé hatalmas örömnapiak a bahá'í évben. Perzsiában piknikekkel, ünnepi összejövetelekkel, zenével, versek és írások recitálásával, az alkalomhoz illő rövid önnepi beszédekkel teszik őket emlékezetessé a megjelenők. A tizennyolcadik és tizenkilencedik hónap közötti extra napok (február 26-tól március 1-ig) a vendéglátásnak, ajándékozásnak, szegények és betegek szolgálatának és ehhez hasonlóknak vannak szentelve.

A Báb vértanúságának, valamint Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá eltávozásának évfordulóiról komoly gyűlésekkel, előadásokkal, imádságok és táblák recitálásával emlékeznek meg.

Böjtölés

A 19. hónap, mely közvetlenül a szökőnapok vendéglátása után következik, a böjtölés hónapja. 19 napig tart a böjt, mely idő alatt napkeltétől napnyugtáig ételtől és italtól is tartózkodni kell. Mivel a böjthónap a márciusi napéjegylenlőséggel végződik, a böjt mindig ugyanarra az évszakra esik, azaz északi féltekén a tavaszi időszakra, és déli féltekén az őszi időszakra; így tehát sohasem a nyár szélsőséges hőségének, avagy a tél határtalan hidegségének idejére, melyek esetleg nagy nehézséget okoznának. Azonkívül az említett évszakokban a napkelte és a napnyugta között lévő idő a föld minden lakható részén megközelítőleg ugyanaz, vagyis körülbelül reggel 6 órától este 6 óráig tart. A böjt nem kötelező gyermekekre és rokkantakra, utazókra, öregekre, gyenge szervezetűekre nézve. Közéjük kell számítani az állapotos és szoptató nőket is.

Világos, hogy a bahá'í tanítások által előírt időszaki böjt jótékony intézmény, a testi egészség fenntartásának eszköze; de amint a bahá'í ünnepélyek igazi jellege sem az ételek szertelen fogyasztásában, hanem az Istenről való megemlékezésben nyilvánul meg, mert ez a mi igazi szellemi táplálékunk; így a bahá'í böjtölés sem csupán testi ételektől való tartózkodásban áll, – bár a böjt a test kitisztulását segíti elő, – hanem abban, hogy minden testi vágytól és kívánságtól tartózkodunk, és Istenben merülünk el.

‘Abdu’l-Bahá erről így szól:

„A böjt jelkép. A böjtölés érzékiségtől való tartózkodás. A testi böjtölés e tartózkodás szimbóluma és emlékeztetője, azaz: ahogy az ember a testi ételektől tartózkodik, tartsa vissza magát a mohóságtól és az önző vágyaktól is. Csupán ételektől való tartózkodás nincs befolyással a szellemre. Egyedül jelkép és emlékeztető. Egyébként nincs értéke. Az ilyen alapon való böjtölés nem jelenti az ételek tökéletes megvonását. Az evés arany szabálya: sem nagyon sokat, sem nagyon keveset. Mértékletesség szükséges hozzá. Indiában van egy szekta, melynek tagjai túlzott mértékben tartózkodnak az evéstől, és az étel mennyiségét fokozatosan csökkentik, míg végül majdnem semmit sem esznek, de ettől intelligenciájuk szenved. Az ember nem szolgálhatja Istent agyával és testével, ha ezeket élelemhiány legyengítette. Ilyenkor nem láthat tisztán.” (Miss E. S. Stevens idézete szerint)

Összejövetelek

‘Abdu’l-Bahá szerint nagyon fontos a hívők rendszeres összejövetele, melyeknek célja az együttes ima, a tanítás magyarázata, és a mozgalom terjesztésének megbeszélése. Egyik levelében így szól:

„Isten kívánsága az, hogy az egység és az egyetértés napról napra növekedjék Isten barátai és a Kegyelmes szolgálói között. Míg ez meg nem valósul, a mozgalom nem haladhat előre! Az egység és egyetértés elérésére a szellemi összejövetelek a legjobb eszközök. Ezek nagyon fontosak, és olyanok, mint a mágnes, mely magához vonzza az isteni jóváhagyást.” – *TAB, Vol. I, p. 124.*

A bahá'í hívők összejöveteleiken kerüljék a vitás érveket, politikai és világi ügyek tárgyalását; egyedüli feladatuk az isteni igazság tanítása és megismerése legyen, hogy szívük megteljék az Isteni Szeretettel, hogy az Isteni Akarat iránt való engedelmisségekben tökéletesedjenek, és hogy elősegítsék Isten Királyságának eljövételét. ‘Abdu’l-Bahá 1912-ben New Yorkban erről így szövegezt egy beszéde alkalmával:

„A bahá'í gyülekezet legyen az Ég seregeinek összejövetele. Az Ég seregeinek fénye világosítsa meg. Szívük tükör legyen, melyben az Igazság napja tükröződik vissza. Minden kebel legyen egy-egy táviró állomás: drótjának egyik vége a lélekben, másik vége az Égi seregnél van, hogy így érintkezessenek egymással. Az ihlet áradjon le ezen az úton Abhá Királyságából a földre, és ezen az úton fog egyetértés uralkodni minden tárgyalásukban... Minél több egyetértés, egység és szeretet uralkodik közöttetek, az isteni hozzájárulás annál nagyobb mértékben segít nektek, és az Áldott Szépség, Bahá'u'lláh segítsége és támogatása erősít titeket.”

Egy másik levelében pedig ezt mondja:

„Összejöveteleitek alkalmával kerüljétek a külső dolgokról való társalgást, és az együttlétet versek éneklése, idézetek olvasása, és olyan tárgyak töltés ki, amelyek isteni dolgokra vonatkoznak, mint pl. bizonyítékok magyarázata, világos és nyilvánvaló következtetések levonása, és a teremtmények Imádottja által mutatott jelek magyarázása. Aki az összejövetelet felkeresi, tisztuljon meg belsőleg, és forduljon Abhá Királysága felé, és így lépjen be szerényen és alázatossággal; és ha egyikük fel akar szólalni, tegye ezt udvariasan a jelenlevők engedélyével és megelégedésére, beszéljen folyékonyan és ékesszólóan.”

A Tizenkilencnapos ünnep

‘Abdu’l-Bahá halála óta sokat fejlődött a bahá’i mozgalom igazgatási rendje. A Tizenkilencnapos ünnep, melyet minden bahá’i hónap első napján ülnék meg, különleges jelentőségre tett szert, amennyiben nem csak közösségi imádságra és a Szent Könyvek olvasására nyújt alkalmat, de az aktuális bahá’i ügyek megbeszélésére és a barátok találkozására is. Ezen az ünnepen kap helyet a Szellemi Tanács jelentése is a közösség felé, mely élénk vitákat, terveket, javaslatokat ösztönöz a szolgálat új, jobb módjainak keresését.

Mashriqu’l-Adhkár

Bahá’u’lláh utasításokat hagyott hátra, hogy hívei minden országban és városban építsenek templomot. A templomot „*Mashriqu’l-Adhkár*” néven nevezi, ami azt jelenti: „Isten Dicsőségének Hajnalhasadása”. A *Mashriqu’l-Adhkár*-nak kilencoldali kupolás építménynek kell lennie; tervezete és kivitele pedig lehetőleg a leggyönyörűbb legyen. Nagy kert közepén álljon, kertjét szökőkutak, fák és virágok díszítsék, és nagy számban melléképületek vegyék körül, melyeknek rendeltetése a nevelési, jótékonyági és társadalmi intézmények fejlesztése, hogy így Isten imádása szoros kapcsolatban legyen a természet és a művészet szépségeinek benső ápolásával, és a szociális viszonyok javulására irányuló gyakorlati munkával.²⁷

Mindeddig a bahá’i hívőknek istentiszteletük céljára Perzsiában tilos volt templomot építeniük, így az első nagy Mashriqu’l-Adhkár Oroszországban Ishkabad²⁸ városában épült. A második bahá’i Ahítat Háza alapkövét ‘Abdu’l-Bahá fektette le 1912-es amerikai látogatása során a Michigan-tó partján, néhány mérföldre északra Chicagótól.²⁹ ‘Abdu’l-Bahá több levelében így ír a Nyugat ezen Anyatemplomáról:

„Dicsértessék az Isten, hogy mindeddig a világ minden országából – kinek-kinek tehetsége szerint – adakozások folynak be állandóan az amerikai Mashriqu’l-Adhkár alapítványához... Ádámtól napjainkig az ember ilyent nem tapasztalt, hogy Ázsiának legtávolabbi országaiból adományokat küldjenek Amerikába. Ezt Isten szövetségének hatalma teszi. Ez valóban csodálatot kelt azokban, akik fel tudják fogni. Remélhető, hogy Isten hívői nagylelkűek lesznek, és nagy összeg gyűlik a felépítésére... Azt akarom, hogy mindenki szabadon cselekedjék. Ha valaki pénzét másra akarja költeni, ám tegye. Ne avatkozzatok ügyeibe, de legyetek meggyőződve, hogy jelenleg a legfontosabb feladat a Mashriqu’l-Adhkár felépítése.

Ezen építmény misztériuma nagy, és most még nem fedhető fel, de felépítése napjainknak egyik legfontosabb vállalkozása. A Mashriqu’l-Adhkár-nak fontos melléképületei vannak, melyekre már az alap lerakásánál figyelemmel kell lenni. Ezek: iskola az árvák részére, kórház és orvosi rendelő a szegények részére, otthon a tehetetlenek számára, főiskola a magasabb tudományos kiképzés részére és vendégház. Minden város építsen egy nagy Mashriqu’l-Adhkár-t. Ezekben minden reggel istentisztelet

²⁷ A Mashriqu’l-Adhkár-ral kapcsolatban megemlékezünk Tennyson verséről (Akbár álma 1892.):

„Azt álmodám,
hogy követ köre rakva szentélyt építettem,
Isten házát, nem pagodát, sem mecsetet vagy templomot,
de fenségesebbet, egyszerűbbet, mely mindig tárva van
az Ég minden lehelete számára és Igazság, Béke,
Szeretet és Igazságosság eljöttek és benne lakozának.”

²⁸ Ez az első Istentiszteleti Ház súlyos károsodást szenvedett 1948-ban egy földrengés során, és néhány évre rá le kellett bontani.

²⁹ Ez a Templom Wilmette-ben 1953-ra készült el teljesen. Azóta épültek Bahá’i-templomok az ugandai Kampalában, az ausztráliai Sydney-ben, a németországi Frankfurtban, Panamavárosban, s két további épül jelenleg Indiában és Szamoán.

tartassék. A Mashriqu'l-Adhkár-ban orgona nem lesz. A környező épületekben tartsák meg a hívők az ünnepeket, áhítatot, gyűléseket, nyilvános összejöveteleket és szellemi tanácsokat, de a templomban az ima és az ének kíséret nélkül legyen. A templom kapuját az egész emberiség számára tárjátok ki.

Mikor ezen intézmények, iskola, kórház, a vendégotthon, rokkantak helye, a magasabb tudományok oktatására szolgáló egyetem, a továbbképző tanfolyamok és a többi emberbaráti épületek mind készen vannak, a kapukat meg fogják nyitni minden nemzet és minden vallás előtt. Korlátozások e tekintetben egyáltalán nem lesznek. A jóléti intézmények testszínre vagy fajra való tekintet nélkül mindenkit befogadnak. Kapuik minden ember részére nyitva vannak; nem viseltetnek senkivel szemben előítélettel, de szeretetet gyakorolnak bennük mindenki iránt. A központi épületet imának és istentiszteletnek szentelik. Így ... a vallás összhangba jut a tudománnyal, és a tudomány a vallás szolgálatába fog állni, mindkettő pedig közösen az egész emberiségre árasztja anyagi és szellemi javait.”

Élet a halál után

Bahá'u'lláh azt tanítja, hogy a testi élet csak létünk embrionális állapota, és a testtől való szabadulás csak újjászületés, mellyel az emberi szellem tökéletesebb és szabadabb életbe jut. Így ír erről:

„Tudd az igazat, hogy a lélek, miután elvált a testtől, tovább fog tökéletesedni, míg nem Isten színe elé jut, olyan formában és állapotban, melyet sem korszakok és évszázadok körforgása, sem e világ változásai és eshetőségei meg nem érinthetnek. Létezni fog, amíg Isten Királysága, uralma, fensége és hatalma létezik. Isten jeleit és tulajdonságait fogja felmutatni, és az Ő szerető kedvességét és bőkezűségét nyilvánítja meg. Tollam megtorpan azon igyekezetében, hogy illően leírja egy ilyen magasztos állapot emelkedettségét és dicsőségét. Oly nagy a megtiszteltetés, mellyel az Irgalom Keze felruházza a lelket, hogy sem nyelv nem képes azt híven feltárni, sem más földi közvetítő érzékeltetni. Áldott a lélek, mely halála óráján mentes a világ népeinek hiú képzelgéseitől. Az ilyen lélek Teremtője Akarata szerint él és mozog, és belép a legmagasabb Paradicsomba. Az Ég Szolgálóleányai, a legmagasztosabb helyek lakói gyűlnek köré, és Isten Prófétái és Kiválasztottjai keresik majd társaságát. Velük e lélek szabadon fog társalogni és elbeszéli nekik mindazt, mit el kellett viselnie Isten útján, Ki minden világok Ura. Ha bárki megtudná, hogy mi rendeltetett el egy ilyen lélek számára Isten világaiban, Ki a trón Ura a magasban és lent a földön, annak egész lénye azonnal elemészródne nagy vágyakozásában, hogy elérhesse azt a legmagasztosabb, azt a szentséges és fénylő állapotot. ... A lélek halál utáni természete soha le nem írható, sem nem helyénvaló vagy megengedhető annak teljes mivoltát feltárni az emberek előtt. Isten Prófétái és Hírnökei csupán azért küldettek le, hogy az emberiséget az Igazság egyenes Ösvényére vezessék. Kinyilatkoztatásuk célja mindig is az emberek nevelése, hogy azok haláluk óráján teljesen megtisztulva, szentségesen és a világtól tökéletesen elszakadva felemelkedhessenek a Legmagasabb trónusához. A fény, melyet e lelkek sugároznak, felelős a világ előrehaladásáért és népei fejlődéséért. Olyanok ők, mint a kovász, mely a létezés világát keleszti, azt a hajtóerőt képezik, mely által a világ alkotásai és csodái létrejönnek. Általuk záporozzák a felhők bőségüket az emberekre és hozza meg a föld gyümölcseit. Mindennek van szükségszerűen oka, egy indító erő, egy mozgató elv. Ezek a lelkek, az elszakadás jelképei adták és fogják továbbra is adni a legfőbb mozgatóerőt a létezés világában. A túlvilág más, mint ez a világ, mint ahogy ez a világ is különbözik a gyermekétől az anyaméhben.” – *GY 81.*

Hasonlóan ír ‘Abdu’l-Bahá:

„Azokat a titkokat, melyekről az ember földi életében nem tud, a földöntúli világban fogja megismerni, és ott fogja megérteni az igazság titkait; és fel fogja ott ismerni, és megérteni a személyeket, kikkel érintkezésben volt. A szent lelkek, kiknek tiszta a szemük, és a lelki látás kegyében részesülnek, kétségkívül megismerik a fény birodalmában az összes misztériumokat, és keresni fogják a kegyet, hogy tanúságot tehessenek minden nagy lélek létezéséről. Sőt abban a világban nyilvánvalóan látni fogják Isten Szépségét. Hasonlóan találkozni fognak Isten minden barátjával úgy a korábbi, mint a jelen időkből, mindannyian együtt lesznek a mennyei gyülekezetben.

Az emberek közt levő különbségek és különféleségek nyilvánvalóak lesznek e halandó világból való távozásuk után. Azonban e különféleség nem helyre vonatkozik, hanem a lélekre és az öntudatra. Mert Isten Királysága felette áll időnek és térnek; az más világ, és más világegyetem. És tudd meg bizonyossággal, hogy az Isteni világban, kik lelkileg szerették egymást, fel fogják egymást ismerni, keresni fogják a kapcsolatot, de az szellemi kapcsolat lesz. A szeretet, melyben valakit részesítettünk, nem merül feledésbe e Királyság világában, és nem fogod elfelejteni azt az életet, melyet az anyagi világban éltél le.” – *TAB, Vol. I, p. 204.*

Menny és pokol

Bahá’u’lláh és ‘Abdu’l-Bahá a régebbi vallási írásokban található menny és pokol leírásokat jelképeseknek tartják, és a teremtés bibliai elbeszéléseit sem tekintik szó szerint igazaknak. Szerintük a menny a tökéletesség, a pokol pedig a tökéletlenség állapota; a menny harmónia Isten Akaratával és felebarátainkkal, a pokol e harmónia hiánya; a menny a szellemi élet állapota, a pokol a szellemi halálé. Az ember már testi élete idején is, vagy mennyben, vagy pokolban lehet; a menny örömei szellemi örömek, a pokol kínja ezektől az örömöktől való megfosztás.

‘Abdu’l-Bahá ezt mondja:

„Amikor a hit fénye által kiszabadulnak e bűnök sötétjéből és a Valóság Napjának sugárzása által megvilágosodottá lesznek és az összes erény nemesíti őket, ezt tekintik a legnagyobb jutalomnak, tudván, hogy ez az igazi paradicsom. Ugyanígy a lelki büntetésre – vagyis a lét szenvedésére és büntetésére – úgy tekintenek, hogy az a természet világának való alávetettség, az Istentől való elfátyolozottság, a kegyetlenség és tudatlanság, a testi vágyakba való elmerülés, az állati gyarlóságokba való belefeledkezés, az olyan sötét tulajdonságok jellemzővé válása ... Számukra ezek jelentik a legnagyobb büntetést és kint

...

A másvilági jutalmak, ennek a világnak az elhagyása után, a szellemi világokban elnyert tökéletesség és béke ... a lelki kegyek, Isten Királyságának különféle lelki ajándékai, a szív és lélek kívánságainak teljesülése, és találkozás Istennel az öröklét világában. Ugyanígy a másvilági büntetés pedig abban áll, hogy az ember nem részesül a különféle isteni kegyekben, áldásokban, és hogy a lét legalacsonyabb fokára süllyed. Azt, aki ez isteni kegyektől meg van fosztva, bár halála után fennmarad, mégis halottnak tekinti az igazság népe.” – *MK, 60.*

„A túlvilági jólét az Istenhez való közelség. Következésképpen bizonyos, hogy azoknak, akik az Isteni Udvar közelében vannak, megadatik, hogy közbenjárjanak, és ez a közbenjárás Isten által jóváhagyott. ...

Még az is lehetséges, hogy azok állapota, akik bűnben és hitetlenül haltak meg, megváltozik - azaz bocsánatot nyernek, nem az Isteni igazságosság, hanem az Isteni nagylelkűség révén – mivel a nagylelkűség annyit tesz, mint érdem nélkül adni, az igazságosság pedig érdem szerint adni. Minthogy megvan a képességünk arra, hogy imádkozzunk itt ezen lelkekért, ugyanúgy meglesz ez a képességünk a másvilágon is, mely

Isten Királysága. Nem Isten teremtménye-e az összes ember ezen a világon? Akkor hát abban a világban is képesek fejlődni. Mint ahogy itt könyörgéseik által képesek fényt kapni, ugyanúgy tudnak majd ott is megbocsátásért folyamodni és fényhez jutni könyörgésük és esedezésük által.” – *MK, 62.*

„Az anyagi forma levetése előtt is, utána is haladhatunk a tökéletesedés felé, de az állapotban nem... A tökéletes embernél magasabb lény nincs. Aki elérte ezt a fokot, a tökéletesedésben még előrehaladhat ugyan, de nem az állapotban, mivel nem létezik a tökéletes ember állapotánál magasabb állapot, amelybe ő átléphetne. Csupán az emberi léthelyzet keretein belül fejlődik, mivel az emberi tökéletesedés határtalan. Hiszen akármilyen tanult legyen is valaki, még mindig elképzelhető egy nálánál tanultabb.

Minekutána az emberek erényei határtalanok, az ember ezen világ elhagyása után is fejlesztheti őket.” – *MK, 64.*

A két világ egysége

Az emberiség egysége Bahá'u'lláh tanítása szerint nemcsak azokat foglalja magában, akik földi testükben élnek, hanem minden emberi lényt, akár földi, akár földöntúli létében. Tehát a földön élők is, a szellemi világban élők is egy és ugyanazon szervezet részei, és mindkét rész benső kapcsolatban van egymással. A szellemi kapcsolat közöttük nem, hogy lehetetlen, vagy természetellenes lenne, hanem állandó és elkerülhetetlen. Akikben a szellemi képességek még nem fejlődtek ki, azok ennek az élő kapcsolatban nincsenek tudatában; ha azonban e képességeik kibontakoznak, a lelki szemeik előtt eddig fátyol mögé rejtett lelkekkel való érintkezés mindinkább és fokról fokra tudatosabbá és határozottabbá válik bennük. E szellemi kapcsolat olyan reális és természetes a prófétáknál és szenteknél, mint a többi embernél a rendes meglátás és érintkezés.

‘Abdu’l-Bahá így szól erről:

„A próféták látomásai nem álmok; nem, azok lelki felfedezések és valósággal bírnak. Azt mondják például, hogy ’Láttam egy személyt egy bizonyos alakban, és ezt meg ezt mondtam, mire ő azt és azt válaszolta’. Ez a látomás az ébrenlét világában történik, és nem az áloméban. Még inkább ez egy lelkifelfedezés...

A szellemi lelkek között létezik a lelki megértés, felfedezés, a képzelettől és képzelgéstől megtisztult lelki közösség, egy oly kapcsolat, mely mentes az időtől és tértől. Így, amikor azt írja az Evangélium, hogy a Tábor Hegyén Mózes és Illés Krisztushoz jött, nyilvánvaló, hogy ez nem fizikai értelemben vett találkozás volt. Ez lelki állapot volt, mely fizikai találkozásként jutott kifejezésre...

Ezek valóságosak, és az emberek elméjére és gondolataira csodálatos hatást gyakorolnak, szívüket pedig vonzódással töltik el.” – *MK, 71.*

Amíg ‘Abdu’l-Bahá a „természetfeletti” lelki tulajdonságok valóságát elismeri, visszautasít minden oly kísérletet, amely ezek kifejlődését idő előtt ki akarná erőszakolni. Ezek a tulajdonságok a kellő időben természetesen ki fognak bontakozni, ha haladunk a szellemi fejlődésnek annak az ösvényén, melyet a próféták jelöltek ki részükre. Így folytatja:

„A lelki erőkkel való kísérletezés e földön akadályozza a léleknek állapotát a jövő világában. Ezek az erők megvannak a valóságban. Azonban rendes körülmények közt nem lépnek fel a földtekén. A magzatnak az anyaméhben van szeme, füle, keze, lába, stb., de egyik sincs aktivitásban. A földi világban lefolyó élet fő célja, hogy az ember megérjen az igazi világ számára, ahol azok az erők aktivitásba lépnek. Ahhoz a világhoz tartoznak.”
(*Miss Buckton jegyzeteiből ‘Abdu’l-Bahá jóváhagyásával*)

Az eltávozott lelkekkel való érintkezést ne keressük öncélképpen, sem azért, hogy hiú kíváncsiságunkat kielégítsük. Egyaránt kiváltság és kötelesség azok részére, kik az elfátyolozott

világon innen vannak, hogy szeressék és segítsék azokat, kik azon túl vannak. A halottakért való imádkozás a bahá'í hívők kötelességeihez tartozik. 'Abdu'l-Bahá így tanítja:

„Az eredményes közbenjárás kegyelme a tökéletességek egyike, melyben előrehaladott lelkek részesülnek, miként abban Isten küldöttjei is részesülnek. Jézus Krisztusban e földi életben meg volt a közbenjárás ereje, hogy megbocsátást kérjen ellenségei számára, és ezen képessége kétségtelenül most is megvan. 'Abdu'l-Bahá sohasem említi egy elhunyt személy nevét a nélkül, hogy hozzá ne fűzze 'Isten legyen neki irgalmas', vagy hasonló értelmű szavakat. A próféták követőinek szintén megvan az a képességük, hogy elhalt lelkek részére megbocsátásért imádkozzanak. Ne higgyük tehát, hogy bármely lélek állandó szenvedésre vagy pusztulásra volna ítélve amiatt, mivel Isten létezéséről egyáltalán nem tudott. Az eredményes közbenjárás ereje mindig fennáll részükre ...

Aki a túlvilágon gazdag, éppúgy segíthet azon, ki a túlvilágon szegénységben van, mint itt e földön segíthet a gazdag a szegényen. A világok mindegyikében mindannyian Isten teremtményei, és mindig Tőle függenek. Nem függetlenek, és sohasem lehetnek függetlenekké. Ha Isten segítségére szorulnak, minél többet könyörögnek Hozzá, annál gazdagabbakká válnak. Mi a vagyonuk, miben áll a jólétük? Mi a segítség és a támogatás a túlvilágon? Közbenjárás. A lelkek, akik még nem fejlődtek ki, előbb a szellemileg gazdagok könyörgése által keressék a haladást; csak azután haladhatnak saját imájuk erejéből.” (*Miss E. J. Rosenberggel folytatott beszélgetés 1904-ben.*)

Más helyen ezt mondja:

„Azoknak, kik a földről elszálltak, más tulajdonságaik vannak, mint azoknak, kik még e földön élnek, de lényegbe vágó különbség még sincs köztük. Az imában a fejlődési foknak és a különböző helyzeteknek keveredése történik. Imádkozzatok érettük, amiként ők értetek imádkoznak.” – *ABL, p. 97.*

Arra a kérdésre: lehetséges-e, hogy az új kinyilatkoztatás a hit és szeretet útján tudtára adható azoknak, kik elhagyták a világot, anélkül, hogy itt hallottak volna róla, 'Abdu'l-Bahá így felelt: „Bizonyára! Mert az őszinte imának mindig van eredménye, és nagy a hatása a másvilágon. Sohasem vagyunk teljesen elszakítva azoktól, kik ott vannak. A valódi és lényeges befolyás lehetősége nem ezen a világon van, hanem a túlvilágon.” (*Mary Handford Ford feljegyzései, Párizs, 1911.*)

Másrészt Bahá'u'lláh ezt írja:

„Aki úgy él, amint az neki rendeltetett, annak érdekében az Égi seregek, a Paradicsom népe, és azok fognak imádkozni, kik a Nagyság templomában élnek, Istennek, a Legkedvesebbnek és a Legdicsőbbnek parancsa értelmében.” (*Egy Ali Qulí Khan által lefordított táblában.*)

'Abdu'l-Bahá arra a kérdésre, hogy miért fordul a lélek oly gyakran ösztönszerűleg a földről eltávozott barátokhoz, így felelt:

„Az isteni teremtés törvénye az, hogy a gyenge az erősre támaszkodik. Azok, akikhez ti fordultok, Isten hatalmát közvetíthetik érdeketekben, akár csak a földön volnának, azonban egyedül a Szentlélek az, aki minden embernek erőt adhat.” *ABL, p. 97.*

A rossz nem-létező

Az isteni egység tanából következik a bahá'í bölcsélet értelmében, hogy semmiféle pozitív rossz nem létezhet. Csak egyféle végtelenség lehet. Ha a világegyetemben más hatalom is létezne Isten hatalmán kívül, vagy ellentéte gyanánt, akkor Isten nem volna végtelen. Miként a sötétség a világosság hiánya vagy kisebb foka, úgy a rossz is csak hiánya vagy kisebb foka a jónak, a fejletlen állapot. A rossz ember olyan ember, kiben természetének magasabb foka még nem bontakozott ki.

Ha önző, a rossz nem az önszeretetben van, mert minden szeretet, még az önszeretet is, jó és isteni. A rossz abban van, hogy önszeretete olyan szegényes, hézagos és téves irányú, és hogy szeretete mások iránt és Istene iránt olyan hiányos. Olyannak tekinti magát, mintha az állatvilág egy felsőbb faja lenne, és botorul kényeztetni alacsony fokú természetét, miként ha kedves ölebét kényeztetné, azonban rosszabb eredményekkel önmagára nézve, mint a kutyára nézve.

‘Abdu’l-Bahá egyik levelében ezt mondja:

„Ami azon megjegyzésedet illeti, hogy ‘Abdu’l-Bahá azt mondta néhány hívőjének, hogy a rossz nem létező valami, az a feleletem, hogy ez a tiszta igazság, amennyiben a legnagyobb rossz az, hogy az emberiség letér a helyes útról, és elzárkózik az igazság elől. A tévedés a vezetés hiánya, a sötétség a világosság hiánya, a tudatlanság ismeret hiánya, a hamisság őszinteség hiánya, a vakság látás hiánya, és a süketség hallás hiánya. Tévedés, vakság, süketség és tudatlanság tehát nem külön és magában létező valami.”

Továbbá:

„A teremtésben nincsen rossz, ott minden jó. Bizonyos tulajdonságok és sajátosságok néhány embernél ösztönösek, és látszólag elítélendők, de valójában nem azok. Például élete kezdetétől fogva felfedezhetők a csecsszopó gyermekben a mohóság, a düh és az indulat jelei. Így hát az mondható, hogy a jó és rossz benne rejlik az ember valójában, ez pedig ellentmond a természet és teremtés teljes jóságának. A válasz erre pedig az, hogy a mohóság, amely azt jelenti, hogy valamiből még többet akarunk, dicséretes tulajdonság, feltéve, ha megfelelően használják. Így, ha az ember a tudás és tudomány megszerzésében mohó, vagy abban, hogy megbocsátóvá, bőkezűvé vagy igazságossá válják, akkor ez a legdicséretreméltóbb. Ha dühét és haragját azon vérszomjas elnyomókkal szemben gyakorolja, akik olyanok, mint a kegyetlen szörnyetegek, akkor az nagyon dicséretes; de ha ezeket a tulajdonságokat nem megfelelő módon használja, akkor elítélendők. ...

Ugyanez áll az ember összes természetes tulajdonságaira, amelyek az élet tőkáját adják; ha ezeket meg nem engedett módon használják és mutatják fel, akkor azok elítélendők. Ezért nyilvánvaló, hogy a teremtés teljes egészében jó.” – *MK*, 57.

A rossz mindig az élet hiánya. Ha az emberi természet alacsonyabb része aránytalanul fejlődött ki, ennek orvosszere nem kisebb életlehetőség ezen rész számára, hanem több életlehetőség a magasabb rész számára, hogy az egyensúly így helyreállítható legyen. „én azért jöttem, – mondá Krisztus – hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” (*János 10:10*) Ez az, amire mindnyájunknak szükségünk van, élet, több élet, egy olyan élet, amely valóban az legyen! Bahá’u’lláh küldetése ugyanaz, mint Krisztusé. „Ma – mondja – valóban azért jött e szolga, hogy életet adjon a világnak.” (*Lawh-i-Ra’is*), és követőinek ezt mondta: „E napon azonban, Mi ezt mondjuk: ’jertek Utánam, hogy Mi az emberiség megébredtőivé tehessünk benneteket!’” – *Súriy-i-Haykal* 129.

12. VALLÁS ÉS TUDOMÁNY

„Ali, Mohamed veje mondotta: 'ami összhangban van a tudománnyal, összhangban van a vallással is'. Amit az emberi értelem felfogni nem tud, azt a vallás sem fogadja el. A vallás és a tudomány egymás kezét fogva halad egymás mellett; és olyan vallás, mely a tudománnyal ellentétben van, nem lehet az igazi.” – *'Abdu'l-Bahá, PB 44.*

Tévedés okozta ellentétek

Bahá'u'lláh alapvető tanításai értelmében az igaz tudománynak, és az igazi vallásnak összhangban kell lenniük egymással. Az igazság egy, és ha összeütközés merül fel, azt nem az igazság, hanem tévedés okozza. Az úgynevezett tudomány, és az úgynevezett vallás között minden korban felmerültek éles ellentétek, de ha a teljesebb igazság világosságából tekintünk vissza ezekre az ellentétekre, minden esetben felvilágosodottság hiányának, tudatlanságnak, előítéletnek, látszatnak, kapzsiságnak, korlátolt tudásnak, türelmetlenségnek, makacsságnak és más hasonló befolyásoknak tulajdoníthatjuk azokat, tehát olyan tényezőknek, amelyek a tudomány és a vallás igazi szellemétől egyformán idegenek, mert mindkettőnek szelleme ugyanaz. Huxley szerint: „A tudósok nagy cselekedetei nem annyira értelmiségük gyümölcsei, értelmük irányítását szellemük kiválóságának vallásos hangulata végezte. Az igazság inkább türelmükben, szeretetükben, szívük egyszerűségében és önmegtagadásukban nyilvánul meg, mint logikus éleselmjűségükben.” Boole, a nagy matematikus arról biztosít minket, hogy „a geometriai levezetés lényegileg imádkozás, a véges értelem a végtelenhez fordul, világosságért esdve véges kérdésekben.” A vallás és a tudomány nagy prófétái sohasem hazudtolták meg egymást. A nagy világtanítók méltatlan utódai, kik tanításaikat betű szerint, és nem azok szellemében követték, voltak azok, kik a későbbi prófétákat üldözték, és a haladás elkeseredett ellenségei voltak. Ők csak egy különleges kinyilatkoztatás világosságát tanulmányozták, melyet szentnek tartottak, és úgy állapították meg tulajdonságait és különlegességeit a legnagyobb gondossággal és pontossággal, amint korlátolt látókörükhöz mérten látták. Ez jelentette nekik az egyedüli igaz világosságot. Ha Isten végtelen jóságában nagyobb fényt küld az Ég más irányából, és az ihlet fáklyája nagyobb fénnel ég az új fáklyatartó kezében, mint korábbi időben, ők haragszanak és felháborodnak, ahelyett, hogy üdvözölnék az új fényt, és fokozottabb hálával imádnák minden fény Atyját. Az új fény nem felel meg felfogásuknak. Nincs ortodox színezete, fénye nem jön ortodox helyről, ezért szerintük minden áron kioltandó, hogy eretnecség útjára ne vezesse az emberiséget. A próféták sok ellensége sorolható e típushoz, vakok vak vezetői ezek, akik az új és tökéletesebb igazság ellenesei, vélt érdekében annak, amiről azt hiszik, hogy az az igazság. Mások még alantasabb fokon állnak. Ezeket vagy önző okok vezetik, hogy az igazság ellen harcoljanak, vagy szellemi élettelenységük és tehetetlenségük folytán állják el a haladás útját.

A próféták üldözése

A vallások nagy prófétáit megjelenésük alkalmával mindig megvetéssel és visszautasítással fogadták. Úgy ők, mint első követőik állandóan ellenségeik arcuicsapásainak voltak kitéve, és feláldozták vagyonukat és életüket az Istenhez való útjukon. Még a mi időnkben is így történt. 1844 óta Perzsiában a Báb követőinek és a bahá'í-oknak ezrei haltak rettenetes halált hitük miatt, és még többen szenvedtek el fogságot, számkivetést, nyomorúságot és meggyaláztatást. A nagy vallások legifjabbika még nagyobb mérvű „vérkereszttség”-et szenvedett el, mint elődei, és vértanúinak szenvedése elhúzódott az utolsó évtizedig. Hasonló volt a tudomány prófétáinak a sorsa is. Giordano Bruno 1600-ban eretnekként tűzhalált szenvedett, Galileit, az öreg bölcszet arra akarták kényszeríteni, hogy tanításait megtagadja. Későbbi időkben Darwint és a modern geológia úttörőit támadták hevesen, mivel támadni merték a Szentírás azon tanításait, hogy Isten a világot hat nap alatt, és nem

egészen hatezer évvel ezelőtt teremtette. Az új tudományos igazságokkal szemben kifejtett ellenállás azonban nemcsak az egyháztól indult ki. A tudomány ortodox hívei épp úgy ellenségei voltak a haladásnak, mint az egyházak ortodox hívői. Kolumbuszt tudósoknak tartott kortársai kinevették, kigúnyolták. Galvanit, az elektromosság úttörőjét ugyancsak kigúnyolták tudós kortársai, és a „békatancmester” gúnynevet adták neki. Harvey, ki a vérkeringés mikéntjét állapította meg, kortársai megvetésének és üldözésének volt kitéve eretneksége miatt, sőt egyetemi tanszékétől is megfosztották. Midőn Stephenson a gőzmozdonyt feltalálta, korának matematikusai, ahelyett, hogy szemüket kinyitották és a tényeket tanulmányozták volna, éveken át kitartottak azon meggyőződésük mellett, hogy gép sohasem lesz képes terhet vontatni sima síneken, mert a kerekek csak helyben forognak, s a gép nem haladhat előre.

Ilyen és hasonló példákat hosszan lehetne idézni a régi korból is, az új idők történelméből, sőt napjainkból is. Dr. Zamenhofnak, az Esperanto megalkotójának épp úgy síkra kellett szállnia csodálatos nemzetközi nyelve érdekében a kigúnyoltatás és a meg nem értő közömbösség ellen, mint Kolumbusz, Galvani és Stephenson tették. Még az 1877-ben nyilvánosságra jutott Esperantonak is volt már vértanúja.

A kibékülés hajnalhasadása

Az utolsó fél évszázadban azonban az idők szelleme megváltozott, az Igazságnak új Fénye ragyogott fel, amelynek hatása alatt az utóbbi századok ellentétei határozottan elavultaknak mutatkoznak. Hol vannak most a kérkedő materialisták és a dogmatikus ateisták, kik csak kevés évvel ezelőtt azzal rémítették az emberiséget, hogy kiirtják a vallást a földről? És hol vannak a vitázók, akik olyan határozottan a pokol tüzére és az elkárhozottak kínzására kárhoztatták azokat, akik nem fogadták el dogmaikat? Kiáltásuk visszhangját még hallhatjuk, de napjuk már alkonyodik, és tanításaik hitelüket veszítették. Most látható, hogy az a tanítás, mely körül a viszálykodás hullámai legmagasabbra csaptak, sem igazi tudomány, sem igazi vallás nem volt. Melyik tudós állíthatná a mai modern lélekkutatás fényében, hogy „az agy úgy választja ki a gondolatokat, mint a máj az epét”? Avagy a test pusztulását okvetlenül a lélek pusztulása kíséri? Most látjuk, hogy a gondolatnak, azért, hogy valóban szabad legyen, fel kell emelkednie a szellemi és lelki jelenségek magaslatára, és nem lehet, hogy csak az anyagiakhoz legyen kötve. Most jutunk annak tudatára, hogy az, amit a természetről tudunk, csak annyi, mint egy csepp a tengerből, ha azzal hasonlítjuk össze, ami még felfedezésre vár. Mi tehát szívesen helyt adunk a csodák lehetőségének, nem abban az értelemben, hogy azok a természeti törvényeket megtörik, hanem oly értelemben, hogy titkos erők működésének a megnyilvánulásai, melyek előttünk még ismeretlenek, aminthogy pl. elődeink nem ismerték a villamosságot, és a röntgen sugarakat. Vagy más részről a vezető vallások melyik oktatója jelentené ki, hogy az üdvözüléshez szükséges annak az elhívése, hogy a világot Isten hat nap alatt teremtette, vagy hogy az egyiptomi csapások leírása szó szerint úgy igaz, ahogy az Exodusban olvassuk, vagy hogy a nap megállott az égen (azaz a föld állott meg forgásában), hogy Józsuá üldözhesse ellenségeit, avagy hogy az, aki szent Athanasius hitvallását nem fogadja el, kétségkívül örökre elkárhozik? Az ilyen hittételeket formájukban megismételhetjük, azonban ki fogadja el azokat feltétlenül és szó szerinti értelemben? Befolyásuk az emberi lélekre és elmére már elmúlt, vagy most van elmúlóban. A vallásos világ köszönettel tartozik a tudomány embereinek, akik elősegítették azt, hogy idejüket múlt hittételek és dogmák elveszítsék hatásukat, és hogy az igazság útja szabadabbá váljék. De a tudományos világ még nagyobb hálával tartozik az igazi szenteknek és a vallási titkok kutatóinak, kik jó és rossz időközön át állhatatosan kitartottak a szellemi tapasztalatok alapvető igazságai mellett, és bebizonyították egy hitetlen világnak, hogy az élet több, mint a test, és hogy a láthatatlan világ nagyobb, mint a látható. Ezek a tudósok és szentek ama hegyecsúcsokhoz hasonlítanak, melyek, mint elsők fogják fel a felkelő nap első sugarait, és visszatükrözik azokat a mélyebben fekvő világra; de most már felkelt a nap, és sugarai elárasztják az egész világot. Bahá'u'lláh tanításaiban megkaptuk az igazság dicső megnyilatkozását, mely kielégíti a szívet és az értelmet egyaránt, mert bennük a vallás és a tudomány eggyé vált.

Az igazság kutatása

A tudománnyal való tökéletes harmónia nyilvánul meg a bahá'í tanításokban a kijelölt útra vonatkozóan, amelyen az igazságot keresnünk kell. Az embernek fel kell szabadulnia minden előítélettől, hogy akadálytalanul kutathassa az igazságot.

‘Abdu’l-Bahá erről így szól:

„Annak érdekében, hogy megtaláljuk az igazságot, fel kell adnunk az előítéleteinket, saját kicsiny és kisszerű elképzeléseinket; egy nyitott, fogékony elme ugyanis létfontosságú. Ha poharunk tele van az énünkkel, akkor nincs hely benne az élet vizének. Az, hogy azt képzeljük magunkról, hogy igazunk van, és mindenki más téved, a legnagyobb akadály az egység felé vezető úton, az egység pedig szükséges, ha el akarjuk érni az igazságot, mert az igazság egy....

Egyetlen igazság sem mondhat ellent egy másik igazságnak. A fény jó, bármely lámpából árad! A rózsza gyönyörű, bármilyen kertben nyílik! A csillag ugyanúgy ragyog Keleten és Nyugaton. Legyetek mentesek az előítéletektől, és akkor szeretni fogjátok az Igazság Napcsillagát, a látóhatár bármely pontján is emelkedjék fel! Felismeritek majd, hogy ha Jézus Krisztusban az igazság Isteni fénye ragyogott, akkor Mózesben és Buddhában is az ragyogott. Az igazi kereső eljut ehhez az igazsághoz. Ez értendő az igazság keresésén.

Azt is jelenti, hogy hajlandóaknak kell lennünk elvonatkoztatni mindentől, amit korábban tanultunk, mindattól, ami béklyóként akadályozná lépteinket az igazság felé vezető úton; és ha szükséges, akkor attól sem szabad visszariadnunk, hogy tanulásunkat teljesen újrakezdjük a legelejétől. Nem szabad hagynunk, hogy bármilyen vallás vagy személy iránti szeretetünk annyira elvakítson bennünket, hogy a babonaság láncai közé kényszerüljünk! Ha megszabadulunk mindezekről a korlátozottságoktól, és felszabadult elmével kutatunk, akkor képessé válunk arra, hogy megérkezzünk a célunkhoz.” – *PB 41:7, 9-10.*

A valódi agnosticizmus

A bahá'í tanítások egy úton haladnak a tudománnyal és a bölcseléssel, midőn kijelentik, hogy Isten lényé teljesen felette áll az emberi megértésen. Amilyen nyomatékosan tanítja Huxley és Spencer, hogy a Nagy Első Ok lényege meg nem ismerhető, úgy tanítja Bahá'u'lláh is azt, hogy: „Isten mindent magában foglal; Ő fel nem fogható”. Az Isteni Lényeg megismeréséhez vezető „út el van torlaszolva és járhatatlan”, mert miként is érthetné meg a véges a Végtelent; miként foglalhatná magában egy csepp az óceánt, avagy egy porszem, mely napsugárban táncol, a világegyetemet? És az egész világegyetem mégis ékesszólóan Istenről beszél. A víz minden cseppje magában rejti az értelmek óceánját, és minden porszem a fogalmak egész világát, meghaladva a legtanultabb tudósok felfogóképességét. A vegyész és a fizikus az anyag természetének kutatása közben a tömeget tanulmányozva eljutott a molekulákhoz, a molekuláktól az atomokhoz, az atomoktól az elektronokhoz, és a világegyetemhez, azonban kutatása közben a nehézségek lépésről lépésre sokasodnak, míg a legmélyebb értelem sem tud már tovább hatolni, és csak csendes ámulattal hajlik meg az ismeretlen Végtelen előtt, amely áthatolhatatlan titokba van burkolva mindörökké.

„Kis virág a fal hasadékában,
kiszakítlak a hasadékból,
itt tartalak kezemben gyökerestől és mindenestől,
kicsiny virág, – de ha megérthetném,
hogymi vagy te, mi a gyökered és mindened, mindened,
akkor megérteném, hogymi az Isten és mi az ember.” – *Tennyson*

Ha a fal hasadékában levő virág, ha még az anyag atomja is olyan titkokat foglal magában, melyet még a legmélyebb értelem sem tud megfejteni, miként lenne lehetséges, hogy az ember megértse a

világegyetemet? Miként merészelné azt vélni, hogy minden létezőnek végtelen okát meghatározni vagy leírni tudja? Minden Isten lényegére vonatkozó teológiai elmélet így válik semmivé, mert értelmetlen és hiábavaló.

Isten megismerése

De ha Isten lényege nem is ismerhető meg, kegyelmének megnyilatkozásait látjuk mindenütt. Ha az első okot nem is tudjuk megérteni, hatásai minden ténykedésükben nyilvánvalóvá válnak. Amiként a festő képeinek megismerése a megértő szemlélővel megismerteti magát a művészt is, úgy a világegyetem megismerése minden vonatkozásában – mint megismerése a természetnek vagy az emberiségnek, mint a látható vagy láthatatlan dolgoknak megismerése – Isten munkájának megismerése, és az Isteni Igazság kutatójának módot ad arra, hogy valójában tudomást szerezzen Dicsőségéről.

„Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny. Nappal a napnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul.” (Zsolt 19:2-3)

Az Isteni Megnyilvánulások

Minden dolog Isten kegyelmét hirdeti kisebb-nagyobb világossággal, amiként a napvilágtól érintett minden anyag visszatükrözi annak fényét kisebb-nagyobb fokban. Egy maroknyi korom csak kis mértékben tükrözi vissza, a kő már nagyobb mértékben, egy darab kréta még inkább, de e visszatükrözések egyikében sem találhatjuk meg a fenséges égítest alakját és színét. Ellenben egy tökéletes tükör úgy adja vissza a nap valódi alakját és színét, hogy ha belenézünk, éppen olyan, mintha magába a napba néznénk. Ily módon beszél nekünk minden létező dolog Istenről. A kő csak kevese tud nekünk Isten tulajdonságairól mesélni, a virág többet, az állat csodálatos érzékeivel, ösztönével és mozgási lehetőségeivel még többet. A legkisebb szellemi képességgel bíró felebarátunkban is találhatunk csodálatos tulajdonságokat, melyek a csodálatos Teremtőről beszélnek nekünk. A költőben, a szentben, a lángészben még magasabb megnyilvánulást találunk, a nagy próféták és nagy vallásalapítók pedig azok a tökéletes tükrök, melyekben Isten szeretete és bölcsessége tükröződik vissza az emberiség részére. A többi ember tükre az önzés és előítélet foltjaitól és porától homályos, ezeké azonban tiszta és folt nélkül való, Isten Akaratában való teljes odaadással és megnyugvással. Így lesznek ők az emberiség legnagyobb nevelői. Az Isteni tanítások és a Szentlélek ereje rajtuk keresztül hatást gyakorolva eredményezik az emberiség haladását, mert Isten az embert ember útján segíti meg. Az élet létráján magasabban állók mind segítségükre lehetnek azoknak, akik alacsonyabb fokon állnak, a legmagasabb fokon állók azonban mindenkin segíthetnek. Mintha az embereket mind ruganyos kötelékek kötnék össze. Ha valaki csak egy kissé fölülemelkedik embertársai átlagos színvonalán, a kötelék feszül. Korábbi társai azon vannak, hogy visszahúzzák, ő azonban egyenlő erővel húzza őket felfelé. Minél magasabbra jut, annál inkább érzi az egész világ súlyát, mely visszahúzza, és annál inkább szorul az isteni támogatásra, melyben azok a kevesek részesítik őt, akik már felette vannak. A legmagasabban mindenki felett állnak a nagy próféták és megváltók, az isteni „Megnyilvánulások”, azok a tökéletes emberek, kiknek mindegyike a maga idejében egyedül állott, egyenragú felebarát vagy segítőtárs nélkül, és viselte az egész világ terhét egymaga, Istentől támogatva csupán. „Bűneink terhe nyomta őt”, ez mondható mindegyikükről. Mindegyik „Út, Igazság és Élet” volt követői számára. Mindegyik Isten Kegyelmének csatornája volt azoknak a szíve számára, akik be tudták őt fogadni. Mindegyiknek megvolt a maga szerepe az emberiség tökéletesedését célzó nagy isteni tervben.

A Teremtés

Bahá'u'lláh azt tanítja, hogy a világegyetemenk nincs kezdete az időben. A Nagy Első Oknak folytonos emanációja. A Teremtő mindig teremtett és teremteni fog mindig. Világok és

világrendszerek feltűnhetnek és letűnhetnek, a világegyetem maradandó. Minden, ami összetett ezen a világon, idővel széthull elemeire, de az alkotó elemek megmaradnak. Egy világnak, egy mezei virágnak, vagy az emberi testnek a megteremtése nem „semmiből való alkotás”, hanem egyesítése előbb különálló elemeknek, és láthatóvá tétele előbb rejtve volt dolgoknak. Lassanként az elemek ismét szétszóródhatnak, a forma újra eltűnhet, de a valóságban semmi semvész el, nem semmisül meg semmi; sőt a régiek romjaiból új összetételek és új formák keletkeznek. Bahá'u'lláh megerősíti a tudósok állítását, hogy a föld teremtése nem hatezer, hanem millió és billió évvel ezelőtt ment végbe. Az evolúció elmélete nem tagadja az alkotó erőt. Csak megkísérli megnyilvánulásainak a leírását. És az anyagi világegyetemnek csodálatos története, melyet a csillagász, a geológus, a fizikus és a biológus felfed előttünk lépésről lépésre, ha helyesen értékeljük, még sokkal alkalmasabb arra, hogy bennünk életre keltse a legmélyebb tiszteletet és imádatot, mint a teremtésnek az a hiányos és primitív leírása, melyet a héber Szentírásban találunk. Azonban a Genesis könyve legrégebbi kijelentéseinek megvan az a nagy érdemük, hogy néhány merész szimbolikus vonással ecsetelik a történelem lényeges szellemi tartalmát, ahhoz a mesteri festőhöz hasonlóan, aki csak néhány ecsetvonással olyan arckifejezést tud megalkotni, melyet a kontár a részletek legbehatóbb kidolgozásával sem tud visszaadni. Ha az anyagi részletek elvakítanak minket a szellemi tartalom iránt, jobb volna nekünk, ha nélkülözünk azokat, ha azonban egyszer már megragadtuk szilárdan az egész terv lényegének értelmét, úgy a részletek ismerete sokkal nagyobb gazdagságot és fényt tud adni megismeréseinknek, és fenséges képet ad nekünk, az egyszerű vázlat helyett.

‘Abdu’l-Bahá így szól erről:

„Tudd, hogy a szellemi igazságok közül az egyik legnehezebben érthető az, hogy a létezés világnak – vagyis ezen végtelen univerzumnak – nincsen kezdete.

...Tudd, hogy ... a teremtő teremtmény nélkül lehetetlen; a gondoskodó elképzelhetetlen azok nélkül, akikért gondoskodik; hiszen az összes isteni név és tulajdonság megköveteli a lények létezését. Ha elképzelnénk egy olyan időt, amikor semmilyen lény sem létezett, ez az elképzelés Isten isteni természetének tagadása volna. Sőt mi több, a teljes nemlétből nem jöhet létre létezés. Ha a lények teljes mértékben nemlétezők lennének, akkor nem született volna meg a létezés. Ezért, minthogy az Egység Lényege (vagyis Isten léte) örökkönvaló és örökké tartó – azaz nincs sem kezdete, sem vége – bizonyos, hogy a létezés ezen világnak, ezen végtelen univerzumnak nincs se kezdete, se vége. Igen, az lehetséges, hogy az univerzum egy-egy része, például egy égitest, megszülessen vagy megsemmisüljön, de attól még a többi, végtelen számú égitest fennmarad; a világegyetem nem esne szét és nem semmisülne meg. Ellenkezőleg, a létezés örök és folytonos. Ahogy minden égitestnek van kezdete, szükségszerűen van vége is, mert minden összetétel, legyen az együttes vagy egyedi, szükségszerűen fel kell, hogy bomoljon. Az egyetlen különbség az, hogy némelyek gyorsan felbomlanak, mások pedig lassabban, de az elképzelhetetlen, hogy az összetett dolgok végül ne bomoljanak szét.” – *MK, 47.*

Az ember származása

Bahá'u'lláh igazat ad a biológusnak is, aki az emberi test történetét a fajok fejlődésén át az évek millióira vezeti vissza. Úgy írják le az emberi test fejlődését, hogy teljesen egyszerű, látszólag lényegtelen formából kiindulva megszámlálhatatlan nemzedékek során lépésről lépésre fejlődik, mindinkább tökéletesedik, jobban és jobban kialakul, míg a ma emberéhez eljut. Minden egyes emberi test is a fokozatok e láncolatán keresztül fejlődik, a kocsonyás anyag parányi csirájától kezdve a teljesen kifejlődött emberig. Ha ez az egyedre vonatkozólag igaz, amit senki sem tagad, miért gondolnók, hogy nem egyeztethető össze az emberi méltósággal a fajok hasonló fejlődésének feltételezése? Hiszen ez nagyon különbözik azon állítástól, hogy az ember a majomtól származik. Az emberi embrió a fejlődés bizonyos fokán talán a halhoz hasonlít kopoltyúnyílásaival és farkával, azonban mégsem hal. Mégis csak emberi magzat. Az emberi faj hosszú fejlődésének különböző fokán hasonló lehetett látszólag az alsóbb lények különböző fajaihoz, mégis csak az emberi faj volt,

birtokában a lappangó titkos erőnek, melyből a mai ember fejlődött, sőt mi több, egy további fejlődés erejének birtokában is, mely szerint – bízunk abban – még magasabbra van hivatva.

‘Abdu’l-Bahá így szól erről:

„... világos, hogy e földgolyó a jelenlegi formájában nem egyszerre jött létre, hanem fokozatosan haladt keresztül az egyetemes létezés különféle fázisain, míg magára nem öltötte jelenlegi tökéletességét. ...

... az ember létének kezdetén a föld méhében, – ahogyan az embrió az anyaméhben, – fokozatosan növekedett és fejlődött, s egyik formából a másikba, egyik alakból a másikba ment át, egészen addig, míg ezen szépségben és tökéletességben, ezen erővel és képességgel megjelent. Az bizonyos, hogy kezdetben nem volt birtokában mindennek a bájnak, kecsességnek és eleganciának, s hogy az ember fokozatosan jutott el ehhez az alakhoz, formához, szépséghez és kecsességhez. ...

Ugyanez áll az ember földi létezésére is, szükségszerűen hosszú időbe telik, amíg a kezdettől ezt a helyzetet, formát és állapotot eléri, és sok fejlődési fokozaton megy át, amíg ezt a rangot eléri. De az ember létezésének kezdetétől fogva már egy különálló faj. ...

Annak elismerése, hogy az eltűnt szervek nyomai valójában léteznek, még nem bizonyítéka a faj átmeneti jellegének és nem eredeti voltának. A legtöbb, amit bizonyít, az csupán az, hogy az ember formája, szervei és szokásai fejlődtek. Az ember mindig is különálló faj volt: ember, és nem állat.” – *MK, 47.*

Ádám és Éva történetéről így nyilatkozik:

„Ha ezt a történetet a látszólagos jelentésében értjük, úgy, ahogyan ezt legtöbben magyarázzák, az valóban rendkívüli. Értelem képtelen felfogni, megerősíteni vagy elképzelni ezt; hiszen még egy értelmes embertől is távol állnak az ilyenforma beszédek és szemrehányások, az ilyesfajta rendelkezések és részletek, hát még akkor mennyire távol vannak ezek az Istenségtől – azon Istenségtől, Aki elrendezte a végtelen univerzumot a legtökéletesebb formában és annak megszámlálhatatlan lakóját teljes rendezettséggel, erővel és tökéletességgel.

... Ezért Ádám és Éva történetét, akik ettek a fáról, valamint kiűzetésüket a paradicsomból egyszerűen mint jelképet kell tekinteni. Ez isteni misztériumokat és egyetemes jelentéseket tartalmaz, és lehetőséget ad csodás magyarázatokra.” – *MK, 30.*

Test és lélek

A testre és a lélekre, valamint a halál után való életre vonatkozó bahá’i tanítások teljes összhangban vannak a lélekkutatás eredményeivel. Azt tanítják, amiként ezt már mondtuk, hogy a halál csak újabb születés, menekülés a test fogságából egy emelkedettebb életbe, és a túlvilági életben az előremenetel határtalan.

A tudományos bizonyítékok nagy tömege halmazódott fel fokról fokra, melyek a pártatlan és szigorúan ítélő kutatók véleménye szerint teljesen elégségesek arra, hogy a halál után való élet ténye minden kétségen felül megállapítható legyen, az öntudatos lélek folytatólagos élete és tevékenysége az anyagi test feloszlása után. Erről F. W. H. Myers „Human Personality” (Az emberi egyéniség) című munkájában, amely a Psychical Research Society (Lélekkutatás társasága) sok kutatását összegezi, így ír:

„Megfigyelés, kísérlet, következtetés sok kutatót, köztük engem is arra vezetett, hogy a közvetlen vagy telepatikus érintkezésben higgyenek nemcsak a még a földön élő emberek lelkei közt, hanem a még a földön élő emberek lelke, és az eltávozott szellemek lelke között is. Ilyen felfedezés a kinyilatkoztatásnak is ajtót nyit...

Kimutattuk, hogy a sok csalódás és önámítás, csalás és képzelődés közepette igazi kinyilatkoztatások jutnak el hozzánk a síron túlról...

Feltárás és kinyilatkoztatás útján bizonyos tételek ideiglenes megállapodást nyertek az ilyen eltávozott lelkekre vonatkozóan, amint módunkban volt ilyenekkel találkozni. Elsősorban és főleg úgy látom, van ok annak feltevésére, hogy állapotuk a bölcsességben és a szeretetben való végtelen fejlődés állapota. Szeretetük, melyet a földön kimutattak, tovább folytatódik, és leginkább ama legmélyebb szeretet, mely célját az imádatban és imában találja... A rossz nekik nem annyira rettenetesnek, mint inkább szolgainak tűnik fel. Nem valami hatalmas Uralkodóban testesült meg; inkább elkülönített örület, amelytől a magasabb fokú lelkek a félrevezetett lelkeket megszabadítani igyekeznek. Nincs ott szükség tisztítótűzre; önmegismerés az ember büntetése és jutalma; önmegismerés és társlelkek közelsége avagy távolléte. Mert ebben a világban a szeretet igazán öfenntartás; a szentek közössége díszíti és fenn is tartja az örök életet. És a telepátia törvényeiből következtethető, hogy e közösség már itt e földön, és már most hatással van reánk, sőt az eltávozott lelkek szeretete már most is feleletet ad hívó szavunkra; és a szeretettel való megemlékezés – a szeretet maga is ima – már most is támogatja és erősíti az ott levő és felszabadult lelkeket a felfelé vezető útjukon.”

A megegyezés e nézet közt, mely gondos tudományos kutatáson alapszik, és a bahá'í tanítások közt valóban rendkívüli.

Az emberiség egysége

„Mindnyájan egy fa gyümölcsei, egy ág levelei, egy kert virágai vagytok.” Ez Bahá'u'lláh legjellegzetesebb mondásainak egyike, és ehhez hasonló a másik is: „Nem azé a dicsőség, aki hazáját szereti, hanem azé a dicsőség, aki felebarátját szereti.” Egység – éspedig úgy az emberiség egysége, mint minden teremtménynek az egysége Istenben – ez tanításainak a vezéreszméje. Ebben ismét megnyilvánul az igazi vallás és a tudomány között lévő harmónia. A tudomány minden haladásával mindinkább előtérbe lép a világegyetem egysége, és részeinek kölcsönös összefüggése. A csillagász működési köre elválaszthatatlanul összefügg a fizikus érdekkörével, a fizikus érdekköre a kémikuséval, a kémikus érdekköre a biológuséval, és a biológus érdekköre a lélekbúváréval, stb. Minden új felfedezés a kutatás bizonyos területén új fényt vet a többi területekre is. Miként a fizikai tudomány kimutatta, hogy a világegyetem anyagának minden kis része vonzza és befolyásolja a többi részecskét, legyen az bármily kicsiny vagy bármilyen távol a többitől, épp úgy a pszichológia is rámutat arra, hogy a világegyetemben mindegyik lélek hatással van a többi lélekre. Kropotkin herceg „Mutual Aid” (Kölcsönös Segítség) című könyvében világosan kimutatja, hogy a kölcsönös támogatás még a legalacsonyabb fokú állatok életfenntartásához is feltétlenül szükséges, míg az ember esetében a civilizáció haladása függ attól, hogy a mindinkább fokozódó kölcsönös segítség lépjen a kölcsönös ellenségeskedés helyébe. „Mindnyájan egyért és egy mindnyájunkért!”, ez az egyetlen elv, melynek alapján a közösség boldogulni tud.

Az egység korszaka

Az idők jele arra mutat, hogy az emberiség történetében új korszak hajnalán vagyunk. Mindaddig a fiatal emberi sas régi fészkéhez ragaszkodott, az önzés és az anyagság kemény szikláján. Szárnyait próbálgató kísérletezése félénk és bizonytalan volt. Folyton valami még eddig elérhetetlen után vágyakozott. A régi dogmák és az ortodox hitek rabláncában mind jobban és jobban véresre horzsolta magát. De ma a korlátozás ideje vége felé közeledik, és a hit és az értelem szárnyain már megkísérelheti a felemelkedést a lelki szeretet és az igazság magasabb világaiba. Nincs többé a földhöz kötve, miként akkor, mielőtt szárnyai nőni kezdtek, hanem saját akaratából felemelkedhetik a széles látókör és a dicső szabadság honába. Ahhoz azonban, hogy repülése biztos és egyenletes

legyen, egy dolog szükséges. Szárnyai ne csak erők legyenek, hanem egymással teljes összhangban és egyetértésben működjenek. ‘Abdu’l-Bahá így mondja:

„Lehetetlen csupán egyetlen szárnyal repülni! Ha egy ember netán egyedül a vallás szárnyával próbálna repülni, hamarosan a babona ingoványába zuhanna, másrészt pedig, ha kizárólag a tudomány szárnyával próbálkozna, úgyszintén nem fejlődne, hanem a materializmus reménytelen mocsarába süllyedne.” – *PB, 44:12.*

A vallás és a tudomány tökéletes összhangja az emberiség magasabb létének nélkülözhetetlen alapfeltétele. Ha az emberiség elérte ezt, és minden gyermek a tudományok és a művészetek tanulmányozásán kívül teljes kiképzést nyer az emberszeretetben is, és Isten akaratának örömteli elfogadásában, amiként az az evolúció haladásában, és a próféták tanításában nekünk megnyilvánul, akkor, és csakis akkor jó el hozzánk Isten Királysága, akkor, és csakis akkor teljesül az Ő akarata a földön, miként az égben, csak akkor árasztja szét áldásait a földön a teljes béke.

„Amikor a vallás, – *mondja ‘Abdu’l-Bahá* – megtisztulva babonáitól, hagyományaitól és értelmetlen dogmáitól, összhangot mutat a tudománnyal, akkor majd megjelenik a világon egy hatalmas egyesítő, megtisztító erő, amely el fogja söpörni a háborúkat, az nézeteltéréseket, az összetűzéseket és a viszályokat, és akkor fog az emberiség egyesülni Isten szeretetének erejében.” – *PB, 44:24.*

13. A BAHÁ'Í VALLÁS ÁLTAL BETELJESEDETT JÓSLATOK

„A Legnagyobb Név (Bahá'u'lláh) Megnyilvánulását illetve: Ő az, akit Isten beígért minden Könyvében és Írásában, a Bibliában is, az Evangéliumban is, és a Koránban is.” –
'Abdu'l-Bahá

A jóslatok értelmezése

A jóslatok magyarázata tudvalevőleg nehéz, és ebben a kérdésben vannak a legnagyobb eltérések a tudósok vélekedései között. Ezen nincs mit csodálkozni, mert épp a kinyilatkoztatott írásokban sok jóslat olyan formában adatott, hogy nem volt teljesen érthető. Csak teljesülésük után, és akkor is csak olyanok értették meg azokat, kiknek szívük tiszta, és minden előítélettől mentes volt. Például Dániel látomásainak utolsó részében e szavak mondtak:

„Te pedig, Dániel, zárd be ezeket az igéket, és pecsételd le ezt a könyvet a végső időkig. Sokan tévelyegnek majd, de az ismeret gyarapodik.... Hallottam ugyan, de nem értettem, ezért megkérdeztem: Uram, mi lesz végül mindebből? Ő így válaszolt: Menj el, Dániel, mert ezek az igék le vannak zárva, és le vannak pecsételve a végső időkig.” (*Dán 12:4, 8-9*)

Ha Isten a jóslatokat a kijelölt időkig lepecsételte, és jelentésüket nem fedte fel még azoknak a prófétáknak sem, akik által kijelentette azokat, beláthatjuk, hogy a pecsétet nem törheti fel senki más, csak a kijelölt isteni küldött, és csak ő fedheti fel a prófétai példázatok tartályába zárt rejtett értelmüket. A jóslatok történetébe való elmélyedés, a jóslatoknak az elmúlt korszakokban való félremagyarázása, és a próféták ünnepélyes figyelmeztetése kell, hogy nagyon óvatossá tegyenek bennünket arra nézve, elfogadjuk-e a teológusoknak a fejtegetéseit e kijelentésekre, és teljeseződésüknek mikéntjére vonatkozóan. Másrészről azonban, ha valaki jelentkezik, és azt mondja, hogy a jóslatok általa beteljesednek, akkor nagyon fontos, hogy bejelentését vizsgáljuk nyílt és előítélettől mentes értelemmel. Ha csalóról volna szó, a csalás csakhamar napfényre jön anélkül, hogy bajt okozna; de jaj azoknak, kik Isten küldöttjének oktalanul ajtót mutatnak, mert váratlan alakban és váratlan időben jelenik meg.

Bahá'u'lláh élete és kijelentései arról tesznek tanúbizonyságot, hogy Ő az, kit a szent könyvek ígértek, kinek hatalmában van, hogy a jóslatok pecsétjét feltörje, és poharunkba töltse az isteni titkok „lepecsételt tiszta borát”. Siessünk tehát, hallgassuk meg magyarázatait, és vizsgáljuk meg újra az ő kijelentései fényében azokat a rég ismert, de gyakran titokzatos szavakat, melyeket a múlt idők prófétái mondtak.

Az Úr eljövetele

„Az Úr eljövetele” „a végítélet napjaiban” ama „távol levő isteni esemény”, amely felé minden próféta tekintetét fordította, és amelyről legdicsőbb énekeik szóltak. Mit jelent tehát „az Úr eljövetele?” Hiszen Isten minden időben teremtményeivel van, bennük, velük és felettük létezik; „Közelebb van hozzánk, mint lélegzetünk, közelebb, mint kezünk, lábunk.” De az ember se nem láthatja, se nem hallhatja, sem a benne levő, sem a transcendentális Istent; nem képzelheti el jelenlétét, amíg látható alakban meg nem nyilvánul, és míg emberi nyelven nem szól hozzá. Magasabb tulajdonságai kinyilatkoztatására Isten mindig embereket használt eszközül. Mindegyik próféta közvetítő volt, aki által Isten eljött népéhez, és szólt hozzájuk. Jézus is ilyen közvetítő volt, és megjelenését a keresztények helyesen értékelték Isten eljövetele gyanánt. Benne Isten arcát látták, és ajkairól Isten szavát hallották. Bahá'u'lláh azt tanítja nekünk, hogy a Seregek Urának, a Végtelen Atyának, a világ Alkotójának és Megváltójának „eljövetele”, amely valamennyi próféta szerint „az

idők teljével” be fog következni, nem jelent mást, mint emberi templomban való olyan megnyilvánulását, mint ahogy Ő a názareti Jézus templomában már megnyilvánult; most azonban tökéletesebb és dicsőségesebb alakban mutatja meg magát, és Jézus és az összes előbbi próféta mind azért jött a földre, hogy az emberek szívét és értelmét erre a megnyilatkozásra előkészítse.

Krisztusról szóló jóslatok

Mivel a zsidók a Messiás uralmára vonatkozó jóslások értelmét nem értették meg, visszautasították Krisztust. ‘Abdu’l-Bahá erre vonatkozólag ezt mondja:

„A zsidók még mindig várják a Messiás érkezését, és éjjel-nappal imádkoznak Istenhez, hogy siettesék az Ő jövetelét.

Amikor Krisztus megjelent, visszautasították és megölték Őt, mondván; ’Nem Ő az, akire várunk. Íme, ha a Messiás eljő, jelek és csodák lesznek bizonyosságul, hogy valóban ő a Krisztus. Mi ismerjük a jeleket és a feltételeket, és ezek nem jelentek meg. A Messiás egy ismeretlen városból kél majd. Dávid trónusán fog ülni, és lám, acélkarddal érkezik Ő, és vasjogarral uralkodik majd! Beteljesíti Ő a Próféták törvényét, meghódítja a Keletet és Nyugatot, és felmagasztalja majd az Ő választott népét, a zsidókat. Elhozza a béke világát, melyben még a vadállatok sem lesznek többé ellenségesek az emberrel szemben. És íme, a farkas és a bárány ugyanazon forrásból iszik, ... és Isten minden teremtménye nyugalomra lel.’ ...

Ekképpen gondolkodtak és szólottak a zsidók, mert nem értették meg az Írásokat, sem pedig a magasztos igazságokat, amelyeket azok magukban foglaltak. A betűket kívülről tudták, de az életadó Lélekről egyetlen szót sem értettek.

Figyelmezzetek rám, és megmutatom nektek mindezek jelentését! Habár Názáretből jött, amely ismert hely volt, Ő a Mennyből is érkezett. A teste Máriától született, de az Ő lelke a Mennyből jött. A kard, amelyet Ő viselt, az Ő nyelvének kardja volt, mellyel elválasztotta a jót a gonosztól, az igazat a hamistól, a hívőket a hitetlenektől, és a világosságot a sötétségtől. Az Ő Igéje valóban éles kard volt! A Trón, melyen Ő ült, az Örök Trónus, melyről Krisztus örökké uralkodik, egy mennyei, nem pedig földi trónus, mert a földi dolgok elmúlnak, de a mennyei dolgok el nem múlnak. Újraértelmezte és kiegészítette Mózes törvényét, és beteljesítette a Próféták törvényét. Az Igéje meghódította a Keletet és a Nyugatot. Az Ő Királysága örök. Felmagasztalta azokat a zsidókat, akik felismerték Őt. Ők mind alacsony származású férfiak és nők voltak, akiket a Vele való kapcsolat nagyszerűvé tett és örök méltóságot adott nekik. Az állatok, amelyeknek együtt kellett volna élni, azokat a különböző irányzatokat és népeket jelentik, amelyek valaha háborúban álltak, de most már szeretetben és kedvességben lakoznak, akik együtt isznak az élet vizéből, amely Krisztusból, az Örök Forrásból fakad.” – *PB, 16:1-2, 5-6*

A keresztények többsége elfogadja a messiási jóslatoknak Krisztusra vonatkozó ezen magyarázatát, de az újkor Messiására vonatkozó hasonló jóslatokkal szemben ugyanolyan álláspontra helyezkednek, mint a zsidók, és a csoda megjelenését az anyagi világban várják, hogy betű szerint teljesüljenek a jóslatok.

Jóslatok Bábról és Bahá’u’lláh-ról

A bahá’í hit magyarázata szerint azok a jóslatok, melyek „*a vég idejéről*”, „*az utolsó napokról*”, „*a seregek Ura*” eljövételéről, és „*az Örökkévaló Atyáról*” szólnak, nem Jézus Krisztus eljövételére, hanem Bahá’u’lláh-ra vonatkoznak. Vegyük például Ézsaiás jól ismert jóslatát:

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.... Mert terhes igáját, a hátát verő botot, sanyargatójának vesszejét összetöröd, mint Midján napján. Mert minden dübörögve menetelő csizma és

véráztatta köpönyeg elég, és tűz martaléka lesz. Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!” (Ézs 9:1, 3-6)

Ez a jóslatok egyike, melyet gyakran Krisztusra vonatkozóan tekintenek, és sok belőle egészen helyesen úgy is magyarázható; de némi kutatás azt bizonyítja, mennyivel inkább vonatkozik ez a hely teljesen Bahá’u’lláh-ra. Krisztus valóban világosságot hozó Megváltó volt, azonban a föld népe nagyobb része közel kétezer éve Krisztus eljövetele után is sötétben jár, és Izrael gyermekei, valamint Isten sok más gyermeke továbbra is az elnyomók vesszeje alatt nyög. Másrésről a bahá’í idők első néhány évtizede is elég volt ahhoz, hogy az igazság fénye megvilágítsa Keletet és Nyugatot. Isten atyai voltának, és az emberiség testvériségének evangéliuma eljutott a világ minden országába. Nagy katonai egyeduralmak megdőlték. És megszületett a népek szövetsége, amely reményt nyújt arra, hogy meg hozza a gyors segítséget a földre sújtott és elnyomott nemzeteknek. A nagy háború, amely nemrégiben a fegyverek, a pergőtűzek, a tűzokádó bombák és a gépfegyverek eddig nem létezett használata mellett rázkódtatta meg a világot, valóban „*égés és tűz*”³⁰ volt. Mikor Bahá’u’lláh írásaiban az uralkodás és a kormányzás kérdéseit részletesen tárgyalta, és rámutatott, hogyan oldhatók meg e kérdések, valóban „*vállaira vette az uralmat*” olyan mértékben, mint azt Krisztus soha nem tette meg. Az „Örökkévalóság Atyja”, a „Békesség Fejedelme” címekkel Bahá’u’lláh gyakran saját magára céloz, mint aki az Atya Megnyilvánulása, akiről Krisztus is, Ézsaiás is beszélt. Krisztus saját magáról mindig csak, mint a Fiúról beszélt; Bahá’u’lláh azt is kijelenti, hogy neki az a hivatása, hogy békét hozzon a világnak, Krisztus ellenben azt mondta: „Azért jöttem, hogy kardot hozzak, nem pedig békét”, és valóban, a keresztény kor egész idejét át sok háború is volt, és szekták harca is volt.

Isten dicsősége

A Bahá’u’lláh elnevezés az arab nyelvből származik. Jelentése: „Isten dicsősége”. Ezt a címet a zsidó próféták is gyakran használták, mikor arra mutattak rá, akit a gondviselés beígért, és aki az idők végén jelenik meg. Ézsaiás 40. fejezetében ezt olvashatjuk:

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! – mondja Istenetek. Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért. Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá! Mert megjelenik az ÚR dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt.” (Ézs 40:1-5)

Úgy, mint az előbbi jóslat, ez is csak részben teljesedett be, Krisztusnak és elődjének, Keresztelő Szent Jánosnak eljövételével. Csak részben teljesült, mert Jeruzsálem hadakozása Krisztus napjaiban nem szűnt meg; a keserű megpróbáltatásnak és megalázkodásnak néhány évszázada várt még reá. A Bábnak és Bahá’u’lláh-nak eljövételével azonban megkezdődött a jóslat tökéletes beteljesülése, Jeruzsálem világosabb napokra ébredt, és a békés, dicsó jövőjének kilátása biztosítottnak látszik.

Más jóslatok Izrael felszabadítójáról, Isten dicsőségéről beszélnek, s azt mondják, hogy Keletről, napkelte felől kell a Szentföldre jönnie. Íme, Bahá’u’lláh Perzsiában lépett fel, mely keletre fekszik Palesztinától, és a Szentföldre jött, hol életének utolsó huszonnégyszáz évét töltötte. Ha mint szabad ember jött volna oda, a nép azt mondhatta volna, íme, ez egy csaló csalfogása abból a célból, hogy megfeleljen a jóslásoknak; de Ő száműzöttként, fogolyként került erre a helyre. A perzsa sah és a

³⁰ Az atombomba használatában tetőfokára hágó II. világháború megmutatta ezen jövendölés beteljesedését.

török szultán küldötték, ezeket pedig nehéz volna azzal meggyanúsítani, hogy ők is bizonyítékokat akartak szolgáltatni Bahá'u'lláh érdekében, hogy Ő „Isten Dicsósége”, kinek eljövételét a próféták megjövendölték.

Az Ág

Ézsaiás, Jeremiás, Ezékiel és Zakariás jóslásaiban többször történik hivatkozás arra a férfúra, kinek neve az „Ág”. A keresztények többször alkalmazták ezt a nevet Krisztusra is, de a bahá'í hívőknek az a meggyőződésük, hogy inkább és különösképpen Bahá'u'lláh-ra vonatkozik.

Az Ágról szóló legterjedelmesebb bibliai jóslat Ézsaiás 11. fejezetében található:

„Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről, hajtás sarjad gyökereiről. Az Úr lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. Az Úr félelme lesz a gyönyörűsége. ... Igazság lesz derekának öve, csípőjének öve pedig a hűség. Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroslán és a hízott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket.... Nem árt, és nem pusztít szent hegyemen senki, mert tele lesz a föld az Úr ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja. Azon a napon másodszor is kinyújtja kezét az Úr, hogy megvegye népe maradékát, mely megmarad Asszíriában és Egyiptomban, Patrószbán, Kúsbán és Elámban, Sineárban meg Hamátban és a tenger szigetein. Jelt ad a nemzeteknek, és összegyűjti Izráel szétszórt fiait, egybegyűjti Júda elszéledt leányait a föld négy széléről.” (Ézs 11:1-6, 8-9, 11-12)

‘Abdu'l-Bahá erről és az Ágra vonatkozó egyéb jóslatokról ezt jegyzi meg:

„Az egyik legnagyobb esemény, amely az Összehasonlíthatatlan Ág (Bahá'u'lláh) megnyilvánulásának napján történik, Isten Zászlajának az összes nemzetek közötti felemelkedése. Ezen azt kell érteni, hogy az összes nép és nemzetség összegyűlik ezen Isteni Lobogó árnya alá, mely nem más, mint az Isteni Ág maga, és egyetlen nemzetté egyesül majd. Eltűnnek majd a vallási és felekezeti ellenségeskedések, a népek és népcsoportok gyűlölködése, s a nemzetek közötti nézeteltérések. Minden ember egy valláshoz csatlakozik, mindegyiknek egy közös hite lesz, mindannyian egy fajjá olvadnak össze, és egyetlen néppé válnak. Mindegyikük egy közös hazában lakozik, mely maga a bolygó lesz. Minden nemzet között megvalósul az egyetlen béke és egyetértés, és az Összehasonlíthatatlan Ág egész Izráelt egybegyűjti, ami annyit jelent, hogy Izráel népe ebben a korszakban a Szentföldre gyűlik, s hogy a zsidók, akik szétszórtak keleten és nyugaton, északon és délen, egybegyűjtetnek majd.

Vedd tekintetbe: ezek az események nem Krisztus korszakában történtek meg, hiszen a nemzetek nem sorakoztak fel az Egyetlen Lobogó alá, ami az Isteni Ág. De a Seregek Urának ezen korszakában minden nép és nemzet belép majd ennek a Lobogónak az árnyékába. Ugyanígy, az egész világon szétszóródott Izráel nem gyűlt újra össze a Szentföldön a keresztény korszakban; de Bahá'u'lláh korszakának kezdetén ez az isteni ígéret, mint ahogyan azt az összes Próféta könyve világosan állítja, kezdett valóra válni. Láthatod, hogy zsidó nemzetségek a föld minden részéről érkeznek a Szentföldre; falvakban és a birtokukba vett földeken telepednek le, és számuk napról napra nő, oly mértékben, hogy egész Palesztina az ő otthonuk lesz majd.” – MK, 12.

Isten napja

A „Nap” szó az „Isten Napja” és az „Utolsó Nap” kifejezésekben „dispensatio” = felmentés, rendelkezés napját³¹ jelenti. Minden nagy vallásalapítónak megvan a maga „Nap”-ja. Mindegyik a naphoz, az égitesthez hasonlít. Tanításaiknak megvan a hajnalhasadásuk, igazságaik fokozatosan megvilágítják a nép értelmét és szívét, míg eléri befolyásuk zenitjét. Majd lépésről lépésre elhomályosulnak, félremagyaráztatnak és sötétség borítja el a földet mindaddig, míg új nap nem virrad fel. Isten Legfőbb Megnyilvánulásának napja, az Utolsó nap olyan nap, melynek soha sincs alkonya, és melyet soha éj nem borít. Napfénye soha nem alkonyul, hanem ezen és az eljövendő világon is megvilágítja az emberek lelkét. A valóságban a szellemi napok egyike sem nyugodott le soha; Mózes, Krisztus, Mohamed és a többi próféták napja még mindig soha nem szűnő fényben ragyog fenn az égen. Azonban e napok sugarait földi felhők zárják el a föld népe elől. Végül Bahá'u'lláh fenséges napja oszlatja el ezeket a sötét felhőket, hogy minden földi vallás, hogy valamennyi próféta fénye egyformán ragyogjon, és hogy az emberiség összhangban imádhassa azt az egy Istent, kinek fényét valamennyi próféta tükrözte.

Az Ítélet napja

Krisztus sokat beszélt az Ítélet nagy napjáról példázatokban, amikor „Mert eljön az Emberfia Atyja dicsőségében... és akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint.” (Máté 16:27) Ezt a napot az aratás idejével hasonlítja össze, amikor a konkolyt elégetik, a búzát magtárba gyűjtik:

„... úgy lesz a világ végén. Az Emberfia elküldi angyalait, és összegyűjtenek országából minden botrányozást okozót és gonosztevőt, és a tüzes kemencébe dobják őket: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap.” (Máté 13: 40-43)

„A világ vége” kifejezés, amiként a biblia hiteles fordításának fenti és más hasonló részleteiben használják, sok embert annak a feltevésére vezetett, hogy mikor az ítélet napja jön, a föld hirtelen elpusztul. Ez azonban nyilvánvaló tévedés. Úgy látszik, hogy e kifejezést „a korszak beteljesedése vagy vége” szavakkal kell értelmének megfelelőbben fordítani. Krisztus azt tanítja, hogy az Atya Királysága úgy a földön, mint az égben megvalósul. Erre az imára tanít minket: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is.” A szőlőművesekről szóló példázatában, midőn az Atya, a szőlő ura eljön, hogy elpusztítsa a gonosz zselléreket, nem pusztítja el egyúttal a szőlőhegyet (a világot) is, hanem más zselléréknek adja ki, akik átadják neki a termést a kellő időben. A földet nem kell elpusztítani, hanem helyre kell állítani, és meg kell újítani. Krisztus más alkalommal így beszél erről a napról: „Az újjászületés, midőn az Ember Fia Dicsőségének trónján fog ülni.” Szent Péter úgy beszél róla, mint a „Megújulás idejéről”, mint az „összes dolgok helyreállításának idejéről, melyről Isten minden szent prófétájának nyelvvel szólt a világ kezdetétől fogva”. Az Ítélet napja, melyről Krisztus beszél, nyilvánvalóan azonos a seregek Urának, az Atyának eljövételével, amelyet Ézsaiás és az Ó-Szövetség többi prófétája megjövendölt. Szörnyű büntetés ideje lesz a gonoszok számára, de egyúttal olyan idő is, amelyben igazság és igazságosság uralkodik úgy a földön, mint az égben.

A bahá'í tanítások értelmében Isten mindegyik Kinyilatkoztatása Ítélet napja, azonban a legmagasztosabb Megnyilvánulás Bahá'u'lláh-ban léssen az Ítélet nagy Napja ama korszak számára, melyben élünk. Az a kürtzó, melyről Krisztus, Mohamed és sok más próféta beszél, a Megnyilvánulás hívó szava, amely mindenkinek szól égből és földön, a testtel bírónak is, a test nélkülieknek is. Az Istennel való találkozás – Megnyilvánulása útján – a Paradicsom kapuja azok részére, kik vele találkozni kívánnak, melyben Őt megismerik, szeretik, és amelyben, szeretetben együtt élnek a többi teremtményeivel. Azok ellenben, akik saját útjukat a Manifesztációban

³¹ A Megnyilvánulás teljes ciklusát értve ezalatt.

kinyilatkoztatott isteni út elé teszik, számúzik magukat az önzés, a tévedés és az ellenségeskedés poklába.

A nagy Feltámadás

Az Ítélet Napja egyúttal a Feltámadás Napja is, a holtak feltámadásáé. Szent Pál a korinthusiakhoz szóló első levelében így szól:

„Íme, titkot mondok nektek: mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és a halandó test halhatatlanságot.” (IKor 15:51-53)

Ezen idézetek értelméről a halálból való feltámadásra vonatkozóan Bahá'u'lláh az Iqan könyvében így szól:

„De aki elfordult azon kehelytől, örök halálra ítéltetett. Az 'élet' és 'halál' kifejezések, melyekről az írások beszélnek, a hitben talált életet és a hitetlenség okozta halált jelentik. Az emberek nagy része, mivel elmulasztotta e szavak jelentését felfogni, elutasította és megvetette a Megnyilvánulás személyét, és így megfosztotta magát az Ő isteni útmutatásának fényétől, és megtagadta, hogy kövesse ama halhatatlan Szépség példáját. ...

Miként Jézus mondotta: 'Újjonnan kell születnetek.' És így is szólt: 'Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az.' E szavak értelme az, hogy aki bármely törvénykorszakban a Lélektől születik, és akit megébreszt a Szentség Megnyilvánulásának lehelete, bizony azok közé számíttatik, akik 'életet' és 'feltámadást' nyertek, és beléptek Isten szeretetének 'paradicsomába'. És aki nem közülük való, az 'halálra' és 'nélkülözésre' ítéltetett, a hitetlenség 'tüzére' és Isten 'haragjára'. ...

Isten Prófétáinak és a választottaiknak a célja minden korszakban és évszázadban nem volt más, mint hogy megerősítsék az 'élet', 'feltámadás' és 'ítélet' kifejezések lelki jelentőségét. ...

Ha hozzájutnál az isteni tudás kristálytisztá vizének csupán egy harmatcseppjéhez, azonnal felismernéd, hogy az igazi élet nem a hús élete, hanem a léleké. Mert a hús élete közös emberben és állatban, míg a lélek életét csupán a tisztaszívűek birtokolják, akik kortyoltak a hit óceánjából, és ettek a bizonyosság gyümölcséből. Ez az élet nem ismer halált, és e lét koronája a halhatatlanság. Miként megmondattott: 'Aki igazán hívő, él mind ebben, mind az eljövendő világban.' Ha az 'élet' e földi életet jelentené, nyilvánvaló, hogy a halálnak győzedelmeskednie kell fölötte.” – KI 120, 125, 128.

A bahá'í tanítások értelmében a feltámadás nincs semmiféle összefüggésben a durva fizikai testtel. Ha e test meghalt, végleg megszűnt. Feloszlik és atomjai többé sohasem egyesülnek ugyanazon testben.

A feltámadás az egyénnek szellemi életre való születése a Szentlélek adománya által, melyet az Isteni Megnyilvánulás adott. Az a sír, amelyből felemelkedik, a tudatlanság és Isten elhanyagolásának sírja. Az az alvás, amelyből felébred, a szellemi álm állapot, amelyben sokan várják Isten Napja hajnalhasadását. Ez a hajnalhasadás megvilágítja mindazokat, kik a föld felületén éltek, akár testben élnek, akár elhagyták már a testet, de a szellemileg vakok soha nem láthatják meg. A Feltámadás napja nem huszonnégy órás nap, hanem egész korszak, mely most kezdődött, és addig tart, míg a jelen világciklus fennáll, és akkor is folytatódik, amikor a jelen civilizáció minden nyoma régen eltűnt a föld színéről.

Krisztus visszatérése

Krisztus sok beszédjében harmadik személyben szól Isten eljövendő Kinyilatkoztatásáról, másokban pedig első személyben beszél. Egyszer azt mondja: „...elmegyek helyet készíteni a számotokra. És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket” (*Ján 14:2-3*) Az apostolok cselekedetei első fejezetében olvassuk, hogy a tanítványoknak Jézus mennybemenetele alkalmával e szavak mondattak: „Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.” (*Ap.Csel. 1:11*) A fenti és hasonló kijelentések következtében sok keresztény azt várja, hogy „És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőkön, nagy hatalommal és dicsőséggel” (*Mk 13:26*), ugyanazt a Jézust látja testi alakjában, aki Jeruzsálem utcáit róttá 2000 évvel ezelőtt, és a keresztfán vérzett és szenvedett. Azt hiszik, hogy ujjukat Jézus kezének és lábának sebhelyeibe és kezüket oldalán a lándzsa ütötte sebbe márthatják. De ha kissé mélyebben gondolkodunk Krisztus szavain, kétségen kívül szétfoszlik a dolgok ilyen elképzelése. A zsidóknak Krisztus idejében ugyanilyen elképzelésük volt Illés visszatéréséről, Krisztus azonban megmagyarázta tévedésüket megmutatván, hogy az a jóslat, mely szerint „Illésnek előbb kell jönnie”, beteljesedett, de nem úgy, hogy a korábbi Illés tért vissza saját testében és személyében, hanem Keresztelő Szent János alakjában, aki „Illés szellemében és hatalmával jött”. És „ha akarjátok, fogadjátok el,” – mondá Krisztus – „ő Illés, aki eljövendő volt. Akinek van füle, hallja!” (*Mt 11:14*) Illés visszatérése ezért más személy fellépését jelentette, aki más szülőktől született, Isten azonban ugyanazzal a szellemmel és hatalommal ihlette meg. Jézus szavai magától értetődően magukban foglalják azt az értelmet is, hogy Krisztus visszatérése szintén más személy eljövételével fog valóra válni, akit más anya szült, de aki épp úgy rendelkezik Isten szellemével és hatalmával, miként Krisztus. Bahá'u'lláh szerint Krisztus visszatérése a Báb eljövételével, és az ő saját fellépésével beteljesedett. Erre vonatkozólag ezt mondja:

„Nézd a napot az égen. Ha most azt mondaná: 'Én vagyok a nap, mely tegnap is sütött', igazat szólna. De ha az idő múlására gondolván azt jelentené ki, hogy egy másik nap, akkor is igazat mondana. Hasonlóképpen, ha azt mondják, hogy minden [24 órás] nap egy és ugyanaz, helyes és igaz lenne. Ha pedig sajátos neveikre és meghatározásaikra tekintettel azt mondják, hogy különböznek egymástól, az is igaz lenne. Hiszen bár ugyanazok, mégis mindegyikben különböző jegyek, meghatározott tulajdonságok és sajátos jellem ismerhető fel. Ennek megfelelően fogd fel a szentség egyes megnyilvánulásainak megkülönböztető vonásait, különbözőségét és egységét, hogy megérthesd minden nevek és tulajdonságok Teremtőjének utalásait a különbözőség és egység misztériumaira, és megtalálhasd a választ kérdésedre, hogy vajon miért illette Magát az örökkévaló Szépség különböző időkben más és más nevekkkel és címekkel.” – *KI, 20.*

‘Abdu’l-Bahá erről így szól:

„Tudd meg, hogy Krisztus másodízben való visszatérése nem azt jelenti, amit a nép hisz, hanem arra vonatkozik, akit a gondviselés beígért, hogy Krisztus után jön. Isten királyságával és hatalmával jön. Hatalma átöleli a világot, uralma a szívek és elmék világában, és nem az anyagi világban van; mert az anyagi világ Isten szemében még a légy kis szárnyacskájával sem hasonlítható össze, bárcsak megérthetnétek. Valóban, Krisztus kezdettől fogva jött az ő Királyságával, melynek nincs kezdete és jönni fog Királyságával az örökkévalóság örökkévalóságába, annál is inkább, mert ebben az értelemben 'Krisztus' az Isteni valóság kifejezése, maga a lét és az Isteni lény, kinek nincsen kezdete, sem vége. Minden korszakban megvan megjelenése, felkelte, kinyilatkoztatása és lenyugvása.” – *TAB, Vol.I, p.138.*

A végnek ideje

Krisztus és apostolai megemlékeznek bizonyos jelekről, amelyek megkülönböztetik az időket, melyekben „Visszatérése” léssen az Ember Fiának az Atya dicsőségben. Krisztus így szól:

„Amikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek kerítik be, akkor tudjátok meg, hogy elközelített annak a pusztulása.... Ezek ugyanis a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjék mindaz, ami meg van írva. ... nagy nyomorúság szakad a földre, és harag erre a népre. Kardélre hányják, és fogságba viszik őket mindenféle pogány nép közé; és pogányok tapossák Jeruzsálemet, amíg be nem telik a pogányok ideje.” (Lk 21: 20, 22-24)

Más helyen pedig így szól:

„Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket! Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus, és sokakat megtévesztenek. Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok meg ne rémüljete, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég. Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé. De mindez a vajúdás kínjainak kezdete! Akkor átadnak titeket kínvallatásra, megölnék benneteket, és gyűlöl titeket minden nép az én nevemért. Akkor sokan eltántorodnak, elárulják és meggyűlölök egymást. Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek. Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül. De aki mindvégig kitart, az üdvözü. Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyágul minden népnek; és akkor jön el a vég.” (Mt 24:4-14)

E két idézet szerint Krisztus világos kifejezésekkel nyíltan megjósolta a dolgokat, melyeknek az Ember Fia eljövele előtt be kell következniök. Krisztus e szavai óta elmúlt századok folyamán e jelek mindegyike bekövetkezett. Mindegyik idézet a végén említi azt az esetet, amely az idők teljét jelzi, az első mondasban a zsidók száműzetésének végét és Jeruzsálem helyreállítását, a másik helyen az Evangélium hirdetését az egész világon. Csodálatos, hogy mindkét eset szó szerint teljesedőbe megy a mi időnkben. Ha a jóslatok e részei épp úgy igazak, mint a többiek, az következik belőle, hogy mi most „a vég idejében” élünk, melyről Krisztus beszél.

Mohamed szintén tesz említést néhány jelről, melyek fennállanak a Feltámadás napjáig. A Koránban olvashatjuk:

„Midőn mondta Allah: 'Ó Jézus! Elragadva elszólítalak téged és felemellek Magamhoz és megtisztítalak azoktól, akik hitetlenkedtek. És azokat, akik követtek téged azok fölé helyezem, akik hitetlenkedtek, egészen a Feltámadás Napjáig. Majd Hozzám lesz visszatérésetek. És Én ítélni fogok köztetek abban, amiben összekülönböztetek.'” (Korán 3:55)

„A zsidók azt mondják: 'Allah keze meg van bilincselve.' Legyen bilincsbe verve az ő kezük! És átkoztassanak el! – Azért, amit mondtak. De nem! Az ő két keze ki van tárva! És úgy ad, ahogy ő akar. Bizony az, ami kinyilatkoztatott neked az Uradtól, sokakat közülük növel a megátalkodottságukban és a hitelenségben. Mi ellenségeskedést és haragvást vetettünk közéjük a Feltámadás Napjáig. Valahányszor háborúra gyújtogattak, Allah eloltotta azt. A földön romlást terjesztettek. Allah nem szereti a romlást terjesztőket.” (Korán 5:64)

„És azok közül is, akik azt mondják mi keresztények vagyunk, velük is egyezséget kötöttünk. Ám elfeledték egy részét annak, amire intést kaptak. Ellenségeskedést és gyűlöletet ültettünk el közöttük a Feltámadás Napjáig. Allah hírül fogja adni nekik mit cselekedtek.” (Korán 5:14)

E szavak is szó szerint beteljesültek azáltal, hogy a zsidók a keresztény (és iszlam) népek járma alá kerültek, továbbá a szektákra való szakadás és viszály folytán, melyek elválasztották egymástól úgy a zsidókat, mint a keresztényeket századokon át, ama időtől kezdve, hogy Mohamed e szavakat

mondotta. Csak a bahá'í korszak (a Feltámadás napja) óta mutatkoznak olyan jelek, hogy ennek az állapotnak a vége közeledik.

Jelek az égben és a földön

A zsidó, a keresztény, a mohamedán és sok egyéb írásban is feltűnő a hasonlóság azoknak a jeleknek a leírásában, melyek Isten Küldöttének eljövételét jelzik.

Joel könyvében olvashatjuk:

„Csodás jeleket mutatok az égen és a földön: vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap elsötétül, a hold vérvörös lesz, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja.... Azokban a napokban és abban az időben, amikor jóra fordítom Júda és Jeruzsálem sorsát, összegyűjtök minden népet. Jósáfát völgyébe vezetem őket, és ott tartok ítéletet fölöttük ... Hatalmas tömeg van az ítélet völgyében, mert közel van az ÚR napja az ítélet völgyében! A nap és a hold elsötétül, a csillagok elvesztik fényüket. Felharsan az Úr hangja a Sionról, mennydörög Jeruzsálemből, megrendül az ég és a föld. De népét megoltalmazza az Úr, és Izráel fiainak erőssége lesz.” (Jóel 3:3-4, 4:1-2, 4:14-16)

Krisztus így szól:

„Közvetlenül ama napok nyomorúsága után pedig a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről, és az egek tartóerői megrendülnek. És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Máté 24: 29-30)

A Koránban pedig ez áll:

„Mikoron a Nap felgöngyöltetik.
Midőn a csillagok lezuhannak.
Midőn a hegyek elmozdítatnak.
...
Midőn a lapok kiterítettnek.
Midőn az Ég széthúzódik.
Midőn a Pokol lángra kap.” (Korán 81: 1-3, 10-12)

Bahá'u'lláh Iqan könyvében megmagyarázza, hogy a napra, holdra, csillagokra, égre és földre vonatkozó e jóslások képletesek, és nem szabad őket szó szerint értelmezni. A próféták első sorban szellemi és nem anyagi dolgokkal foglalkoztak, lelki és nem fizikai fénnel. Midőn a napról, az égitestről beszélnek az Ítéletnapjával kapcsolatban, az Igazságosság napját értik alatta. A nap a fény legfőbb forrása, így Mózes a zsidók napja volt, Krisztus a keresztényeké és Mohamed a muszlimok napja. Midőn a próféták elsötétedő napról beszélnek, ez azt jelenti, hogy e szellemi napok tiszta oktatásait elhomályosította az elferdítés, a félreértés és előítélet, minek folytán az emberiség szellemi sötétségben él. A hold és a csillagok a kisebb fényforrások, a vallási vezetők és oktatók, kiknek feladata volna vezetni és ösztönözni a népet. Midőn arról van szó, hogy a hold nem ad többé fényt, hogy vérbe borul, és hogy a csillagok az égről lehullanak, mindez azt jelenti, hogy a templomok előljárói lealacsonyodnak, harcokba, viszályokba keverednek, a papok pedig világiasak lesznek, földi dolgok felé hajlanak a mennyei dolgok helyett.

E jóslatok értelmezése azonban nem merül ki egy magyarázatban, mert vannak más magyarázatok is, amelyekből e szimbólumok értelmezést nyernek. Bahá'u'lláh szerint e szavak "nap", „hold”, „csillagok” más értelemben azokra a rendelkezésekre és intézkedésekre vonatkoznak, melyek minden vallásban adva vannak. Amiként a megelőző kinyilatkoztatások ceremóniái, formái, szokásai és rendelkezései az újabb kinyilatkoztatásban az idők követelményeinek megfelelően változnak, úgy változik ilyen értelemben a nap és a hold, és szétszóródnak a csillagok.

Sok esetben a jóslatok teljesülése szó szerint külső értelemben lehetetlen is volna; például, hogy a hold vérbe borul, és hogy a csillagok a földre hullanak. A látható csillagok legkisebbje ezerszeresen nagyobb a földnél, és ha valamelyik közülük csakugyan a földre esnék, nem maradna semmi a földből, hogy egy másik is reá eshessék. Más esetben ellenben anyagi és szellemi beteljesülésük is bekövetkezik. Például a Szentföld szó szerint pusztává és elhagyottá lett több évszázad alatt, miként a próféták megjövendölték, azonban a Feltámadás napján már kezd fejlődni és nyílani, „miként a rózsza” Ézsaiás jövendölése szerint. Fejlődő kolóniák keletkeztek, a területet öntözik és művelik, és szőlők, olajligetek és kertek virulnak ott, ahol még egy félszázaddal ezelőtt csak homokos pusztaság volt. Kétségtelen, hogy ha az ember kardját ekevassá kovácsolja, törét pedig kaszává, úgy a vadonok és a puszták a világ minden részéből el fognak tűnni. A pusztító szelek és viharok, melyek e puszták felől fújnak, és amelyek az életet a szomszédságukban lehetlenné teszik, a múlté lesznek; az egész föld éghajlata enyhébb és egyenletesebb lesz; a városok nem fogják többé füstjükkel és mérges gázaikkal rontani a levegőt, és még külsőleg, anyagi értelemben is „új mennyországunk és új földünk” létszen.

Eljövételének módja

Krisztus az idők teljével való eljövételének módjáról így szól:

„... és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel...
És elküldi angyalait nagy harsonaszóval ... akkor odaül dicsősége trónjára...
Összegyűjtenek eléje minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.” (Máté 24:30-31, 25:31-32)

Bahá'u'lláh így ír erről az Iqan könyvében:

„A 'menny' kifejezés fenséget és magasztosságot jelöl, minthogy ez a Szentség Megnyilvánulásai kinyilatkoztatásának, az örök dicsőség Hajnalainak a székhelye. Ezek az örökkévaló Lények, habár anyjuk méhéből születnek a világra, valójában Isten akaratának mennyországából szállnak alá. Bár itt a földön lakoznak, igazi otthonuk mégis a dicsőség menedéke a magasságbéli birodalmakban. Míg a halandók között járnak-kelnek, az isteni jelenlét mennyországában szárnyalnak. Láb nélkül járnak a szellem ösvényén, és szárny nélkül emelkednek az isteni egység fennkölt magaslataira. Minden röpke lélegzettel átszelik az űr végtelenségét, és minden pillanatban bejárják a látható és láthatatlan királyságait. ...

A 'felhők' azon dolgokat jelentik, melyek ellentétesek az emberek felfogásával és vágyaival. Miként a már említett versben kinyilatkoztatta: 'Valahányszor egy Próféta olyasmit hozott nektek, ami nem volt ínyetekre, akkor fölfuvalkodtatok, s egyeseket hazugsággal vádoltatok, másokat pedig megöltetek.' (Korán 2:87) Ezek a 'felhők' az egyik értelemben a törvények megsemmisítését jelentik, korábbi Törvénykorszakok érvénytelenítését, azon rítusok és szokások hatályon kívül helyezését, melyek az emberek között dínak, és az írástudatlan hűségesek felemeltetését a Hít tanult ellenfelei fölé. Egy másik értelemben a halhatatlan Szépség megjelenését jelentik halandó ember képében, olyan emberi korlátokkal, mint evés és ivás, szegénység és gazdagság, dicsőség és megaláztatás, alvás és ébredés, és más olyan dolgok, melyek kétséget keltenek az emberekben, és arra indítják őket, hogy elforduljanak Tőle. Mindezen fátylakra jelképesen a 'felhők' utalnak.

Ezek azok a „felhők”, melyek által meghasad az összes földön lakó tudásának és megértésének mennyországa. Miként kinyilatkoztatta: 'És azon a napon, amikor az ég széthasad a felhőkkel...' (Korán 25:25)

Miként a felhők nem engedik, hogy az emberi szem meglássa a napot, úgy gátolják meg ezek a dolgok az ember lelkét abban, hogy felismerje az isteni Égitest fényét. Tanúskodik erről az, ami a hitetlenek ajkáról elhangzott, miként a szent Könyv feltárja: Azt mondják:

'Miféle Próféta ez? Étket eszik és megfordul a piacokon. Miért nem küldetett le Hozzá egy angyal, hogy intó legyen Vele együtt?' (Korán 25:7)

Hasonló módon más Próféták is ki voltak téve szegénységnek és szenvedésnek, éhségnek, s a világ bajainak és forgandó szerencsésének. Minthogy e szent Személyek ily szükségleteknek voltak alávetve, az emberek következőképpen belevesztek a gyanakvás és kétely vadonába, és zavarodottság és tanácstalanság sújtotta őket. Hogyan lehet – csodálkoztak – egy ilyen személy Isten által küldött, hogyan követelhet Magának hatalmat a világ minden népe és nemzetsége fölött, és állíthatja magáról, hogy Ő minden teremtés célja, amint Ő mondta: 'Nem teremtettem volna meg mindent, mi az égben és a földön van, hacsak nem a Te kedvedért', miközben ilyen hétköznapi dolgoknak van alávetve? Kétségkívül tudsz azokról a gyötrelmekről, a szegénységről, a bajokról és a megaláztatásokról, melyek minden Prófétával megestek, társaival együtt. Biztosan hallottad, miként küldték követőik fejét ajándékkul más városoknak, mily borzasztó módon akadályozták őket abban, amire küldettek. Mind egytől egyig az Ő Ügye ellenségeinek prédája lett, és el kellett szenvednie, amit azok elrendeltek. ...

... A Mindenek Felett Dicsőséges azért rendelte el éppen ezeket a dolgokat, melyek ellentétesek a gonoszak vágyaival, hogy ezek legyenek a próbakő és a mérce, mely által megpróbálja Ő a szolgálait, hogy megismerhessék az igaz a gonosztól, és megkülönböztethessék a hívő a hitetlentől. ...

És most, ami Jézus szavait illeti: 'És elküldi az ő angyalait...' 'Angyalok' alatt azok értendők, akik a lélek erejével megerősítve elemésztettek az istenszeretet tüzével minden emberi vonást és korlátozottságot, és felöltötték a legmagasztosabb Lények és a Kerubok tulajdonságait. ...

Mivel Jézus követői soha nem értették meg e szavak rejtett jelentését, és mivel a jelek, melyeket ők és Hitük vezetői vártak, nem teljesültek be, ezért visszautasították, és a mai napig is visszautasítják, hogy elismerjék a Szentség azon Megnyilvánulásainak az igazságát, Akik Jézus napjai óta testet öltöttek. Így megfosztották magukat az Úr szent kegyelmének kiadásától és isteni kijelentéseinek csodáitól. Ím, ily alacsony az ő állapotuk e Napon, a Feltámadás Napján! Még azt sem tudták felismerni, hogy amennyiben Isten Megnyilvánulásainak jelei minden korban az elfogadott hagyományok szövege szerint jelennének meg a látható birodalomban, senki nem tudná azokat megtagadni, vagy azoktól elfordulni, és nem lehetne megkülönböztetni sem az áldottat a nyomorulttól, a vétkezőt az istenfőlőtől. Ítéld igazul: ha a Szentírásban feljegyzett próféciák szó szerint beteljesülnének, ha Jézus, Mária Fia angyalok kíséretében felhőkön ereszkedne alá a látható égen, ki merné visszautasítani az igazságot és dölyfösen pöffeszkedni? Sőt, oly döbbenet kerítené hatalmába a föld minden lakóját azon nyomban, hogy egy lélek sem lenne képes kiejteni egy szót sem, nemhogy visszautasítani vagy elfogadni az igazságot." – *Iqán 74, 79-80, 80, 84, 86, 88.*

A fenti magyarázat szerint az Ember Fiának eljövetele alacsony sorsú emberi formában, mint asszony szülötte, szegényen, nevelés nélkül, elnyomatva és semmibe sem véve a föld nagyjaitól, – eljövetelének ez a módja igazi próbakő, amelynek segítségével megítéli az embereket, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. Azok, kiknek lelki szemük nyitva van, keresztül láthatnak e felhőkön, és gyönyörködhetnek „a hatalomban és a nagy dicsőségben”, – Isten valódi dicsőségében, – melynek kinyilatkoztatására Ő megjelent; a többi pedig, kiknek szemét előítélet és tévedés fedi, nem láthat mást, csak a sötét felhőket, és tovább tapogat a homályban, megfosztva az áldást hozó napfénytől.

„Ímé elküldöm én az én követemet, és megtisztítja előttem az utat, és mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek és, a szövetség követe, akit ti kívántok. ... De ki bírja majd ki eljövetele napját, és ki állhat meg, amikor megjelenik? Mert olyan lesz az, mint az ötvösök tüze, és mint a ruhamosók lúgja! ... Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a

sütőkemence; és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja... És feltámad néktek, akik félitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt.” (*Malakiás, 3:1-2, 4:1-2*)³²

³² A jóslatok beteljesedésének tárgya olyan terjedelmes anyag, hogy a megfelelő magyarázat előadására sok kötetre lenne szükség.

14. BAHÁ'U'LLÁH ÉS 'ABDU'L-BAHÁ JÓSLATAI

„De gondolhatnád magadban: Miről ismerjük meg, hogy nem az Úr mondott egy igét? Ha a próféta az Úr nevében szól, és nem lesz meg, és nem teljesedik be a dolog: ez az a szó, amelyet nem az Úr szólott; elbizakodottságból mondotta azt a próféta, ne félj attól!”
(5Móz 18:21-22)

Isten szavának teremtő ereje

Istennek, egyedül neki van hatalmában megtenni bármit, amit akar, és Isten Megnyilvánulásának legfőbb bizonyítéka szavának teremtő ereje, ható ereje, mely megváltoztathatja és átalakíthatja az emberi dolgokat, és diadalmaskodhat minden emberi ellenálláson. A próféták szavai által tudatja Isten az akaratát, és e szavaknak teljesülése, rögtön vagy később, legvilágosabb bizonyítéka annak, hogy igazi próféta, és hogy ihlettsége valódi.

„Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” (Ezs 55:10-11)

Midőn Keresztelő Szent János tanítványai Jézushoz mentek, és azt kérdezték: "Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?" (Máté 11:3) Jézus felelete egyszerűen utalt a hatásra, melyet szavai gyakoroltak:

„Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium, és boldog, aki nem botránkozik meg én bennem.”
(Máté 11:4-6)

Lássuk most, hogy milyen bizonyítékok igazolják azt, hogy Bahá'u'lláh szavainak is olyan a teremtő erejük, mint Isten szavának.

Bahá'u'lláh elrendelte az uralkodóknak, hogy teremtsék meg az egyetemes békét. Azok folytatták a háborúskodást, és ez 1869-70 óta sok ősi dinasztia megdöntéséhez vezetett, s az egymásra következő háborúk mind kevesebb és kevesebb diadalt gyümölcsöztek, míg végül az 1914-18-as európai háború fényt derített a megrendítő történelmi igazságra: a háború egyaránt katasztrófálissá vált győztesek és legyőzöttek számára.³³

Bahá'u'lláh elrendelte továbbá, hogy az uralkodók mintegy alattvalóik megbízottjaiként működjenek, a politikai hatalmat ezáltal az igazi közjó eszközévé emelve. Hallatlan lépés volt ez a szociális igazságtétel felé.

Ő a gazdagság és a szegénység közt fennálló végletek megszüntetését kívánta; és azóta mindig több és több oly törvény lépett életbe, melyek arányos létminimumot állapítanak meg, és a gazdagságot progresszív módon adóztatják meg. Eltiltotta a személyes és a gazdasági rabszolgaságot is, és azóta a munkások felszabadítása, és az üzemek jövedelmeiben való részesedésük kérdése állandóan napirenden van.

Egyenlő jogot, felelősséget és szabadságot követel férfi és nő részére, és azóta látjuk, hogy azok a kötelek, melyek a nőt a múlt századokban korlátozták, egyre jobban szakadoznak, a nők kivívják az őket megillető helyet, mint a férfiak egyenlő jogú társai.

Kinyilatkoztatta a vallások alapvető egységét, és az utána következő korszak a legelszántabb, legőszintébb törekvéseknek lett tanújává a türelem, kölcsönös megértés és egyetemes együttműködés

³³ További igazolást szolgáltatott erre a második világháború.

irányában. A szektás hozzáállás elhiteltelenedett mindenütt, történelmi pozíciói mindinkább fönntarthatatlanná váltak. A vallási kizárólagosság alapjait ugyanezen erők megsemmisítették és életképtelenné tették a magába zárkózó nacionalizmust.

Elrendelte az egyetemes oktatást, és a független igazságkeresést a szellemi elevenség bizonyítékának nyilvánította. A modern civilizációt legmélyéig áthatotta ez a pezsdítő hatás. Kötelező oktatás minden gyermeknek, a felnőttek képzési lehetőségeinek kiterjesztése – elsőrendű feladatává vált ez a kormányzatoknak. Azon nemzetek kebelében, melyek ezen új irányzatot elnyomni igyekeztek, forrongás ütötte föl fejét, határaikon pedig gyanakvás és rettegés.

Bahá'u'lláh elrendelte a nemzetközi közös nyelv megteremtését. Dr. Zamenhof és még sokan mások feleltek felszólítására, életüket és zsenijüket e nagyszerű feladatnak áldozva.

Bahá'u'lláh mindenekelőtt új szellemet lehelt az emberiségbe, új vágyakat ébresztett az elmékben és szívekben, új társadalmi eszméket ihletett. Soha a történelem egész folyamán nem láttunk még olyan drámai és nagyhatású eseménysorozatot, mint amilyen a bahá'í korszak hajnala, 1844 óta bekövetkezett. Évről évre gyöngült a halott múlt, az idejüketmúlt eszmék, szokások, gondolkodásmódok és intézmények terhe, míg végre manapság minden értelmes férfi és nő elismeri ezen a földön, hogy az emberiség a legrémítőbb válságát éli. Egyfelől látjuk az új teremtés fölemelkedését, Bahá'u'lláh igaz evolúcióról szóló tanításának fényében. Másfelől pedig csak pusztulást és összeomlást látunk minden olyan területen, ahol e fénynek ellenszegülnek vagy nem veszik tudomásul.

A hű bahá'í hívó számára azonban mindez és a számtalan egyéb bizonyíték, minden erejük dacára sem adnak teljes, valós képet Bahá'u'lláh szellemi nagyságáról és fenségéről. E földi élete, ihletett szavainak ellenállhatatlan ereje Isten akaráttnak egyedüli igaz tanúságai.

Bahá'u'lláh próféciáinak s azok beteljesülésének mélyebb, részletesebb tanulmányozása hathatós megerősítést és bizonyítást nyújthat. Eme próféciákból most csak néhány példát adunk, amelyeknek hitelességéhez semmi kétség nem fér. Széles körben terjesztették őket, ismertek voltak beteljesülésük előtt. A levél, melyet koronás főkhöz intézett, s amely sokat tartalmaz e próféciák közül, megjelent egy könyvben, melyet Bombayben adtak ki a tizenkilencedik század vége felé. Azóta több új kiadása is napvilágot látott. Ismertetünk továbbá néhány példát 'Abdu'l-Bahá jelentősebb próféciáiból is.

III. Napóleon

Bahá'u'lláh 1869-ben levelet írt III. Napóleonnak, megfeddve őt harci kedve miatt, és amiatt is, hogy egyik korábbi levelét semmibe sem vette. A levélben a következő komoly figyelmeztetést intézi hozzá:

„Azért mit cselekedtél, királyságod felfordulásba taszítottat, birodalmad kicsúszik kezedből, büntetésként azért, mit elkövettél. Akkor majd megtudod, hogy miként tévedtél nyilvánvalóan. Zűrzavar ragadja majd meg az egész népet azon országban, hacsak nem állsz ki hogy megsegítsd ez Ügyet és nem követed Azt, Ki Isten Lelke ezen Egyenes Ösvényen. Büszkévé tett pompád? Életemre! Nem marad az meg; sőt, hamarosan továtúnik, hacsak nem kapaszkodsz erősen ezen erős Kötelékbe. Látjuk, hogy a lealacsonyítás miként lobog utánad, míg te nemtörődöm vagy. Az illendő néked, hogy mikor meghallod az Ő Hangját, a dicsőség trónusáról szólítva, dobj el mindent, mivel bírsz, és így kiálts: 'Itt vagyok, ó mindenek Ura, mik a mennyben és mindeneknek mik a földön vannak!'" – *SH, 138.*

Felesleges mondanunk is, hogy a hatalma zenitjén álló III. Napóleon a figyelmeztetést semmibe se vette. A következő évben azzal a szilárd meggyőződéssel bocsátkozott Poroszországgal háborúba, hogy csapatai játszva beveszik Berlint; de a Bahá'u'lláh által neki megjövendölt sorscsapás bekövetkezett. Saarbrücken, Weissenburg és Metz mellett vereséget szenvedett, majd a sedani, reá nézve oly végzetes ütközetben összeomlott hatalma. Mint hadifogoly, Poroszországba került, és két évre reá Angliában gyászos véget ért.

Németország

Nem sokkal azután Bahá'u'lláh hasonló ünnepélyes figyelmeztetést küldött Napóleon legyőzőihez is. Ugyancsak süket fülekre talált az is, és rettenetes módon teljesedett be jóslata. Aqdas című könyvében, melyet Drinápolyban megkezdett, és Akkóban, ottani fogságának első éveiben befejezett, ezekkel a szavakkal fordult a német császárhoz:

„Ó, Berlin királya! ... Emlékszel-e arra (III. Napoleon), kinek hatalma meghaladta tiédet, és magasabban volt, mint te? Hol van most? Hová lettek a javak, miket birtokolt? Figyelj a figyelmeztetésre, és ne aludj mélyen, mint mások. Ő volt az, ki Isten Tábláját háta mögé vetette, mikor tudattuk véle, mily kínokat okoztak Nékünk a zsarnokság seregei. Miért is gyalázat zúdult rá minden oldalról, és nagyot veszítve hanyatlott a porba. Gondolkozz el mélyen róla, ó király, és azokról is, akik, akárcsak te, városokat foglaltak el és emberek fölött uralkodtak. A Mindenek Felett Irgalmas palotáikból a sírba döntötte őket. Figyelmezz, és gondolkozz el. ...

Ó, Rajna partjai! Láttuk, miként borít titeket alvadtt vér, mert a megtorlás kardja emeltetett ellenetek; és mégegyszer lecsap az majd rátok. És halljuk Mi Berlin jajszavát, bár ma még tündöklő dicsőség a része.” – *KA 86, 90.*

Az 1914-18. évi nagy háborúban elért német sikerek idejében, de különösen az 1918. év tavaszán lefolyt utolsó nagy német támadás alatt, a bahá'í mozgalom ellenzői Perzsiában többször idézték ezt a jól ismert jóslatot, hogy megcáfolják Bahá'u'lláh-t; de midőn a németek győzelmes előrenyomulása hirtelen és feltartóztatlan vereséggé fordult, a bahá'í mozgalom ellenségeinek erőlködése önmagukra esett vissza, és az, hogy a jóslatot köztudatba bevitték, Bahá'u'lláh tekintélye emelésének hathatós eszköze lett.

Perzsia

Bahá'u'lláh Aqdas című könyvében, melyet akkor írt, mikor a zsarnok Násiri'd-Dín sah hatalma teljességében volt, megáldja Teheránt, Perzsia fővárosát, saját szülőhelyét, és így ír róla:

„Ne bánkódj semmi miatt, ó, Tá földje (Teherán), mert Isten arra választott, hogy az öröm forrása légy az egész emberiség számára. Ha Akarata úgy hajlik, megáldja majd trónusod egy olyannal, ki igazul fog uralkodni, ki összegyűjti Isten farkasok által szétszórt nyáját. Ezen uralkodó örömmel és boldogan fogja arcát Bahá népe felé fordítani, és elhalmozza őket kegyeivel. Valóban, Isten szemében az emberek között ragyogó drágakőnek tekintetik őt. Örök időkre övé lesz Isten dicsősége, és mindeneké, kik az Ő kinyilatkoztatásának királyságában lakoznak.

Örvendezz nagy örömmel, mert Isten 'fényének Hajnalává' tett, minthogy benned született Dicsőségének Megnyilvánulása. Örvendezz e névnek, mi reád ruháztatott – egy olyan névnek, melyen keresztül a kegyelem Napcsillaga szórja fényét, egy olyan névnek, mely beragyogja mind a földet, mind az eget.

A dolgok menete benned hamarosan megváltozik, és a hatalom gyeplője a nép kezébe kerül. Valóban, Urad a Mindenek Tudója. Hatalma átfog mindeneket. Légy biztos Urad bőkezű pártfogásában. Szerető kedvességének pillantása örökkön reád szegeződik.

Közeleg a nap, mikoron felindultságod békébe és nyugodt csendességbe oldódik. Emígyen rendeltetett ez a csodás Könyvben.” – *KA 91-93.*

Mindezidáig Perzsia épp csak hogy megkezdte kiemelkedését a zűrzavar korszakából, melyet Bahá'u'lláh megjövendölt, de már erőfeszítések történtek az alkotmányos kormányzás kialakítására és vannak más egyéb jelei is a fényesebb jövőnek.

Törökország

Bahá'u'lláh török fogsága alatt (1868-ban) legünnepélyesebb és leghatásosabb intelmeit a török szultánhoz és miniszterelnökéhez, Ali pasához küldötte. Az akkói barakkokból azt írja a szultánnak:

„Oh te, ki magad a legnagyobb embernek tartod... nemsokára elfelejtik nevedet, és nagy nyomorba jutsz. Véleményed szerint a világ élénkítője, és békehozója bűnös és lázadó. Milyen bünt követtek el az asszonyok, a gyermekek és a szenvedő csecsemők, hogy haragodat, üldözésedet és gyűlöletedet kiérdemelték? Sok embert üldöztél, akik országodban semmiféle ellenállást nem fejtettek ki, és akik semmiféle forradalmat nem szítottak kormányod ellen; bizony nem, ők éjjel-nappal békével emlegették Isten nevét. Te elraboltad tőlük vagyonukat, és zsarnoki ténykedésed folytán mindent elvesztettek, ami az övék volt... Isten előtt egy maroknyi por nagyobb, mint a te királyságod, dicsőséged, uralmad és vagyonod, és ha Ő úgy akarja, szétszórhat téged, mint a sivatag homokját. Nemsokára utolér téged is az Ő haragja, forradalmak fognak néped között keletkezni, és országaidat szét fogják osztani! Akkor sírni és jajgatni fogsz, és sehol sem találsz segítséget és oltalmat... Vigyázz, mert Isten haragja már készül ellened, és nemsokára meglátod azt, ami megíratott a Parancs Tollával...” – *Star, Vol. II, p. 3. (Lawh-i-Sultán, részlet)*

Ali pasához így írt:

„Oh Ra'is (Főnök)! Olyant követtél el, ami fájdalmat okozott Mohamednek, Isten prófétájának, a legfelsőbb Paradicsomban. A világ annyira büszkévé tett téged, hogy te elfordultál attól az Arctól, melynek fénye megvilágította az égi seregek népét. Nemsokára nagy bajba kerülsz. Összefogtál Perzsia uralkodójával, hogy nekem fájdalmat okozál, habár én eljöttem hozzád a Mindenható, a Nagy birodalmából és olyan mozgalmat hívtam létre, amely felfrissíti az Isten kegyeiben élők szemét...”

Tán azt hitted, hogy kiolthatod a tüzet, melyet Isten a mindenségben lángra lobbantott? Nem! Kijelentem neked az Ő Igaz Lelkére, bárcsak azok közé tartoznál, kik ezt megértik. Sőt, mi több, amit te tettél, az csak növelte annak tüzét és lángját. Nemsokára magához öleli az egész világot és annak lakóit... A titok országa (Drinápoly), és más országok nemsokára megváltoznak, kicsúsznak a király kezeiből, és zűrzavar jön, siránkozóas keletkezik, a kerületekben megvesztegetés terjed el, és minden állami ügy zavarossá válik amiatt, ami a foglyokkal (Bahá'u'lláh-val és társaival) történt az elnyomó hadsereg keze alatt. A dolgok menete megváltozik, és a közállapotok olyan nyomasztóakká válnak, hogy a homok is jajveszékkel a lakatlan magaslatokon, a fák sírnak a hegyeken, vér fakad mindenből, és a nép nagy nyomorba kerül...

Ezt határozta el az Alkotó, a Bölcs. Parancsának sem égi, sem földi seregek nem tudtak ellenállni, királyok és uralkodók sem tudták Őt visszatartani attól, amit Ő akar. Minden szenvedés csak olaj a Lámpába, általa Fénye csak növekszik. Bárcsak te is tudomást vennél erről! Minden ellenállás, melyet az elnyomók kifejtének, csak hírvivője ennek az ügynek, és ez által terjed szét Isten Kinyilatkoztatása és szent Ügye a világ népei között.” – *Súriy-i-Rais 2, 4-5*

Ugyancsak Aqdas könyvében más helyen így ír:

„Ó, a két tenger partján elterülő Hely (Konstantinápoly)! Valóban, a zsarnokság trónusa emeltetett rajtad, és kebeledben a gyűlölség lángja szíttatott fel, olyannyira, hogy a magasságbéli Gyülekezet és azok, kik a Magasztos Trónus körül keringenek, jajongtak és siránkoztak. Látjuk, hogy benned az ostoba uralkodik a bölcs felett, és a sötétség kérkedik a fény előtt. Valóban, elteltél leplezetlen göggel. Elbizakodottá tett külsődleges csillogásod? Arra, Ki az emberiség Ura! Hamarosan elenyészik az, és leányaid és özvegyeid és összes ott lakozó nemzetséged jajveszékelné fog. Emígyen szól hozzád a Mindenek Tudója, a Végtelenül Bölcs.” – *KA 89.*

Az egymást követő csapások, melyek ezt a hajdan hatalmas birodalmat az intelmek kijelentése óta érték, ékesszóló bizonyítékai prófétai jelentőségüknek.

Amerika

Bahá'u'lláh Aqdas könyvében, melyet 1873-ban Akkóban írt, e szavakkal fordul az amerikaiakhoz:

„Figyelmezzetek, ó, Amerika Uralkodói, és az ottani Köztársaságok Elnökei ... arra, mi a Nagyság Hajnalából hangzik: 'Bizony, nincsen más Isten, csak Én, a Megnyilatkozás Ura, a Mindenek Tudója.' Az igazság kezével gyógyítsátok össze, mi eltörött, és Uratok, az Elrendelő, a Végtelenül Bölcs parancsolatainak vaspálcájával zúzzátok össze a pöffeszkedő zsarnokot.” – *KA 88*.

‘Abdu'l-Bahá beszédeiben Amerikában és máshol gyakran kifejezést adott annak a bízó reménynek és imaszerű fohászokat mondott azért, hogy a nemzetközi béke zászlóját legelőször Amerikában bontsák ki. Cincinattiban (Ohio) 1912. november 5-én ezt mondta:

„Amerikában nemes nép él, Amerika a béke zászlóvivője az egész világon, és fényét kiterjeszti minden irányban. A többi nemzet nem mentes annyira a fondorlatoktól, mint az Egyesült Államok, és nem volna képes a világbékét megteremteni. De Amerika, hála Istennek, békében él az egész világgal, és méltó arra, hogy felemelje a testvériség és a nemzetközi béke zászlóját. Ha a nemzetközi béke szózata Amerikából megindul, a föld többi része így fog felkiáltani: 'Igen, ezt mi elfogadjuk.' A föld minden részének nemzetei csatlakoznak, hogy elfogadják Bahá'u'lláh tanításait, melyeket ötven évvel ezelőtt kinyilatkoztattott. Leveleiben felhívta a világ parlamentjeit, hogy küldjék legjobb és legbölcsebb embereiket abba a nemzetközi világparlamentbe, amely a népek minden kérdésében határozna, és állandósítaná a békét ..., akkor valósul meg az a szent gyülekezet, melyről a próféták álmodoztak.” – *Star, Vol. VI, p.81*.

Bahá'u'lláh és ‘Abdu'l-Bahá felhívásának az Amerikai Egyesült Államok nagy részben már megfeleltek, és a világ egy országában sem találtak a bahá'í tanítások készségesebb elfogadásra. Azt a szerepet azonban, hogy a nemzeteket a nemzetközi béke megteremtésére hívja össze, Amerika csak részben teljesítette, és a bahá'í hívők nagy érdeklődéssel figyelik a jövőben is ennek az ügynek a fejleményeit.

A világháború

Bahá'u'lláh és ‘Abdu'l-Bahá többször csodálatra méltó pontossággal megjövendölték az 1914-18. évek világháborúját. Sacramento (Kalifornia) városában 1912. október 26-án ‘Abdu'l-Bahá ezt mondta: „Az európai kontinens ma olyan, mint egy arzenál. Robbanásra kész puskapor-tárház, mely csak a szikrát várja. Ez a szikra tűzbe boríthatja egész Európát, különösen ma, mikor a balkáni kérdés van napirenden.”

Egy másik kaliforniai beszédeben 1912. október havában így szólt:

„Az Armageddon ütközet előestéjén vagyunk, melyről János Jelenései könyve 16. fejezete tesz említést. Két év múlva egy szikra elég arra, hogy lángba borítsa egész Európát.

A szociális nyugtalanság, a minden országban növekvő vallási szkepticizmus, amely az ezeréves uralmat megelőzi és máris mutatkozik, egész Európát lángba fogja borítani, miként ezt Dániel könyve és János jelenéseinek a könyve megjövendölte.

1917-ben királyságok pusztulnak el, és világégések fogják a földet megrázkódtatni.”
(*Mrs. Corinne True cikke alapján a The North Shore Review [Az Észak-parti Szemle] című újságból, 1914. szeptember 26. Chicago, USA*)

A nagy összeütközés előestéjén így szólt:

„A civilizált népek nagy küzdelme van készülőben. Rettenetes harc előtt állunk. A világ a legragikusabb küzdelem küszöbén van. Óriási hadseregek, emberek milliói elindultak és a határookra mentek. Felszerelték őket a rettenetes harcra. A legkisebb súrlódás félelmetes katasztrófát okoz, és a fellángolás olyan méretű lesz, hogy hozzá hasonlót az emberiség eddigi története még nem ismer.” (Haifa, 1914. augusztus 3.) – *Star, Vol. V, p.163.*

Társadalmi zavarok a háború után

Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá megjövendölték a nagy szociális felfordulást, küzdelmek és csapások periódusát is, mint elháríthatatlan következményét a hitetlenségnek, előítéletnek, tudatlanságnak és babonának, melyek a világon uralkodnak. A nagy nemzetközi katonai küzdelem csak egy fázisa volt e felfordulásnak. 'Abdu'l-Bahá egy 1920 januárjában keltezett táblájában írja:

„Ó, az igazság szerelmesei! Ó, ti, az emberiség szolgálói! Gondolataitok, nemes szándékaitok édes illatát megneszelve érzem, hogyan buzdul föl lelkem a veletek való eszmecsérére.

Latolgassátok szívetekben, mily gyászos az örvény, melybe világunk vettetett, miképpen szennyeződtek be a világ nemzetei embervérrel, miképpen változott vériszappá még a föld is lábuk alatt. A háború villáma oly irtóztató tűzvészt lobbantott, amelyet még sosem látott e világ, sem léte hajnalán, sem középkorában, sem pedig a modern időkben. A háború malomkövei hány és hány emberfőt zúztak szét, s az áldozatok sorsa még ennél is súlyosabb volt. Virágzó földek lettek pusztasággá, városok a földdel egyenlővé, mosolygó falvak füstölgő romokká. Atyák vesztették el fiaikat, fiak váltak apátlanná. Anyák ontották véres könnyeiket fiaik fölött, kisgyermek lettek árvákká, asszonyok fosztattak meg otthonaiktól, vettek ki hazátlanságba. Az emberiség minden ízében meggyaláztatott. Égre kiált az árvák panasza, zokogása, asszonyok gyászos keservét visszhangozzák az egek.

Mindennek pedig legelső oka a faji, nemzeti, vallási és politikai előítélet, mely előítélet viszont olyan hagyományokból fakad, melyek bár mélyen gyökereznek, idejüket múlták, legyenek bár vallási, faji, nemzeti vagy politikai természetűek. Míg ezek a hagyományok fennmaradnak, az emberiség épületének megalapozása bizonytalan marad, s az emberiség további állandó veszedelemnek lesz kitéve.

Most, e sugárzó korban, mikor minden létező lényege megnyilvánul és minden teremtett lény belső titka kinyilatkoztatik, mikor az igazság hajnalfénye fölragyog és bevilágítja e világ sötétségét, helyénvaló-e, hogy lehetőség nyílik ilyen irtóztatos vérontásra, mely gyógyíthatatlan pusztítást hoz a világra? Istenre mondom, ez lehetetlen!

Krisztus a világ minden népét megbékélésre és békességre gyűjtötte össze. Megparancsolta Péternek, hogy tegye vissza kardját a hüvelybe. Ez volt kívánsága, ez volt tanácsa, s azok, akik Nevében cselekszenek, mégis kirántották hüvelyéből a kardot! Minő különbség tetteik és az Evangélium félremagyarázhatatlan szavai között!

Hatvan évvel ezelőtt Bahá'u'lláh fényes napként ragyogott Perzsia egén, s kihirdette, hogy e világ sötétbe burkolódik, sötétsége súlyos következményekkel terhes, és rémületes tusakodásokhoz fog vezetni. Bebörtönzése városában, Akkóban félreérthetetlen szavakkal fordult Németország császárához, kijelentvén, hogy rettenetes háború következik el, s Berlin zokogásban, jajveszékelésben fog fetrengeni. Hasonlóképpen, még Akkó citadellájában, a török szultán igaztalanul bántalmazott foglyaként, világosan és nyomatékosan megírta ezen uralkodónak, hogy Konstantinápoly áldozatul fog esni a kitörő káosznak, és asszonyai, gyermekei gyászos kiáltással jajdulnak föl az égre. Leveleket intézett a világ fontosabb uralkodóihoz, és minden, amit e levelekben megjövendölt,

beteljesedett. Dicsőséges tollából igaz tanítás fakadt a háború elkerülésére, s ez a tanítás is széles körben elterjedt.

Legelső tanítása, hogy keressük az igazságot. A vak utánzás megöli az ember szellemét, jelentette ki, míg az igazság kutatása fölszabadítja a világot az előítélet sötétjéből.

Második tanítása az emberiség egységéről szól. Minden ember egy akolba tartozik, ahol Isten a szerető Pásztor. Teljes irgalmat tanúsít irántuk, és mindenben egyenlőnek tekinti őket. 'Ne keress különbséget Isten teremtményei között.' Mindnyájan az Ő szolgálói, mind az Ő kegyét keresik.

Harmadik tanítása, hogy a vallás a leghatalmasabb erődítmény. Egységre kell vezetnie nem pedig ellenségeskedéshez, gyűlölködéshez. Ha ellenségeskedésre, gyűlöletre vezet, az rosszabb, mint ha nem is volna vallás. A vallás ugyanis éppolyan, mint az orvosság, ha súlyosbítja a betegséget, okosabb elhagyni.

Hasonlóképpen a vallási, faji, nemzeti és politikai előítélet mind aláássa az emberi társadalom alapjait, mind vérontást és pusztulást hoz az emberiségre. Amíg ezek fennmaradnak, fennmarad a háború réme is. A világbéke az egyetlen orvosság. Ez pedig kizárólag egy legfelsőbb Bíróság fölállításával érhető el, amely minden kormányzatot, minden népet képvisel. Minden nemzeti és nemzetközi problémával ehhez a bírósághoz kell fordulni, és bárhogyan is dönt, döntését valóra kell váltani. Amennyiben pedig egy kormányzat vagy nép a döntés ellen szegülne, az egész világnak egységben kell fölkelnie ellene.

Tanításai közt megtaláljuk a férfi és nő egyenjogúságát is, és sok más hasonló tanítást, mely tollából fakad.

Mára mindennél nyilvánvalóbb és vitathatatlanabb, hogy ezek az elvek a világ életének lényegét mutatják, igaz szellemét testesítik meg. Most tehát ti, az emberiség szolgálói, teljes szívvel és lélekkel törekedjétek fölszabadítani a világot a materializmus és emberi előítélet sötétségéből, hogy Isten Városának fénye ragyogja be!

Dicsőség Néki! Jól ismeritek a világ különböző iskoláit, intézményeit és eszméit, tudjátok, hogy semmi más nem hozhat biztos békét, nyugalmat az emberiség számára, mint ezek az isteni tanítások. E tanítások nélkül sosem múlhat el a sötétség, sosem gyógyulnak meg e krónikus betegségek, hanem csak pusztítóbban tombolnak napról napra. A Balkán nyugtalan marad, s helyzete egyre súlyosbodik. Az eltiport akarat nem békélhet, minden lehetőséget megragad majd, hogy új háborút lobbantson. A modern egyetemes mozgalmak mindent megtesznek céljaik, szándékaik beteljesítéséért. A baloldal mozgalma nagy fontosságra tesz szert, befolyása igen megerősödik.

Ezért tehát megvilágosodott szívvel, mennyei szellemmel, isteni erővel szenteljétek magatokat e munkának, az Ő kegyelme segítsen benneteket hogy Isten kegyes ajándékát elterjeszthessétek e földön: vigaszt és békességet a teljes emberiségnek.”

1919 novemberében egy beszélgetés alkalmával 'Abdu'l-Bahá ezt mondta:

„Bahá'u'lláh gyakran kijelentette, hogy eljön az az idő, amikor hitetlenség, és ebből kifolyólag anarchia fog uralkodni. A káosz okozója az lesz, hogy olyan népek is felette nagy szabadságot kapnak, melyek arra nem értek meg, s ennek következtében a zsarnokság is időnként visszatér a népek érdekében, és azért, hogy elhárítsa a rendetlenséget és a káoszt. Természetes, hogy most minden nemzet tökéletes önrendelkezést és cselekvési szabadságot kíván, azonban sok van közöttük, amely még nem érett meg erre. A világban uralkodó állapot ma a hitetlenség, amely feltétlenül anarchiához és zűrzavarhoz vezet. Mindig is mondtam, hogy a világháborút követő béketervezetek csak felcsillanásai a hajnalhasadásnak, de még mindig nem jelentik a napfelkeltét.”

Isten országának eljövetele

Az Isteni hit azonban ezekben a zavaros időkben is fejlődik. Az egyéni haszonért folytatott önző küzdelmek által előidézett csapások az emberiséget arra kényszerítik, hogy kétségbeesésükben ahhoz az orvosszerhez forduljanak, melyet Isten Szava nyújt nekik. Mennél jobban szaporodnak a bajok, annál inkább fordul a nép ehhez az egyetlen gyógyszerhez. Bahá'u'lláh a perzsa sahhoz intézett levelében így szól:

„Isten a bajokat úgy bocsátja ránk, mint a reggeli záport a zöld legelőkre, és mint olajat az Ő lámpájába, amely megvilágítja az eget és a földet... Fénye szenvedéseken át ragyog, és ragyog szüntelenül az Ő dicsőítése; ez volt az Ő módszere a régi korszakokban és elmúlt időkben.” – *Lawh-i-Sultán*

Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá a legszilárdabb bizalommal hirdették a szellemi erő közeli győzelmét az anyagi erő fölött, és ennek következményeként a Legnagyobb Béke létrejöttét. 'Abdu'l-Bahá 1904-ben ezt írja:

„Tudd meg, hogy a nehézségek és bajok napról napra szaporodnak, és a népek kétségbe esnek. Az öröm és a boldogság kapui minden oldalról bezárulnak. Rettenetes háborúk jönnek. Minden irányból csalódás és sikertelenség ostromolja az emberiséget mindaddig, míg Istenhez fordulni kényszerülnek. Akkor a nagy boldogság fénye megvilágítja a láthatárokat, és a 'Yá Bahá'ul-Abhá!' kiáltás fog minden oldalról hallatszani.”
(*Compilation on War and Peace [Háborúról és Békéről c. gyűjtemény]*)

1914. február havában arra a kérdésre, hogy vajon melyik nagyhatalom válik hívővé, így felelt:

„A világ minden népe hívővé válik. Ha ti a mi mozgalmunk kezdetét összehasonlítanátok mai állapotával, látnátok, hogy milyen gyors hatása van Isten szavának, és hogy most Isten ügye az egész világot átölelte... Kétségkívül, mindenki Isten hitének árnyékába fog jönni...” – *Star, Vol. IX, p.31.*

Kijelentése szerint a világ egysége a jelen században fog bekövetkezni. Egy táblájában ezt írja:

„... az emberiség családjának minden tagja, népek, kormányzatok, városok és falvak, egyre inkább kölcsönös függőségbe szövődnek. Senki számára nem lehetséges többé a teljesen önálló, önfenntartó létezés, mivel a politika szálai egymáshoz kötik a népeket, nemzeteket, s a kereskedelem, ipar, mezőgazdaság és oktatás által teremtett kötelékek is napról napra erősödnek. Éppen ezért igaz, hogy most, korunkban lesz elérhető az emberiség teljes egysége. Bizony mondom, ez csodálatos korunknak, dicsőséges századunknak, a fény századának egyik nagy csodája, ez a hasonlíthatatlan, mindezidáig hallatlan dicsőség, erő, megvilágosodás. Nap mint nap újabb csoda bontakozik ki ámuló szemeink előtt. Bizony látni fogjuk, milyen ragyogó fénnel égnek e csoda gyertyái az emberek gyülekezetében.”

Dániel könyve utolsó két versében ezeket a titokzatos szavakat olvashatjuk:

„Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszázharmincöt napot. Te pedig menj a vég felé, és majd nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napok végén.” (*Dán 12: 12-13*)

Sok tudós kísérelte már meg, hogy megoldja e szavak jelentésének problémáját. 'Abdu'l-Bahá asztalnál folytatott beszélgetés közben e könyv írója jelenlétében kiszámolta Dániel prófécijának beteljesedését – a mohamedán korszak kezdetétől számítva. 'Abdu'l-Bahá táblái világossá teszik, hogy e prófécia Bahá'u'lláh bagdadi kinyilatkoztatásának századik évfordulójára vonatkozik, az 1963. évre.

„Most pedig ami a dánieli verset illeti, amelynek értelmezését kérted, mármint: 'Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszázharmincöt napot.' Ezeket a napokat szoláris és nem lunáris évekként kell számítani. E számításnak megfelelően egy évszázadnak kell eltelnie

az Igazság Napjának hajnalától, s aztán Isten tanítása szilárdan megalapoztatik a földön, s az Isteni Fény elárasztja a világot kelettől nyugatig. Örvendezni fognak a hívek e napon!”

Akkó és Haifa

Mirza Ahmad Sohrab naplójában a következő jóslatot írja le, melyet ‘Abdu’l-Bahá mondott Akkóról és Haifáról, miközben Haifában az egyik bahá’i zarándokotthon ablakában ült 1914. február 14-én:

„A zarándokotthonból nyíló kilátás nagyon vonzó, különösen azért, mert Bahá’u’lláh áldott sírja látható onnan. Az Akkó és Haifa között fekvő terület a jövőben kiépül, a két város egyesül, és egymásnak kezet nyújt, és ezáltal hatalmas világvárossá válik. Midőn most a környéket nézem, tisztán látom, hogy a világ első gócpontjainak egyike lesz. A nagy félkörű öböl a legszebb kikötővé alakul át, melyben minden nemzet hajója oltalmat és menedéket fog keresni. A népek nagy hajói futnak be kikötőjébe, és fedélzetükön ezer és ezer férfit és nőt hoznak a földgömb minden részéből. A hegységet és a síkságot a legmodernebb épületek és paloták lepik el, iparok keletkeznek, és az emberbaráti intézmények legkülönbébb fajai létesülnek. A legkülönbébb nemzetek civilizációjuk és kultúrájuk virágait hozzák ide, hogy illatukat itt összekeverjék, és hogy az emberi testvériesség útját egyengessék. Mindenfelé gyönyörű kertek, gyümölcsösök, ligetek és parkok keletkeznek. Éjjel a nagy város villanyfényben ragyog. Akkótól Haifáig az egész kikötő egy fényvonal lesz. Hatalmas fényszórók lesznek a Carmel-hegy mindkét oldalán, hogy a gőzhajókat útbaigazítsák. Maga a Carmel-hegy fénytengerbe merül csúcsától egészen a lábáig. A Carmel-hegy csúcsán állók is, és a hajókkal érkező utasok is a világ legbájosabb és legfenségesebb képét látják majd maguk előtt.

A hegy minden oldaláról a Ya Bahá’il-Abhá! szimfóniája hangzik majd, és napfelkeltekor szívet gyönyörködtető zene dallamos hangok kíséretében száll fel a Mindenható trónjához.

Valóban, Isten útjai titokzatosak és ki nem kutathatók. Micsoda külső vonatkozás van Shiraz és Teherán, Bagdad és Konstantinápoly, Drinápoly, valamint Akkó és Haifa között? Isten türelemmel dolgozott, lépésről lépésre, e különböző városokon át, saját határozott és örökkévaló terve szerint, hogy a prófétái által tett jóslatok és bejelentések beteljesüljenek. A messiási ezerévre vonatkozó ígéret aranyfonala végighúzódik a Biblián, és a gondviselés úgy határozta el, hogy az általa megállapított kellő időben keresztül is viszi megvalósítását. Egyetlen egy szó sem marad értelem nélkül és beteljesítetlenül.”

15. VISSZAPILLANTÁS ÉS KILÁTÁS A JÖVŐBE

„Tanúságot teszek – ó, barátaim! –, hogy a kegy teljes, az ígéret beteljesült, a bizonyság nyilvánvaló, a tanúság megtéetett. Lássék hát, mi tárul fel törekvéseitek során a világi dolgoktól való elfordulás ösvényén! Ekképp adatott meg az isteni kegy teljességében számotokra, és mindazok számára, kik a mennyben és a földön lakoznak. Minden dicsőség Istené, minden Világok Uráé!” (*A Rejtett Szavak záró sorai*)

A mozgalom haladása

Sajnos, a rendelkezésre álló kereten belül nem írhatjuk le részletesen a bahá'í hit előrehaladását. Ennek a lebilincselő tárgynak sok fejezetet kellene szentelnünk, és sok megható elbeszélést kellene a mozgalom előharcosairól és vértanúiról közölnünk, mi azonban csak rövid összefoglaló ismertetést nyújthatunk.

Perzsiában a legelső hívők a legnagyobb ellenállásra találtak, sok üldöztetésben és szenvedésben volt részük honfitársaik részéről, azonban mindezeket a szenvedéseket és csapásokat a legnagyobb hősiességgel, állhatatossággal és türelemmel viselték el. Saját vérükben keresztelkedtek meg, mert ezren és ezren haltak meg, mint vértanúk. Sokan szenvedtek kínzást, fogságot, elveszítették vagyonukat, elvesztették otthonukat, vagy sok másféle bántalmat szenvedtek el. Perzsiában hatvan éven át, vagy még tovább is mindenki, aki, mert a Bábhöz hű maradni, vagy Bahá'u'lláh-hoz, vagyonát, szabadságát, sőt életét is kockáztatta. De ez a határozott és kegyetlen ellenállás mégsem tudta megakadályozni a mozgalom haladását, miként ködfelhő sem tudja megakadályozni a nap felkeltét.

Ma Perzsia³⁴ egyik végétől a másikig minden tartományban, városban és faluban, sőt a nomád törzsek között is található bahá'í hívők. Sok faluban az egész lakosság, sok helyen pedig a lakosságnak nagy része követi ezt a hitet. Különbőféle szekták tagjaiból csoportosultak, akik addig gyűlöltek egymást, most közös barátságban élnek, és testvériesség érzete tölti el őket nemcsak egymás iránt, hanem minden más ember iránt is, és mindannyian az emberiség egységéért, emelkedéséért működnek, és az előítéletek megszüntetéséért és Isten királyságának a földön való felállításáért.

Lehet-e csoda ennél nagyobb? Csak egyetlen egy; az, hogy a feladat, amelynek ezek az emberek mindenüket szentelik, az egész világon teljesülne, és vannak jelek, melyek azt mutatják, hogy még ez a nagyobb csoda is be fog következni. A Hit csodálatos életerőről tesz tanúbizonyosságot, élesztőként járja át az emberiség tömegét, átformálva embert és társadalmat egyaránt.³⁵

A bahá'í-ok aránylag kicsi száma talán jelentéktelennek tűnik a régi vallások követőivel összehasonlítva, ám ők bíznak benne, hogy az isteni Hatalom nagyszerű kiváltsággal ajándékozta meg őket: hogy egy új világrendnek szolgálhatnak, amelybe keletről és nyugatról hatalmas tömegek fognak hamarosan tódulni.

³⁴ Lord Curzon „Perzsia és a perzsa kérdés” című, 1892-ben, vagyis Bahá'u'lláh halálának évében kiadott könyvében így ír: „A bábik létszáma ma Perzsiában a legszerényebb becslés szerint is félmillióra rúg. Avatottabb személyekkel folytatott beszélgetéseim alapján hajlok a gondolatra, hogy a valós szám közelebb lehet a millióhoz. Megtalálhatók a legkülönbözőbb osztályokban és rétegekben, miniszterektől, udvari nemesektől az utcaseprőkig és inasokig, s tevékenységüknek nem elhanyagolandó színtere éppen a muzulmán papság maga...

Ha a bábizmus ebben az ütemben növekszik tovább, akkor belátható időn belül kiszoríthatja az iszlámot Perzsiában. Mindazonáltal alig hiszem, hogy ilyet cselekedne, mivel ellenséges vallás színében tüntetné föl. Mivel azonban hívei éppen az általa támadott had legkiválóbb katonái közül kerülnek ki, nyomós okunk van hinni, hogy e vallás felülkerekedik majd. (I. kötet, 449-502.o.)

³⁵ Lásd az Utószót.

Ugyanakkor igaz az is, hogy a Szentlélek mindenütt visszatükröződik a tiszta szívekben, olyan országokban is, amelyek még nem tudnak a Forrásról, és a Hit növekedése a bahá'í közösségen kívül is megfigyelhető számos törekvésben, melyek Bahá'u'lláh némely tanításainak előmozdítására történnek. Mindazonáltal a tény, hogy a régi rend nem szolgál tartós alappal épp elég bizonyíték rá, hogy a Királyság eszméi valóban csak a bahá'í közösség keretében bizonyulhatnak gyümölcsözőnek.

A Báb és Bahá'u'lláh prófétasága

Minél behatóbban tanulmányozzuk a Báb és Bahá'u'lláh életét és tanításait, annál kevésbé találhatjuk nagyságuk magyarázatot másban, mint isteni ihletettséjükben. A fanatizmus és bigottság légkörében nevelkedtek. Csak a legegyszerűbb nevelésben részesültek. A nyugati kultúrával semmiféle kapcsolatuk nem volt. Nem volt hátuk mögött sem politikai, sem anyagi hatalom. Nem kértek az emberiségtől semmit, és csak igazságtalanságban, elnyomatásban volt részük. A föld hatalmasai semmibe sem vették őket, és ellenkeztek velük. Ostorozták és kínozták, fogságba ejtették őket, és hivatásuk teljesítésében a legnagyobb nehézségekkel kellett küzdeniök. Egyedül állottak a világgal szemben, nem támaszkodhattak senkire, csak egyedül Istenre, győzelmük mégis immár nyilvánvaló és nagyszerű.

Eszményeik fensége és magasztos volta, nemességük és önfeláldozásuk, tántoríthatatlan bátorságuk és meggyőződésük, bámulatra méltó bölcsességük és tudásuk, biztos felfogóképességük arról, hogy mire van szükségük Kelet és Nyugat népeinek, tanításaik világossága és alkalmazkodó képessége, hatalmuk, mellyel követőiket odaadásra lelkesítették, befolyásuk biztossága és ereje, az általuk megindított mozgalom haladása, mindez prófétai voltuknak épp oly kétségtelen és meggyőző bizonyítéka, mint bármelyike azoknak, melyet a vallástörténelem eddig fel tudott mutatni.

Dicsőséges jövő

A bahá'í tanításokban Isten kegyelmének és az emberiség jövőjének fejlődésének káprázatos képe bontakozik ki, és ez bizonyára a legnagyobb és legdicsőbb Kinyilatkoztatás, melyben az emberiségnek valaha része volt, és minden korábbi Kinyilatkoztatás tökéletesedése és kiteljesedése. Célja nem kisebb, mint az emberiség újjászületése, és „új menny és új föld” megteremtése. Ugyanaz a feladat az, mint amelynek Krisztus és a próféták mind életüket szentelték, és mindezen nagy oktatók közt nincs semmiféle vetélkedés. A feladatot nem ez vagy amaz a Kinyilatkoztatás, hanem valamennyien együttesen fogják megoldani.

‘Abdu'l-Bahá erről így szól:

„Nem szükséges, hogy Ábrahámot lejjebb állítsuk azért, hogy Jézust felemeljük. Nem szükséges, hogy Jézust lejjebb állítsuk azért, hogy Bahá'u'lláh-t hirdessük. Az Isteni igazságot szívesen kell fogadnunk, bárhol is jön. A kérdés magva abban van, hogy mindezek a próféták azért jöttek, hogy magasra emeljék a Tökéletesség Isteni zászlaját. Mindegyik csillaghoz hasonlóan ragyog az Isteni Akarat egén. Mindegyik fényt ad a világnak.” – *Star, Vol. III, p. 8.*

A feladat Istené, és Isten nemcsak a prófétákat hívja meg közreműködőnek ezen alkotó munkájában, hanem az egész emberiséget. Ha meghívását visszautasítjuk, legalább ne akadályozzuk meg a munkát haladásában, mert amit Isten akar, az bizonyára teljesedni fog. Ha mi elmulasztjuk közreműködésünket, más munkaerőket fog szerezni, hogy szándékát megvalósítsa; mi azonban hiányát fogjuk érezni saját életünk valódi céljának és tartalmának. Az eggyé olvadás Istennel azáltal, hogy imádjuk és szolgáljuk Őt, hogy alkotó munkájának készséges csatornái és eszközei leszünk, és annak tudatára ébredünk, hogy bennünk nem lehet más élet, csak az Ő Isteni és mindent átható Élete: ez az emberi lét kiolthatatlan és dicsőséges rendeltetése a bahá'í tanítások értelmében.

Mindennek dacára az emberiség szívében egészséges, mert „Isten képmására és hasonlóságára” teremtett, és ha végül felismeri az igazságot, nem fog haladni továbbra is a dőreség útján.

Bahá'u'lláh arról biztosít minket, hogy az emberiség Isten hívását nemsokára általánosan el fogja fogadni, és egészében az igazságosság és engedelmesség felé fog fordulni. „Akkor minden bánat örömmé, és minden betegség egészséggé változik át”, és a világ minden országában „a királyi uralom a mi Urunké, az ő Krisztusáé lett, és ő fog uralkodni örökkön-örökké.” (Jel 11:15) Nemcsak a földön élő emberek, hanem mindannyian a mennyben és a földön egygké válnak Istenben, és örvendeznek Ő benne mindörökké.

A vallás megújodása

A mai világ állapota bőségesen bizonyítékát szolgáltatja annak, hogy valamennyi vallás híveit kevés kivétellel újra fel kellene ébreszteni vallásuk igazi értelmének tudatára. Ez az újraélesztés Bahá'u'lláh munkájának fontos része. Ő eljött, hogy a keresztények jobb keresztények, hogy a mohamedánok igazi mohamedánok legyenek, és hogy az emberek hívek legyenek ahhoz a szellemhez, amelynek az ihletése prófétáikat áthatotta. Beteljesíti azt az ígéretet is, melyet ezek a próféták az emberiségnek tettek egy még dicsőbb Megnyilvánulásra vonatkozólag, amely „az idők teljében” meg fog jelenni, hogy munkájukat megkoronázza és befejezza. A szellemi igazságok tökéletesebb magyarázatát adja, mint elődei, és Isten Akaratát kinyilatkoztatja a mai életnek, az egyén életére és az egész emberiség életére vonatkozó minden problémája tekintetében. Általános érvényű tanítást ad, amely szilárd alapja az új és jobb civilizáció felépítésének, és amely a most kezdődő új korszak szükségleteihez alkalmazkodik.

Az új Kinyilatkoztatás szükségessége

Az emberiség egyesítése, a világ különféle vallásainak közös nevezőre hozása, a vallás összeegyeztetése a tudománnyal, a világbéke megteremtése, a nemzetközi igazságszolgáltatás és törvénykezés szervezése, a nemzetközi nyelv terjesztése, a nők egyenjogúsága, a nevelés általánosítása, a személyi és az ipari rabszolgaság megszüntetése, az egész emberiség egységes megszervezése, az egyén jogainak és szabadságának biztosításával – ezek mind gigantikus, nagyméretű nehézségekkel összekötött problémák, amelyekre vonatkozóan keresztények, mohamedánok és más vallások hívei egymással ellentétben levő nézetekhez ragaszkodnak. Bahá'u'lláh azonban oly határozottan körülírt elveket nyilvánított ki, hogy ezek elfogadása a világot valóban paradicsommá változtatná át.

Az igazság mindenkié

Sokan hajlandók beismerni, hogy a bahá'í tanítások kitűnően beválnának Perzsiában és Keleten, viszont azt hiszik, hogy Nyugat népeinél nem szükségesek, vagy nem megfelelőek. Valakinek, aki ily véleménynek adott kifejezést, 'Abdu'l-Bahá így válaszolt:

„Bahá'u'lláh ügyének lényegét illetőleg tudni kell, hogy minden isteni, ami az általános jóval kapcsolatban van, és minden isteni az általános jó számára van. Ami igaz, mindenki számára igaznak kell lennie, ami nem igaz, az senkinek sem lehet igaz; ezért az általános jónak isteni ügye nem korlátozható csak a Keletre, vagy csak a Nyugatra, mert az Igazság napjának sugarai Keletet is, Nyugatot is megvilágítják, és Észak és Dél egyaránt érzi melegüket, nincs különbség egyik és másik pólus között. Krisztus Megnyilvánulása idején a rómaiak és a görögök azt hitték, hogy Krisztus tanításai csak a zsidókat illetik. Azt hitték, hogy civilizációjuk tökéletes, nincs tehát szükségük arra, hogy Krisztustól tanuljanak. E hamis nézetük miatt sokan közülük nem részesültek Krisztus kegyelmében. Tudd meg azt is, hogy a kereszténység alapelvei és Bahá'u'lláh rendelkezései megegyeznek egymással, és útjuk azonos. Minden nap van haladás; volt idő, midőn ez az isteni berendezés (a fokozatos kinyilatkoztatás) csak embrió volt, majd csecsemő, utóbb gyermek lett, végül

értelmes ifjúvá vált; ma azonban teljes szépségében ragyog, és legnagyobb fényében tündöklök.

Boldog az, aki megérti ezt a titkot, és elfoglalja helyét a kiváltságosak világában.”

‘Abdu’l-Bahá végrendelete

‘Abdu’l-Bahának, szeretett vezetőjének elhunytával a bahá’í hit történetének új korszakába lépett. Az új korszak ugyanazon szellemi szervezetnek egy magasabb szintű működését mutatja, a tagok által érzett hitnek érettebb, s ennél fogva felelősebb megnyilvánulását. ‘Abdu’l-Bahá emberfölötti energiáit, különleges képességeit annak az ügynek szentelte, hogy minél jobban elterjessze Bahá’u’lláh iránti szeretetét széles e világon. Számptalan szívben lobbantotta föl a hit gyertyáját. Számptalan szívet iskolázott és vezetett a személyes szellemi élet útján.

‘Abdu’l-Bahá Végakarátának hallatlan jelentőségét, a benne érintett kérdések horderejét és a rendelkezéseiben rejlő mély bölcsességet érzékeltetendő közlünk itt néhány kivonatot, melyek élénk színekben hozzák elébünk az ‘Abdu’l-Bahát átható szellemet és eszméket, s melyek oly drága örökségül maradtak az Ő hű követőire:

„Ó ti, az Úr szerettei! E szent Törvénykorszakban viszály és harc semmiképpen nem megengedett. A támadó megfosztja magát Isten kegyelmétől. Mindenki számára kötelező, hogy a legnagyobb fokú szeretetet, becsületes viselkedést, egyenességet és őszinte kedvességet mutasson a világ minden népe és nemzetsége iránt, legyenek azok barátok vagy idegenek. Oly erős kell legyen a szeretet és szerető kedvesség szelleme, hogy az idegen barátnak érezze magát, az ellenség igaz testvérnek, bármiféle különbség nélkül. Mert az egyetemlegesség Istentől való, és az összes korlát földi. ...

Ezért hát, ó szerető barátaim! Érintkeztek a világ összes népével, nemzetségével és vallásával a legnagyobb igazságossággal, egyenességgel, hűséggel, kedvességgel, jóakarattal és barátságossággal, hogy a lét egész világát betölthesse Bahá kegyelmének szent elragadtatása, hogy a tudatlanság, ellenségeskedés, gyűlölködés és rosszakarat eltűnhessen a világból, és a világ népei és nemzetségei között uralkodó elidegenedés sötétje átadhassa helyét az Egység Fényének. Ha más népek és nemzetek cserben hagynak titeket, maradjatok hűségesek irányukban, ha igazágtalanok veletek szemben, legyetek igazságosságok velük, ha távol tartják magukat tőletek, vonzzátok őket magatokhoz, ha ellenszenvet mutatnak, legyetek barátságosok velük, ha megmérgezik az életeteket, szelidítsétek meg lelkeiket, ha megsebeznek titeket, legyetek gyógyír a sebeikre. Ezek az igazak tulajdonságai! Ezek a hívők tulajdonságai.”

„Ó ti, az Úr szerettei! Kötelező számotokra, hogy meghajoljatok minden igazságos uralkodó előtt, és hogy hűséggel viselkedjétek minden erényes királlyal szemben. Szolgáljátok a világ uralkodóit a legnagyobb becsülettel és odaadással. Legyetek engedelmesek és jóakaratók irányukban. Jóváhagyásuk és engedélyük nélkül ne ártsátok magatokat politikai dolgokba, mert az igazságos uralkodóhoz való hűtlenség Magához Istenhez való hűtlenség.

Ez az én tanácsom és Isten parancsolata számotokra. Jó azoknak, kik e szerint cselekszenek.”

„Uram! Látod, hogy minden dolog engem sirat, és rokonaim örvendeznek keserveim fölött. Dicsőségedre, ó, Istenem! Még ellenségeim közül is többen panaszolták bajaimat és gyötrelmeimet, és még az irigyek közül is néhányan könnyet hullattak gondjaim, száműzetésem és megpróbáltatásaim miatt. Tették ezt azért, mert nem találtak bennem semmi mást, csak szeretetet és gondoskodást, és nem tapasztaltak tőlem mást, csak kedvességet és irgalmat. Amikor látták, hogy elsodor a megpróbáltatások és viszontagságok folyama, és céltáblájává lettem a sors nyilainak, szívüket könyörület fogta el, könnyek szöktek szemükbe, és így tettek bizonyosságot, mondván: ‘Az Úr a tanánk, semmi mást nem láttunk mi tőle, csak hűséget, nagylelkűséget, és a legmagasabb fokú

együttérzést.’ A Szövetségtörők, a gonosz prófétái azonban egyre erősebben pöffeszkedtek gyűlöletükben, örvendeztek, mikor áldozatául estem a legszörnyűbb megpróbáltatásnak, nekem estek, és örvendeztek azon szívszaggató események láttán, melyek körülöttem történtek.

Szólítlak, ó Uram, én Istenem, nyelvemmel és szívem legmélyéből, ne büntesd őket kegyetlenségükért és gonosz cselekedeteikért, ármánykodásukért és bajkeverésükért, mert ostobák, becselének, és nem tudják, mit cselekszenek. Nem tudják megkülönböztetni a jót a rossztól, sem különbséget tenni helyes és helytelen, igazságos és igazságtalan között. Önös vágyaikat követik, és maguk közül a leghitványabb és legostobább ösvényét járják. Ó, Uram! Könyörülj rajtuk, véd meg őket minden szenvedéstől e nehéz időkben, és add, hogy minden megpróbáltatás és nehézség e szolgád része legyen, aki ez éjsötét verembe zuhant. Válassz engem ki minden bajra, és tégy engem áldozattá minden szerettedért. Ó, Uram, a Legmagasabb! Hadd ajánljam fel lelkemet, életemet, lényemet, lelkemet, mindenemet érettük. Ó, Uram, én Istenem! Alázattal, könyörgőn, arcra borulva, esdeklésem egész hevével könyörgöm Hozzád, bocsáss meg mindenkinek, aki nékem ártott, bocsáss meg annak, aki ellenem szövetkezett és engem megsértett, és mosd le azok rossz cselekedeteit, akik igaztalanságot hoztak rám. Részesítsd őket bőséges ajándékaidban, adj nekik örömet, szabadítsd meg őket a szomorúságtól, adj nekik békét és bőséget, részesítsd őket mennyei boldogságban, és halmozd el őket nagylelkűséggel.

Te vagy a Hatalmas, a Kegyes, a Veszélyben Oltalmazó, az Önmagától Való!”

„Krisztus tanítványai nem gondoltak magukra és a földi dolgokra, félretették minden gondjukat és javukat, megtisztították magukat az éntől és szenvedélytől, és a világtól tökéletesen elfordulva messze földön szétszóródtak és azzal foglalkoztak, hogy a világ népeit az Isteni Útmutatáshoz szólítsák, míg végül megváltoztatták a világot, bevilágították a föld színét, és utolsó órájukig önfeláldozónak bizonyultak Isten ama Szerettének ösvényén. Végül különféle országokban dicsőséges vértanúságot szenvedtek. A tettek emberei az ő lépteik nyomát kövessék!”

„Ó, Isten, én Istenem! Téged szólítalak, Prófétáidat és Hírnökeidet, Szentjeidet és Megszenteltjeidet, tanúskodj róla, hogy meggyőző erővel hirdetem bizonyosságaid szerettednek, és minden dolgot tisztán eléjük tártam, hogy megőrizhessék Hitedet, megóvhassák Egyenes Ösvényedet, és megvédelmezhessék Ragyogó Törvényedet. Te vagy bizony a Mindenek Tudója, a Mindenek Felett Bölcs!” – *ABV 23-24, 28-29, 33-35, 15, 43.*

‘Abdu’l-Bahá távozásával eljött az idő, hogy megteremtsük az igazgatási rendet, mely annak a világrendnek lesz mintája és alapja, amelyet Bahá’u’lláh vallása hoz el küldetésének megfelelően. ‘Abdu’l-Bahá Végrendelete fordulópontot jelöl ki a bahá’i történelemben: elválasztja az éretlenség és felelőtlenység korszakát attól a kortól, amelyben maguknak a bahá’i-oknak kell beteljesíteni szellemiségüket, kiterjesztve annak hatáskörét a személyes tapasztalatok köréből a társadalmi egység és együttműködés irányába. Az ‘Abdu’l-Bahá által megadott adminisztratív terv három alapvető elemén nyugszik:

1. „Az Isten Ügyének Védnöke”
2. „Az Isten Ügyének Kezei”
3. „Az Igazságosság Házai: helyi, országos és nemzetközi szinten”³⁶

³⁶ A Helyi és Országos Igazságosság Házai szerepét, ahogy korábban jeleztük, jelenleg a Helyi és Országos Szellemi Tanácsok töltik be.

Isten Ügyének Védnöke

‘Abdu’l-Bahá az „Ügy Védnökének” felelősségteljes állásával legidősebb unokáját, Shoghi Effendit bízta meg. Shoghi Effendi Ziaiyyih Khanumnak, ‘Abdu’l-Bahá legidősebb leányának legidősebb fia. Atyja Mirzá Hádi, a Báb rokona (de nem egyenes leszármazottja, mivel Báb egyetlen gyermeke még gyermekkorában elhalt). Shoghi Effendi huszonöt éves volt és Oxfordban, a Balliol College-ban tanult, midőn nagyatyja meghalt. Megbízatása így hangzik ‘Abdu’l-Bahá végrendeletében:

„Ó, szerető barátaim! E szorongatott távozása után kötelező a Szent Lótuszfa Aghsánjainak (ágainak), Afnánjainak (ágacskáinak), Isten Ügye Kezeinek (oszlopainak), és az Abhá Szépség szeretteinek, hogy Shoghi Effendihez forduljanak – az ifjú ághoz, mely kiágazott a két megszentelt és szentséges Lótuszfából és a gyümölcshöz, mely a Szentség Fája két hajtásának egyesüléséből fakadt, – minthogy ő Isten jele, a kiválasztott ág, Isten Ügyének Védnöke, akihez az összes Aghsán, Afnán, Isten Ügyének Kezei, és az ő szerettei kell, hogy forduljanak. Ő Isten Szavának Értelmezője, és őutána egyenes ági leszármazottjai közül az elsőszülött következik.

A szent és ifjú ág, Isten Ügyének Védnöke, valamint az Igazságosság Egyetemes Háza, melyet egyetemesen kell megválasztani és megalapítani, mindketten az Abhá Szépség gondoskodása és védelme alatt állnak, Őszentsége, a Magasztos oltalma és csalhatatlan vezérlete alatt (had ajánljam fel életem mindkettőjükért). Amit ők döntenek, Istentől való az.” ...

„Ő ti, az Úr szerettei! Isten Ügye Védnökének kötelező, hogy még életében kijelölje az utódját, hogy elhunytá után ne alakulhasson ki összekülönbözés. Az, akit kinevez, meg kell testesítse magában a minden világi dolgoktól való elszakadást, a tisztaság lényegének kell lennie, istenfélelmet, tudást, bölcsességet és képzettséget kell felmutatnia. Így, ha Isten Ügye Védnökének elsőszülöttje nem testesíti meg magában a szavak igazságát: ‘A gyermek az atyjának titkos lényege’, vagyis ha nem örökli azt a lelkiséget, ami Isten Ügye Védnökében lakozik, és dicső származásához nem járul nemes jellem, akkor Isten Ügyének Védnöke egy másik ágat kell válasszon, hogy őt kövesse.

Isten Ügyének Kezei saját maguk közül kilenc személyt kell megválasszanak, akiknek mindenkor Isten Ügye Védnöke munkájának fontos szolgálatát kell ellátniuk. Ezen kilenc megválasztása vagy egyhangúlag vagy pedig többségi szavazással kell történjen Isten Ügye Kezei közül, és ezek akár egyhangúlag, akár pedig többségi szavazással beleegyezésüket kell adják ahhoz, akit Isten Ügye Védnöke utódjául választott. E beleegyezést úgy kell adniuk, hogy az elfogadó és elutasító hangokat ne lehessen megkülönböztetni (vagyis titkos szavazással).” – *ABV 16-19*.

Isten Ügyének Kezei

Bahá’u’lláh maga még életében kijelölt négyet hű és kipróbált barátai közül, hogy a mozgalom munkájának vezetésében és terjesztésében segítségére legyenek, és az Isten Ügyének Kezei elnevezést adta nekik. ‘Abdu’l-Bahá végrendeletében egy állandó testület felállításáról gondoskodott, hogy az Ügynek szolgálatára legyen, és az Ügy Védnökét támogassa. Erről így ír:

„Ó barátok! Isten Ügyének Kezeit Isten Ügye Védnöke kell, hogy kijelölje és kinevezze. ... Isten Ügye Kezeinek kötelessége, hogy terjesszék az Isteni illatokat, neveljék az emberek lelkét, elősegítsék a tanulást, fejlesszék minden ember jellemét és legyenek minden időben és minden körülmények között a földi dolgoktól megszenteltek és azoktól elszakadtak. Viselkedésükben, modorukban, cselekedeteikben és szavaikban Isten félelmét kell felmutassák.

Isten Ügye Kezeinek e testülete Isten Ügye Védnökének irányítása alatt áll. Ő folyamatosan arra kell sarkallja őket, hogy törekedjenek és tegyenek meg mindent, amire

csak képesek, hogy széthintsék Isten édes illatait és utat mutassanak a világ összes népének, mert az Isteni Vezérlés fénye az, ami bevilágítja a világegyetemet.” – *ABV* 20-22.

Az Igazgatási Rend³⁷

A vallások általános jellemzője, hogy a szervezés kezdete a valódi szellemi hatás megszakítását jelenti, és megakadályozza az eredeti impulzus további terjedését a világban. A szervezet óhatatlanul a vallás helyettesítőjévé válik, ahelyett hogy eszközként szolgálna, mely hatékonyabbá teszi a vallást. Ez a jelenség elkerülhetetlen, mégpedig abból az okból, hogy a népek egymástól elkülönülve különböző hagyományokat ápolnak, s ezeket nem hidalja át semmilyen békés, konstruktív párbeszéd. Egészen a mai napig egyetlen kinyilatkoztatott vallás alapítója sem fektette le az elveket, melynek alapján az általa létrehozott vallás igazgatási rendjének működnie kell.

A bahá'í vallás esetében a világ igazgatásának adminisztratív elveit már maga Bahá'u'lláh kifejtette, 'Abdu'l-Bahá pedig írásaiban, különösképpen Végrendeletében továbbfejlesztette ezen elveket.

E szervezet célja, hogy az emberek, a különböző fajok, érdekek, jellemek és öröklött hiedelmek közötti igaz és tartós egységet tegyen lehetővé. A bahá'í vallás értő és elmélyült tanulmányozásánál kitűnik, hogy a bahá'í adminisztráció célkitűzései és módszerei tökéletes összhangban vannak a Kinyilatkoztatás szellemével, olyannyira, hogy kapcsolatukat a test és lélek kapcsolatához hasonlíthatnánk. A bahá'í adminisztráció elvei az együttműködés tudományát tükrözik, megvalósításukban pedig új, magasabb szintű erkölcsiséget hoznak az egész világnak.

A bahá'í közösség egyben különbözik minden más önkéntes csoportosulástól: alapvetése olyannyira mély és széles körű, hogy minden őszinte lelket magába fogadhat. Más összefogások mindig exkluzívnak bizonyulnak, ha nem szándékukban, hát megvalósulásukban, s ha nem eszményükben, módszereikben. A bahá'í közösség azonban befogadó, egyetlen őszinte lélek előtt sem zárja el kapuját. Minden emberi közösségben jelen van valami látens vagy kinyilvánított válogatási alap. A vallásokban ez az alap az eredet történeti körülményei által meghatározott hit, a politikában a párt vagy platform, a gazdaságban a közös megfosztottság vagy a közös hatalom, a művészetben és tudományban pedig a speciális képzettség, tevékenység vagy érdeklődés. Mindeme dolgokban minél exkluzívabb a válogatás alapja, annál erősebb a mozgalom – s ez a körülmény szöges ellentéte annak, ami a bahá'í mozgalomban megvalósul. Ebből következik, hogy a bahá'í mozgalom lassan gyarapodik aktív tagok létszámában, bár a növekedés és haladás szelleme tölti el. Az emberek ugyanis minden dolgukban a kizárólagossághoz és megosztottsághoz vannak szokva. A legfontosabb intézkedések mindig azok, melyek a megosztottságot védik és igazolják. Aki belép a bahá'í mozgalomba, maga mögött hagyja mindezeket a biztonsági intézkedéseket. Ez az élmény az első pillanatban megpróbáltatást, esetleg szenvedést hoz, mivel az emberi egó lázadozik az egyetemes szeretet magasabb eszméje ellen. A tudósnak közösködnie kell az egyszerű, tanulatlan emberrel, a gazdagnak a szegénnyel, a fehérnek a színesbőrűvel, a misztikusnak a törvényimádóval, a kereszténynek a zsidóval, a muszlimnak a párszival, s meg kell válniuk ősidóktól erősített előítéleteiktől és előjogaiktól.

Ám ezért a nehéz élményért annál nagyszerűbb kárpótlás jár. Ne feledkezzünk meg róla, hogy a művészet meddővé válik, ha elfordul attól, ami közös az emberiségben, hogy a filozófia irányát veszti, ha magányban fejlődik, s hogy sem a politika sem a vallás nem érhet el semmit, ha elszakad az emberiség általános szükségleteitől. Még nem ismerjük igazán az emberi természetet, mivel mindezidáig mindnyájan a szellemi, morális, érzelmi vagy társadalmi védekezésben élünk, márpedig a védekezés pszichológiája egyenlő a gátlás pszichológiájával. Isten szeretete azonban elűzi a

³⁷ Ezt az igazgatási rendről szóló szakaszt Horace Holley, *The Present-Day Administration of the Bahá'í Faith* (A bahá'í hit jelenleg működő igazgatási rendje) című cikkéből vettük át, mely 1933-ban jelent meg a „Bahá'í World” V. kötetében, a 191. oldaltól. A bahá'í írásokból idézett részeknél új fordítást iktattunk be, ahol lehetett.

félelmet, a félelemtől való megszabadulás föloldja a látens erőket, és a szellemi szeretetben való társulás mindeme erőket eleven kifejezésre juttatja. A bahá'í közösség az a hely, ahol ez a folyamat korunkban kibontakozhat; eleinte lassabban, majd lendületet nyerve, ahogy a tagok egyre inkább tudatosítják magukban az emberek egységének jelentőségét.

Helyi szinten a bahá'í ügyek igazgatásáért és ellenőrzéséért a Helyi Szellemi Tanácsnak nevezett testület a felelős. Ezt a (kilenc személyre korlátozódó) testületet évente április 21-én, Ridván (vagyis a Bahá'u'lláh kinyilatkoztatásáról megemlékező ünnep) első napján választják meg a közösség felnőtt hitvalló tagjai. A jelöltek listáját a leköszönő Szellemi Tanács állítja össze. A testület jellegéről és feladatairól a következőképpen írt 'Abdu'l-Bahá:

„Kötelessége mindenkinek (minden hívőnek), hogy egyetlen lépést se tegyen (bahá'í tevékenységben) a Szellemi Tanáccsal való tárgyalás nélkül, s hogy szívvel-lélekkel engedelmeskedjék a Szellemi Tanács utasításának, alávetvén magát tekintélyének, hogy minden szépen és helyes rendben történjék. Különben mindenki egymástól függetlenül, a saját feje után, saját vágyai után szaladna, s ezzel ártana az Ügynek.

A tanácskozási összegyűlők legfontosabb tulajdonsága a szándék tisztasága legyen, mely eltávolodva mindentől kizárólag Istenre tekint s az Ő Isteni Illatához vonzódik, valamint szerénység és alázat Isten szeretetei között, békesség és hosszútűrés a viszontagságokban, odaadó szolgálat az Ő magasságos Küszöbén. Ha nagyvonalú segítséget kapnak mindeme tulajdonságok kifejlesztéséhez, már bizonyos is a diadal Bahá láthatatlan Birodalmából. Napjainkban a tanácskozó gyűlések hallatlan, létfontosságú jelentőséggel bírnak. Lényeges, sőt kötelező az irántuk megnyilvánuló engedelmisség. Tagjaik tehát olyan módon kötelesek tanácskozni, hogy abból semmi neheztelés vagy viszály ne származhassék. Ez a cél pedig úgy érhető el, ha a tanács minden tagja teljes szabadsággal fejezi ki véleményét és semmi sérelem nem érheti, hiszen a követendő út csak akkor jelölhető ki, ha a kérdéseket már teljes mértékig kitárgyalták. Az igazság fényes szikrája csak a különböző vélemények ütköztetéséből pattanhat ki. Ha a vita után egyhangú döntés születik, az szép és jó, ha azonban, Isten őrizzen, továbbra is véleménykülönbség uralkodik, akkor többségi szavazással hozzanak döntést. ...

A legelső föltétel a tanács tagjai közötti teljes harmónia és szeretet. Menteknek kell lenniük az elidegenedés minden nyomától, s az Isten Egységét kell személyükben megnyilvánítaniuk, mivel egyazon tenger hullámai, egyazon folyó vízcsöppei, egyazon égbolt csillagai, egyazon nap sugarai, egyazon gyümölcsös fái, egyazon kert virágai ők. Ha nem uralkodik közöttük a gondolat összhangja és tökéletes egység, akkor a tanácsot föl kell oszlatni, meg kell semmisíteni.

Második föltétel: összegyűléskor arcukat a Magasságos Királyság felé fordítsák, és kérjék a Dicsőség Birodalmának segítségét... A viták a szellemi ügyek körül folyjanak, melyek a lelki tanítást, a gyerekek oktatását, a szegények támogatását, a világ minden osztályában és rétegében megtalálható gyöngék megsegítését, az emberek iránti kedvességet, Isten illatainak s az Ő magasztos, szentséges szavának terjesztését illetik. Ha törekszenek eme föltételek teljesítésére, a Szentlélek kegyelme biztosíttatik számukra, és tanácsuk isteni áldások középpontja lesz, isteni megerősítés seregei sietnek segítségükre és napról napra újra részesülnek a Szellelem kiáradásában.”

Shoghi Efendi így fejt ki tovább ezt a témát:

„... a baráti közösség egyetlen tagja se bocsásson közre semmit a lakhelyén illetékes Szellemi Tanács teljes körű értesülése és beleegyezése nélkül, s amennyiben a kérdés (kétségbevonhatatlanul) az Ügy általános érdekeit illeti az adott országban, akkor a Szellemi Tanács megfontolásra és engedélyezésre az összes helyi gyülekezetet képviselő országos testület elé köteles azt terjeszteni. Nem csak publikálás dolgában, de minden olyan kérdésben, mely akár egyéni akár közösségi szinten az Ügyet érinti az adott helységben, kizárólag az ott felelős Szellemi Tanács köteles dönteni, azzal az egy

kivétellel, ha országos jelentőségű kérdéstről van szó, mivel ilyenekkel az országos (bahá'í) testülethez kell fordulni. Ez az országos testület hivatott azt is eldönteni, hogy egy-egy kérdés helyi vagy országos jelentőségű. (Országos jelentőségű kérdéseken nem politikai jellegű kérdéseket értünk, mivel Isten barátainak szerte e világon tilos politikai ügyekbe avatkozniuk, sokkal inkább olyan kérdéseket, melyek a barátok közösségének szellemi tevékenységeit érintik az adott országban.)

A különböző helyi tanácsok és tagjaik között rendkívüli fontosságú a teljes összhang és együttműködés, különös tekintettel a minden helyi Tanács és az Országos Tanács között fennálló kapcsolatra, mivel ezen áll Isten Ügyének egysége, a barátok összetartása és Isten szereteteinek teljes, gyors és hatékony szellemi munkája.

A különböző helyi és országos tanácsok képezik jelenleg azt a szilárd és erős alapot, amelyen az (Igazságosság) Egyetemes Ház(a) fölépül a jövőben. Amíg ezek működése nem zajlik nagy életerővel és teljes összhangban, nem reménykedhetünk a jelen átmeneti időszak végében.

... fontoljátok meg, hogy Isten Ügyének kulcsszava nem a diktatórikus tekintélyelv, hanem az aláztos közösségi szellem, nem az önkényes hatalom, hanem az őszinte és szerető tanácskozás szelleme. Csakis az igaz bahá'í szellem lehet képes könyörület és igazság, alávetettség és szabadság, az egyén szent joga és az odaadás, az éberség, diszkréció és bölcsesség, a bajtársiasság, őszinteség és bátorság elveinek összeegyeztetésére.”

Egy-egy országban a helyi Szellemi Tanácsok működését egy másik kilenc személyből álló választott testület, az Országos Szellemi Tanács fogja és hangolja össze. Eme testület tagjait évente választják meg a helyi bahá'í közösségeket képviselő küldöttek... Az Országos Konvenció, vagyis a küldöttek gyűlése az arányos képviselet elve alapján áll össze... Az Országos Konvenciókat lehetőleg a Ridván időszakában, vagyis az április 21-ével kezdődő tizenkét nap során kell megtartani, mely a Bahá'u'lláh által a Ridván kertben, Bagdad közelében tett Kijelentéséről emlékezik meg. A küldöttek jogosultságát a leköszönő Országos Szellemi Tanács ismeri el.

Az Országos Konvenció alkalmat szolgáltat hogy az egyének elmélyíthessék ismereteiket a bahá'í tevékenységekkel kapcsolatban, s hogy tapasztalatokat cserélhessenek az elmúlt év országos és helyi szintű tevékenységeiről... A bahá'í küldöttek tisztsége a Országos Konvenció idejére korlátozódik, elsősorban az új Országos Szellemi Tanács megválasztásában fejeződik ki. A gyűlés időtartama alatt a küldöttek tanácskozó és tanácsadó testületet képeznek, amelynek javaslatait a megválasztott Országos Szellemi Tanács komoly megfontolás tárgyává teszi.

Az Országos Szellemi Tanács helyi Szellemi Tanácsokhoz és a hívők hazai közösségéhez való viszonyát a következőképpen határozzák meg az Ügy Védnökének levelei:

„Az 'Országos Tanácsok' dolgában létfontosságú, hogy minden olyan országban, ahol kedvezőek a körülmények és a barátok száma megfelelően fölgyarapodott... haladéktalanul válasszanak meg egy 'Országos Szellemi Tanácsot', mely az illető ország teljes baráti közösségét képviseli.

Ennek közvetlen célja, hogy gyakori személyes tanácskozások útján ösztönözze, egyesítse és összehangolja a barátok és a helyi Tanácsok sokféle tevékenységét, valamint hogy a Szentfölddel szoros, állandó kapcsolatot fönntartva kezdeményezzen szükséges intézkedéseket és intézze az Ügyet illető kérdéseket a mondott országban.

Más célja is van azonban, nem kevésbé fontos az előzőnél: az idők során tovább kell fejlődnie, átalakulva az Igazságosság Országos Házává ('Abdu'l-Bahá Végakaratóban „másodlagos Igazságosság háza” néven), amely aztán, a Végrendelet szövegének megfelelően a bahá'í világ más Országos Tanácsaival összefogva megválasztja majd az Igazságosság Nemzetközi vagy Egyetemes Házának tagjait, annak a Legfelsőbb Testületnek, mely a mozgalom ügyeit az egész világon irányítja, szervezi és egységbe fogja majd. ...

Az Országos Szellemi Tanács, mely az Igazságosság Egyetemes Házának megteremtéséig évente újraválasztandó, nyilvánvalóan igen súlyos felelősség terhét viseli, mivel az illetékességébe tartozó helyi Tanácsok fölött teljhatalmat gyakorolva köteles a barátok tevékenységeit irányítani, éberem őrködni Isten Ügye fölött, s általában véve ellenőrizni, igazgatni a mozgalom minden olgát.

Az Ügy érdekeit egy-egy országban érintő, életbevágó dolgok, mint például a fordítás és kiadás kérdése, a Mashriqu'l-Adhkár, a tanítási munka és más hasonló dolgok, melyek nem sorolhatók a szorosabban vett helyi ügyek közé, az Országos Tanács fennhatósága alá tartoznak.

Mindezeket a kérdéseket egy-egy speciális Bizottság elé kell terjeszteniük, amelyet az Országos Szellemi Tanács tagjai választanak meg az illető országban élő hívek közül, s amely ugyanúgy viszonyul az Országos Szellemi Tanácshoz, ahogy a helyi bizottságok a vonatkozó helyi Tanácsokhoz.

Az Országos Szellemi Tanács hatáskörébe tartozik az a döntés is, hogy egy-egy aktuális kérdés teljesen helyi természetű-e, s ennél fogva a helyi Tanács megfontolására és döntésére bízandó, avagy az Országos Szellemi Tanácsnak kell a maga területén fontolóra vennie...

Az Ügy érdekében, melyet mindnyájan szeretünk és szolgálunk, minden új Országos Szellemi Tanácsnak szent kötelessége attól a perctől fogva, hogy megválasztották őket a Konvenció küldöttei, hogy mind egyénenként mind pedig testületileg aktívan keressék és a legnagyobb tiszteletben tartsák az egybegyűlt küldöttek tanácsát, véleményét és igaz érzéseit. Számúzzék a titkolózás, a rossz értelemben vett zárkózottság, a diktátori távolságtartás minden maradványát körükből, ehelyett világosan és nagyvonalúan tárják az őket megválasztó küldöttek elébe minden tervüket, reményüket, gondjukat. Ismertessék meg a küldöttekkel azt a számtalanféle ügyet, amelyet szemügyre kell venniük az elkövetkező évben, és higgadtan, lelkiismeretesen vegyék fontolóra a küldöttek tanácsait, ítéleteit. Azalatt a néhány nap alatt, míg a Konvenció még ülészik, valamint a küldöttek hazaküldése során az újonnan megválasztott Országos Tanácsnak kötelessége buzgón keresni, ápolni, előmozdítani az eszmecsere lehetőségeit, elmélyíteni a kölcsönös bizalmat és a lehető legkézzelfoghatóbb módokon bizonyítani, hogy egyetlen céljuk a közjó szolgálata. ...

Az Országos Szellemi Tanács azonban kezében kell hogy tartsa a végső döntést az Ügy érdekét érintő kérdésekben, tekintettel ama határookra, melyek a Konvenció gyakoribb vagy hosszabb összegyűlésének útját szabják. Ilyen kérdés például annak eldöntése, hogy egy-egy helyi Tanács vajon az Ügy előmozdításának lefektetett elveivel összhangban működik-e.”

Ami pedig az évenkénti helyi bahá'í választások szavazólistájának összeállítását illeti, ezért a helyi Szellemi Tanácsok viselik a felelősséget, összhangban az útmutatással, melyet az Védnök a következőképpen írt le:

„A lehető legrövidebben és a jelen körülményeknek megfelelően összefoglalva a kérdést, a legfontosabb figyelembe veendő szempont az, hogy az illető személy igaz hívőnek tekinthető-e vagy sem. Kritériuma ennek a bahá'í Ügy Előfutárának, Szerzőjének és Leghívebb Példájának teljes elismerése, az 'Abdu'l-Bahá Végrendeletében lefektetettek szerint, tökéletes elfogadása mindannak, amit ezek Tolla kinyilatkoztatott és maradéktalan önálavetés, hűséges és állhatatos ragaszkodás nagy Szerettünk szent Végakarátának minden tételéhez, közeli kapcsolat a világban működő bahá'í adminisztráció formájához és szelleméhez egyaránt – ezeket tekintem alapvető és létfontosságú megfontolandóknak, amelyekről igazságosan, diszkrét és tapintatos módon alaposan meg kell győződni egy ilyen horderejű döntés előtt.”

‘Abdu’l-Bahá útmutatásai a bahá’í szerveződés további fejlődéséhez...

„És most, ami az Igazságosság Házát illeti, melyet Isten minden jó forrásának rendelt és minden tévedéstől mentessé tett, általános szavazással kell megválasztani, vagyis a hívők által. Tagjainak az istenfélelem megtestesüléseinek, a tudás és megértés hajnalainak kell lenniük, szilárdak kell legyenek Isten hitében, és az egész emberiség jóakaróinak kell lenniük. E Ház alatt az Igazságosság Egyetemes Háza értendő, vagyis minden országban egy-egy másodlagos Igazságosság Házát kell létrehozni, és az Igazságosság ezen másodlagos Házai kell, hogy megválasszák az Egyetemes tagjait.³⁸ Ezen testület elé kell minden dolgot utalni. Ez alkot meg minden olyan utasítást és szabályt, mely nem található meg kifejezetten a Szent Szövegben. Az összes nehéz problémát e testületnek kell megoldania, melynek megszentelt feje és élethossziglan kiváló tagja Isten Ügyének Védnöke. Ha nem vesz részt személyesen annak tanácskozásain, ki kell jelölnie valakit, aki őt képviseli. Ez az Igazságosság Háza hozza a törvényeket, és a kormány szerez azoknak érvényt. A törvényhozó testületnek meg kell erősítenie a végrehajtót, a végrehajtónak pedig segítenie és támogatnia kell a törvényhozó testületet úgy, hogy az ezen két erő közötti szoros egység és harmónia által megszilárdulhassék és erőssé válhassék a tisztesség és igazságosság alapzata, hogy a világ minden része olyanná válhasson, mint maga a Paradicsom.” – *ABV* 25.

„Mindenkinek a Legszentebb Könyvhöz kell fordulnia, és mindazt, ami abban nincsen kifejezetten rögzítve, az Igazságosság Egyetemes Háza elé kell utalni. Az, amit e testület egyhangúan vagy többségi szavazással eldönt, az bizony maga az igazság, és Magának Istennek a célja. Aki attól eltér, bizony azok közül való, akik szeretik a széthúzást, rosszindulatúak és elfordultak a Szövetség Urától.” – *ABV* 36.

Már most, a mai időkben is megfigyelhetjük, hogy a bahá’í közösség tagjai szerte a világon szoros, szívélyes kapcsolatot tartanak fent rendszeres levelezés és személyes látogatások útján. A legkülönbözőbb fajokból, nemzetekből és vallási hagyományokból származó emberek ilyen kapcsolata a legékesebb bizonyítéka annak, hogy az előítéletek és a megosztottság történelmi okai tökéletesen meghaladhatók az egység Bahá’u’lláh-i szelleme által.

Bahá’u’lláh Világrendje³⁹

E világrend magasabb összefüggéseit Shoghi Effendinek 1929-től a bahá’í közösséghez intézett levelei világítják meg:

„Muszáj, hogy felszólítsam azokat, akik azonosulnak a Hittel, hogy ne kövessék a napjainkban uralkodó nézeteket és mulékony divatokat és vegyék észre, mint korábban még soha, hogy a mostani civilizáció túlhaladott elméletei és összedőléssel fenyegető intézményei óhatatlanul éles ellentétben állnak azokkal az isteni rendeltetésű intézményekkel, melyek ezek romjain fognak majd felemelkedni.” – *BV*, 28-29.o.

„Hiszen Bahá’u’lláh ... nem csupán egy új és megújító szellemmel töltötte el az emberiséget. Nem csupán általános érvényű elveket nyilatkoztatott ki, vagy egy bizonyos filozófiát hirdetett, bármennyire is átfogóak, meggyőzőek és egyetemesek lehetnek is ezek. Mindezen túlmenően Ő, utána pedig ‘Abdu’l-Bahá is – a múltbéli Törvénykorszakoktól eltérően – törvények tiszta és kifejezett rendszerét hozta létre, konkrét intézményeket teremtett és kidolgozta az Isteni Gazdaság alapvetéseit. Ezek rendelés szerint a jövő

³⁸ Az Igazságosság Egyetemes Házát első ízben 1963 áprilisában választották meg ötvenhat Igazság Országos Házának tagjai.

³⁹ E címmel jelentek meg Shoghi Effendi alább idézett levelei magyarul is.

társadalmának mintájául szolgálnak, a Legnagyobb Béke megteremtésének legfontosabb eszközét jelentik, és egyedül ezeken keresztül lehet egyesíteni a világot, és meghirdetni a Földön beköszöntő jóság és igazságosság uralmát.” – *BV, 31.o.*

„Eltérően Krisztus Törvénykorszakától és Mohamedétől, valamint a többi múltbéli Törvénykorszaktól, Bahá’u’lláh apostolai bármely országban is munkálkodjanak és serénykedjenek, tisztán, határozottan és egyértelműen megfogalmazott nyelven látják maguk előtt mindazon törvényeket, szabályokat, elveket, intézményeket és útmutatást, melyek ahhoz szükségesek, hogy feladatukat végrehajtsák és beteljesíthessék. ... Íme, ez a Bahá’í Kinyilatkoztatás megkülönböztető jegye. Ebben rejlik a Hit egységének és egy olyan Kinyilatkoztatás érvényességének az ereje, amely nem törekszik arra, hogy a korábbi Kinyilatkoztatásokat lerombolja vagy értéküket kisebbitse, hanem azokat összekötni, egyesíteni és kiteljesíteni kívánja.” – *BV, 33, 34.o.*

„Jóllehet, Hitünk esetleg gyengének látszik az emberek szemében, akik vagy az iszlám egyik ágaként ítélik el, vagy – mintha a Nyugaton bőségesen burjánzó szekták egyike lenne – lenézően figyelembe sem veszik, az Isteni Kinyilatkoztatás e felbecsülhetetlen értékű gyöngyszeme, amely ma még embrionális állapotban van, Törvényének burkában ki fog fejlődni, megosztatlanul és romlatlanul fog előretörni, míg végül az egész emberiséget át fogja fogni. Az Isteni Gazdaságot – az emberek számára adott felbecsülhetetlen Ajándékát – csak azok tudják megfelelően értékelni, akik már felismerték Bahá’u’lláh páratlan rangját, akiknek szívét megérintette szeretete, s akik megismerkedtek szelleme hatalmával.” – *BV, 35.o.*

„A zaklatott emberiségnek afelé kell törekednie, hogy elérje ezt a célt, az Isteni eredetű, mindent magába ölelő, igazságos alapelveket valló és új típusú Új Világrendet.” – *BV, 46.o.*

„Valóban, milyen szánalmasak az emberi intézmények olyan vezetőinek az erőfeszítései, akik, teljességgel figyelmen kívül hagyván a kor szellemét, az önálló nemzetek rég lemúlt időszakára rászabott nemzeti folyamatokat megpróbálják hozzáigazítani egy olyan korhoz, amely vagy eléri a Bahá’u’lláh által körvonalazott világegységet, vagy pusztulás lesz a sorsa! Az emberi civilizáció történetének e válságos órájában minden nemzet vezetőjének – legyen bár nemzete nagy vagy kicsi, keleti vagy nyugati, győztes vagy legyőzött – meg kell hallania Bahá’u’lláh harsonaszavát és a világszolidaritás érzésétől – az Ügye iránti hűség sine qua non-jától (elengedhetetlen feltételétől) – áthatva bátran elő kell állnia, hogy a maga teljességében megvalósítsa azt az egyetlen gyógymódot, melyet Ő, az Isteni Orvos írt elő a beteg emberiség számára. Egyszer s mindenkorra meg kell szabadulniuk minden előítéletüktől, nemzeti elfogódottságuktól és meg kell hallaniuk Tanításai felhatalmazott Magyarázójának, ‘Abdu’l-Bahának fenséges tanácsát. Amikor egy, az Amerikai Egyesült Államok szövetségi kormányában dolgozó magasrangú tisztviselő azt kérdezte ‘Abdu’l-Bahától, hogy miként tudná legjobban szolgálni kormánya és népe érdekeit, ‘Abdu’l-Bahá a következőképp válaszolt: Hazádat akkor tudod a legjobban szolgálni, ha világpolgárként a világ népei és nemzetei között ma fennálló kapcsolatban is segítesz alkalmazni azt a szövetségi elvet, amely országod kormányzásának alapjául szolgál.” – *BV, 48.o.*

„Ki kell alakítani egyféle világállamot, melynek javára a világ minden nemzete készségesen lemond a hadviseléshez fűződő minden jogáról, egyes adóztatási jogairól és a fegyverkezés minden jogáról, kivéve saját területén a rend fenntartásához szükséges erőket. Egy ilyen világállam magában kell, hogy foglaljon egy nemzetközi végrehajtott hatalmat, amely legfőbb és megkérdőjelezhetetlen hatalmat tud érvényesíteni a nemzetközösség minden egyes ellenszegülő tagjával szemben; egy világparlamentet, melynek tagjait az emberek az egyes országokban választják meg, és akiknek megválasztását kormányaiknak kell jóváhagyni; és egy legfelsőbb bíróságot, melynek ítéletei kötelező érvényűek, még akkor is, ha az érintett felek nem egyeztek bele önként, hogy ügyük e fórum elé kerüljön. Egy világközösség, melyben minden gazdasági korlátozás örökre eltűnt, és a tőke és a munka egymástól való függőségét határozottan elismerték; amelyben a vallási fanatizmus és viszály zaja örökre elcsitult; amelyben a faji ellenségeskedés lángját egyszer s mindenkorra kioltották; amelyben egyetlen nemzetközi törvénykönyv – a szövetségi képviselők bölcs megfontolásának alkotása –, érvényesül, s melynek szankciója a szövetséges egyesített erők azonnali és kényszerítő erejű beavatkozása; végezetül egy olyan világközösség, melyben a szeszélyes és militáns nacionalizmus átalakul egy maradandó világpolgár-tudattá – íme, nagy körvonalakban a Rend, melyet Bahá’u’lláh előre látott, egy olyan Rend, melyre úgy tekintünk majdan, mint egy lassan érlelődő kor legnemesebb gyümölcsére.” – *BV, 52.o.*

„Ne kételkedjék senki Bahá’u’lláh egész világra kiterjedő Törvényének a lelkesítő céljában. Távol áll tőle a társadalom jelenlegi alapjainak megrendítése, sőt azok kiszélesítésére törekszik, arra, hogy intézményeit úgy alakítsa, hogy alkalmazkodhassanak a folyton változó világ követelményeihez. Nem ütközhet semmiféle jogos állampolgári hűséggel, nem bomlaszthat lényeges lojalításokat. Nem célja az emberek szívében élő egészséges és értelmes hazafiság lángjának elfojtása, mint ahogy az sem, hogy a nemzeti autonómia rendszerét eltörölje, hisz oly nagy szükség van rá, ha el akarjuk kerülni a túlzott központosítás átkát. Nem hagyja figyelmen kívül, és nem is próbálja elnyomni azt a sokféleséget, amely a származásban, éghajlatban, történelemben, nyelvben, hagyományban, gondolkodásban és szokásokban mutatkozik meg, s amely a világ népeit és nemzeteit egymástól megkülönbözteti. Magasabb lojalításra hív, szélesebb célkitűzéseket kíván minden korábbi törekvésnél, amely valaha is lelkesítette az emberiséget. ...

Bahá’u’lláh hívása elsősorban a kisstílusú gondolkodás, a szűklátókörűség és az előítéletek bármilyen formában történő megnyilvánulása ellen irányul. ... Hiszen a jogrendeket, a politikai és gazdasági elméleteket kizárólag azért alkották, hogy az emberiség, mint egységes egész érdekeit védelmezzék, és nem azért, hogy azt keresztrefeszítsék egy bizonyos törvény vagy doktrína megóvása érdekében.” – *BV, 52-54.o.*

“Az emberiség egységének az elve – az a tengely, amely Bahá’u’lláh összes tanításának a középpontjában áll – nem a tudatlan érzelmesség pusztá kitörése vagy akár holmi bizonytalan, jámbor óhaj kifejezése. ... Tartalma és hatása mélyebb, tanításai nagyobb hatásúak, mint bármi, aminek meghirdetése az elmúlt korok Prófétáinak megengedettett. Üzenete nem csak az egyénekre vonatkozik, hanem elsősorban azoknak az alapvető kapcsolatoknak a jellegével foglalkozik, amelyek egyetlen emberi család tagjaként kell összekössék az összes államot és nemzetet. ...

Az emberi fejlődés beteljesedését képviseli.” – *BV, 54-55.o.*

„Sajnos, egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy az emberi gondolkodás ezen új szakaszát kizárólag egy világhatalomtrófa erői tudják kiváltani. ...

Azt a felelősséget, amelyet az új kor vezetőinek fel kell vállalniuk, csakis egy kemény tűzpróba tudja kialakítani, melyből az emberiség megtisztultan és felkészülten fog kiemelkedni. ...

Vajon nem jelentette-e ki egyértelműen ‘Abdu’l-Bahá: ’bizonyosra vehető, hogy újabb, az előzőnél is szörnyűbb háború fog kitörni?’ – *BV, 57.o.*

„...az Igazgatási Rend, ’amint részei és szerves intézményei hatékonyan és életerőtől duzzadóan elkezdnek működni, be fogja jelenteni arra való igényét, és be is fogja mutatni arra való képességét, hogy ne csupán az Új Világrend magjának, de mintájának is tekintsék, mely [Világrend] arra rendeltetett, hogy az idő teljességében az egész emberiséget magába ölelje.’” – *KA, j189*

“Egyértelmű útmutatásainak, ismételt figyelmeztetéseinek, a tanításaiban rejlő és alaposan kidolgozott hiteles biztosítékainak köszönhetően – az összes korábbi Kinyilatkoztatástól eltérően – egyedül ez a Hit volt képes olyan szerkezet létrehozására, melyhez a tönkrement és megromlott felekezetek megriadt követői odafordulhatnak, kritikusan elemezhetik, s – mielőtt még túl késő lenne – védelmet kereshetnek egész világot átfogó menedékében. ...

Mi egyébire vonatkozhatnak Bahá’u’lláh következő szavai, ha nem arra a hatalomra és fenségre, melyet ennek az Igazgatási Rendnek –amiben fellelhetők a jövőben megvalósuló, mindenre kiterjedő Bahá’í Államközösség csirái – kell isteni rendelésből megnyilvánítania: ’A világ egyensúlya felborult e legnagyobb, ez új Világrend vibráló hatására. Az emberiség életrendjét gyökeresen megváltoztatja e páratlan és csodálatos Rendszer, melyhez foghatót halandó szem sohasem látott.’” – *BV, 156.o.*

„Az eljövendő Bahá’í Államközösség – melynek egyetlen kerete van: ez a hatalmas Igazgatási Rend – elméletben és gyakorlatban nem csupán páratlan a politikai intézmények egész történetében, hanem egyedül áll a világ elismert vallási rendszereinek a krónikáiban is. Az Igazgatási Renddel, melyet tökéletes Tervezőjének biztos keze alakított ki, nem lehet azonosítani vagy megfeleltetni egyetlen demokratikus kormányzási formát, egyetlen (akár monarchikus, akár köztársasági) egyeduralmi vagy diktatori rendszert, egyetlen közbülső, tisztán arisztokratikus rendet, sőt a papi uralom egyetlen elismert típusát sem, legyen az bár a Zsidó Nemzetközösség (Hebrew Commonwealth), a különböző keresztény egyházi szervezetek, vagy az iszlám imamátsága vagy kalifátusa.” – *BV, 162-163.o.*

„Míg ez a Rendszer csak első éveit éli, senki se értse félre jellegét, kisebbítse jelentőségét vagy értelmezze rosszul szándékát. Az alap, melyre ez az Igazgatási Rend felépül: Istennek az emberiséggel kapcsolatos jelenlegi, megmásíthatatlan Célja. A Forrás, melyből ihletét meríti: nem más, mint Maga Bahá’u’lláh. ... Központi és legalapvetőbb célja, mely lelkesítő módon áthatja: az Új Világrend megteremtése, amint azt Bahá’u’lláh felvázolta. Módszere és mindig szem előtt tartott fokmérője: egyenlő távolságot tartani Kelet és Nyugat, zsidók és nem zsidók, gazdagok és szegények, fehérek és színesbőrűek között. Jelszava: az emberi faj egyesítése. Zászlaja: ’a Legnagyobb Béke.’” – *BV, 167.o.*

„Tisztán látható és lenyűgöző az az ellentét, ami az Isten Hite Igazgatási Rendjének felemelkedését kísérő tartós megszilárdulási folyamat egyre számosabb bizonyítéka és a bomlás olyan erői között feszül, amelyek már dörömbölnek egy vajúdo társadalom építményén. Mind a bahá’i világon belül, mind azon kívül napról napra sokasodnak a jelek és utalások, amelyek titokzatos módon jelzik annak a Világrendnek a megszületését, melynek megalapítása Isten Ügyének az Aranykorát kell jelezze.” – *BV, 171.o.*

„A jelenlegi rend hamarosan felgöngyölíttetik – szólnak Magának Bahá’u’lláh-nak a szavai – és új teríttetik ki helyébe.” – *BV, 172.o.*

„Bahá’u’lláh Kinyilatkoztatására ... úgy kell tekintenünk, hogy beköszöntével *az egész emberi faj nagykorúvá válását* jelezte. Nem elégséges csupán úgy felfognunk, mint az emberiség forgandó sorsában bekövetkezett újabb szellemi megújulást, vagy a folytatólagosan fejlődő Kinyilatkoztatások láncolatának újabb állomását, vagy akár a rendszeresen ismétlődő próféta ciklusok egyikének a csúcspontját, hanem úgy kell rá tekintenünk, mint amely az utolsó és legmagasabb szintet jelöli abban a csodálatos fejlődésben, melyen bolygónkon a közös emberi élet átment. A világgözösség létrejöttét, a világpolgárság tudatosodását, a világcivilizáció és -kultúra megteremtését ... természetüknél fogva úgy kell tekintenünk (legalábbis eme földi étellel kapcsolatban), hogy ezek az emberi társadalom szervezésének végső határai. Ugyanakkor, egy ilyen beteljesedés eredményeként, az ember, mint egyén, soha véget nem érően tovább fog, sőt tovább kell, hogy haladjon és fejlődjön.” – *BV, 173-174.o.*

„Az emberi faj Bahá’u’lláh által prófétailag előre látott egysége feltételezi egy világgözösség létrehozását, melyben szorosan és tartósan egyesül az összes nemzet, faj, vallás és osztály, s melyben egyértelműen és teljeskörűen biztosítják tagállamainak az autonómiáját, és az azokat alkotó egyes emberek személyes szabadságát és javaslatvételi jogát. Amennyire a jelenből nézve előre tudjuk vetíteni, ebben az államközösségben működni kell majd egy világszintű törvényhozó testületnek, melynek tagjai az egész emberiség meghatalmazottjaiként a legfelső szinten rendelkeznek az összes tagnemzet minden javai felett, s olyan törvényeket hoznak, amelyek ahhoz szükségesek, hogy szabályozzák az összes faj és nép életét, kielégítsék igényeiket, és egyengessék kapcsolataikat. Egy nemzetközi Haderő által támogatott globális végrehajtó hatalom fogja végrehajtani azokat a döntéseket és fog érvényt szerezni azoknak a törvényeknek, melyeket ez a világszintű törvényhozói testület hoz, s ez fogja biztosítani az egész államközösség szerves egységét. Bármilyen vitás kérdésben, amely ennek az egyetememes rendszernek a különböző részei között felmerülne, egy világbíró fog kötelező erejű és jogerős ítéletet hozni. Kidolgozzák majd a világkommunikáció rendszerét, mely az egész bolygóra ki fog terjedni, mentes lesz a nemzeti akadályoktól és korlátoktól, és bámulatos gyorsasággal és tökéletes pontossággal fog működni. A világcivilizáció idegközpontjának a szerepét egy világváros fogja betölteni, mely felé áramlanak majd az egyesítő életerők, s melyből erőt adó hatás fog kisugározni. Vagy létrehoznak, vagy a létező nyelvek valamelyikéből kiválasztanak egy világnyelvet, és ezt az államszövetségbe lépett összes nemzet minden iskolájában az anyanyelv mellett fognak tanítani. Világírás, világirodalom, egységes és egyetememes pénz-, súly- és mértékrendszer fogja egyszerűbbé tenni és elősegíteni az emberiség fajú és nemzetei közötti kapcsolattartást és megértést. Ebben a világtársadalomban kibékül egymással, együttműködik és zökkenőmentesen fejlődik majd a tudomány és a vallás, az emberi lét két leghatalmasabb ereje. A sajtó – azzal együtt, hogy teljes teret enged az emberiség soraiban felbukkanó különböző nézeteknek és

véleményeknek – már nem lesz kitéve az önös (egyéni vagy csoportos) érdekek rosszindulatú manipulációinak, s megszabadul az egymással vetekedő kormányok és népek befolyásától. Megszervezik a világ gazdasági forrásait, feltárják és teljes mértékben hasznosítják nyersanyagforrásait, piacait összehangolják és fejlesztik, a termékek elosztását pedig igazságosan szabályozzák.

Eltűnnek a nemzeti ellenségeskedések, gyűlölködések és cselszövések, a fajgyűlölet és faji előítélet helyébe a fajok egymás iránti szeretete, megértése és együttműködése fog lépni. Végleg megszűnnek a vallási viszályokat kiváltó okok, teljesen felszámolják a gazdasági korlátokat és korlátozásokat, s eltörlik az osztályok között meglévő túlzott különbségeket. Eltűnik majd a nyomor, illetve a túlzott vagyonfelhalmozás. A gazdasági vagy politikai háborúkra pazarolt hatalmas energiát olyan célokra fogják hasznosítani, melyek hozzájárulnak a találmányok számának növekedéséhez, a műszaki haladáshoz, az emberiség termelékenységének a fokozódásához, a betegségek felszámolásához, a tudományos kutatások kibővítéséhez, az általános egészségi színvonal emeléséhez, az emberi elme csiszolásához és műveléséhez, bolygónk ma még nem is sejtett s nem is használt erőforrásainak a feltárásához, az emberi élet meghosszabbításához, s minden olyan eszköz kialakításához, mely serkentőleg hat az egész emberi faj értelmi, erkölcsi és szellemi életére.

Egy világméretű szövetségi rendszer, mely az egész föld felett uralkodik s megkérdőjelezhetetlen hatalommal rendelkezik a föld elképzelhetetlenül hatalmas kincsei felett, mely elegyíti és megtestesíti magában Kelet és Nyugat eszméit, mely megszabadul a háború átkától és az azzal együtt járó nyomorúságtól, mely minden erejével azon van, hogy a bolygónkon található összes energiaforrást kiaknázza, melyben az Erő a Jog szolgálólánya, melynek életét az tartja mozgásban, hogy egyetemesen elismerik az egyetlen Istent s ragaszkodnak egyetlen közös Kinyilatkoztatáshoz – íme, e cél felé mozog az élet egyesítő erői által hajtott emberiség.” – *BV, 213-215.o.*

„Az egész emberiség panaszosan nyög és várva várja, hogy egységre vezessék s véget érjen régóta tartó vértanúsága. Ennek ellenére makacsul elutasítja, hogy befogadja a fényét s elismerje a korlátlan uralmát annak az egyedüli Hatalomnak, mely képes arra, hogy megszabadítsa kötelékeitől s megmentse attól a borzalmas csapástól, mely elnyeléssel fenyegeti.” – *BV, 212.o.*

„Annak a szintnek, amely felé az emberi társadalom közeledik, a fő ismérve az egész emberiség egyesítése. Már sorra kipróbáltatott és létrehozott a családi egység, a törzsi egység, a városállami egység és a nemzeti egység. A meggyötört emberiség most a világegységre vágyik. A nemzetépítés véget ért. Az állami hatalomban mindig is benne rejlő zűrzavar a tetőpontja felé közeledik. Az éretté váló világnak el kell vetnie ezt a bálványt, fel kell ismernie az emberi kapcsolatok egységét és teljességét, s mindörökre meg kell teremtenie azt a gépezetet, amely a leginkább megtestesíti életének ezt az alapelvét.” – *BV, 213.o.*

V. UTÓSZÓ

az 1980-as amerikai kiadáshoz

Shoghi Effendi ihletett vezetése alatt a bahá'í Ügy rendületlenül gyarapodott mind létszámban mind pedig Igazgatási Rendjének megvalósításában, olyannyira, hogy 1951-ben már tizenegy Országos Szellemi Tanács működött a világban. A Védnök ezen a ponton a Hit intézményeinek nemzetközi fejlesztésére összpontosította figyelmét, megalapítván a Nemzetközi Bahá'í Tanácsot, az Igazságosság Egyetemes Házának előfutárát, majd nem sokkal később az Isten Ügyének Kezei első testületét. Shoghi Effendi több kiemelkedő bahá'ít is az Ügy Kezeinek sorába emelt posztumusz, közöttük dr. John E. Esslemontot, ám csak 1951-ben látta elérkezettnek az időt, hogy hivatalosan is megalapítsa ezt a fontos intézményt. 1951 és 1957 között gyors ütemben harminckét Kezet is kijelölt és kiterjesztette tevékenységeik körét, megalapítva minden kontinensen a Segédtestületeket. Ezek tagjait a Kezek választják ki a hívők közül, hogy helyetteseikként, asszisztenseikként és tanácsadóikként működjenek. Shoghi Effendi elhunytakor huszonhét ilyen Kéz volt életben.

A Védnök egy sor levelet intézett a világ minden bahá'í hívőjéhez illetve néhányat egyes országok közösségeihez, hogy elmélyítse bennük a tanítások megértését, tovább építse a Hit adminisztratív intézményeit, valamint oktassa a hívőket ezek helyes és hatékony használatára. 1937-ben megindította az Isteni Terv megvalósítását az amerikai Bahá'í Közösség által, Bahá'u'lláh Üzenetének terjesztésére. Az Isteni Tervet 'Abdu'l-Bahá tárta fel az első világháború alatt írt leveleiben, melyek a Hit terjesztésének alapokmányát tartalmazzák.

E charta keretében számos tanítási terv valósult meg, előbb a nyugati féltekén, aztán Európában, Ázsiában, Ausztráláziában és Afrikában is, míg végül 1953-ban a Védnök „évtizedes, egész világot fölkaroló szellemi keresztes hadjáratra” szólított föl, hogy a Hitet minden még hátralévő független vagy függő helyzetű államba elvigyék.

1957-ben, a meghirdetett hadjárat közepén a Védnök harminchat évi lankadatlan szolgálatban kimerülve elhalálozott egy londoni látogatása során.

Mivel Shoghi Effendinek nem volt örököse, 1957 novembere után a Hit művét az Ügy huszonhét Keze koordinálta és igazgatta egészen a szellemi keresztes hadjárat dicsőséges befejezéséig 1963 áprilisában. Ekkor az Ügy Kezei összehívták az ötvenhat Országos Szellemi Tanács tagjait a haifai Bahá'í Világközpontba, s ezek megválasztották az első Igazságosság Egyetemes Házát.

Közvetlenül e történelmi jelentőségű választás után a földgolyó minden pontjáról Londonba gyűltek a bahá'í-ok a Hit első Világkongresszusára, hogy megünnepeljék Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatásának századik évfordulóját és örvendezzenek a Hit elterjedésén világszerte.

A Hit legmagasabb intézménye ma az Igazságosság Egyetemes Háza, melyet Bahá'u'lláh teremtett meg Legszentebb Könyvében, s mely törvényhozó hatalommal van fölruházva minden olyan ügyben, amelyekről a Bahá'í Írások nem rendelkeznek, isteni útmutatást ígérve a Szent Szövegben. 'Abdu'l-Bahá Végrendeletében lefekteti az Igazságosság Egyetemes Háza megválasztásának módszerét, világosan meghatározza eme testület jogállását és kötelességeit, és megerősíti, hogy a testület a Báb és Bahá'u'lláh közvetlen irányítása alatt áll, és minden hívő hozzá köteles fordulni.

A bahá'í hit egyedi, megkülönböztető vonása Bahá'u'lláh Szövetsége, a szilárd alap, amelyre a hit minden struktúrája és fejlődése épül. Egyedisége abban áll, hogy a vallások történelme során Isten Megnyilvánulása első ízben gondoskodik világosan és félreérthetetlenül Szavának hiteles értelmezéséről, és biztosítja az Isten által kinevezett tekintély folytonosságát, mely a Hit Forrásából fakad.

Az Írás értelmezése korábbi vallásokban mindig az egyházszakadások termékeny talaja volt. Bahá'u'lláh Szövetségének Könyvében legidősebb fiát, 'Abdu'l-Bahát ruházta föl teljes tekintéllyel Írásainak értelmezésére és Ügyének igazgatására. 'Abdu'l-Bahá pedig Végrendeletében legidősebb unokáját, Shoghi Effendit jelölte ki a Hit Védnökének és az Írások egyetlen értelmezőjének. A Hitben nem létezik papság és egyetlen személy sem tulajdoníthat magának különleges státuszt vagy irányítást, a tekintélyt a Bahá'í Írásokban megalapozott intézmények viselik.

Bahá'u'lláh Hitét ezek a páratlan intézkedések őrizték meg a szakadásoktól, a hiteltelen vezetőktől s legfőképpen az emberalkotta doktrínák és elméletek beszivárgásától, melyek a múltban aláásták a vallások egységét. A hiteles értelmezés által Bahá'u'lláh kinyilatkoztatott Szava tisztán, makulátlanul marad meg az egész Törvénykorszakon át, a szellemi élet romlatlan és romolhatatlan forrásaként.

1968-ban az Igazságosság Egyetemes Háza intézkedéseket hozott az Ügy Kezeire bízott különleges hitvédő és -terjesztő funkciók jövőbeli biztosításának érdekében: Megalapította a Tanácsosok Kontinentális Testületét. Az egyes Testületek tagjait az Igazságosság Egyetemes Háza nevezi ki, és szoros együttműködésben dolgoznak Isten Ügyének Kezeivel. A Segédtestületek kinevezése és irányítása azóta a Tanácsosok Testületének feladata, a Kezek tevékenysége pedig kiterjed az egész világra. 1973 júniusában az Igazságosság Egyetemes Háza Nemzetközi Tanítási Központot létesített a Szentföldön, melynek feladata a Tanácsosok Kontinentális Testülete tevékenységének a koordinálása, ösztönzése és irányítása, valamint a kapcsolattartás ezen Testület és az Igazságosság Egyetemes Háza között.

A Védnök írt jövőbeli globális tanítási tervekről, melyeket az Igazságosság Egyetemes Házának irányítása alatt kell véghezvinni. 1964-ben indult el az első ilyen, egy Kilencéves Terv. Ezt követte egy Ötéves Terv (1974-79).

A legbátorítóbb jelenség az élénk visszhang a tömegek részéről Afrikában, Indiában, Délkelet-Ázsiában és Latin-Amerikában, ahol számtalan bennszülött csatlakozott az Ügyhöz, új szintre emelve az egész világra kiterjedő bahá'í közösség adminisztratív és szociális tevékenységeinek fejlődését.

FORRÁSOK

Rövidítve

Magyar irodalom

- ‘Abdu’l-Bahá, Az isteni civilizáció titka (The Secret of Divine Civilization)
– fordítás alatt
- ‘Abdu’l-Bahá, Megválaszolt kérdések (Budapest, 2000) *MK*
- ‘Abdu’l-Bahá, Párizsi beszédek (honlapon elérhető) *PB*
- ‘Abdu’l-Bahá Végrendelete (honlapon elérhető) *ABV*
- Bahá’u’lláh, A Hét Völgy és a Négy Völgy
- Bahá’u’lláh, Kitáb-i-Aqdas, A Legszentebb Könyv (Budapest, 2001) *KA*
- Bahá’u’lláh, Kitáb-i-Íqán, A bizonyosság könyve (Budapest, 2012) *KI*
- Bahá’u’lláh, Rejtett Szavak, arab *ARSz*
- Bahá’u’lláh, Rejtett Szavak, perzsa *PRSz*
- Bahá’u’lláh Táblái (Budapest, 2013) *BT*
- Gyöngyszemek Bahá’u’lláh írásaiból, (Budapest, 2014) *GY*
- „Ima, meditáció és áhítat” (Budapest 1992) *Ima*
- Shoghi Effendi, Bahá’u’lláh világréndje (Budapest, 2010) *BV*
- „Szellemi Tanácsok” (honlapon elérhető)
- Szemelvények ‘Abdu’l-Bahá írásaiból *SzAB*

Angolnyelvű irodalom:

- ‘Abdu’l-Bahá, Divine Philosophy (Isteni bölcsélet)
- ‘Abdu’l-Bahá in London (‘Abdu’l-Bahá Londonban) *ABL*
- The Ascension of ‘Abdu’l-Bahá (‘Abdu’l-Bahá elhunytja)
by Lady Blomfield and Shoghi Effendi, London, 1922
- Bahá’u’lláh, Epistle to the Son of the Wolf (Levél a Farkas Fiához) *ESW*
- Diary of Mirza Ahmad Sohrab (Mirza Ahmad Sohrab naplója), 1914.
- Nabil, The Dawn Breakers (Hajnalhozók)
- „Star of the West” (Nyugat Csillaga - folyóirat) *Star*
- The Summons of the Lord of Hosts, Tablets of Bahá’u’lláh
(Felszólítás a Seregek Urától – fordítás alatt):
- Súriy-i-Haykal (A Templom Szúrása)
 - Lawh-i-Sultán (Tábla Násiri’ d-Dín Sháh-hoz)
 - Lawh-i-Ra’is (Tábla Ali Pashá-hoz)
- Tablets of ‘Abdu’l-Bahá (‘Abdu’l-Bahá Táblái) *TAB*
- A Traveller’s Narrative (Egy utazó elbeszélése) *TN*

RÉSZLETES TARTALOMJEGYZÉK

TARTALOM	3
ELŐSZÓ A 2016-OS KIADÁSHOZ.....	4
I. BEVEZETÉS.....	5
II. ABDU'L-BAHÁ LÁTOGATÁSA BUDAPESTEN 1913-BAN.....	9
III. A SZERZŐ ELŐSZAVA.....	14
IV. BAHÁ'U'LLÁH ÉS AZ ÚJ KORSZAK.....	15
1. AZ ÖRÖMHÍREK	16
A történelem legnagyobb eseménye	16
A nagy világfordulat	17
Az igazságosság napfénye	17
Bahá'u'lláh küldetése.....	18
A jövődölések beteljesülése	18
Próféta voltának bizonyítékai.....	19
A kutatás akadályai	20
E könyv célja.....	20
2. A BÁB, A HÍRNÖK	22
Az új kinyilatkoztatás születési helye	22
A Báb ifjúkora.....	23
A Kinyilatkoztatás.....	23
A Babi-mozgalom terjedése.....	24
A Báb által igényelt címek.....	24
Az üldöztetések növekedése	24
A Báb vértanúhalála.....	25
A Carmel-hegyi sír.....	25
A Báb munkái	26
Ő, Kit Isten ki fog nyilvánítani	26
Feltámadás, paradicsom és pokol.....	26
Társadalmi és erkölcsi tanítások	27
Szenvedése és győzelme	27
3. BAHÁ'U'LLÁH: ISTEN DICSŐSÉGE.....	28
Születése és ifjúsága.....	28
Fogságban a Báb híveként	28
Száműzetés Bagdadba.....	29
Két év a vadonban.....	30
A mullák ellenállása.....	30
A kinyilatkoztatás a Ridván kertben, Bagdad közelében.....	31
Konstantinápoly és Drinápoly.....	31
Királyokhoz intézett levelei	32
Az akkói fogság	33
A szigorúság enyhítése.....	33
A börtön kapui megnyílnak.....	33
Az élet Bahjiban.....	35
Halála	36
Bahá'u'lláh prófétasága	36
Hivatása.....	39
Munkái	40

A Bahá'í szellemiség	41
4. 'ABDU'L-BAHÁ: BAHÁ SZOLGÁJA	42
Születése és gyermekkora	42
Ifjúsága	42
Házassága	43
A Szövetség Központja	44
A szigorú fogság megújítása	44
Török vizsgálóbizottságok	46
Nyugati utazások	46
Visszatérés a Szentföldre	47
A háború ideje alatt Haifában	48
Sir 'Abdu'l-Bahá Abbás K. B. E.	48
Utolsó évei	48
'Abdu'l-Bahá eltávoztása	49
Írásai és beszédei	50
'Abdu'l-Bahá állása	50
Bahá'í élet példája	51
5. MIT JELENT BAHÁ'Í-NAK LENNI?	52
Hogyan éljük az életet	52
Isten iránti odaadás	52
Az igazság keresése	53
Isten iránti szeretet	54
Lemondás	55
Engedelmesség	55
Szolgálatkészség	56
Tanítás	56
Udvariasság és tisztelet	57
Elnéző szem	58
Alázatosság	58
Igazmondás és megbízhatóság	59
Önmegismerés	60
6. AZ IMA	61
Társalgás Istennel	61
Az áhítatos lelkiállapot	61
A közvetítés szükségessége	62
Az ima nélkülözhetetlen és kötelező	63
Gyülekezeti ima	63
Az ima a szeretet nyelve	64
Szabadulás a bajokból	64
Az ima és a természet törvényei	65
Bahá'í imák	66
7. EGÉSZSÉG ÉS GYÓGYÍTÁS	68
Test és lélek	68
Minden élet egysége	68
Egyszerű élet	68
Alkohol és kábítószer	68
Életörömök	69
Tisztaság	69
A prófétai parancsokkal szemben tanúsított engedelmesség hatása	69
A próféta, mint orvos	70
Gyógyítás anyagi eszközökkel	70

Gyógyítás nem anyagi eszközökkel.....	71
A Szentlélek Hatalma.....	72
A beteg magatartása.....	72
A gyógyító.....	73
Hogyan segíthetünk valamennyien.....	74
Az Aranykor.....	75
Az egészség helyes használata.....	75
8. EGYSÉG A VALLÁSBAN.....	76
Szekták kialakulása a 19. században.....	76
Bahá'u'lláh küldetése.....	77
Változhat-e az emberi természet?.....	77
Első lépések az egység felé.....	78
A tekintély kérdése.....	78
Fokozatos kinyilatkoztatás.....	79
A próféták csalthatlansága.....	80
A legfőbb Kinyilatkoztatás.....	80
Az új helyzet.....	81
A bahá'í kinyilatkoztatás teljessége.....	82
A Bahá'í Szövetség.....	82
Nincs hivatásos papság.....	83
9. A VALÓDI CIVILIZÁCIÓ.....	85
A civilizáció alapja a vallás.....	85
Igazságosság.....	85
Kormányzás.....	86
Politikai szabadság.....	87
Uralkodók és alattvalók.....	88
Hivatali állás és előléptetés.....	88
Gazdasági problémák.....	89
Állami pénzügyek.....	89
Önkéntes vagyonmegosztás.....	90
Általános munkakötelezettség.....	90
A gazdagság erkölcstana.....	91
Ne legyen ipari rabszolgaság.....	91
Hagyaték és örökség.....	92
A férfi és nő egyenjogúsága.....	92
A nő és az új idők.....	94
Az erőszak eszközeinek mellőzése.....	94
A nevelés.....	94
Velünk született természeti különbségek.....	95
Jellemnevelés.....	95
Tudomány, művészet és ipar.....	96
A gonosztevők kezelése.....	96
A sajtó hatása.....	97
10. A BÉKÉHEZ VEZETŐ ÚT.....	98
Küzdelem vagy egyetértés.....	98
A Legnagyobb Béke.....	98
Vallási előítéletek.....	99
Faji és nemzeti előítéletek.....	100
Területszerzési vágy.....	100
A nemzetközi nyelv.....	101
A népek szövetsége.....	103

Nemzetközi igazságszolgáltatás.....	104
A fegyverkezés korlátozása	105
Ne legyen ellenállás	105
Jogosult hadviselés.....	106
Kelet és Nyugat egyesülése.....	106
11. KÜLÖNFÉLE TANÍTÁSOK ÉS RENDELKEZÉSEK	108
Szerzetesi élet.....	108
A házasság.....	109
Válás.....	109
A bahá'í naptár.....	109
Szellemi tanácsok.....	110
Bahá'í ünnepek, évfordulók és böjti napok	111
Ünnepek	112
Böjtölés	112
Összejövetelek	113
A Tizenkilencnapi ünnep	114
Mashriqu'l-Adhkár.....	114
Élet a halál után.....	115
Menny és pokol.....	116
A két világ egysége	117
A rossz nem-létező.....	118
12. VALLÁS ÉS TUDOMÁNY	120
Tévedés okozta ellentétek	120
A próféták üldözése	120
A kibékülés hajnalhasadása	121
Az igazság kutatása.....	122
A valódi agnosticizmus.....	122
Isten megismerése.....	123
Az Isteni Megnyilvánulások	123
A Teremtés.....	123
Az ember származása.....	124
Test és lélek.....	125
Az emberiség egysége.....	126
Az egység korszaka.....	126
13. A BAHÁ'Í VALLÁS ÁLTAL BETELJESEDETT JÓSLATOK	128
A jóslatok értelmezése	128
Az Úr eljövetele	128
Krisztusról szóló jóslatok.....	129
Jóslatok Bábról és Bahá'u'lláh-ról.....	129
Isten dicsősége	130
Az Ág.....	131
Isten napja	132
Az Ítélet napja	132
A nagy Feltámadás.....	133
Krisztus visszatérése	134
A végnek ideje	135
Jelek az égben és a földön.....	136
Eljövetelének módja.....	137
14. BAHÁ'U'LLÁH ÉS 'ABDU'L-BAHÁ JÓSLATAI.....	140
Isten szavának teremtő ereje	140
III. Napóleon	141

Németország.....	142
Perzsia	142
Törökország	143
Amerika.....	144
A világháború.....	144
Társadalmi zavarok a háború után	145
Isten országának eljövetele	147
Akkó és Haifa.....	148
15. VISSZAPILLANTÁS ÉS KILÁTÁS A JÖVŐBE.....	149
A mozgalom haladása	149
A Báb és Bahá'u'lláh prófétasága.....	150
Dicsőséges jövő.....	150
A vallás megújítása	151
Az új Kinyilatkoztatás szükségessége.....	151
Az igazság mindenkié	151
‘Abdu'l-Bahá végrendelete	152
Isten Ügyének Védnöke	154
Isten Ügyének Kezei	154
Az igazgatási rend.....	155
Bahá'u'lláh Világrendje.....	159
V. UTÓSZÓ.....	165
FORRÁSOK	167
RÉSZLETES TARTALOMJEGYZÉK	168
TÁRGYMUTATÓ.....	173

TÁRGYMUTATÓ

A

- A tekintély kérdése, 78
 - ‘Abdu’l-Bahá
 - állása, 50
 - Bahá szolgája, 42
 - bahá’i élet példája, 51
 - eltávoztása, 49
 - a háború alatt Haifában, 48
 - házassága, 43
 - ifjúsága, 42
 - írásai és beszédei, 50
 - nyugati utazások, 46
 - Sir ‘Abdu’l-Bahá Abbás K. B. E, 48
 - szigorú fogság megújítása, 44
 - Szövetség Központja, 44
 - születése és gyermekkora, 42
 - török vizsgálóbizottságok, 46
 - utolsó évei, 48
 - Végrendelete, 152
 - visszatérés a Szentföldre, 47
 - agnosticizmus, 122
 - az áhítatos lelkiállapot, 61
 - Akkó és Haifa, 148
 - alázatosság, 58
 - alkohol és kábítószer, 68
 - állami pénzügyek, 89
 - általános munkakötelezettség, 90
 - Amerika, 144
 - Aranykor, 75
- ## B
- A Báb
 - által igényelt címek, 24
 - az új kinyilatkoztatás születési helye, 22
 - Carmel-hegyi sírja, 25
 - a Hírnök, 22
 - ifjúkora, 23
 - kinyilatkoztatása, 23
 - mozgalmának terjedése, 24
 - munkái, 26
 - szenvetése és győzelme, 27
 - társadalmi és erkölcsi tanítások, 27
 - üldöztetésének növekedése, 24
 - vértanúhalála, 25
 - A Báb és Bahá’u’lláh prófétasága, 150

- bahá’i imák, 66
- bahá’i kinyilatkoztatás teljessége, 82
- bahá’i naptár, 109
- bahá’i szellemiség, 41
- bahá’i Szövetség, 82
- bahá’i ünnepek, évfordulók és böjti napok, 111
- bahá’i vallás által beteljesedett jóslatok, 128
- Bahá’u’lláh
 - az Ág, 131
 - akkói fogság, 33
 - a börtön kapui megnyílnak, 33
 - az élet Bahjiban, 35
 - fogságban a Báb híveként, 28
 - halála, 36
 - hivatása, 39
 - Isten Dicsősége, 28
 - két év a vadonban, 30
 - kinyilatkoztatása a Ridván kertben, 31
 - királyokhoz intézett levelei, 32
 - Konstantinápoly és Drinápoly, 31
 - küldetése, 18, 77
 - a mullák ellenállása, 30
 - munkái, 40
 - Ő, Kit Isten ki fog nyilvánítani, 26
 - próféta voltának bizonyítékai, 19
 - prófétasága, 36
 - száműzetése Bagdadba, 29
 - a szigorúság enyhítése, 33
 - születése és ifjúsága, 28
 - Világrendje, 159
- Bahá’u’lláh és ‘Abdu’l-Bahá jóslatai, 140
- a békéhez vezető út, 98
- böjtölés, 112

C

- a valódi civilizáció, 85

D

- dicsőséges jövő, 150

E

- egészség és gyógyítás, 68
- egység a vallásban, 76
- egység korszaka, 126
- egyszerű élet, 68

élet a halál után, 115
életörömök, 69
elnéző szem, 58
első lépések az egység felé, 78
az ember származása, 124
az emberiség egysége, 126
engedelmesség, 55
erőszak eszközeinek mellőzése, 94

F

faji és nemzeti előítéletek, 100
fegyverkezés korlátozása, 105
Feltámadás, 133
 Feltámadás, paradicsom és pokol, 26
férfi és nő egyenjogúsága, 92
fokozatos kinyilatkoztatás, 79

G

gazdasági problémák, 89
gonosztevők kezelése, 96
gyógyítás
 a gyógyító, 73
 anyagi eszközökkel, 70
 a beteg magatartása, 72
 nem anyagi eszközökkel, 71
gyülekezeti ima, 63

H

hagyaték és örökség, 92
házasság, 109
hivatali állás és előléptetés, 88
Hogyan éljük az életet?, 52
Hogyan segíthetünk valamennyien?, 74

I

Igazgatási Rend, 155
igazmondás és megbízhatóság, 59
az igazság
 keresése, 53
 kutatása, 122
 mindenkié, 151
igazságosság, 85
napfénye, 17
ima, 61
 bahá'í imák, 66
 gyülekezeti ima, 63
 nélkülözhetetlen és kötelező, 63
 a szeretet nyelve, 64
 és a természet törvényei, 65
Isten
 dicsősége, 130
 iránti odaadás, 52

iránti szeretet, 54
megismerése, 123
napja, 132
országának eljövetele, 147
szavának teremtő ereje, 140
társalgás Istennel, 61
Ügyének Kezei, 154
Ügyének Védnöke, 154
Isteni Megnyilvánulások, 123
Ítélet napja, 132

J

jelek az égben és a földön, 136
jellelnevelés, 95
jogosult hadviselés, 106
jóslatok
 Bábról és Bahá'u'lláh-ról, 129
 beteljesülése, 18
 értelmezése, 128
 Krisztusról, 129

K

Kelet és Nyugat egyesülése, 106
új Kinyilatkoztatás szükségessége, 151
kormányzás, 86
Krisztus visszatérése, 134
Krisztusról szóló jóslatok, 129
küzdelem vagy egyetértés, 98

L

Legnagyobb Béke, 98
lemondás, 55

M

Mashriqu'l-Adhkár, 114
menny és pokol, 116
minden élet egysége, 68
Mit jelent bahá'í-nak lenni?, 52

N

III. Napóleon, 141
Ne legyen ellenállás!, 105
Ne legyen ipari rabszolgaság!, 91
Németország, 142
nemzetközi igazságszolgáltatás, 104
nemzetközi nyelv, 101
népek szövetsége, 103
nevelés, 94
nincs hivatásos papság, 83
a nő és az új idők, 94

O

Ő, Kit Isten ki fog nyilvánítani, 26
önkéntes vagyonmegosztás, 90
önmegismerés, 60
örömhírek, 16
összejövedelek, 113

P

Perzsia, 142
politikai szabadság, 87
a próféta, mint orvos, 70
a próféták csalhatatlansága, 80
a próféták üldözése, 120

R

a rossz nem-létező, 118

S

a sajtó hatása, 97
szabadulás a bajokból, 64
szekták kialakulása a 19. században, 76
Szellemi tanácsok, 110
a Szentlélek Hatalma, 72
szerzetesi élet, 108
szolgálatkészség, 56

T

tanítás, 56
Tanítások és rendelkezések, 108
társadalmi zavarok a háború után, 145

társalgás Istennel, 61
Teremtés, 123
területszerzési vágy, 100
test és lélek, 68, 125
tévedés okozta ellentétek, 120
tisztaság, 69
Tizenkilencnap ünnep, 114
Törökország, 143
a történelem legnagyobb eseménye, 16
tudomány, művészet és ipar, 96

U

udvariasság és tisztelet, 57
ünnepek, 112
az Úr eljövetele, 128
uralkodók és alattvalók, 88

V

válás, 109
vallás
 a civilizáció alapja, 85
 megújhedása, 151
 és tudomány, 120
vallási előítéletek, 99
Változhat-e az emberi természet?, 77
a végnek ideje, 135
velünk született különbségek, 95
a világháború, 144
visszapillantás és kilátás a jövőbe, 149